{ COLECȚIA *c/tohis*
*St/c pc(*eSup*
SERIA „PUȘTII DIN COVENT GARDEN"

MAI DEMULT L-A RESPINS... Când ducele de Lennox il angajează pe Sir Brook Derring, cel mai bun detectiv din Anglia, pentru a-i găsi fiica, Brook intenţionează doar sa o salveze pe domnişoară şi să se întoarcă la viaţa lui solitară. El trebuie să se ocupe de prinderea celor mai duri infractori din Londra în fiecare zi a săptămânii; cu siguranţă ar trebui să poată suporta să-şi revadă prima iubire - fata perfectă care i-a frânt inima...

ACUM VIAŢA EI DEPINDE DE EL Lady Lillian-Anne Lennox a făcut întotdeauna tot ce i-a stat în putinţă pentru a se ridica la standardele de perfecţiune ale tatălui ei - iar preţul a fost că nu şi-a putut urma chemarea inimii. Când este răpită şi viaţa ei perfectă este spulberată, Lila are o nouă sansă. împreună, Lila şi Brook nu doar că se aventurează prin subteranele întunecate şi mortale ale Londrei, ci încearcă să depăşească prăpastia de mândrie şi prejudecăţi care îi desparte.

Shana Galen a fost nominalizată de trei ori la premiile Rita şi este autoarea a numeroase bestselleruri. Poveştile ei de dragoste din vremea Regenţei farmecă prin dialogurile spumoase şi aventurile interesante ale personajelor principale.

9786063378270

SHANA GALEN *Säruhi-nuL cu*

Traducere din limba engleză Elena Arhire

LITERA

foc

Bucureşti

Uri Gayle Cochrane, care mA ajută mai mult dccAt şi-ar putea închipui

.CapitoCutl

Trebuia să scape. Nu putea să moară aici, într-un întuneric beznă, singură. Poate că merita o asemenea moarte, dar va lupta până la ultima suflare. Aproape că îşi eliberase mâinile tot răsucind şi manevrând frânghia între încheieturile iritate până ce aceasta slăbi uşor. Cei care o răpiseră nu o legaseră foarte strâns, dar era singura greşeală pe care o făcuseră.

Lila habar nu avea cât timp stătuse în pivniţa umedă şi rece, dar ştia bine momentul în care viaţa ei o luase cu totul razna. Trăsura gonise nebunește pe străzile cufundate în întuneric ale Londrei, tropăiala familiară a copitelor cailor răsunând aproape ca o muzică în urechile ei. îşi strânsese

pelerina groasă peste umerii dezgoliţi şi îşi sprijinise pantofii de dans pe cărămida caldă de la picioare.'

Nu-şi mai dorea decât să ajungă în patul ei călduţ şi să bea o ceaşcă de ceai. Nu-i mai păsa nici că, plecând devreme de la balul organizat pentru logodna verişoarei Rose, risca să înfrunte mânia tatălui ei a doua zi dimineaţă. Participase la ceaiul de logodnă, la cina de logodnă şi acum la balul de logodnă. Şi-ar fi dorit ca Rose să se mărite odată şi să se termine toată povestea. Cufundată în aceste gânduri negre, îl auzise pe vizitiul John urlând şi simţise cum trăsura încetineşte.

Lila dăduse la o parte perdeluţele să vadă ce se întâmplă, dar nu întrezărise decât fuioarele ceţii londoneze şi siluetele amorfe ale călăreţilor însoţitori care se străduiau să se poziţioneze protector în faţa portierei de la trăsură. Oftase cu o iritare nerăbdătoare.

-Acum, ce s-a...?

închisese numaidecât gura, la auzul unui bubuit şi al vocii unui bărbat necunoscut. Trăsura se clătinase dintr-o parte în alta, în timp ce caii tropăiau înspăimântaţi. Se aşteptase să audă cuvintele liniştitoare ale lui John, însă nu auzise decât un strigăt înăbuşit şi pocnetul a ceva care semăna cu puşca tatei

.Cu inima zbătându-i-se înfricoşată în piept, încuiase unul di zăvoare şi se întinsese spre *celălalt, când* un bărbat înalt şi subt'^ deschise brusc portiera.

îi zâmbise, cu gura aceea cu buze subţiri, şi-i observă obrajii cu oasele colţuroase ale feţei. -Bună, Lady Lillian-Anne.

După aceea, totul parcă fusese învăluit ca într-o ceaţă. Fusese scoasă din trăsură, cu o glugă peste cap, şi împinsă cu *spatele* spre vehicul, mâinile legându-i-se cu mişcări brutale. Lila fusese atât de şocată de violenţa comportamentului, încât nici măcar nu mai ţipase, apoi se simţise ridicată şi aruncată peste umărul unui bărbat. Nu fusese dusă până foarte departe, când auzi scârţâitul unei uşi deschise şi sunetul cizmelor pe podelele din lemn. O altă uşă, apoi încă una, iar *cel* care o răpise mai coborâse o scară şi o lăsase din braţe.

Ea ţipase atunci şi dăduse să se tragă înapoi doar ca să se lovească de o pereche de cizme tari. O voce, foarte asemănătoare celei care o salutase, îi şuieră la ureche.

-Tacă-ţi fleanca. *S*tai potolită că, dacă nu, îţi bag ceva *pe gât.* Mă auzi, ducesă?

Ea *dăduse din cap* şi închisese gura. *îşi* îndoise *picioarele* şi îşi încovoiase umerii în faţă, făcându-se mică de tot, aşteptând parcă o veşnicie *să vadă ce* urma să se întâmple de acum. O vor jefui? O vor viola?

Nu era ducesă, *ci* doar *ñica unei ducese.* în minte i se ivi gândul nebunesc că poate bărbaţii o căutau pe mama ei vitregă, ducesa de Lennox. Dar nu. îi spuseseră Lady Lillian-Anne. Ştiau cine era. Puseseră la cale răpirea şi tot ce avea să urmeze.

Lila tremura din toţi rărunchii, corpul fiindu-i zguduit de frică şi frig. în cele din urmă, bărbatul se îndepărtase. La ordinul lui, ceilalţi îl urmaseră, iar ea le auzise cizmele bocănind pe scări, apoi scârţâitul uşii închise.

Rămăsese pe podeaua tare, pietricelele de pe *jos* înfigându-i-se in piele prin rochia de mătase şi prin pelerină. Tresărise la scârţâie- hle şi trosnetele scoase de structura clădirii, temându-se în fiecare c ipa că va auzi cum bărbaţii se întorc după ea. Treptat, se obiş-

CevTi[C_s U diferitele sunete' dar cu mirosul, niciodată cu mirosul, găsise sfârşitul aici jos - mai *multe* lucruri - dar, cum avea— Sdrutd-md ***cu foc -*** gluga trasă peste faţă, nu-şi putea decât închipui ce anume. Lila bănuia că vinovaţi pentru miasma înţepătoare şi bolnăvicioasă care îi ardea nările erau şobolanii morţi. Când începea să se gândească la cadavre de oameni, îşi mușca tare buzele, pentru a-şi stăpâni panica tot mai mare.

Era ciudat că, în inima Londrei, totul era acoperit de o liniște adâncă, cu excepţia clănţănitului scos de dinţii ei.

Acum încetase să mai tremure, după prea multe ore ca să mai stea să le numere. Lila era prea amorţită să mai simtă frigul. Frânghia din jurul încheieturilor era singurul lucru de care îi mai păsa. Se răsuci şi se smuci până când, într-un final, reuşi să-şi elibereze o mână. Îşi mușcă tare buza când simţi durerea frânghiei aspre care îi alunecă peste piele. Mănuşile, pe care şi le scosese centimetru cu centimetru, poate ar fi reuşit să-i protejeze pielea dezgolită, dar erau doar încă un obstacol între ea şi libertate.

Cu o tresărire, îşi eliberă încheieturile şi răsuflă uşurată, strân- gându-şi braţele peste piept. Umerii îi zvâcneau, iar simplul gest de a şi-i roti în direcţia opusă îi provocă o durere cumplită. Căută deschizătura glugii pe care o purta şi o descheie la repezeală. Negrul ca de smoală fu înlocuit de un cenuşiu de cărbune. Dacă pivniţa avea vreun fel de ieşire, ea nu avea cum să o găsească în întunericul nopţii. Se ruga să mai fie încă noapte, pentru ca dimineaţa să-i descopere o cale de scăpare, spera ea, şi nu o grămadă de corpuri în putrefacţie.

Trebuia să afle o cale de ieşire. Trebuia ca, până acum, tatăl ei să-şi fi dat seama că fusese răpită. Va fi înnebunit de îngrijorare. Trimiseseră oare cei care o răpiseră un bilet de răscumpărare? Despre asta era vorba? Colin îl putea convinge pe duce să plătească. Colin şi Lila deveniseră tot mai apropiaţi după moartea mamei lor. Nu putea permite ca tatăl lor să ignore un bilet de răscumpărare.

Dacă exista un bilet de răscumpărare.

Dacă ducesa de Lennox se afla în spatele acestei întâmplări? Mama vitregă a Lilei o ura cu înverşunare, dar nici măcar ea nu s-ar fi coborât într-atât încât să angajeze nişte mercenari care să o răpească pe fiica ei vitregă.

însă Lady Selina ar fi făcut una ca asta. Ea şi Lila se detestaseră reciproc încă de la primele lor sezoane în societate, când Lord Hugh *- Sfiana CjaCen*
o invitase pe *Lila* la dans înaintea Selihei. După aceea începe boiul dintre ele. [raz_

Selina era măritată acum şi, cu siguranţă, prea ocupată î să pună la caJe tot *felul de* atacuri împotriva *Lilei.* Dar Madep"^ Stratham, prietena verişoarei Rose, nu era prea ocupată şi călca[s] intenţionat pe rochia Lilei la balul *din seara* aceea, rostind un sui[e] rător „ai grijă".

Fusese oare un avertisment?

Lila simţi cum i se învârt în cap toate gândurile, l-ar fi luat ore bune dacă se apuca să-şi numere toţi duşmanii. Şi cine ştie ce îi vor face răpitorii ei când se întorceau. îşi lipi mâinile de podeaua rece şi murdară de sub ea, bâjbâind cu *degetele până îşi găsi* mănuşile. Şi le puse din nou, nu atât ca să-i fie mai *cald*, cât mai degrabă să o *protejeze*, şi porni să înainteze prudent, cu *mâinile* întinse în faţă. Genunchii îi tremurau şi i se împleticeau.

-Te rog, să nu fie corpuri. Te rog, să nu fie *corpuri, repetă* ea în şoaptă, ca o incantaţie.

Din fericire, pivniţa părea pustie. *Descoperi un perete şi merse* de-a lungul lui până ajunse *la baza scărilor.* Mâinile *cercetară lemnul* aspru până găsi ieşirea. Casa scării nu avea *balustradă, astfel că* Lila îşi ridică atent fustele şi se apucă să urce încet şi în *linişte.* Vârfurile *degetelor întâlniră* lemnul *uşii* aflate în capul *scărilor şi ea se* opri să *asculte* încordată.

Nu auzea nimic în afară *de tăcere şi nişte note* muzicale care veneau *de* departe. *Poate că* prin apropiere se afla o tavernă sau vreo distilerie de gin. Nu avea cum să ştie *sigur că de cealaltă* parte a uşii nu se afla vreun paznic, *dar apăsă* oricum pe clanţă. Clanţa se mişcă, dar uşa nu se *clinti* din *loc* atunci *când se* împinse în ea. Trebuia să *existe* un *fel de zăvor care* o ţinea *închisă bine. Lila* aşteptă, *ascultând din nou semne de* mişcare sau o confirmare că strădaniile îi scăpaseră neobservate. Când nu auzi nimic zgâlţâi uşa *din ţâţâni.* Lemnul era şubred *şi* vechi. Un ghiont zdravăn şi *reuşea să frângă* zăvorul.

Trase prelung aer în piept şi spuse iute o rugăciune în gând Nu se mai rugase niciodată atât de mult... nu, fusese propriul ei Dumnezeu prea mulţi ani. *Lila se* trase înapoi, cu *grijă să nu vă*

LTu/^

Sârută-mâ cu foc -

Durerea se dezlănţui în momentul impactului, o căldură ascuţită răspândindu-i-se la nivelul gâtului şi al spatelui. Şi apoi îşi dădu seama că se prăvăleşte în faţă, în clipa în care uşa cedă, iar ea nu-şi mai putu controla paşii împiedicaţi. Căută înnebunită ceva care să amortizeze căderea, dar nu găsi nimic, iar picioarele i se încurcară în fuste, făcând-o să aterizeze în genunchi. Se simţi străbătută de o durere şi mai aprigă şi scoase un suspin uşor.

Sprijinită în mâini şi în genunchi, înălţă capul şi privi în întuneric. Nu ştia unde se află - o clădire sau o casă abandonată? Nu existau ferestre sub care să se ghemuiască şi nu reuşea să-şi dea seama cât era ceasul. Nu se auzeau nici voci, cu excepţia sunetelor care răsunau afară pe stradă. Indiferent de locul în care se afla, nu era prea aproape de o stradă aglomerată. Vocile păreau să răzbată de departe şi ajungeau nedesluşit până la ea. În sinea ei se ruga să fie singură.

Lila se ridică şi se mişcă uşor înainte, împiedicându-se la tot pasul de obiecte pe care le întâlnea în cale - o bucată de lemn colţu- ros, un vas spart, un talmeş-balmeş de haine sau pături. în cele din urmă, coti uşor într-o parte şi zări ceaţa cenuşie a zorilor printr-o crăpătură din fereastră. Era trecut de miezul nopţii când plecase de la bal, iar acum bănuia că era aproape cinci dimineaţa.

Se făcu mică şi continuă să înainteze, vrând să descopere ce se află dincolo de închisoarea ei. Cu cât se apropia mai mult de fereastră, cu atât mai clar se desluşeau vocile pe care le auzise mai devreme. în final, se ridică spre un colţ al ferestrei şi îşi făcu curaj să arunce o privire afară. Sticla, dacă existase vreodată, fusese spartă sau scoasă de multă vreme, iar frigul primelor ore ale dimineţii pătrundea pe fereastră. Afară nu se afla nici o stradă, aşa cum îşi închipuise, ci o curticică sau o piaţetă, chiar dacă descrierea era mult prea măreaţă pentru spaţiul îngust şi plin de gunoaie pe care îl zări.

Din acel unghi al clădirii, nu auzea muzica, dar ştia acum de unde se auzeau vocile. Patru bărbaţi stăteau în curte şi vorbeau cu voci scăzute. Un bărbat, cel care stătea cu faţa spre ea, purta o haină lungă şi o pălărie din blană de castor. Era masiv, mult mai impunător decât ceilalţi. Lucru care nu spunea prea multe, din moment ce ceilalţi erau scunzi, costelivi şi îmbrăcaţi prea subţire pentru noaptea rece.

Cu excepţia unuia dintre ei.El era cel care o luase pe sus, iar acest gând o făcu pe Li] retragă mai în penumbră.
Cum bărbaţii îşi văzură în continuare de discuţie ea m.;
al ârujjjj-
o privire spre ei. Bărbatul care o răpise purta o haină zdrenr roasă, lungă până la coapse, şi gesticula tendenţios. El era capyj tâlharilor şi, urmărindu-l, Lila îşi dădu seama că se certa cu gentle manul înstărit.

Bătăile inimii şi sângele care îi bubuia în urechi se potoliră suficient încât să audă frânturi de discuţie.

-...nu ţi-ai făcut treaba.

- la stai o clipă. Cine te crezi?

Cuvintele fură rostite de gentleman. Lila îi simţi accentul cultivat din voce. La un semnal pe care nu l-ar fi observat dacă nu ar fi urmărit scena de la distanţă, tâlharii se apropiará de gentleman, aşezân- du-se pe poziţii până ce îl încercuiră. Liderul rămase în faţa domnului care tot îndruga ceva, dar care nu părea să-şi fi dat seama că se afla în pericol.

-Vrei să ştii cine sunt? îl întrerupse liderul pe domn. îti arăt eu cine sunt.

Lilei i se tăie răsuflarea când zări strălfulgerarea metalului în lumina difuză şi aproape că scoase un ţipăt când doi dintre tâlhari îl înhăţară pe gentleman şi îl ţintuiră pe loc. Totul se petrecu si se încheie cu atâta rapiditate, încât Lila nici măcar nu avu timp să întoarcă privirea. Pumnalul spintecă aerul cu viteza unui fulger, iar o tăietură de un roşu aprins se căscă pe gâtul gentlemanului. Apoi, bărbatul se prăvăli secerat la pământ, iar o baltă întunecată încenu să se formeze în jurul lui.

„A murit, a murit, a murit."

Mintea Lilei nu se mai putea opri din repetarea cuvintelor

- Ocupaţi-vă de el, le spuse liderul celorlalţi bărbaţi făcând gest indiferent spre corpul nemişcat.

„A murit, a murit, a murit."

Va urma ea? îi va pune pumnalul la gât şi va tăia ca pe care trebuia eviscerat? îşi strânse pumnul la gură si zită spre lider.
Şi atunci îşi dădu seama că şi el o privea p
Sârutâ-mâ cu Joc -

Privirile li se întâlniră, iar liderul clătină din cap şi o porni spre ea.

- O să-ţi doreşti să nu fi văzut asta.

îngrozită, Lila se trase cu paşi împleticiţi de la fereastră, dar era prea târziu.

-Domnule.

Cineva îl scutură uşor de umăr, iar Brook deschise ochii. Se trezi imediat alertat, cu corpul încordat şi gata de atac.

-Domnule.

-Ce este?

Se ridică în capul oaselor, îşi frecă faţa o dată şi se uită lung la Hunt. în parte valet, în parte secretar, în parte detectiv, Hunt era cu adevărat omul bun la toate. Pentru Brook, era un om indispensabil.

-A sosit un lacheu de la Derring House. Vă caută cineva.

Brook absorbi informaţiile primite chiar în timp ce femeia întinsă în pat, lângă el, gemu şi se întoarse, trăgându-şi o pernă peste cap. Ochii lui Hunt nu se abătură nici o clipă de la faţa lui Brook. Flăcăruia galbenă de la

lumânarea pe care o ţinea slujitorul pâlpâi peste maxilarul lui frumos ras, peste ochii negri şi trăsăturile cizelate. Brook nu înţelegea cum de reuşea să arate atât de al naibii de treaz la...

- Cât este ceasul? întrebă Brook.
- Patru şi jumătate, domnule.

Brook rămase cu picioarele goale suspendate în aer.

- Dimineaţa?
- Da, domnule.
- Cine naiba are ceva de discutat cu mine la patru dimineaţa? Spune-i să revină la biroul meu la o oră decentă.
- I-am dat aceste indicaţii, domnule.

Brook aşteptă. Hunt nu era vreun prost. Nu l-ar fi smuls pe Brook din braţele calde ale Arabellei fără un motiv bine întemeiat.

-Dar? întrebă Brook, aruncând o privire plină de jind spre trupul subţiratic al Arabellei, goală sub aşternuturi.

- Lacheul spune că domnul venit în vizită este ducele de Lennox.

La auzul cuvântului *duce,* Brook se ridică iute, dar se opri imediat ce auzi şi restul numelui.

-Lennox?

Hunt dădu din cap, cu o expresie de mâhnire pe chip

- Ce naiba vrea?
- Lacheul nu mi-a dat detalii, domnule.

Hunt îi întinse halatul lui Brook, pe care acesta şi-l trase repede înainte de a folosi oala de noapte aflată în spatele unui paravan

În timp ce Hunt îl ajută să se îmbrace în tăcere, mii de posibili tăţi se conturară în mintea lui Brook.

Ducele fusese jefuit. Noua lui soţie fusese răpită. Armăsarullui pursânge fusese otrăvit.

Nu-şi va permite să se gândească la *ea. Nu-şi* va permite să recunoască încleştarea pe care o simţi în stomac când îi apăru în minte imaginea lui La*dy* Lila.

Nu se mai gândise la ea de ani buni, şi nu din pură întâmplare.

- Hai să mergem, spuse el, fluturându-şi prin aer lavaliera şifonată.

Folosea apartamentul acesta uneori, atunci când îşi dorea să se bucure de intimitate, departe de mama lui şi de restul familiei care locuia la Derring House. îşi ţinea aici doar *strictul* necesar. Probabil că Hunt ar fi putut să-i găsească o lavalieră curată şi scrobită, dar Brook nu voia să se mai deranjeze cu aşa ceva. O parte îndărătnică dinăuntrul lui voia să-l întâmpine pe duce fără lavalieră.

Ajuns în pragul uşii de la dormitor, Brook aruncă *nerăbdător o* privire *spre* Hunt. Hunt îşi drese glasul şi făcu un semn din cap spre pat. Uitase de Arabella.

-Pfui!

pe per-

dih-
nise şi el şi ieşi din apartament în urma lui Hunt.
Douăzeci de minute mai târziu, se afla în salonul mamei lui. Crawford, majordomul mamei, îi oferi o ceaşcă de ceai, de parcă ar fi fost o oră rezonabilă, nicidecum cinci şi jumătate dimineaţa.

în grabă, Brook îi scrise un bileţel Arabellei, apoi îl aşeză pe na pe care, cu mai puţin de un sfert de oră mai devreme, se o
Avusese spectacol la teatru până noaptea târziu, apoi o *scosese la* cină înainte de a o aduce *aici*. Nu se va trezi pentru ore bune. Brook căută în jur un stilou şi hârtie. *Negăsind nici* una, nici alta, dădu să o ia spre salon şi biroul *de* acolo, dar Hunt *scoase ca* dintr-un joben o coală de hârtie, un stilou şi cerneală. Brook privi lung obiectele întinse spre el. - Ce altceva mai ai ascuns în haină? -Ah, una, alta, domnule.

Sânită-mâ cu foc

-Unde este mama? îl întrebă Brook pe Crawford, refuzând ceaiul şi observând rigiditatea cu care Lennox stătea lipit de fotoliul pe care îl ocupa. Ţinea în echilibru pe genunchi o ceaşcă plină, neatinsă, de ceai.
-S-a retras, domnule, spuse Crawford. Trebuie să-i dau de veste lui Edwards dacă aveţi nevoie de înălţimea Sa.
-Foarte bine, Crawford. Poţi pleca.
După ce majordomul închise uşa, iar Lennox şi Brook rămaseră singuri, Brook se apropie de poliţa şemineului şi se sprijini indolent de ea. Mişcarea îi făcu cămaşa, descheiată la gât, să se ridice uşor. Nu se mai pieptănase şi, chiar dacă avea părul scurt, spera să fie ciufulit.
-Asta chiar că este o surpriză, spuse Brook. Câtă amabilitate să onoraţi cu prezenţa voastră modesta noastră locuinţă.
Ducele nu spuse nimic, rămase pur şi simplu cu ochii pironiţi în ceaiul lui. Părea evident tulburat, iar lui Brook aproape îi fu milă de el.
Aproape.
în cele din urmă, ducele ridică privirea. Ochii îi erau înroşiţi şi era tras la faţă. Părul negru, presărat ici-colo cu şuviţe argintii, pe care îl purta mereu dat pe spate, îi cădea în onduleuri neîngrijite peste fruntea înaltă.
- N-am ştiut unde să mă duc altundeva. Ştiu că probabil mă urăşti...
-Ură este un cuvânt mult prea puternic. Presupune o emoţie, iar mie nu-mi inspiraţi emoţii, duce. Nu-mi pasă dacă trăiţi sau muriţi.
Ceaşca de ceai tremură uşor, iar lichidul se vărsă peste margine, în timp ce Lennox o aşeză cu mişcări nesigure pe masă.
-Nu este vorba despre mine. El se ridică în picioare, înălţimea lui fiind copleşitoare, aproape aceeaşi cu a lui Brook. Am venit aici pentru că mi-am zis că o să poţi lăsa deoparte trecutul şi pentru că am auzit că eşti cel mai bun.
- Cel mai bun?
- I-ai găsit pe băiatul lui Flynn şi pe fiica marchizului de Lyndon, care fuseseră daţi dispăruţi. Dacă nu vrei să o faci pentru mine, fă-o pentru Lila.

Ce legătură are ea cu povestea asta?-A fost răpită în seara asta, chiar după miezul nopţii. Vi2iti[ul] meu şi un călăreţ sunt morţi. Viaţa altuia atârnă de un fir de pă[r-]

Toate încremeniră în mintea lui Brook în clipa aceea. Sfârâitul focului din spatele lui, tropăiala cailor care trăgeau căruţele s[pre] piaţă, bătaia ritmată a ceasului cu pendulă de pe coridor se stinseră undeva în depărtare.

Lila fusese răpită. Putea să fie rănită, violată, moartă. Nu o mai văzuse de şapte ani, însă ideea că i se putea întâmpla ceva îl zdruncină din temelii.

Brook îşi înăbuşi înverşunat frica şi îşi încleştă o mână la spate. Trebuia să rămână calm, raţional, precis.

-Daţi-mi toate detaliile.

Pentru prima dată în noaptea aceea, umerii ducelui se îndreptară.

-Atunci, o să mă ajuţi?

- O s-o găsesc. Unde este acest călăreţ rănit?

-Acasă. O să te duc la el.

- Pe drum, puteţi să-mi descrieţi evenimentele serii, aşa cum le ştiţi.

Brook se îndreptă spre uşă, dar o mână a ducelui pe umărul lui îl opri.

-N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult apreciez asta, Derring. O să-ţi dau tot ce vrei.

Dezgustat, Brook scoase un pufnet scurt.

-Nu aveţi *nimic* din ce-mi doresc.

La o oră după ivirea zorilor, Brook se afla în locul în care trăsura şi cei patru cai fuseseră opriţi pe drum. Locul era la doar câteva străzi distanţă de Seven Dials, iar hoţii şi tâlharii din zonă nu pierduseră timpul şi prădaseră trăsura de tot ce se putea. Luaseră până şi portiera cu blazonul ducelui. Caii dispăruseră. Călăreţul rănit se întorsese cu unul la Lennox House, dar ceilalţi trei ori fugiseră ori fuseseră furaţi. ~ '

Judecătorul de instrucţie venise să examineze cadavrele iar™ • mulţi poliţişti fuseseră mobilizaţi în zonă, uitându-se rum n ? dădea ocol rămăşiţelor unei trăsuri, odinioară fr de patru cai. Atacul fusese plănuit şi chiar plănu T"[0]*®* Şi trasă avusese loc aici lăsa să se înţeleagă că probab'IT^ ~[1De] Faptul că dintre bandele din Seven Dials. Poate că tâlh ' [1] [o]Pera Uneia nu obişnuiau să răpească femei din trăsuri cj^[6]^ [CUra]j°Şi, dar

----------Samd-nm cu foc_____

Dacă îşi doreau o femeie, o găseau prin mahalale, unde le întâlneai la tot pasul. Banii trebuiau să fie motivul. Dar de ce nu se trimisese un bilet de răscumpărare?

-E un frig de simt că-mi îngheaţă boaşele, spuse un bărbat, apropiindu-se de trăsură.

Avea mâinile îndesate în palton, iar o pălărie îi era trasă peste tâmplă, ascunzând o cicatrice.

-Dorrington, spuse Brook cu un semn din cap. Vârsta îşi spune cuvântul?

- Mai spune asta o dată şi o să vezi tu ce o să-şi spună pumnul meu cuvântul când o să ţi se înfigă în dinţi.

Brook zâmbi. Celălalt detectiv lucra cu el deja de aproape doi ani şi nu se schimbase absolut deloc. Avea o gură spurcată, era viclean şi mintea îi era ascuţită ca un brici. Dar cunoştea zona mai bine decât oricine altcineva, poate pentru că trăise pe vremuri aici, sub o altă identitate.

-Ţi-a dat Hunt detaliile?

Dorrington încuviinţă din cap, apoi coborî pe vine ca să studieze pământul pătat de sânge.

- Fiica ducelui era în drum spre casă, plecase de la un bal cu un vizitiu şi doi călăreţi însoţitori. Trăsura a fost oprită. Fata a fost răpită, iar doi dintre bărbaţi au fost împuşcaţi mortal. Unul dintre ei a fost înjunghiat de mai multe ori. Probabil nu o mai duce mult. El ridică privirea spre Brook. Ai vorbit cu cel care a scăpat?

- Nu a fost de prea mare ajutor. Mi-a spus că erau patru bărbaţi, nu a putut să-l descrie pe nici unul dintre ei. Doi dintre ei aveau pistoale. Ceilalţi, pumnalele pe care le-au folosit pe el. Doamna a fost scoasă din trăsură şi dusă într-acolo. Brook arătă spre Seven Dials, peste care pluteau rotocoale de ceaţă de un galben bolnăvicios. Cel puţin aşa crede. El era pe partea asta de trăsură, sângerând din toţi rărunchii, şi mi-a spus că nu a trecut pe lângă el.

- Deci, ăsta este sângele lui?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Dorrington o luă spre partea opusă a vehiculului. Cum nu se întoarse imediat, Brook i se alătură. Dorrington privea lung spre Seven Dials, acum cufundat în ceaţă.

- Dacă au dus-o într-acolo, nu-s prea multe speranţe să o găsim. Nu o să sufle nimeni un cuvinţel şi există o mie de locuri în care să

fi fost ascunsă sau unde să se fi descotorosit de corpul ei. Nu ₀ - nimerim decât dacă...

-Ştim cine a răpit-o. Brook îşi îndesă mâinile reci în buzunare Chipul îi era îngheţat, dar ignoră senzaţia de arsură pe care o sim'. ţea iritându-i pielea. Dacă s-au dus în Seven DiaÎs, cel mai probabil suspecţi sunt vechii tăi amici. Ei sunt stăpâni în Covent Garden, iar Beezle este suficient de ambiţios încât să-şi încerce norocul cu aşa ceva.

Dorrington lăsă capul în jos, ferindu-şi chipul, într-o încercare perfect conştientă de a-şi ascunde trăsăturile feţei. -A mai făcut asta şi înainte. - Nu avem dovezi.

-Tipul pe care l-a răpit ni l-a descris cu lux de amănunte. Este singura dovadă de care am nevoie.

Brook nu comentă. Se gândise şi el la cazul pe care *îl* avuseseră cu un an înainte. într-o seară, în timp ce fiul unui viconte *îşi* pierdea vremea prin mahalale, prietenii lui îi pierduseră urma. Părinţii nu-şi făcuseră prea multe griji. Tatăl îşi închipuise că fiul *rămăsese să-şi facă* de cap prin vreun bordel. Dar când primiseră *biletul de* răscumpărare, îl chemaseră pe Brook.

Din păcate, deja plătiseră suma cerută, iar băiatul fusese adus acasă teafăr, cu excepţia unor zgârieturi şi vânătăi, înainte ca Brook să mai apuce să facă prea multe. *El şi* Dorrington îl interogaseră pe flăcău, dar băiatul avusese o *glugă peste cap, fusese* legat bine si nu văzuse nimic altceva decât faţa bărbatului care îl răpise.

Bărbatul înalt, uscăţiv, cu păr negru şi nas coroiat era departe de descrierea cu lux de detalii pe care o menţiona Dorrington

-Dar dacă a făcut-o Beezle, unde este biletul de răscumpărare? întrebă Dorrington.

-Asta este şi întrebarea mea.

- Să zicem că stăm cu mâinile în sân şi aşteptăm să apară Brook clătină din cap.

-Nu, ne începem căutările.

- Dacă este implicat Beezle, eu ies din schemă. Mă sti zise el cu vocea coborâtă, Gideon Harrow, aşa încât ? ^ ^

*o îndoială, o să atârn şi eu în şfreang. Trebuie J G S t e nici la Susanna. * ma îndese şiSărută-mă cu joc -*

-Am mai riscat şi până acum. Nu ai fost recunoscut niciodată.

Uneori, nici măcar Brook nu-l mai recunoştea pe bărbat drept hoţul care fusese cândva, nu acum când avea părul tuns îngrijit, hainele călcate şi câteva kilograme în plus pe corpul deşirat.

Dorrington îl privi lung.

-De ce să ne asumăm riscul? Cine este fata asta, Lennox? înseamnă ceva pentru tine?

-însemna. într-o vreme.

- Şi acum?

Brook îşi trase gulerul hainei în sus, să-şi ferească gâtul de frig.

- Şi acum am nevoie de cineva care să-mi arate toate ascunză- torile lui Beezle. Tu eşti omul potrivit.

Şi o luă spre Seven Dials, încrezător că Dorrington îl va urma.

- O să ne ucizi pe amândoi, strigă Dorrington după el.

-Ai ceva mai bun de făcut azi?

Dorrington mormăi, dar o clipă mai târziu îl ajunse din urmă şi, cu o înjurătură, îl trase pe Brook spre o alee întunecată şi pătrunseră în infern.

CapitoCuf2

Lila îi auzea pe bărbaţi vorbind. O vor ucide. Probabil că stabi leau cum să o facă chiar acum. Nu înţelegea de ce nu o uciseseră încă. Când o prinsese bărbatul care îi tăiase gâtul gentlemanului crezuse că îi venise vremea. Dar, în loc să-i taie gâtul, o târâse înapoi în pivniţa întunecată si o lăsase acolo. De data aceasta nu se mai obosise să-i lege mâinile dar ea auzise cum un lucru care părea să fie greu zgârie podeaua de deasupra ei. îşi închipui că vreun fel de obiect uriaş bloca uşa. Nu va mai scăpa niciodată.

Poate că aceasta fusese şi ideea, de la bun început.

li era atât de sete. Poate o vor lăsa aici jos să moară de foame.

Nu s-ar fi gândit niciodată că va muri aşa. Nu voise să moară ca mama ei, aiurând din cauza durerii şi scuipând sânge. Dar măcar mama murise în patul ei, cu toţi cei dragi alături.

Lila va muri singură.

Nu ştia cât timp trecuse. în întuneric, nu avea cum să judece trecerea orelor decât după violenţa foamei care o încerca, dar şi aceasta venea şi pleca. Setea rămânea constantă. Nu dormi, dar aţipise o dată sau de două ori, trezindu-se de fiecare dată când începuse să alunece spre sol. Nu voia să se întindă pe pământ. Nu încă.

îşi odihni capul pe genunchi şi apoi îl înălţă din nou. Unde erau vocile? Bărbaţii o părăsiseră? Cu prudenţă, se ridică şi se strădui să asculte din nou. Totul era cufundat în tăcere.

Nu, stai. Nu era chiar adevărat. Auzi scârţâitul unui lemn moţul unei picături de apă. Cineva mai era încă sus şi se mişca de colo până colo.

Dădu să se aşeze din nou pe jos, când auzi un bărbat nedesluşit, iar ceva greu alunecă pe duşumea. mo nnămd

Veneau după ea.

Lila se trase înapoi, în cele mai adânci coti$_{oa}$ apoi *îşi* încleştă degetele şi se mută înapoi în *f,,* *P^{v}™ţei,*

scării. Eraoare Sâruta-mfl *cu Joc*
într-atât de laşă încât să se ascundă într-un colţişor? Nu va câştiga mai mult timp astfel.
Usa se zgudui, iar ea îşi înfipse dinţii în buzele deja însângerate si uscate. Nu va ţipa, nu va plânge şi nu va implora milă.
Usa se deschise şi un firicel firav de lumină străpunse întunericul. în lumina aceea, zări silueta unui bărbat. Ştiu doar că nu era unul dintre răpitorii ei. Bărbatul era solid, nu uscăţiv.
-Lady Lillian-Anne? şopti el.
Gâtul uscat al Lilei nu o lăsă să răspundă. Ea scoase un sunet răguşit, iar el păşi pe prima treaptă. Nu avea nici lampă, nici măcar o lumânare. Nu ştia dacă să aibă încredere în el, nu că ar fi avut prea mult de ales.
- Da, reuşi să spună ea în cele din urmă. Sunt aici.
-Vino.
Şovăi, neştiind dacă să aibă încredere în acest bărbat. Accentul lui nu era cu mult mai fin decât al bărbaţilor care o răpiseră. De unde să ştie că nu avea de gând să-i facă ceva şi mai îngrozitor?
- Eşti legată? întrebă el. Poţi să mergi?
-Da, dar...
El oftă de nerăbdare.
- Este mereu nevoie de prezentări când vine vorba despre voi, fetele din lumea bună, mormăi el. Sunt aici cu sir Brook Derring. Am venit să te salvăm.
-Brook Derring?
Acesta era un nume la care nu se mai gândise de mult, de foarte mult timp.
-Momentan, îi ţine ocupaţi pe Beezle şi pe ageamiii lui, dar ei o să se întoarcă şi o să ne înhaţe pe amândoi dacă nu te grăbeşti.
Dacă muşchii nu i-ar fi fost atât de amorţiţi după ore întregi de nemişcare, ar fi urcat treptele în fugă. Se mişcă destul de repede pentru cum se simţea, iar bărbatul din capul scărilor o apucă de un cot. O trase spre bucătărie, apoi se opri să împingă dulapul ponosit înapoi în faţa uşii.
îi făcu cu ochiul după ce îşi termină treaba.
-Asta poate să ne mai dea ceva timp.
O apucă din nou de cot şi o conduse încrezător prin clădire, până ce ieşiră pe o uşă care dădea într-o alee îngustă. Era atât de îngustă, încât fu nevoită să se întoarcă pe lateral ca să încapă. Pământul
ei
x — "inlj
bărbat de-a lungul peretelui. înaintaseră probabil vreo douăze[1]
de metri, când el deschise una dintre uşile care dădeau spre ale, şi se făcu nevăzut înăuntru. O clipă mai târziu, scoase capul afară -Vii?
Ea îl urmă printr-un labirint întortocheat de alei lăturalnice, clădiri întunecate şi chiar peste acoperişuri. Totul era înfăşurat într-o ceaţă groasă, iar Lila nu ştiu să spună dacă era zi sau noapte. Ceata o bucura. îi ascundea. Totuşi, tresărea de fiecare dată când auzea voci, de teamă să nu fi fost descoperiţi. în cele din urmă, călăuza ei se opri în mijlocul unei străduţe care ducea spre o stradă mai aglomerată. Văzu bărbaţi şi femei trecând încoace şi-ncolo prin faţa deschizăturii aleii, iar forfota risipise o parte din ceaţă.
- Rămâi aici, îi spuse bărbatul.

Nu putea să-i vadă chipul. îşi purta borul de la pălărie prea tras peste frunte.

-Nu! Ca un copil, ea îl apucă de braţ. Nu mă lăsa.

- Mă întorc şi îl aduc cu mine pe Derring.

- Nu putem să trimitem pe altcineva care să-l cheme? *Una dintre* femeile de acolo?

Ea făcu semn spre trei prostituate care stăteau sprijinite de pereţii aleii şi îi urmăreau cu priviri curioase.

-Ridică-ţi fustele şi terminaţi odată treaba! strigă una dintre ele. Toate trei râseră pe înfundate.

-Mă întorc într-o clipă. Rămâi aici şi nu vorbi cu nimeni. Se îndepărtă, apoi se întoarse. Să nici nu te uiţi la nimeni.

Lila îşi strânse braţele în jurul pieptului şi se lipi cu spatele de perete. „O să se întoarcă imediat."

Şi dacă nu se întorcea, ea era liberă acum. Putea să plece de aici să oprească o brişcă şi să se ducă acasă. Poate că nu ştia clar und afla, dar era încă la Londra, Nu se putea să fie prea departe de [6]

Prostituatele din capătul aleii îl strigară pe bărbat când [&] ^^ trecu pe lângă ele. El le răspunse, glumind cu ele în jargonul ^T* ne care îl foloseau clasele inferioare. Nu îi înţeles Qudat

înclinat spre interior, iar în aer se simţea un miros de excrem de oameni şi animale. Lila încercă să nu respire în timp ce îl urmă^

dorea să o facă. $^{9\ ?1}$ n_U-siSdmtd-mâ *cu Joc*
Brook Derring. *Sir* Brook Derring. Titlul îi fusese acordat după ce îl cunoscuse ea. Regele i-l oferise pentru serviciile aduse Coroanei. Lila nu era sigură despre ce servicii era vorba, dar ştia că Brook era faimos acum pentru că găsea persoane care fuseseră răpite. Ea nu mai ieşea în lume atât de mult ca pe vremea când îl cunoscuse, dar mai auzise din când în când pe la petreceri vorbindu-se despre el. Pe scurt, era un erou naţional. Dăduse de urma fiului unui baron sau viconte. Sărmanul zăcuse într-o bodegă de opiu din Brighton, sau poate din Bath? Şi Derring mai găsise şi o femeie.
Iată de ce se afla el aici. De astă dată, ea fusese cea răpită. Tatăl ei probabil că se dusese la el să-i ceară ajutorul. Trebuie să-şi fi călcat pe orgoliu să se ducă la Derring, mai ales după felul în care se purtase ducele cu el.
După felul abominabil în care se purtaseră amândoi cu sir Brook.
Stia că trecuseră doar câteva clipe, dar i se păreau ore. Poate că sir Brook o va lăsa aici. Va fi aceasta răzbunarea lui? Dar dacă îşi dorea răzbunare, ar fi putut să o lase să zacă în pivniţă.
Şi atunci, de ce celălalt bărbat şi-ar fi bătut capul să o poarte prin tot labirintul acela doar ca să o abandoneze aici?
„O să se întoarcă imediat."
Acum, când nu se mai mişca, i se făcuse frig din nou. Şi sete, atât de sete. încercă să înghită, dar gura îi era prea uscată.
-Ai de gând să stai acolo toată noaptea? strigă una dintre prostituate.
Cele trei se săturaseră să strige după bărbaţii care treceau pe stradă şi îşi întoarseră atenţia spre ea.
Lila nu răspunse. Omul lui Derring îi spusese să nu vorbească. Nu va vorbi.
-Ce s-a-ntâmplat? întrebă una dintre ele, îmbrăcată într-o bluză roşiatică cu decolteu adânc. Ţi-a mâncat pisica limba?
- Habar n-are ea ce să facă cu limba.
Cuvintele fură rostite de cea mai tânără dintre femei. Lilei i se părea mai degrabă o copilă.
Prima, scundă şi cu părul rar, se apropie de ea.
-Aicea este locul nostru. Cară-te.
Lila ridică privirea spre ea şi apoi o coborî imediat. Femeia avea pielea tăbăcită şi mirosul dinţilor putreziţi îi întoarse stomacul pe
---------- *Sfrana Ojafen -*
dos. Prostituata se aplecă spre ea, iar părul negru şi slinos de mâneca Li lei.
^{atin}se
-Am *zis* să *faci paşi.*
Lila clătină din *cap. O,* unde era omul *lui Derring?* -Vrea să rămână, Roşie.
Cuvintele fură spuse *de* fetişcana du dulie îmbrăcată în roşu. Dacă rămâi, *drăguţă, tre' să-ţi meriţi* banii *Lila privi lung spre încălţările ei, înnegrite de la* Dumnezeu m_aj ştia ce.
-Aşa e, *interveni* tânăra. Ne *plăteşti dijmă. O să iau eu* hainata simandicoasă.
Lila îşi strânse braţele *mai tare, dar* nu îi *fu de nici un folos când două* dintre femei *o* prinseră şi traseră *pelerina* cu forţa *de pe* ea. Se împotrivi,

dar erau trei contra unu. Pentru *strădaniile ei, fu* răsplătită cu o palmă şi un pumn în *stomac.*

Fata în roşu îi smulse agrafele din păr, *iar prostituata* scundă îi rupse *colierul de la* gât. *Lila îşi* înăbuşi *lacrimile provocate de* durerea smulgerii *părului, apoi* le împinse pe femei la o parte.

- Luaţi-le şi lăsaţi-mă în pace.

- O, ia ascultaţi la ea, spuse cea *scundă, care i se părea Lilei a fi şefa. Ce* mare şi tare e fata.

-Luaţi-le şi lăsaţi-mă în pace, o *batjocori cea* mai tânără, cu nasul *pe sus şi* pieptul în afară.

Făcu vreo câţiva *paşi ţanţoş,* fluturându-şi noua pelerină. -Stiu eu ce o aduce cu *picioarele pe* pământ. O *tăvăleală bună o* să-i arate cum stă treaba.

Prostituatele o apucară *de braţe şi, chiar dacă Lila se* înfipse *bine* cu *tocurile* în pământ *şi încercă să se elibereze din* prinsoarea *lor, fu smucită* fără milă înainte. Lovi cu mâinile şi *picioarele în* stânga şi-n dreapta şi se zvârcoli până mai primi o palmă peste *buzele deja* îndurerate. Durerea *ascuţită o făcu să uite de toate, câtă vreme femeile o* traseră spre stradă.

-Băieţi, ia uitaţi-vă aici! Aveţi chef de *tăvăleală? Plătiti la Roşie juma de* coroană şi vă *faceţi de cap cu ea cât e noaptea de* lungă *-Nu!*

Lila se zbătu doar pentru a mai primi un cot în gură

- Tu vrei s-o-ncurci? Hai *la o încercam no,-,*- j*

-Daţi-mi drumul! FCmru doar un gologan.

Srîrutiî-iiifl ***cu joc ^***

Lila se eliberă în cele din urmă, dar se împiedică de fuste şi se prăbuşi în genunchi. Ridică privirea şi observă strălucirea impecabilă a unei perechi de cizme negre.

Bărbatul întinse o mână şi i-o oferi. Micul gest de bunătate o luă prin surprindere şi, fără să mai stea pe gânduri, apucă mâna întinsă. El o ajută să se ridice în picioare şi, când îi privi chipul, i se tăie respiraţia. Brook.

După toţi aceşti ani, încă îl recunoştea. De parcă atingerea ei l-ar fi ars, el îşi retrase cu iuţeală mâna dintr-a ei şi o împinse uşor într-o parte. Şi omul care o scosese din pivniţă se afla acolo, iar el o luă de braţ şi dădură să plece.

- Ei, aş! Nu poţi s-o iei pur şi simplu. Fata e a noastră. Trebuie să plăteşti.

Bărbatul de lângă ea nu se opri nici măcar o secundă, dar ea auzi clar vocea lui Brook Derring.

-Să plătesc? Ce-ai zice să-ţi fac o favoare? Cum ar fi să nu te arunc în Newgate sau să nu te arestez pentru răpire?

- Pfui, hai, dom'le. Ne distram şi noi un pic.

-N-aveţi decât să vă întoarceţi cu distracţia voastră în hruba din care aţi ieşit.

O clipă mai târziu, îşi făcu apariţia lângă ea. O cuprinse cu un braţ pe după spate. -Mă ocup eu de ea.

Celălalt bărbat îi dădu drumul, de parcă i-ar fi transmis un obiect.

- Mulţumesc, spuse Lila, ridicând privirea.

El îi aruncă o privire nedumerită şi o îndemnă să grăbească pasul. -Să nu te opreşti până nu-ţi spun eu.
-Dacă Beezle nu vine după noi acum, o să vină cât de curând, spuse celălalt bărbat.
- Cu atât mai mult, trebuie să dispari acum. Mă ocup eu de ea. Pleacă înainte să te vadă Beezle.
- Nu trebuie să mi-o zici de două ori.
Iar celălalt om se furişă prin ceaţă şi se făcu nevăzut. -Unde mă duci? întrebă ea, în timp ce el continuă să o grăbească. -Nu mai vorbi.

Mi te aminteam mai amabil, spuse ea când ocoliră un grup de bărbaţi care jucau alba-neagra

.Vreo câţiva o scrutară curioşi din priviri. Fără pelerină p Urt rochie de mătase liliachie şi, chiar dacă şifonată şi pătată, rămân ° totuşi mai frumoasă decât tot ce văzuseră vreodată cei mai mult' dintre ei.

- Sunt surprins că-ţi aminteşti de mine.

- Dacă mă disprețuieşti atât de mult, de ce m-ai salvat?

El îi aruncă o privire, iar ea ştiu chiar înainte ca **el** să deschidă gura că vorbele îi vor fi tăioase. Ochii lui căprui-închis licăriră precum agatul.

- îmi place să fac opere de caritate.

Lila întoarse privirea. Ştia ce voiau să sugereze cuvintele lui. Nu era îndrăgită în lumea bună. Nimeni nu ar fi suferit prea tare dacă dispărea pentru totdeauna. Nimeni nu s-ar fi deranjat prea mult să vină după ea.

- Cum, nici o replică? întrebă sir Brook, ridicând braţul pentru a-i atrage atenţia unui vizitiu care stătea pe capra unei birje. Unde îţi este limba ascuţită, Lady Lila?

„în mormânt lângă mama", se gândi ea.

înainte să o ajute să urce în birjă, îi puse haina lui peste umeri. Abia în clipa în care fu învăluită de lâna *caldă*, impregnată cu arome de bergamotă şi coniac, îşi dădu seama cât îi fusese de frig. Primele rafale ale vântului de iarnă goniră ceaţa şi se strecurară înăuntrul ei până la os. Haina, încă purtând căldura trupului lui Derring, o simţi ca pe o îmbrăţişare. *Ea* tremură şi îşi coborî nasul în guler.

După ce îi spuse vizitiului adresa, el o ajută să urce în birjă - gestul acesta şi haina îi lăsară de înţeles că mai putea să fie galant - şi se aşeză vizavi de ea, ocupând astfel o poziţie mai puţin comodă. Lila nu putea decât să stea cu ochii aţintiţi spre rochia şi pantofii distrusi si să se întrebe cam cât de groaznic arăta în ansamblu

Nu că i-ar fi păsat de ceea ce credea sir Brook. Nu că i-ar fi păsat de ceea ce credea oricine. Scăpase. Era liberă. Lila se gândi, pentru prima dată după nen„ mărate ore, că poate nu va muri astăzi Ar fi trebuit să fie în ^ fericirii, dar tot ce mai reuşea sa sun ta era capul Care , Jea ochii care o ardeau de la lipsa de mancare şi de somn. 13

26 vV

^ v m.

---------- 5dnird-?w5 cu *foc* ----------

- Când o să ajungem la reşedinţa tatălui tău, o să fii, fără îndoială, luată repede pe sus, aşa că permite-mi să-ţi pun nişte întrebări acum.

Lila ridică privirea. îşi închipuise că vor călători în tăcere. -Cât este ceasul? întrebă ea, simţindu-şi limba umflată în gură şi rostindu-şi cuvintele foarte încet.

-Trei şi jumătate, spuse el. După-amiaza. Ai lipsit o noapte şi o zi.

Sir Brook îşi scosese pălăria şi, chiar dacă ultimele rămăşiţe ale cetii mai acopereau lumea într-un cenuşiu nebulos, ea reuşea acum să-i distingă trăsăturile. Fusese întotdeauna chipeş. Nu chipeş în felul fratelui său, contele. Contele era fin şi cizelat şi avea o frumusețe aparte, care se potrivea de minune cu personalitatea lui fermecătoare.

înfăţişarea lui Brook se desena în linii şi unghiuri colţuroase, chipul îi era mai ascuţit şi mai aspru. Nasul îi era drept ca lama unui cutit, pomeţii înalţi, sprâncenele se conturau ca o linie de culoarea mierii, uşor maronie, deasupra

ochilor de culoarea ma- honului. Când îl cunoscuse cu ani în urmă - acum şase ani, nu, mai degrabă şapte, pe vremea când el era în floarea vârstei, abia dacă devenise bărbat - obrajii îi erau netezi, buzele pline, ochii calzi. Acum, bărbia îi era acoperită cu o barbă nerasă, în tonuri de maroniu-deschis şi blond, iar buzele îi erau strânse ferm. Odinioară îşi purta şi părul mai lung. Obişnuia să şi-l lase ciufulit şi ondulat, după cum o impunea moda crailor din epocă. Lilei i se păruse întotdeauna că buclele acelea îi confereau un aer oarecum feminin, dar acum nu mai exista nimic feminin la el. Părul scurt era de un castaniu-deschis şi se împletea ici-colo cu câteva şuviţe blondine. Nu mai era aranjat după tendinţele la modă. Sobrietatea îl făcea să pară şi mai aspru.

îi plăcuse mai mult băiatul. Bărbatul părea să fie de nepătruns.

Hl îi întâlni privirea direct, fără să privească în jos sau într-o parte. Ochii lui nu dezvăluiau nimic din gândurile lui. Lila se întrebă dacă i se mai părea că este frumoasă.

„Fată prostuţă", se mustră ea în gând. Ce îi mai păsa? Cu părul încurcat şi dâre

— Sfiana Şaten --

de mizerie şi de negreală peste tot, probabil că nu arăta mai bine decât femeile uşoare care încercaseră să o scoată lavânzare. închise ochii, atât de uscaţi încât o înţeparâ, şi înce$_{rc}$- nu se mai lase copleşită din nou de umilinţă.

-Dorrington a spus că *Beezle* te-a ţinut în pivniţa uneia dint, ascunzătorile lui. Ea deschise ochii, trecându-şi limba peste buzele umflate si uscate. Nu ştiuse niciodată că setea putea să fie atât de chinuitoare

- Ştii de ce te-a răpit Beezle? Ea clătină din cap.
- Se poate să fi fost un atac la întâmplare?
- Nu, nu a fost la întâmplare. Ai cumva puţină apă? Ceva de băut? Ea îşi atinse uşor gâtul, încercând să-şi dreagă vocea şi să scape

de ceea ce simţea ca un fel de nisip ce o împiedica să vorbească.

Brook ciocăni în acoperişul *birjei. Vizitiul deschise trapa şi* privi înăuntru.

- Opreşte la următoarea tavernă şi adu-i *doamnei pâine şi* nişte vin îndoit cu apă. O să-ţi plătesc dublu pentru toate bătăile astea *de cap.*

-*Da,* domnule!

Vizitiul lăsă trapa în *jos şi* birja o luă iar *din loc.* -Mulţumesc, spuse ea încet. Tata o să-ţi dea *banii... -Nu* vreau banii lui.

$^{1\ to}$tusi, $_{nu\ se}$

Lila se întrebă dacă era o referire la acuzaţia făcută *de* tatăl ei cu atâţia ani în urmă, când spusese că el o voia pe *Lila* doar pentru zestrea ei. Birja încetini şi îl auzi pe vizitiu *descălecând. Vin* îndoit cu apă. Peste câteva clipe va bea nişte vin îndoit cu apă -Trebuie să ne laşi să te răsplătim cumva, spuse ea Gura lui se curbă într-un surâs dispreţuitor. -Atât de politicoasă şi de graţioasă. Ce actriţă **talentată** Nu voia să se certe. Era prea obosită să o facă. Şi j putu abţine să murmure un răspuns. - îti sunt recunoscătoare.

&ucată

-Pun pariu că este prima dată când rosteşti cuvintele - Portiera se deschise şi, dintr-odată, pătrunse tăişul ust^*" frigului, iar vizitiul îi întinse lui Derring o cupă de vi$_{n\ si}$ $_{u\text{^}tor}$ al

de pâine.

-Trebuie să duc cupa înapoi. Derring îşi îndreptă privirea spre uşă.

V iv

_____*Sârută-mă cu joc----------*

-Lasă-ne o clipă. îi oferi cupa. Bea încet, doamnă. Mâinile îi tremurară când cuprinse cupa din lemn şi o apropie de buzele uscate. Mintea îi spuse să ţină cont de sfaturile lui, dar corpul îi tânjea prea tare. înghiţi apa cu noduri, se înecă şi fu nevoită să-i întindă cupa lui Derring în timp ce criza de tuse îi zgudui corpul.

îl clipa următoare, el veni lângă ea, trupul lui fiind mai masiv decât si-l amintea şi atât de puternic şi de cald. El flutură o batistă spre ea, iar Lila o luă, fiind din nou recunoscătoare pentru amabilitatea lui. Ea, care nu preţuise niciodată bunătatea, părea să nu se mai satureă să fie recunoscătoare azi.

După ce tuşea se linişti, Derring îi ţinu cupa la buze, o lăsă să soarbă, trăgând-o înapoi înainte ca Lila să bea prea mult dintr-oda- tă. Corpul ei îşi dorea

cu disperare să guste mai mult, dar reuşi să bea încet, fără să mai aibă alt acces de tuse.

îi era încă sete, dar nevoia nu mai era atât de copleşitoare. Derring îi întinse pâinea, îi spuse să muşte încet, apoi se întoarse la locul lui. Deschise portiera, iar Lila se înfioră din nou când simţi ghearele aerului îngheţat de afară. Bietul vizitiu şi calul lui trebuie să fi fost îngheţaţi bocnă. Bărbatul luă cupa, iar câteva clipe mai târziu, o porniră din nou la drum.

-După cum ziceam, spuse Derring, căutând să-i atragă atenţia. Ea închisese iar ochii şi, de astă dată, simţi că parcă plutește. Vinul fusese amestecat cu apă, dar, cum nu mai mâncase de ceva timp, îsi făcu iute efectul. Lumea părea să se învârtă în jurul ei. Nu vreau nimic de la tine, în afară de câteva răspunsuri. Ai spus că atacul nu a fost întâmplător. De unde ştii asta? Lila îşi apăsă un deget pe tâmplă.

-Pentru că... pentru că mi-a spus numele. Ea întâlni ochii de mahon ai lui Derring. Când m-a scos din trăsură, mi-a spus Lady Lillian-Anne.

- Cine te-a scos din trăsură? -Nu-i ştiu numele.

- Descrie-mi-l.

întrebările se succedară într-un ritm rapid şi sigur, iar ea căuta să se concentreze.

-Era un bărbat. Avea părul şaten.

- Ca al meu?

— Sfiana Cjafen ^

Se uită la părul lui Derring. Era *de* un şaten-deschis cu • reflexe blonde. Dacă ar fi *fost* ceva mai lung, aproape s-ar fi să-şi treacă mâinile prin el.

- Nu, nu era la fel de frumos ca al tău. -Poftim?

El păru şocat, iar Lila *îşi* dădu seama că *vorbise cu* voce tare închise ochii, încercă să-şi adune *gândurile.* -Era mai închis la culoare, *cred.* El... era *înalt.* -De înălţimea mea sau mai înalt?

Acum se uită la corpul *lui* Derring. La cum *stătea în faţa ei,* el nu părea atât de înalt. Dar ea îşi aminti *de* senzaţia pe care i-o trezise trupul lui lângă al ei.

- Nu ştiu. Mie mi s-a părut extraordinar de *înalt, dar* nu cred să fi fost chiar aşa.

Derring oftă, iar ea ştiu că nu îi oferea informaţii utile. Însă evenimentele nopţii îi erau neclare în minte, dar nu putea uita bezna în care bâjbâise şi groaza pe care o simţise.

- îţi mai aminteşti altceva? Ceva care să ne ajute să-l identificăm? -Nu, dar parcă ai spus că ştii cine m-a răpit. *Beetle, nu?* -Beezle, şi da, îl bănuiesc pe *el,* dar am *nevoie de dovezi.* -îmi pare rău. Poate că o să-mi amintesc *alte lucruri ceva mai*

târziu.

Ea îşi coborî din nou nasul în gulerul hainei, îi *adulmecă* parfumul, închise ochii.

- Mai am o întrebare. Ea ridică privirea.

- Iartă-mă că te întreb un lucru atât de delicat, te-a siluit vreunul dintre bărbaţi, Beezle sau oricine ar fi fost cel care te-a răpit?

Ea îşi simţi parcă obrajii cuprinşi de flăcări. *Desigur, stiuse "*fi putut să fie siluită. Se temuse neîncetat de această *posibilitat^* dar să mai şi vorbească despre un asemenea lucru...

Ea clătină din cap şi coborîprivirea. - Lady Lila, am nevie de adevăr. Dacă o să vrei să-i ş n ' tău sau altcuiva, este o decizie care îţi aparţine. £ u 0 tatăjui discreţia, dar trebuie să ştiu. a Pastrez

Ea ridică ochii spre el, surprinsă de vehemenţa di n i-şi dădea seama dacă detaliul putea să facă vreo'm a y°Cea lui.

Nu-şi dădea seama daca aetaiiui purea sa raca vreo mare H Oricum, bărbatul care o luase va fi spânzurat pentn, ^ fere"ţă.

rapire.

— Sârută-mâ ***cu foc ^***

Dar era convinsă că Derring avea capacitatea de insista până când primea un răspuns.

-El nu m-a atins... aşa, spuse ea. M-am temut că poate are să o facă după ce m-a văzut la fereastră. Atunci a fost supărat şi m-a târât înapoi în pivniţă, dar m-a lăsat acolo fără să-mi facă vreun rău.

-Era o fereastră în pivniţă? întrebă Derring.

Lila îşi apăsă degetele pe ochi. Poate ar fi plâns dacă nu s-ar fi simţit atât de secătuită.

-Nu. Am reuşit să scap din pivniţă şi să umblu puţin prin clădire, care bănuiesc că era o casă.

-Ai scăpat din pivniţă?

Derring o privi lung, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

Ea se îndreptă de spate.

-Da. Credeai că o să stau cu mâinile în sân, aşteptând să vină să mă salveze un cavaler pe cal alb? După ce s-a făcut linişte, am urcat scările şi am încercat să fug. Am găsit o fereastră şi i-am văzut pe bărbaţii care mă luaseră, cred că erau ei, într-un fel de curticică interioară, unde mai erau cu un bărbat. Un gentleman.

- De unde ştii că era gentleman?

Lila descrise hainele şi felul de a vorbi al bărbatului, dar când ajunse la partea în care liderul îi pusese cuţitul la gât, nu mai reuşi să scoată un cuvânt.

Derring veni din nou lângă ea, dar, de astă dată, prezenţa lui nu o mai linişti. Se trase într-un colţ şi îşi ascunse faţa în mâini.

-Spune-o repede, Lila. Dacă o spui repede, este mai uşor.

Nu voia să-şi amintească. Nu voia.

-Avea un cuţit şi l-a apucat pe gentleman de gât. Nu ştiu cum a făcut-o. Totul *s-a* întâmplat atât de repede, dar a făcut o mişcare bruscă şi apoi a tăiat gâtul bărbatului, iar sângele...

Derring îi luă mâna într-a lui şi o strânse cu putere.

- Gata. Nu este nevoie să mai spui ceva.

-Vreau doar să mă întorc acasă, şopti ea înăbuşit din spatele mâinii. Nu mai rostise aceste cuvinte de câţiva ani, cel puţin nu de când se recăsătorise tatăl ei. Nu-mi doresc decât să fiu în siguranţă.

-Ai ajuns acasă.

Ea îşi dădu seama că, la un moment dat, în timp ce povestise totul, trăsura se

oprise. O privire aruncată pe fereastră îi dezvălui faţada din piatră albă de la Lennox House.[mă]nadi[n]

Ea se îndreptă spre portieră, însă Derring nu-i eliberă prinsoarea lui.

- Dar nu eşti în siguranţă.

• w Y l u . . . CapitoCuC3

Lennox House nu se schimbase, îşi spuse Brook în sinea lui când păşi înăuntru. După cum era de aşteptat, Lady Lila fusese luată pe sus de o hoardă de slujitoare. Mereu obişnuită cu datul în spectacol, ea lăsase impresia că mergea cu dificultate, iar unul dintre lachei o ajutase să urce scările.

Derring dădu ochii peste cap.

El fusese condus într-un mic salon de zi, în care plutea un aer vădit masculin, cu lambriuri din lemn închis la culoare şi care dădea spre o terasă. Copacii din grădină se scuturau şi tremurau de frig, iar vaietul scos de vântul iernii fremăta la ferestre. Majordomul îi oferise ceva de băut, orice, de la ceai la coniac, dar Brook refuzase. Nu i-ar fi stricat deloc o băutură şi nu l-ar fi deranjat să primească ceva de mâncare, dar chiar vorbise serios în birjă.

Nu voia nimic de la Lennox.

Astfel că se aşeză într-un fotoliu bleumarin, bătând darabana cu degetele pe tapiţeria bogată. Aştepta deja de aproape o oră şi îşi spuse că se putea să mai aştepte mult şi bine. Ducele va dori să-şi vadă fiica. Regele va dori să-şi vadă prinţesa.

Ea era încă o prinţesă, în ciuda tuturor *mulpimirilor ei.* Poate că învăţase ce era recunoştinţa în ultimii şapte ani, dar altfel, puţine altele se schimbaseră. îşi ţinuse spatele drept cu sfinţenie, chiar fiind îmbrăcată în rochia aceea şifonată, pe care bănuia că slujnica ei o va arde. Vocea ei păstra încă nota aceea de trufie, se ţinea încă cu nasul pe sus, calmul ei glacial abia dacă şovăia.

Pe alocuri fusese nesigură, ceea ce însemna că era totuşi umană. Existaseră momente în trecut când el se îndoise de umanul din ea.

El îşi roti capul, destinzându-şi muşchii încordaţi ai gâtului, apoi îl lăsă să se odihnească pe spătarul capitonat al fotoliului.

- Sfiana Cjafen -

Era încă frumoasă. Nu se aştepta ca ea să se fi schimbat în vreun fel, dar de ce trebuia să i se pară în continuare atrăgătoare? Chiardacă ştia cum era ea cu adevărat, o dorea. Nu înţelegea tea ca un bărbat să o privească şi să nu o dorească.
Pu-

Cu părul lung şi negru şi ochii în nuanţe de căprui-auriu $_{D}$- atât de inocentă când îl privea cu ochii aceia. Părea mai mult d * pregătită să fie sărutată pe buzele trandafirii perfecte, care aveau nuanţă rozalie potrivită întocmai cu tenul ei sidefat, fără cusur $_{Ca}$ de porţelan. Cât şi-ar fi dorit să dea vina pe silueta ei, dar Lila nu era nici prea suplă, nici prea voluptuoasă. Sânii plini i se zugrăveau splendid în corsetul rochiei cu croială simplă. *Şi* gândul de a ţine în mâna lui unul dintre acele globuri desăvârşite îi făcu întreg trupul să vibreze de dorinţă.

- De ce? gemu el De *ce ea?*
- Cu cine vorbeşti?

Brook se ridică imediat la auzul vocii de *copil* şi privi în jur. Nu văzu nimic şi pe nimeni, dar *pe* undeva pe acolo se ascundea un copil.

- Cine a vorbit? întrebă *el,* vorbind *pe* un ton liniştit şi zglobiu. Avea nepoţi şi o nepoată. Ştia cum să le vorbească copiilor. Cineva chicoti, iar perdelele care acopereau uşile *de la* terasă se
agitară. Brook nu reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet. *Copiii* aveau mereu impresia că, dacă ei nu te *vedeau pe tine, nici* tu nu-i vedeai *pe ei.*
- Hmmm, spuse el şi se prefăcu a căuta prin toate ungherele încăperii, mai puţin în spatele draperiei.

Un căpşor cu bucle blonde se ivi brusc de după faldurile draperiei şi apoi se trase iute înapoi.

- Mă întreb unde oare se ascunde. Brook se ridică. Sub birou? *Se* prefăcu că se uită sub birou. Nu.

Mai multe chicoteli.

-Gata, stiu. Sub scaun. Ridică scaunul. Nu mV; •
» alQ XIII p Of- *
mi-am dat seama! Sub covor! orai >

Acum, fetiţa râse atât de tare, încât nu mai pu$_{tu\ s}$ă - cunsă. Se rostogoli valvârtej de după draperii. ral *ână as-

-N-ai cum să te ascunzi sub covor. Asta este o p$_{ro}$ r -Nu?

Ea clătină din cap, iar buclele ei blonde începură să t -Nu m-as fi uitat niciodată după draperie. Te pricen" ? Salte - la jocul ăsta! Pl de Minune
cum

-Ştiu. Dădaca nu poate să mă găsească!

Brook aruncă o privire spre uşa închisă. Spera doar ca dădaca să nu fie deja înnebunită de grijă.

-Poate că ar trebui să-i spui dădacei că ai câştigat. -O să-i spun. Fata o luă la goană spre uşă, apoi întoarse privirea spre el. Tu cine eşti?

Brook se prefăcu surprins.

-îmi pare nespus de rău. Am fost nepermis de nepoliticos. Copila râse din nou, iar obrajii i se colorară acum într-un rozaliu de la atâta veselie. El făcu o plecăciune.

-Eu sunt sir Brook Derring. Şi tu cine ai putea să fii, tânără domnişoară?

-Ginny. Numele scurt de la Genevieve.

Ea făcu o reverenţă ciudată, oprindu-se chiar înainte să-şi piardă echilibrul.

-Si câţi ani ai, Ginny, sau ar trebui să spun Lady Ginny? -Exact.

El dădu din cap. Aşa se gândise şi el. Copila nu putea să aibă mai mult de patru ani şi, dacă ţinea el bine minte, ducele se recăsătorise cu patru sau cinci ani în urmă. Fetiţa trebuia să fie sora Lilei. -Am patru ani! Ea ridică patru degete. Tu câţi ani ai? -O, eu sunt foarte bătrân. Sunt practic antic. -Cât de bătrân? întrebă ea cu ochii mari. -Am treizeci şi unu de ani. -Asta nu e foarte bătrân. Tata e mult mai bătrân!

- El câţi ani are? -Am uitat.

Undeva, în depărtare, se auziră paşi. -Ginny! Ginny, ieşi imediat! Brook ridică sprâncenele spre fată. -E dădaca?

-Asta e mama. Mai bine plec.

- La revedere, atunci.

Ea nu mai avu timp să-şi ia rămas-bun, ci doar deschise brusc uşa şi ieşi vijelios, pantofii ei păcănind pe podelele de lemn.Brook clătină din cap şi îşi băgă mâinile în buzunare Cu ■ ţă, Lila avea o rivală în micuţa aceea. Nu mai era singura prh^ din casă. rinţesâ

O clipă mai târziu, uşa se deschise şi intră contele de Granb Brook nu ştiuse că fiul ducelui şi moştenitorul titlului era acas" dar bănuia că ducele îşi convocase fiul de îndată ce dispăruse Li]

- Sir Brook, spuse Granbury, înaintând şi făcând o plecăciune Cum vă putem mulţumi?

Făcu şi Brook o plecăciune la rândul lui. Granbury era mai tânăr decât Lila şi părea să fie sincer. Ochii lui căprui, de aceeaşi formă ca ai Lilei, dar mai închişi la culoare, erau aproape prea mari pentru chipul lui tânăr.

-N-am nevoie de mulţumiri, Domnia Voastră. Voiam doar să vorbesc cu tatăl vostru.

- O să ni se alăture imediat.

Granbury turnă coniac într-un pahar, i-l întinse lui Brook, apoi mai turnă unul şi pentru el. Chiar dacă Brook fusese hotărât să nu accepte nimic de la Lennox, nu simţea aceeaşi reţinere faţă de Granbury. Sorbi din licoare şi se întrebă dacă contele ştia ceva despre povestea lui cu Lila.

-Am văzut-o doar o clipă, spuse Granbury, dar părea să fie bine. Cum ai găsit-o?

-Am avut noroc, spuse Derring, nedorindu-şi să-l aducă pe Dorrington în discuţie. Era mai bine ca nimeni să nu pună prea multe întrebări despre asociatul lui.

-Să-mi aminteşti să nu joc niciodată jocuri de noroc cu tine spuse Granbury.

Cei doi îşi sorbiră coniacul în tăcere preţ de câteva clipe tim în care Brook îşi dori cu exasperare ca ducele să-şi f$_{ac}$ă apariţia^!» puteai să-i spui unui frate după ce i-ai salvat sora din Seven jy' I ?

în cele din urmă, Granbury îşi drese glasul. s'

-Dată naibii povestea cu parlamentarul din Lincolnshire

Brook nu urmărea subiectele politice. Aceasta era aria deî a fratelui lui. Dar îi plăcea să creadă că era la curent cii activil f Parlamentului, atunci când era reunit în sesiune. F$_{u}$ses$_{e}$ hi • vitat să se adreseze Parlamentului, o dată sau de do$_{uă\ ôrii}$ ^ m" criminalităţii din oraş.

' e™a

în prezent, Parlamentul nu era în sesiune. Cei mai mulţi dintre membri erau pe la moşiilor lor de la ţară sau în comitatele lor de origine.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Brook, privind spre ceasul de pe masă. Cât îl va mai lăsa ducele să aştepte? îşi dorea să facă o baie fierbinte, să se bucure de o masă caldă şi de patul lui. Exact în această ordine.

- Omul a fost găsit mort în dimineaţa asta lângă Teatrul Covent Garden.

Brook îşi lăsă paharul jos. Chiar trecuse prin apropiere de Covent Garden în acea dimineaţă, investigând dispariţia Lilei.

- Cauze naturale? întrebă el. -Crimă. I s-a tăiat gâtul.

Corpul lui Brook îngheţă, iar atenţia i se ascuţi ca lama unui cuţit.

-Au descoperit asasinul?

Granbury se aşeză într-un fotoliu mare.

-Nu. Momentan, agenţii de pe Bow Street interoghează martorii. O, avea el un martor, dar nu avea încredere să o lase pe mâna agenţilor. Cei mai mulţi erau oameni de bună credinţă, dar existau vreo câţiva care şi-ar fi vândut şi sufletul pentru câteva monede în plus.

-începi să te întrebi în ce fel de lume trăim când oficialii noştri guvernamentali sunt ucişi pe stradă. -Da.

Brook cunoştea întocmai lumea în care trăiau, poate mai bine decât o va cunoaşte vreodată contele. întrebarea care nu-i dădea pace era ce relaţie exista între deputatul mort şi Beezle, dacă într-adevăr el era cel care o răpise pe Lila şi cel pe care ea îl văzuse ucigându-l pe parlamentarul din Lincolnshire.

Următoarea întrebare era cum să o protejeze pe Lila. Dacă îl văzuse pe Beezle ucigând un parlamentar, ea nu era în siguranţă. Răpirea era una. Crima, cu totul altceva. Ea devenise o ţintă acum şi trebuia apărată.

- Sfiana Cjafen -

Uşa se deschise şi Granbury se ridică în picioare când tatăl lui intră în încăpere. Lennox îi făcu semn fiului lui să se aşeze şi se îndreptă direct spre masa cu ceas pe care se aflau sticlele de coniac, vinul de Xerex şi cel de Porto. îşi turnă un pahar de vin de Xerex,îl bău pe nerăsuflate, apoi îşi mai turnă unul. Cu sticla din faţetat în mână, se întoarse spre Brook.

-Ei bine, ţi-a reuşit din nou. Fiica mea este acasă, teafără nevătămată. -

-Este acasă, recunoscu Brook.

- Pare să se simtă bine, în ciuda chinului prin care a trecut, obosită şi flămândă, dar asta se rezolvă. Reputaţia ei este cea care mă preocupă acum. Bineînţeles că reputaţia era ceea ce conta pentru duce. Lila trebuia să se mărite bine. La urma urmei, acesta era scopul în viată al unei fiice de duce. Cât de supărat trebuia să fi fost Lennox pentru boala şi pentru moartea soţiei lui. Perioada de doliu doar prelungise fecioria Lilei.

Deşi ducele nu aşteptase prea mult înainte să se recăsătorească.

- Lady Lillian-Anne v-a spus *tot* ce i s-a întâmplat? întrebă Brook. Ducele flutură o mână.

- Mi-a spus destule.

Ii făcu semn fiului său să se ridice de pe fotoliu, apoi se aşeză în locul lui. Granbury se retrase spre fereastră, părând mulţumit să rămână în umbra tatălui său.

-Este încă neîntinată, se mai poate mărita. Adică, dacă eşti si tu de acord cu asta.

- Dacă sunt de acord?

Brook rămăsese nemişcat în tot acel timp, dar acum deveni stană de piatră.

- Să păstrezi pentru tine acest mic incident. Desigur o să T pentru tăcerea ta.

Brook ridică o mână.

- După cum am mai spus, nu vreau banii tăi şi mă in supunând că aş defăima vreodată reputaţia unei'do m S D^ ^ află povestea răpirii, cu siguranţă zvonul nu o să fie lansat d ^ ^

-Am cuvântul tău în privinţa asta? întrebă ducele.

Din punctul de vedere al lui Brook, el îşi dăduse dpi a cuvântul de onoare.

- Cred că avem o problemă cu mult mai presantă decât fiicei tale. A fost martoră la o crimă aseară şi, pe info^^* pe care tocmai mi le-a oferit Granbury, cred fiilor deputatul din Lincolnshire.

-Poftim? Granbury se îndepărtă de fereastră. Eu n-am spus niciodată nimic despre Lila şi parlamentar.
-Nu, dar eu am pus faptele cap la cap şi am făcut o deducţie simplă.
-Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, spuse ducele. Ce este cu povestea asta despre Lila şi o crimă?
-Ţi-a spus că aseară l-a văzut pe cel care a răpit-o cum i-a tăiat gâtul unui bărbat în Seven Dials?
-Nu.
-Nu vrea să se gândească la asta, spuse Brook. A trebuit să scot informaţiile de la ea cu cleştele.
-Dacă nu vrea să se gândească la asta, de ce să nu lăsăm lucrurile aşa? întrebă Granbury.
- Pentru că, dacă parlamentarul este pe care l-a văzut ucis, ea a devenit o ţintă. Bee... bărbaţii care au răpit-o nu o să-şi dorească martori. Ei ştiu cine este, unde locuieşte. O să vină după ea şi o s-o ucidă.
-Este absurd! Ducele se ridică în picioare. Nu era un bărbat înalt, dar avea umerii laţi şi chipul unui general roman, frunte înaltă, nas acvilin, ochi albaştri şi pătrunzători. Cum poţi să fii sigur că bărbatul pe care l-a văzut ucis este parlamentarul... cum îl chema?
-Fitzsimmons, răspunse Granbury.
-De unde ştii că este acelaşi bărbat? Sigur mai mulţi bărbaţi sunt ucişi în fiecare seară în Seven Dials. Iar Fitzsimmons a fost găsit lângă teatru.
-Care se află la periferia Seven Dials, adăugă Brook.
Chiar dacă mahalalele se învecinau cu cartierele respectabile ale oraşului, el descoperise că nobililor le plăcea să rămână cu impresia că suburbiile se aflau la un univers distanţă de căminele şi magazinele sau cluburile lor preferate.
-Ar fi relativ simplu să arunce cadavrul acolo.
-Relativ simplu? se bâlbâi ducele. Iar tu ştii asta din proprie experienţă?
Brook nu luă în seamă dojana.

-O să verific cu contactele pe care le am pe Bow Street şi o să întreb dacă mai există şi o altă victimă căreia să i se fi tăiat gâtul. Până mă întorc eu, continuu să fiu de părere că este mai prudentsă luaţi măsuri suplimentare de siguranţă. Nu ştiu cine a - pe Lady Lillian-Anne... ,

- Mare detectiv, pufni ducele.

- ...dar o să aflu. Dacă este vorba despre bărbatul la care măgân dese, fiica şi toată familia ta sunt în pericol.

-O să luăm măsuri de precauţie, spuse Granbury. De fapt, o idee înţeleaptă să plecăm la ţară.

-Şi cum explicăm absenţa noastră de la nunta nepoatei mele? întrebă ducele.

-Rose o să înţeleagă că este vorba despre o urgenţă.

-Cum? insistă ducele. O să fie nevoie să-i spunem că Lila a fost răpită şi, chiar dacă o iubesc pe fată, îi turuie gura mai repede decât aleargă bidiviul meu pursânge premiat în toate competiţiile.

-Îţi înţeleg dilema, spuse Brook, dar siguranţa familiei tale este mai importantă, fără doar şi poate, decât normele impuse de bunele maniere.

Privirea pe care i-o trimise ducele îi aminti de cea pe care i-o trimitea adesea mama când îi oferea un sfat asemănător. Pentru bărbaţii precum ducele şi femeile precum contesa văduvă, *nimic* nu era mai presus de respectarea bunelor maniere.

-O să mă duc pe Bow Street şi revin cu mai multe *informaţii* spuse Brook. între timp, Lady Lillian-Anne trebuie să se *odihnească.* Mai avem timp să discutăm despre mutarea la tară.

- Dacă ai impresia că asta este ceva ce trebuie analizat, atunci nu o cunoşti pe Lady Lennox.

într-adevăr, nu o cunostea pe Lady Lennox, se gândi Brook în timp ce îl urma pe majordom până la usa de la întrare n

r.....u -J - -Dar o cunoscuse pe fiica ei mai mica. Era evident că fata fusese răsf>

crescută în puf. Dacă la urechile ducesei ajungea doar un ^^ care să-i fi dat de înţeles că se putea ca fiica ei să fi* - ° pericol, plecau cât ai zice peşte. ^

Dar era suficient ca să o salveze pe Lila?Lila se trezi în toiul nopţii. Visase pivniţa, în timp si bâjbâia să găsească ieşirea, într-un întuneric nui o îngropa sub greutatea lui. Şi apoi, mizeria se transfa sânge. Sângele care ţâşnise din ea, aşa cum ţâşnise din manului ucis.

»tle-

- Sarut-d-md *cu joc*

,

Cu răsuflarea întretăiată, se ridică şi îşi apăsă o mână pe inima care bătea de să-i sară din piept.

Pe scaunul de lângă pat, slujnica ei, Lizzy, sforăia încet. Probabil că stătea de veghe, dar Lila se bucură să o vadă dormind. Nu-şi dorea ca tatăl ei să audă poveşti despre coşmarurile care nu-i dădeau pace. El privea cu ochi răi orice semn de slăbiciune, orice semn de imperfecţiune. Şi aşa era deja o mare dezamăgire pentru el. La douăzeci şi cinci de ani ar fi trebuit să fie soţie şi mamă. Totuşi, iată că se mai afla încă aici şi nu era curtată de nimeni.

- Sfiana Cjafen -

Era fiica unui duce şi, prin urmare, nu se supunea aceloraşi reguli ca alte femei. Dar până şi fiica unui duce stârnea reacţii de uimire dacă rămânea nemăritată după vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Tatăl ei îi lăsase limpede de înţeles că se va mărita în următorul sezon social. Trebuie să se mărite şi să găsească o partidă bună.

Trecuseră în revistă posibilii miri, majoritatea în vârstă şi cu titlu, se trasaseră planurile de acţiune, se comandaseră rochii noi pentru fiecare ocazie în parte. Se aleseseră doar cele mai la modă şi mai scumpe ţesături pentru fiica mai mare a ducelui de Lennox. Se cheltuiseră mii de lire şi alte câteva mii urmau să se mai cheltuie. Nu putea să-şi dezamăgească familia.

Răpirea le periclitase întru câtva planurile. Fusese văzută unde nu trebuia, neînsoţită, şi apoi în compania unui bărbat care nu îi era rudă de sânge. Lila nu-şi făcea griji că Brook ar fi vorbit. Chiar si numai pentru că Brook era un gentleman. O dovedise cu ani în urmă, când păstrase tăcerea, în ciuda felului îngrozitor în care se purtase cu el.

Dar cum rămânea cu bărbatul care o scosese din pivniţă? Şi cu vizitiul? Cu prostituatele? îi cunoşteau oare identitatea? Vor vinde oare presei poveştile pe care le aveau?

O, ce i-ar fi plăcut lumii bune să rumege câteva bârfe maliţioase despre Lady Lila. îşi făcuse duşmani printre cei mai importanţi oameni de rang încă de la debutul ei în societate. Le înfuriase pe femei când le furase iubiţii şi le ceruse fidelitate domnilor care o curtau. Aceştia nu aveau voie să danseze cu nimeni altcineva sau să se ducă în vizită la vreo altă domnişoară. Unii dintre domnii mai în vârstă îi luaseră în derâdere joculeţele, dar ea îi umilise în public când veniseră să o viziteze. De fiecare dată când putuse să

stârnească zvonuri, o făcuse fără excepţie, savurând din pli$_{n}$ rea de a afecta o reputaţie printr-o simplă aluzie cu iz de scan^j Nu fusese iubită, dar fusese temută de toată 1 umea. Acum ea era cea care se temea de scandal. Lila trase adânc aer în piept şi se ridică din patul ei cald. Ceasul de pe poliţă îi spuse că nu era încă *miezul* nopţii. Se simţea de parcă dormise o zi şi o noapte. Corpul o durea de oboseală. Ar fi trebuit să doarmă mai mult, dar nu voia să viseze din nou urât.

Poate că un drum rapid până la bucătărie, să ia o prăjitură sau o bucată de pâine prăjită cu ceai, o va ajuta să-şi *limpezească* mintea. Mâncase supă şi pâine *la* cină, dar îi era iar foame.

Lila îşi puse halatul şi îşi strecură picioarele în papuci, apoi, apucând o lumânare cu suport, *deschise* uşa uşor. *Lizzy* nu se trezi, iar Lila traversă coridorul cu covor pe *mijloc* până ajunse în capul scărilor. în casă era linişte. Tatăl şi mama ei nu ieşiseră în oraş astă-seară. Probabil se retrăseseră devreme, ceea ce însemna că şi slujitorii făcuseră acelaşi lucru.

Poate Colin se dusese la clubul lui, iar *valetul lui nu avea de ce* să-l aştepte încă vreo câteva ore bune.

- Sfiana Cjafen -

Lila aprinse lumânarea de la o lampă de *perete şi coborî scările,* ţinând lumânarea sus şi ridicând tivul *cămăşii de noapte ca să nu se* împiedice. Abia când ajunse la ultimele trepte, simţi *doi* ochi aţintiţi spre ea.

Ridică privirea şi aproape se împiedică. Brook Derring stătea în vestibul şi o privea. La început, nu reuşi decât să clipească nedumerită spre el si să se întrebe dacă nu-l visa sau doar şi-l închipuia. Revederea cu *el di* această după-amiază, în ciuda situaţiei, o făcuse să-şi dore - -"i mai vadă. Era tot ce nu ar fi trebuit să-i placă la un *bărh* . ^^ viril, periculos. tânăr,
Nu avea nici avere extraordinară, nici titlu. Era fiuj dar al doilea fiu. Şi pe deasupra, lucra şi ca detectiv Nic^^ Conte' făcuse ce se considera a fi respectabil, devenind vicar 1 maCar nu rându-şi un brevet pentru a se înrola în marină. S3U cu"ipă-
Si totuşi, dincolo de toate acestea, nu-şi putea ^ Privirea lui nu o părăsi nici măcar o dipă pe a de]a ej
dădu seama aproape imediat că nu era îmbrăcată Cliln' lar *îşi* cuVenea

Sărută-mă cu foc

Desigur, era acoperită, dar părul îi atârna nestingherit şi încurcat peste umeri, iar ea nu purta nici mănuşi, nici alte podoabe.

în cele din urmă, Brook făcu o plecăciune.

-Lady Lila.

-Ce cauţi aici?

Nu era ceea ce voise să spună. La drept vorbind, nici nu ştia ce voia să spună. Sigur *nu* ce spusese. întrebarea ei răsună atât de insolent, când îi datora totul bărbatului din faţa ei. Dar voise cu atâta disperare să ascundă cât de mult îşi dorea ca el să fie acolo, încât reacţionase exagerat.

-Ce bine să ştiu că primirea ta călduroasă nu s-a schimbat cu nimic.

Lila coborî ultimele două trepte.

-Voiam doar să spun că am fost surprinsă să te văd.

-Asemenea.

El o scrută din priviri, făcând ca obrajii să i se aprindă. Nu era o privire languroasă, dar simţi totuşi furnicături peste tot pe piele, îşi dori ca el să se uite la ea, chiar dacă numai pentru a-i lua peste picior înfăţişarea neîngrijită.

-Am treabă cu tatăl tău.

-Dar credeam...

Nu ştiu cum să-şi încheie fraza. Nu era atât de vulgară încât să vorbească despre bani şi răsplată, dar el îi spusese că nu voia nici un sfanţ de la tatăl ei. Se răzgândise?

Iar dacă se răzgândise, de ce să o fi dezamăgit un asemenea lucru? Nu era ca şi cum venise să o caute pentru că îi păsa de ea.

-Mai bine îţi zic, spuse el. Este ceva care te priveşte.

- L-ai prins pe bărbatul care m-a răpit?

-Nu. Dar am descoperit un lucru care mă frământă.

Ea aşteptă, dorindu-şi să ştie şi fiindu-i frică de ceea ce urma să audă.

- Sfiana Cjafen -

-Bărbatul pe care l-ai văzut ucis aseară este aproape sigur un membru al Parlamentului.
Ea făcu un pas în spate, implicaţiile afirmaţiei având parcă efectul unei grămezi de cărămizi care se prăbuşi peste ea. -Nu.
-Este adevărat, eu..

- .Ce se întâmplă? spuse majordomul de îndată ce reveni. Mîlady, sunt convins ar trebui să te întorci în pat.
- Mulţumesc, Franklin, dar vreau să vorbesc cu tata şi cu şi Brook.
- Tatăl tău nu te-a chemat, milady. Lila îşi ridică bărbia.
- Mă duci tu la el sau mă duc să-l caut singură?

Liniile încruntate de pe chipul lui Franklin se adânciră şi mai mult. -Este în bibliotecă. Urmaţi-mă.

Lila îl urmă, cu o privire rapidă aruncată spre sir Brook, ale cărui picioare mai lungi îl purtaseră fără vreun mare efort lângă ea. -Şi nu-mi spune şi tu să mă duc la culcare.

- Nu mi-aş permite. După cum am spus, este ceva care te priveşte. Ea încuviinţă din cap, simţind cum i se cască un gol în stomac,

de parcă ar fi băut prea mult vin de Xerex.

-Dar Lady Lila, adăugă Brook, nu cred că o să-ţi placă ce o să auzi.

CapitoÎu[4

Părea palidă, obosită şi incredibil de frumoasă. Ceva la părul care i se revărsa peste umeri într-o cascadă de abanos o făcea să pară mai vulnerabilă decât femeia arogantă şi perfect coafată pe care era obişnuit să o vadă. Desigur, continua să fie arogantă şi să se ţină dreaptă ca o lumânare, dar părul despletit îmblânzea simţitor aura de rigiditate care o învăluia.

Franklin, care părea să fie de două ori mai ţeapăn decât ea, îi conduse în biblioteca ducelui. Brook ştia că era vorba de bibliotecă fără să mai fi fost nevoie să i se spună. Mai fusese odată acolo. Prefera să nu se gândească la ziua aceea umilitoare, cea mai cumplită din viata lui. Nu se afla aici, în această seară, pentru a cere mâna Lilei.

Ducele se ridică atunci când Franklin o anunţă pe Lila, cu gura strânsă într-o linie încruntată.

-întoarce-te în pat, Lillian-Anne. O să discutăm mâine-dimi- neaţă deciziile pe care le iau cu sir Brook.

Din spate, Brook îi văzu umerii îndreptându-se şi încordându-se. Nu îi plăcu deloc sugestia ducelui. Brook nici nu o putea condamna pentru reacţie. Nici lui nu i-ar fi plăcut ca propriul viitor să fie decis în locul lui.

-Dacă nu te deranjează, tată, aş vrea să rămân şi să ascult. Ridică o mână pentru a preîntâmpina o eventuală împotrivire a tatălui ei. Oricum nu pot să dorm, iar sir Brook m-a informat că această problemă mă priveşte.

Ochii ducelui se aţintiseră spre Brook, iar Brook îi citi dezaprobarea înainte ca Lennox să întoarcă privirea spre fiica lui.

-Lila...

Ea se aşează comod în fotoliul cel mai apropiat de foc, părând să-şi sfideze tatăl sau pe oricine ar fi încercat să i-o interzică.

Brook ştia că Lila îşi sfida rareori tatăl, dacă îl sfida vreodată. 0 ştia din proprie experienţă. Expresia uluită de pe chipul ducelui păru să dea de înţeles că şi el era surprins de încăpăţânarea ei.

-Prea bine, atunci. Ducele făcu semn din cap spre ■ Este totul pentru moment, Franklin. Sir Brook.

Făcu semn spre scaunul din faţa biroului străvechi di de arţar.

Brook se aşează pe scaun, întorcându-se uşor într-o parte c poată vedea pe Lila. Stătea cu mâinile în poală, cu tălpile lipite d° podea, flăcările neîmblânzite ale focului trosnind în spatele ei ■ întipărind părului şi pielii ei o nuanţă delicat aurie.

-Sir Brook, am încredere că ai avut destul timp pentru cercetările despre care am discutat mai devreme.

-Da.

Decise să răspundă scurt, după modelul ducelui. Lui Brook nu-i scăpă faptul că nu i se oferise nimic de băut, nu că ar fi acceptat, dar nu aprecia să fie tratat de parcă s-ar fi aflat în slujba ducelui. îşi îndeplinise sarcina asupra căreia convenise cu ducele. în ceea ce îl privea pe Brook, vizita lui era o simplă curtoazie.

- Din păcate, se pare că grijile exprimate de Lordul Granbury în după-

amiaza asta sunt justificate.

- Şi despre ce griji este vorba? întrebă Lady *Lila*, nedorindu-şi să fie lăsată în afara conversaţiei.

-Lordul Granbury ne-a spus că un parlamentar a *fost găsit* de dimineaţă lângă Covent Garden. Gâtul îi fusese tăiat, răspunse Brook, înainte ca ducele să apuce să-i livreze vreo aiureală fiicei lui.

Merita să ştie că era în pericol.

Ea îşi acoperi gura cu o mână.

-Bow Street crede că este foarte posibil ca domnul Fitzsimmons să fie bărbatul pe care l-ai văzut ucis aseară. Ar dori să trimită un om care să-ţi pună câteva întrebări. Acum, Brook aruncă o privire spre duce. Dacă eşti de acord, duce.

Brook nu făcea parte din cercul de cunoscuţi ai lui Lennox P

babil că ducele ar fi preferat ca Brook să i se adreseze cu înălti^'

Ta Alt motiv pentru ca Brook să i se adreseze bărbatului fi '

[1] "X cum

îl tăia capul. - . . ,

- Nu sunt. Nici un agent nu o sa vină la mine acasă să Q . ,

întrebări pe fiica mea. c ° 13 «

-De mare ajutor ca întotdeauna, mormăi Brook.

I$_{B}$a mai mult, ce fel de pregătire primesc a$_{genţii}$ absolut ridicol să crezi că un om de ran$_{g}$u,

şi $_{po2iţi}$, J*

Sarutd-ma *cu foc*

Fitzsimmons şi-ar fi petrecut vremea prin Seven Dials şi s-ar fi asociat cu... nişte golani.

Ochii Lilei trecură de la tatăl ei la Brook şi înapoi. Nu îşi mai acoperea gura, dar acum îşi apăsa buzele cu încheieturile străvezii.

-A fost şi prima mea întrebare. Cu toate astea, am vorbit cu domnul Easterday, şeful agenţilor de pe Bow Street, care îmi este un foarte bun prieten, am descoperit că agenţii investigau activităţile domnului Fitzsimmons de săptămâni bune.

-Dar este absurd! spuse ducele şi se ridică în picioare. Cetăţenii cinstiţi au ajuns să fie acum anchetaţi de agenţi de pe Bow Street? O luăm de la capăt cu Franţa revoluţionară!

-Ce motiv au avut agenţii să-l cerceteze pe domnul Fitzsimmons? întrebă Lila, temperând reacţia mânioasă a tatălui ei.

-Agenţii au fost angajaţi de un bărbat, a cărui identitate nu vor să o dezvăluie, să investigheze o serie de spargeri date prin casele şi birourile duşmanilor pe care îi avea domnul Fitzsimmons. Se pare că în ultimele şase luni sau aşa ceva, cine i se opunea politic lui Fitzsimmons devenea o ţintă a spargerilor. Odată cu obiectele de valoare au fost furate şi documente importante şi corespondenţă privată. Trebuie să recunosc, mi se pare ciudat ca un tâlhar obişnuit să-şi dorească documente şi corespondenţă. Cei mai mulţi nici nu ştiu să citească.

-Doar nu crezi că un membru al Parlamentului s-a apucat de spart case şi s-a ocupat cu tot felul de furtişaguri. Ducele se sprijini în palme.

-Bineînţeles că nu. Nu ar avea abilităţile sau cunoştinţele necesare.

-însă bărbaţii care m-au răpit pe mine da, spuse Lila încet. -Exact. Agenţii cercetează posibile legături între domnul Fitzsimmons şi mai multe bande din Covent Garden, inclusiv cea pe care o cred responsabilă de răpirea lui Lady Lila.

-Bun. Agenţii îşi merită banii măcar de data asta, anunţă ducele. Atunci, dacă asta este tot...

-îmi pare rău, domnule, dar nu este tot. Cel mai probabil, Lady Lila a fost martoră la uciderea unui membru important al Parlamentului. Să presupunem pentru o clipă că domnul Fitzsimmons l-a plătit pe Beezle, liderul Haitei din Covent Garden,să spargă casele şi birourile duşmanilor lui. Aseară înt I s-a încheiat brutal, iar Beezle, sau vreun alt membru al ban<T* ^ ucis pe Fitzsimmons. Asta este o crimă care nu poate scăn ^'³ depsită. Sigur membrii bandelor implicate o să fie spânzuraţi ^ -îmi închipui că ar putea să fie spânzuraţi pentru **nenumărat** delicte, adăugă Lila.

- Da, dar nu au fost spânzuraţi pentru că nu au fost prinşi Tu Lady Lila, ai fost martoră la o crimă. Ceea ce înseamnă că eşti în pericol, pentru că Beezle, dacă a *fost* într-adevăr Beezle, ştie că l-ai văzut. Nu o să-şi dorească martori pentru că, ascultă-mă bine Beezle nu are de gând să moară în streang.

-Atunci o trimitem pe Lila la ţară după nunta lui Rose.

- Şi ce te face să crezi că Lady Lila 0 să fie în siguranţă la ţară? Mai mult, ce ar putea să-l împiedice pe Beezle să caute să o omoare cât se mai află încă la Londra?

-Nici un hoţ n-ar îndrăzni aşa ceva, declară ducele de parcă ar fi ştiut ceva despre asta.

-Aceşti bărbaţi îndrăznesc, chiar îndrăznesc tot mai multe.

Mare parte din această realitate putea să fie atribuită reticenţei unor bărbaţi precum ducele de Lennox de a fi de acord cu înfiinţarea unei forţe de poliţie metropolitane în Londra. Nu erau suficienţi gardieni şi agenţi ca să-i prindă pe răufăcători, cu atât mai puţin să prevină sau să descurajeze criminalitatea. Atacurile, violurile furturile şi răpirile erau în creştere şi atingeau noi cote alarmante '

-Dar nu este singura mea îngrijorare, spuse Brook.

-Este evident că ai nenumărate astă-seară.

-Da, duce. Cealaltă îngrijorare a mea este că poate domnul Fitzsimmons nu acţiona singur. Da, el avea rane si nn^ bv'puiere ca mpm- bŗu al Camerei Comunelor, dar există mulţi alţi oam ' mult mai multă influenţă decât el. ' eni care

-Aiurea! spuse ducele. Asta este o pură presupoziţie

- Chiar şi aşa, vreau să aud ce are de spus sir Brook - cu o voce calmă. ' ad^gă Lila

Brook înclină capul spre ea.

-întrebarea mea este de ce Beezle, sau oricine s-ar afl . crimei şi al răpirii, l-ar ucide pe Fitzsimmons. La urilla '^^e ***Fitzsimmons*** *scos din joc, se duce sursa de venit.* [C1]

"n*Sârutâ-mâ cu Joc*

-Şi crezi că altcineva, cineva cu mai multă putere decât Fitzsimmons, ar fi ordonat uciderea lui?

întrebarea fu pusă de Lila, care se lăsă în faţă cât timp vorbi.

-Cred că este foarte probabil ca Fitzsimmons fie să fi descoperit ceva ce nu trebuia, fie să-şi fi pierdut interesul, iar Beezle a fost plătit să se descotoroseascâ de el. Doar o sumă mai mare de bani decât ceea ce putea să obţină banda din spargerea caselor l-ar fi convins pe Beezle să scape de sursa lui de venit. Cel care l-a plătit pe Beezle să facă asta trebuie să fie foarte bogat.

-Ceea ce înseamnă că sunt încă în pericol, spuse Lila şi începu să-şi frângă mâinile.

-Tu ai văzut crima şi asta înseamnă că Beezle a fost neatent. O să-şi dorească să elimine toate urmele greşelii făcute, înainte ca omul care îl plăteşte să-şi dea seama că poate fi pus într-o postură vulnerabilă. Este adevărat ce se spune.

Brook îşi mută privirea de la Lila la tatăl ei. Nu există onoare printre hoţi. Beezle o să-l toarne pe cel care l-a angajat nu pentru că o să-şi salveze astfel pielea, ci pentru că o să vrea ca şi omul acesta să se ducă la fund odată cu el.

Focul trosni în vatră, iar scaunul ducelui scârţâi când acesta se aşeză.

-Atunci trebuie ca tu să-mi protejezi fiica.

Brook clătină din cap.

-Eu nu mă ocup cu asta.

- îţi plătesc oricât îmi ceri.

Brook se ridică.

- Nu este vorba de răsplată aici. Eu nu sunt un câine de pază. Sunt oameni care...
- Nu-mi doresc o namilă mătăhăloasă în casa mea sau în preajma fiicei mele. în plus, n-am de gând să anunţ în văzul lumii că am angajat pe cineva care să o protejeze pe fiica mea. Sezonul o să înceapă curând, iar Dumnezeu ştie că perspectivele ei sunt şi aşa slabe.

Lila scoase un uşor pufnit ofensat.

-Te-ai gândit ce înseamnă ca eu să-i fiu mereu prin preajmă? Crezi că gurile rele nu o să speculeze subiectul?

în mod clar, ducele nu se gândise la aşa ceva. Se lăsă pe spate şi păru să reflecteze. Brook îşi închipui că stătea să cântărească avantajele şi dezavantajele unor asemenea bârfe.Dintr-odată, Brook se simţi de parcă participa Ja o licitatie

- După cum ai punctat foarte bine cu ani în urmă, eu nu sunt partidă potrivită pentru fiica ta. Parcă îmi amintesc că ai sp$_{Us\ Cev}$° despre *statutul meu modest.*

- O, nu cred să fi spus vreodată asta.

Brook făcu vreo câţiva paşi prin faţa biroului. *îşi* amintea fi$_{e}$ care cuvânt din scurtul interviu, iar ducele *spusese* lucruri cu mult mai crunte.

-în orice caz, îţi înţeleg dorinţa de a avea un gentleman responsabil care să se ocupe de protejarea fiicei tale. Cu toate astea, nu eu sunt acela. Mă tem că ar putea să apară situaţii în care asocierea noastră să fie interpretată greşit. Moment în care aş fi obligat să mă însor cu Lady Lila, iar eu nu am nici o intenţie să mă însor vreodată cu Lady Lila.

El îi aruncă o privire, stând pe scaun cu buzele strânse.

- Fără nici o supărare, milady.

- înţeleg.

Ducele se ridică acum.

-îmi cer scuze că v-am dat o veste atât de *regretabilă. Brook* îsi luă pălăria. Totuşi, trebuie să insist asupra *faptului că acesta este* sfârşitul asocierii noastre.

- Să insişti? spuse ducele cu un ton pe care Brook nu-l mai auzise până atunci.

Părul de la ceafă i se înfiora în semn de avertizare

- Nu este nevoie să chemi majordomul. Mă descurc

Fără să aştepte permisiunea ducelui, deschise uşa şi ieşi îndrep- tându-se direct spre vestibul. în casă era linişte şi întuneric Brook bănuia că Franklin stătea de veghe pe undeva, aşteptând să fie ^ mat, dar îşi închipuia că bărbatul putea să aştepte la *fel W* ^{c}camera lui sau în vestibul. ' $^{me\ în}$

Ajunse la uşă când auzi papucii alunecând $_{pe}$ **marmură** R impulsului de a se întoarce şi, în schimb, închise ochii ^{Kezist}ă

- Du-te la culcare, Lady Lila. Nu avem nimic de discut -Am nevoie doar de o clipă, sir Brook.

O clipă pe care nu voia să i-o acorde. Nu voia sa s$_{e}$ mai ' $_{cu}$ părul acela negru şi încântător care îi cobora î$_{n}$ valuri^ $^{,a\ ea}$' $_{şi\ cu}$ ochii aceia mari şi căprui care îl implorau s$_{ă\ 0}$ salvez^*

k L,_____Sârută-mă cu joc ---------

Nu era datoria lui să o salveze.

Pentru că el nu se întoarse, ea se opri în spatele lui şi puse mâna pe haina lui. Nu putea să simtă căldura pielii ei, dar apăsarea atingerii îl ardea cu aceeaşi putere.

Se întoarse brusc, iar mâna ei coborî.

-Chiar sunt în pericol? întrebă ea.

-Aşa cred.

Capul ei se înclină uşor în sus ca să-l privească în ochi, iar el îsi închipui cum o cuprinde de ceafă, simţind în mâini atingerea părului ei, iar el apăsându-şi buzele de ale ei.

- Ce ar trebui să fac?

-Dacă aş fi în locul tău, eu aş dispărea.

- Pentru cât timp?

-Până se rezolvă problema şi o să fii din nou în siguranţă. Dacă vrei, pot să-i dau de veste tatălui tău când o vă puteţi întoarce în siguranţă. Cu cât ştiu mai puţini oameni unde eşti, cu atât mai bine.

Dar ea clătină din cap.

-Tata nu o să mă lase să plec. O să ratez sezonul.

-Iartă-mă, dar o să ratezi sezonul şi dacă mori.

Ea nu lăsă să se vadă în nici un fel dacă vorbele lui o îngroziră, cu excepţia unei clipe în care i se tăie răsuflarea.

-înţeleg. îmi pasă prea puţin dacă pierd sezonul.

-Nu este adevărat.

El făcu un pas în faţă şi îi simţi dintr-odată parfumul dulce. îşi amintea că pe vremuri mirosea a lăcrămioare. La un moment dat, făcuse chiar o obsesie pentru parfumul ei. Nu avea de unde să ştie pe atunci că femeia semăna foarte mult cu floarea, era otrăvitoare.

-Nu, nu este. Am douăzeci şi cinci de ani. Asta ar putea să fie ultima mea şansă de a-mi găsi o partidă potrivită, iar tu ştii la fel de bine ca mine că nu o să fiu doar o povară dacă nu mă mărit.

Ochii ei îl implorau, dar inima lui rămase neîndurătoare.

-N-ai putea... începu ea. -Nu.

-Nici măcar n-ai auzit ce am de spus.

-Vrei să te protejez pretinzând că-ţi fac curte.

Ea făcu ochii mari.

-Da. Poţi participa la toate evenimentele din sezon fără să-ţi pună cineva la îndoială prezenţa.Nu? Te gândeşti numai la tine, cum să participi la sezon. Dar nu gândeşti cum m-aş simţi eu gravitând în umbra ta. Ca să nu mai vorbesc că n-am nici o dorinţă să particip la evenimentele din sezon
Ea deschise gura.
-Şi dacă, Doamne fereşte, o să spui că tatăl tău o să mă plătească, o să-ţi pară foarte, foarte rău, zise el împingând-o uşor spre uşă.
Ea ridică ochii spre el, cu răsuflarea întretăiată şi sânii ridicân- du-se şi coborând în decolteul uşor desfăcut al halatului.
-Nu cred că cineva te-ar putea confunda cu un căţeluş.
Vocea ei era tremurătoare.
-Bun.
- Dar am nevoie de ajutorul tău.
Cuvintele îl tulburară. Rămăsese cu impresia că iesise învingător dar parcă toate mecanismele de apărare îi scăpară printre degete. Putea sa se bazeze pe Lila când era vorba sâ^ se e^
crăpătura din armura. Apoi deveni ferm, îi eliberă braţul si *odSdu* la o parte dm uşa.
-îmi pare rău. Mi s-au terminat favorurile.
-Purtându-mă ca un căţeluş îndrăgostit care umblă d
Am mai făcut asta odată. Nu o să fiu căţeluşul tău.
Ea flutură o mână în aer. -Sir Brook, nu-ţi cer asta.
El o apucă de încheietură înainte ca ea să mai poată flutura di nou un deget prin faţa lui.
-Nu? Te gândeşti numai
te gândeşti cum m-aş simţi eu gravitând în umbra ta. Ca să nu
întoarsă în salon, Lila se opri lângă foc să se î îl ura. Era uluitor cum puteai să trăieşti a^d să te gândeşti măcar o clipă la un om, pentru *cal* după ce îl reîntâlneai, să ajungi să-l dispretuieV* ^ ° ¿i Nu ar fi crezut că Brook Derring este **suficient** d ^ **t0ată fiinta-** să trezească ură. Cu siguranţă, nu fusese foarte t mteresant încât cu şapte ani în urmă. Aproape că uitase totui"T atâ de el
Dar el nu uitase de ea. Greşise faţă de el î nta lui acum. O ştiuse şi atunci, dar diferenţa er că ac m~ ?t'i mamei o schimbase, o făcuse să aprecieze valoarJ ?*-Mo* generozităţii. înainte fusese o copilă răsfăţa^ t ** avea mai mulţi iubiţi, cu atat mai bine, p^«®*«. e o victimă a propriei ei vanitaţ,
ei. ^

sese o 52

- Sârutâ-mâ cu joc -

Dar acum nu încerca să fie egoistă. Chiar avea nevoie de ajutorul lui Trebuia să-şi găsească un soţ, iar cel mai bun mod de a face asta era să fie o prezenţă activă în sezon. Nici măcar nu va fi foarte pretenţioasă. Se va mulţumi cu primul bărbat pe care îl acceptau
părinţii ei.

Dacă nu-şi găsea un soţ...

Ridică privirea spre scări şi se gândi la mama ei vitregă. Noua soţie a tatălui ei era cu doar puţin mai mare ca Lila şi era la fel de răsfătată şi de egoistă pe cât fusese Lila la optsprezece ani. Nu o plăcuse niciodată pe Lila, dar fusese de ajuns de prietenoasă pe vremea când ducele îi mai făcea curte. După ce îi devenise soţie, făcuse tot posibilul să o îndepărteze însă pe Lila de tatăl şi de casa ei. Valencia născocea tot

felul de motive pentru care Lila trebuia să rămână la ţară când ducele şi ducesa se aflau în oraş. Sau o trimitea să stea de la o rudă la alta când ducele şi ducesa se retrăgeau la Blakesford peste iarnă. Lila nu petrecuse acasă nici măcar un Crăciun în ultimii patru ani.

Singurul motiv pentru care se afla acum la Londra, împreună cu ducesa, era nunta verişoarei ei. Absenţa Lilei ar fi fost remarcată, iar ducesa nu reuşise să-l convingă pe Lennox să o lase pe Lila la Blakesford. Şi iată că Lila venise la Londra, fiind nevoită să îndure în trăsură privirile glaciale ale mamei vitrege şi spunându-i-se să stea departe de Ginny.

Lila nu-şi dădea seama cum putea să fie considerată o ameninţare pentru fetiţă. Avea patru ani şi era singura soră pe care o avusese vreodată. Când se născuse bebeluşul, fusese absolut încântată de ideea de a o ţine în braţe, de a o legăna, de a-i cânta. Se simţise singură după moartea mamei, iar Colin nu era niciodată pe acasă. Valencia uriaşe ca din gură de şarpe prima dată când Lila luase copila în braţe, iar apoi fusese atent ţinută la distanţă.

Nu putea să o mai ducă mult aşa. Nu-şi putea petrece restul vieţii stând de la o rudă îndepărtată la alta. Nu voia să fie compătimită. Nu voia să devină o fată bătrână. îşi dorea un copil al ei, o casă a ei şi, dacă nu neapărat dragoste, măcar afecţiune. Evenimentele recente însemnau doar că va fi trimisă din nou de acasă, aparent ca să fie în siguranţă, dar şi ca să stea departe de Valencia.

Lila nu se îndoia că tatăl ei o iubea, în felul lui, dar iubea cu mil u mai mult pacea şi armonia. Dacă să o trimită pe Lila de acasă era condiţia ca soţia lui să fie fericită, Lila pleca în doi timpi şi trei mişcări

Era mai bine să o roage de dimineaţă pe slujnica ei să-i pregă, tească valiza. Nu va mai rămâne mult timp prin preajmă.

Tatăl ei şi Colin se ridicară când ea intră în sala de mese a doua zi dimineaţă. Valencia, ca femeie măritată, putea să ia micul dejun în pat şi nu rata niciodată ocazia. Lila se aşeză la masă şi acceptă o ceaşcă de ceai. Se uită la tatăl ei, aşteptându-se să citească în ochii lui ideea de exil, dar îi fu imposibil să desluşească ceva în expresia lui.

Colin îi făcu cu ochiul, apoi se apucă să înfulece din nou. Ei nu îi era foame, deşi abia dacă mâncase câte ceva în ultimele zile.

-Am vorbit cu mama ta, spuse ducele după ce Lila sorbi din ceai.

Ea se prefăcu că înghite, deşi i se puse un nod în gât.

-Nu este mama mea.

- Ştii la ce mă refer, spuse ducele şi flutură o mână în aer.

-Nu, nu ştiu. Era încăpăţânată, dar era o cale de a-şi mai amâna plecarea iminentă cu încă vreo câteva momente. Valencia era încă la creşă când m-am născut eu. Nu are cum să fie mama mea. Era mai mică decât Ginny când s-a născut Colin.

De peste masă, fratele ei se uită urât la ea. Valencia şi Colin aveau o relaţie

amiabilă şi, asemenea tatălui lui, Colin prefera pacea şi nu voia să fie implicat în neînţelegerile Lilei. Lila se întreba dacă relaţia cordială dintre mama vitregă şi fiul vitreg s-ar fi schimbat cumva în cazul în care Valencia dădea vreodată naştere unui băiat La urma urmei, Colin ar fi fost o piedică în calea fiului ei de a deveni duce.

Dar Colin nu se gândise la asta, nu-i aşa?

-Prea bine, am vorbit cu Valencia.

Lila lăsă jos ceaşca de ceai cu o grijă intenţionată.

-Am rugat-o deja pe Lizzy să-mi împacheteze lucrurile

Ducele îşi arcui sprâncenele.

-N-am spus că pleci... oricum, nu încă.

-Ce vrei să spui?

-Sunt de acord cu Valencia că ar trebui să pleci. D$_{ac}$â D
are dreptate şi există un oarecare pericol, prezenta ta aici ne^[8r] [c] ame
ninţă pe toţi.

5ârutâ-niâ cu joc ^

-Mai ales pe mine, sublinie Lila, deşi ştia că Ginny este cea de care îi păsa Valenciei.

-întocmai, motiv pentru care n-avem cum să te trimitem pur şi simplu la mătuşa Millicent sau la verişorii tăi din Ţara Galilor. Cred că este puţin probabil, dar se poate să fii urmărită. Ne-am pune familia în pericol, iar tu ai putea să fii ucisă. Trebuie să fii protejată.

-Sir Brook a spus că nu este câine de pază.

-Sir Brook nu ştie cu cine are de-a face.

Acum, Lila simţi cum ceaiul pe care îl băuse începe să se agite si să clocotească înăuntrul ei. Nu-şi putea decât imagina ce punea tatăl ei la cale.

- Ce ai de gând să faci?

Colin puse întrebarea de care Lila se temea prea mult ca să o mai rostească răspicat.

-Am audienţă la Majestatea Sa.

Regele? Lila nu înţelegea ce legătură avea regele cu toate acestea.

-Este în oraş? întrebă Colin.

-A venit pentru nuntă, murmură Lila.

Părinţii lui Rose erau extraordinar de bogaţi, iar regele George al IV-lea avea tendinţa de a cheltui foarte mult. El accepta bucuros bunăvoinţa familiilor înstărite, primind diferite împrumuturi în schimbul influenţei pe care o putea folosi pe alte căi.

-Cred că eu şi regele o să ne ocupăm de problema cu Brook Derring. Ducele aruncă o privire spre ceasul de buzunar şi se ridică. Trebuie să o iau din loc. Nu aş vrea să-l fac pe Majestatea Sa să aştepte.

Cel mai probabil urma să fie plecat cea mai mare parte a zilei, fiind lăsat să aştepte ore în şir înainte de a intra în audienţă. Lila îl urmări cum pleacă, groaza făcându-i capul să bubuie cu fiecare pas făcut de tatăl ei.

Se uită la Colin.

-Ce are de gând?

-Nu ştiu. Nu cred că o să fie pe placul tău.

-îmi închipui că nu o să fie nici pe placul lui sir Brook.

- Lui nu-i place nimic. Cinstit până în măduva oaselor şi plictisitor de moarte.
- Ce vrei să spui? Lila se aplecă înainte, interesată fără Impresia pe care şi-o făcuse despre Brook Derring de la femeii^*' cercul ei de cunoştinţe era aceea a unui erou care nu făcea nici A ^ nimic greşit. Era surprinsă de faptul că fratele ei îl vedea altfel* Credeam că este un erou.

-Vezi să nu. Tânărul îşi duse mâna la gură şi mimă un căscat Nu joacă la jocuri de noroc, rareori bea mai mult de o gură sau două de coniac şi îşi petrece tot timpul prin mahalale, dar nu ca să se distreze.

- Sfiana Cjafen -

După ce scăpase de curând din mahalale şi văzuse cu propriii ochi mizeria şi sărăcia de acolo, Lila nu-şi dădea seama ce fel de distracţii ar fi găsit un bărbat, inclusiv fratele ei, prin periferiile Londrei.

-Şi asta nu e tot, adăugă Colin. Toate femeile se îndrăgostesc lulea de el şi de aşa-zisele lui fapte eroice.

- După ce am avut de-a face personal cu faptele lui, sunt tentată să cred că nu este vorba doar de simple presupoziţii.

- Oricum ar fi, omul are de unde să-şi aleagă femeile.

Subiectul o făcu pe Lila să se simtă vag *incomod,* amintindu-i că Colin, chiar dacă mai tânăr decât ea, ştia mult mai mult despre lume doar pentru că era bărbat. Dar nu era o reacţie legată doar de noutatea discutării unui subiect atât de misterios si de interzis. Lila îşi dădu seama că, deşi nu-i păsa cine ştie ce de femeile care ajungeau prin patul fratelui ei, nu voia să audă despre partenerele de aventură ale lui sir Brook.

-Colin, nu cred...

Dar el îi ignoră intervenţia.

-Iar el nu dă doi bani. Nici măcar nu se uită de două ori la cele mai căutate curtezane. încerc de o lună să o agăţ pe doamna Arbuckle, iar ea egata să-şi ridice fustele în cap de fiecare dată când intră Derring în încăpere.

- Nu vreau să aud asta.

Subiectul îl făcuse pe Colin să se aprindă, iar acum nici n " • păsa, nici nu o mai auzea Ulimai

-Sunt aproape sigur că, dacă ducesa de Dalliance nu se măr> • nu se ducea să toarne o droaie de copu s-ar fi uitat direct*" " Z ea a fost cea mai frumoasa curtezana din ultimul seco| ea"

Lila dădu ochii peste cap.

-Lucrul ăsta nu ne spune decât că lui Brook nu-i pasă de curtezane. Poate că i se pare dezgustător să plătească pentru a fi cu o femeie. Vorbeşti despre femei de parcă ar fi cai pe care îi cumperi şi îi vinzi.

Colin îi aruncă o privire plină de compasiune.

-Nu mă aştept să înţelegi.

-Nu vreau să înţeleg. Doar mi-ai întărit convingerea că sir Brook este un om bun, care m-a salvat de la o moarte sigură.

-încă nu te-a salvat, sublinie Colin. Nu este foarte elegant să te lase baltă când tu eşti încă în pericol.

-Nu te-am auzit nici pe tine oferindu-te să mă protejezi.

-Pe mine? Faţa lui Colin se făcu lividă. Eu nu mă pot pune în pericol. Eu sunt moştenitorul.

-Pentru moment. îmi închipui că tata şi Valencia se concentrează pe conceperea unui al doilea fiu.

Buzele lui Colin se strâmbară.

-lată cum mi s-a dus tot apetitul pe apa sâmbetei.

-Şi mie! Ciudat cum, faptul de a şti că eşti în vizorul unui criminal, poată să aibă un asemenea efect asupra ta.

Colin dădu din cap şi mai muşcă o dată dintr-un biscuit. Părea să fi uitat că nu mai poate să mănânce.

-îmi pare rău că ai fost martoră la crima aia.

-Mie cu atât mai mult.

-Ducele o să rezolve lucrurile, spuse Colin cu o încredere pe care Lila nu o împărtăşea în privinţa tatălui lor. O să se asigure că Derring te protejează.

-Nu vreau ca Derring să fie obligat să mă protejeze. Şi aşa mă urăşte.

-De ce?

Lila îşi întoarse privirea. Nu avea de gând să-i dezvăluie fratelui ei povestea aceea josnică.

-Pur şi simplu, mă urăşte.

-Nu te urăşte. El nu urăşte pe nimeni. Şi nu iubeşte pe nimeni. Nu este un bărbat dominat de pasiuni. Crede-mă, o să fii în perfectă siguranţă cu Derring.

Dar Lila nu mai era chiar atât de sigură de asta.

CapitoCuCS

Brook ar fi putut să o ucidă pe *Lady Lila cu* mâna *lui.* Cum îndrăznea să-I prindă într-o asemenea capcană?

Regele vorbise la nesfârşit despre anulări, contracte şi licenţe speciale. Brook nu auzise nici un cuvânt. Rămase cu privirea aţintită spre ducele de Lennox, postat în dreapta *regelui.* Lennox, nemernicul. Parcă îşi făcuse un adevărat scop în viaţă din a -l umili pe Brook.

Brook nu încercase să se certe cu George. *Nu avea* nici un rost. De îndată ce regele lua o *decizie*, nu era cu *putinţă să-l faci* să se răzgândească. În orice caz, nu dacă era vorba şi *de bani la mijloc, iar* Brook era tentat să creadă că o sumă

frumuşică *fusese depusă* în cuferele regelui pentru a i se *pecetlui* soarta lui Broolc.

Ar fi putut să o roage pe mama să-i sară în *ajutor*. *Contesa* văduvă de Dane mai avea încă o relativă influenţă, dar mama lui va fi probabil de partea regelui. Ea îşi dorea ca Brook să se însoare

Poate că fratele lui, contele, ar fi venit la Londra să intervină dar era foarte posibil să şi moară de râs pe seama lui '

Brook mai avea şi alţi prieteni - vicontele Ch^b zul de Lyndon - dar timpul *de* care avea nevoie s â ■ T îi oferea lui Beezle timpul necesar să se desco**torose** ^ ^ Brook nu-şi dorea să se însoare cu domnişoara d ŝ^afcâ o vadă moartă. ' ar nici nu voia să

Iar dacă reuşea să supravieţuiască atât timp cât R *tenii* lui stăteau să se contreze cu regele, rezultatul ^^ Pnne~ acelaşi. Lennox va mai face o donafie în *vistieria* re > J ?nicuni va fi lui Brook *i se va* porunci să se supună voinţei suvef Ul,Geor S e. iar

l ÎUUL11-,---- — - o HK„ „ - -

Va amâna cât mai mult momentul în care să 0 ail e* mâini

lui La fel cum amânase momentul în care *să-l* r o J * *mama* trăsura . ar>uUli.

Şi astfel, iată-l cum stătea acum în trăsura oprita f f House, uitându-se lung la licenţa specială pe care 0 ,1 ta mr

' ----------care sA Q *n

:are ro 1]e Pe i ^ Pe HUr

k \w

Sdrută-nui *cu Joc* -

lustruiască pantofii şi să-i calce lavaliera. Dacă exista ceva la care Brook se pricepea bine, acel lucru era ca el să recunoască momentul în care era înfrânt. Nu însemna că se dădea bătut.

însemna, pur şi simplu, că avea nevoie de o nouă strategie.

Biserica era aproape goală. Mama lui Brook şi soţul ei erau împreună cu sora lui şi Dorrington într-o parte, în vreme ce ducele de Lennox şi contele de Granbury stăteau de cealaltă parte a stranelor. în spatele lor, trona unul dintre slujitorii regelui. Brook bănuia că se afla acolo pentru a se asigura că dorinţele regelui erau respectate cu sfinţenie.

Nu fusese timp pentru ca Dane şi soţia lui să revină de la ţară. Dacă ar fi fost prezent şi fratele lui mai mare, Brook l-ar fi rugat să-i stea alături. După cât observă, Lila nu avea domnişoară de onoare, deci era tocmai bine, pentru că Brook stătea tot singur în faţa episcopului.

Episcopul, un bărbat jovial, cu părul alb şi obrajii rumeni, îşi drese glasul şi începu. Pentru prima dată de când o adusese tatăl ei, Lila ridică privirea spre el. Ochii ei de un căprui dulce păreau prea mari pe pielea palidă, care era la fel de albă precum rochia de mătase pe care o purta. Rochia avea un model cu frunzuliţe şi inserţii delicate de plasă argintie, iar o frunzuliţă din argint îi împodobea părul. Perlele îi împodobeau gâtul şi îi dansau la urechi şi, cu părul strâns într-un coc bogat de abanos, ea era însăşi întruchiparea perfectă a unei fiice de duce.

Episcopul turuise la nesfârşit, ceva despre voia lui Dumnezeu şi cum să nu intri necugetat într-o căsnicie; în mod cert, omul nu era la curent cu voinţa şi cugetările regelui, dar acum funcţionarul se opri şi îşi drese din nou glasul.

-în acest legământ sfânt, vin să-şi unească destinele în faţa noastră sir Brook Erasmus Derring şi Lady Lillian-Anne Pevensy. Dacă vreunul dintre voi are un motiv pentru care să se împotrivească de drept căsătoriei dintre ei, să o spună acum. Episcopul făcu o pauză în acest sens, privind mai întâi spre Lila, apoi spre Brook. Sau altfel, să tacă pentru totdeauna.

Brook scrâşni din dinţi şi aruncă o căutătură spre Lila. Ea îşi coborî din nou privirea.-Vă cer şi vă aduc amândurora la cunoştinţă..., începu e ' -Pot să mă retrag o clipă cu... hm, logodnicul meu? spusf* I se adresase episcopului, dar privirea îi era aţintită spre B [19] El arcui o sprânceană.

- Poţi vorbi cu el după ceremonie, spuse ducele din strană -Doar o clipă, părinte, spuse ea.

-Preasfinţia Ta, îi spuse ducele episcopului, te rog, continuă -îmi pare rău, înălţimea Ta, dar nu pot. Lady Lillian-Anne trebuie să intre în această uniune de bunăvoie. Se uită la Lila. Dacă ai nevoie de o clipă, milady, poţi folosi sacristia.

Ea dădu din cap şi îi aruncă lui Brook o privire plină de o rugăminte fierbinte. Cu o ridicare din umeri adresată mamei lui, al cărei chip era imaginea perfectă a dezaprobării, o urmă pe Lila în camera alăturată. încăperea era plină de cărţi şi veşminte, toate puse în ordine, iar în mijloc se aflau un altar mic şi un sacrariu, unde episcopul se spăla pe mâini.

Lila rămase în faţa altarului, ca un miel de jertfă. Brook se opri chiar lângă uşă, lăsând-o deschisă de dragul bunei-cuviinte. -Amâni inevitabilul? întrebă el.

-Trebuia să mă asigur că ştii că toată povestea asta nu este din vina mea, spuse ea pe nerăsuflate. Nu i-am spus niciodată tatei să se ducă la rege. N-am vrut să intri cu forţa în căsătoria asta. Brook se sprijini cu un umăr de *tocul uşii.*

- Trebuie să recunosc, refuzul tău de acum ceva vreme a fost foarte categoric şi convingător. Schimbarea aceasta *bruscă*

- O, nu mai vorbi atât de formal! încerc **să**-ţi s " ^^ povestea asta, nu este ca şi cum aş avea mai mult de T [m] ^^

- Episcopul o să-ţi ceară consimţământul peste câf- ** ' ^ ce trebuie să spui este *nu.* [teva] ^pe. Tot

-Pentru ca apoi tata să mă renege, i[ar] Valen * să se asigure că mă trimite să locuiesc cu străm^ *** [Maiefică] Cheapside, care este şi aşa destul de săracă încât [a]^[şa],[mamei] în propriul trai de zi cu zi, darămite pe al meu. * [la] asi[gură]

-STI«-'" ..... '''''''''

60

-Beezle o să te găsească acolo în mai puţin de o [Si]i[ptl]

Ea închise ochii, părând să-?i adune toată răbdarea de r [ă] ' [ire]. Nu putea să o condamne. El era un nemernic. [C*re] <*a

T LSarimi-ma cu joc -

nicidecum. El se dezlipi de tocul uşii. Şi regele să mă arunce ţ[n] Turnul Londrei[1]? în nici un caz.

-Nu o să te arunce în nici un turn.

Ea îşi încrucişă braţele sub decolteul pătrat al rochiei, punându-si ademenitor în evidenţă sânii.

-Nu-mi permit riscul ăsta.

-Atunci, nu avem de ales decât să ne căsătorim.

-Mă gândeam că este motivul pentru care suntem amândoi în biserică la opt şi jumătate dimineaţa, tu în mătasea ta de mireasă şi eu cu lavaliera asta scorţoasă, pe care Hunt mi-a înnodat-o mult prea strâns.

- Dar tu nu vrei să te însori cu mine!

-însă cu atât mai puţin vreau să fiu aruncat în Turn.
-Mă bucur să ştiu că sunt pusă mai presus de închisoare.
-Cu puţin, spuse el, ridicând un deget spre ea. în plus, regele a menţionat anularea. Eu am grijă să fii în siguranţă şi să îl prind pe bărbatul care l-a ucis pe Fitzsimmons şi care te-a răpit, iar regele o să aibă grijă să anuleaze uniunea dintre noi.
- Pe ce bază?
-De unde naiba să ştiu eu? Pe ce bază consideră de cuviinţă Majestatea Sa.
-Dar dacă nu-l prinzi pe acest Beezle sau cine o fi fost?
-îl prind.
-Şi ce o să se întâmple cu mine după anularea căsătoriei?
-Nu ştiu şi nu-mi pasă. Aruncă o privire în spatele lui spre altar. Lennox se ridicase şi se uita cu subînţeles în direcţia lui. Slujitorul regelui mâzgălea ceva pe o foaie velină. Hai să terminăm odată cu povestea asta.
El dădu să iasă din sacristie, dar mâna pe care i-o puse pe braţ îl făcu să se oprească. El coborî privirea spre degetele înmănuşate, atât de albe pe haina lui de un albastru-închis, apoi o ridică spre chipul ei palid.
-Brook, eu nu... Pur şi simplu, nu vreau să mă urăşti pentru asta.
-Este mult prea târziu pentru asta.

Palatul Regal şi Cetatea Majestăţii Sale, denumit şi Turnul Londrei, folosit ca închisoare între secolele XII-XX, chiar dacă nu era acesta scopul său principal

.Nu se mai uită la el pe tot parcursul ceremoniei îsi mintele cu o voce liniştită, dar hotărâtă. Iar dacă el avu ^ că întrezăreşte, o dată sau de două ori, scânteierea unorlar^'³ genele ei negre, Lila cu siguranţă nu le permise să i se prelin^ obraz. Era un punct în plus pentru ea. Lui Brook nu îi plâcus ^ niciodată femeile care manipulau bărbaţii cu lacrimi şi tot felul ^ şiretlicuri femeieşti.

în cele din urmă, povestea se încheie şi toată lumea se mută]ₐ Lennox House pentru petrecerea organizată cu ocazia nunţii. Toţi cei prezenţi, mai puţin Brook. El se întâlni cu Hunt în biroul lui de pe Bow Street şi analiză rapoartele elaborate de agenţi despre Fitzsimmons.

- Nu ştiu dacă omul era în legătură cu una dintre bandele din Covent Garden, dar ceva ascundea. Pentru achiziţiile făcute în ultimul an sau aşa ceva, a avut nevoie de venituri care întreceau cu mult averea lui.
- Poate că a dat de nişte bani, sugeră Hunt.

-O să-l pun pe Dorrington să verifice asta si obiceiurile pe care le avea la jocurile de noroc. O să aflu cu cine avea legături în Parlament. A vorbit cineva cu văduva lui?

- Ştiu că Sawyer voia să o facă, dar i s-a spus că ar fi nepotrivit sa o deranjeze in acest moment de suferinţă
- N-am probleme cu a fi nepotrivit

Uşa care fusese doar ₚe jumătate închisă, se deschise

-Ma bucur sa aud asta, pentru că ti "

spuse Dorrington şi intră agale in bir^T?^^ * ^ miţi voi, nobilii, *nepotrivit,* atunci eu nu ' ti ^ "" ^ "

Se trânti pe unul dintre scaune, jₙ faţa 7 ^^ cizmele pe birou. Brook se uită urât la cizme d-⁰ʲ<ˢ ⁱ?ⁱ ˢᵖʳ;ⁱⁿˡ le trase înapoi. ᵉ< ᵈᵃʳ ᴰorrington nu şi

- N-am timp pentru petrecerea de nuntă. A

şi de cerut o anulare. ᵐ ᵈᵉ prins un ucigaş

-Mama ta este furioasă, spuse Dorrington c

- O să-i duc nişte flori. ¹¹ ᵁⁿ zâmbet. -Soţia ta este umilită.

Bun' Si ea îl umilise pe el. Lasă să vadă cum ₛₑ ridică Şi ÎŞ* încrucişa braţele.

Smutd-ind cu foc -

-lar ceea ce vrei să spui este că...?

-Trebuie să le acord nobililor mai mult credit. A rămas cu capul sus.

-lată cum toată pregătirea aia s-a dovedit, în cele din urmă, utilă la ceva.

-Dane şi Marlowe v-au trimis cele mai bune urări la petrecere şi au spus că o să vină la oraş cât de curând.

Fără îndoială, vor rămâne la Derring House, iar el trebuia să discute cu Marlowe de îndată ce sosea. La fel ca Gideon, cel care stătea vizavi de el şi al cărui nume era acum Dorrington, şi ea făcuse parte odinioară din banda lui Beezle. Poate avea informaţii pe care el le trecuse cu vederea.

-E posibil ca Marlowe să aştepte din nou un copil, spuse Dorrington.

Brook bănuia că nu era exclus. Nepotul lui avea aproape un an deja.

-De ce spui asta?

-Când am văzut-o de Crăciun, a mâncat jumătate de plăcintă cu rinichi.

-Eu am văzut-o mâncând mai mult decât atât. -Eu nu. Nu de când a început să aibă mese regulate. Aşteaptă un bebeluş. Ascultă la mine. Brook se aplecă înainte.

- Putem să discutăm altă dată despre familia fratelui meu. Azi trebuie să arunci o privire la ce obiceiuri avea Fitzsimmons pe la jocurile de noroc. Dă o tură prin cluburile de gentlemeni şi pune câteva întrebări. Dacă nu afli nimic pe acolo...

-Mă duc să-mi încerc norocul prin mahalale. Ştiu ce să trebuie fac, dar nu mai bine te-ai duce tu să-ţi revendici mireasa? -De ce?

-Este aproape şase. Sau ai de gând să o laşi singură în noaptea nunţii?

Brook aruncă o privire spre ceasul de pe birou şi scoase o înjurătură. Ziua parcă îi scăpase printre degete. Nu se gândise ce va face cu Lila în noaptea nunţii lor. Nu era ca şi cum l-ar fi primit cu braţele deschise în patul ei. Nu că ar fi trebuit să conteze un asemenea lucru. El era soţul ei, iar ea îi aparţinea. în perspectivapune că o făcuse.

Şi de ce să-şi refuze acest lucru? Ar fi trebuit să se bucure de oarecare plăcere din tot acest aranjament.

Doar că, firește, nu exista nici o plăcere în a face dragoste cu o femeie care nu te dorea.

Brook se uită la Hunt, sperând că omul lui se gândise la toate aranjamentele de ordin domestic.

- Nu puteţi să o duceţi la Derring House, *domnule.* -Nu.

Şi era păcat, pentru că Derring House era o reşedinţă mare, plină de servitori şi de membri ai familiei. Putea să stea liniştit departe de ea la Derring House. Dar nu avea de gând să-şi pună familia şi casa în pericol ducând-o acolo. Beezle nu ar fi avut nici o problemă să taie gâtul oricui se afla în reşedinţă - bărbat, femeie sau copil, nu conta - dacă aşa îşi atingea scopul.

- Nu cred că putem să o lăsăm la Lennox *House.* Tatăl ei nu ia amenințarea foarte în serios, adăugă Hunt. Ducele nici măcar nu a mai angajat alţi lachei care să stea de pază.

-A luat-o destul de în serios încât să o mărite cu Brook, spuse Dorrington.

-Asta pentru că este leneş şi are o zgripţuroaică de nevastă cu care să-şi bată capul. Ar prefera să-şi bage fii ca pe gâtul altui bărbat decât să fie obligat să o protejeze.

Brook simți o urma de compasiune pentru Lila, dar şi-o înâbu?i de cea a multor femei necăsătorite.

Doar că era măritată acum. Cu el.

-Bănuiesc că trebuie să o ducem la apartament

Brook gemu. Chiar dacă voia să se împotrivească avea dreptate. Doar o mână de oameni ştiau de apaVtf^ Că Hunt Pentru moment, Lila va fi în siguranţă acolo. <-ntu 1 lui. Dar **însemna** să o ducă în singurul loc care era lui. Locul în care nu trebuia să joace rolul de f al anulării, dacă se culca sau nu cu ea nu făcea nici o diferenţă R va găsi o chichiţă pentru care să declare căsătoria ca fiind Prestj.

Chiar dacă nu o ducea pe *Lila în* patul lui, toată lumea v de *cavaler* rătăcitor. Unde putea să fie pur i simplu Brook.

Sânjtd-md ***cu joc***

Iar acum va locui acolo şi femeia pe care o ura cel mai mult pe lume.

Lila nu ştiuse ce să creadă când bărbatul chipeş care pretindea că este valetul lui Brook venise să o ia la şapte şi un sfert în seara nunţii ei. După ce Brook nu se făcuse văzut la petrecerea de după nuntă, Lila bănui că o terminase cu ea. Poate că spera să fie ucisă. Asa nu ar mai fi trebuit să treacă prin încurcătura legată de obţinerea anulării. în cele din urmă, se schimbase de rochia de mireasă, pe care o adorase, chiar dacă trebuise să se mărite în ea cu Brook Derring. Mânecile scurte şi bufante cu câte o frunză pe fiecare manşetă, asortate cu cele din plasă argintie de pe corset şi tiv, erau pur şi simplu minunate. Nu-i plăcu deloc să şi-o scoată.

Dar, până la urmă, se îmbrăcase pentru cină într-o rochie albă cu flori brodate în roşu şi auriu şi se apucase să-şi aranjeze părul. Ruth

tocmai îi desprinsese părul din coafura elaborată pentru nuntă, când Lila fu rugată să coboare. Ar fi putut să o roage pe Ruth să i-l aranjeze iute, dar o durea capul de la greutatea părului şi a cocului foarte strâns în care şi-l purtase toată ziua, astfel că se bucura de momentul de respiro.

Acum stătea cu părul atârnându-i în coadă la spate, privind cum tatăl ei îl ia la interogatoriu pe valetul soţului ei. Valetul, care era proaspăt bărbierit, înalt, cu un maxilar puternic şi ochi albaştri I extraordinari, nu tremură şi nici nu se ploconi în prezenţa ducelui, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi dintre semenii lui. -De unde ştiu eu că sunteţi angajat de sir Brook? întrebă ducele. Hunt - acesta era numele bărbatului - plecă uşor capul spre faţada principală a casei.

-Şi-a trimis trăsura după ea. Mergeţi să-i întrebaţi pe vizitiu şi pe călăreţii însoţitori dacă nu mă credeţi.

Ducele nu ar fi făcut niciodată aşa ceva, dar păru suficient de mulţumit. Deci Brook îşi trimisese trăsura după ea. Trimisese după ea. La urma urmei, chiar o voia. -Unde o duceţi? La Derring House?

-îmi pare rău, înălţimea Voastră, dar nu pot dezvălui asta. Este pentru siguranţa doamnei.

-Deci, o luaţi pe fiica mea şi nu-mi spuneţi unde o du$_{c}$ inacceptabil!

Valencia, care până în acest moment stătuse lângă f$_{0c}$ zâmbet înfumurat pe faţa colţuroasă, se ridică. $^{\prime CU\ Ul1}$

- Lennox, sigur i se va permite Lilei să-ţi scrie. Ca să te asigu că totul este în ordine.

Lila îi aruncă o privire lui Hunt, care dădu din cap.

- O să aduc o scrisoare mâine, dacă vreţi.

-Iată. Vezi?

Lila vedea foarte clar. Valencia cea Malefică tocmai scăpase de fiica pe care nu şi-o dorise niciodată. Lila se îndoia că mamei vitrege îi păsa dacă era dusă într-o temniţă sau într-un un palat, atât timp cât era departe, foarte departe.

-Atunci, bănuiesc că ar trebui să-mi iau rămas-bun, spuse Lila, umplând tăcerea. Se uită la tatăl ei. O să-ţi scriu astă-seară când ajung.

El dădu din cap. Lila se întrebă, pentru o clipă, dacă ar trebui să-l îmbrăţişeze, dar decise că nu. Asemenea manifestări de afecţiune erau nepotrivite. în schimb, făcu o reverenţă.

- La revedere, tată. Valencia.

Colin nu era acasă, dar avea să-i scrie separat. Ginny era în odaia copiilor cu dădaca ei.

- Pot să-mi iau rămas-bun de la Ginny? întrebă ea

- Nu cred că este înţelept, spuse Valencia. Trebuie <d fie deja în pat acum şi nu vreau să se supere.

Lila ştia că Ginny era un eonii înrât^*-

• **a** „Wo; /fs^ u- j ^{inca}pataнat, care nu adormea uşor, iar de obicei o tacea abia după ont

■ .. I $^{p\ au}$ nouă seara Dar nu 0 contrazise pe mama ei vitregă. îşi închipuia $_{rS}$,

niciodată pe sora ei mai mică. Şi $_{când}$d se va ¡n« 1 ™ ^

Ginny nu şi-o va mai aminti sau nu o v$_{a}$ rec$_{Uno}$ă t ^{Probabil} "

Ochii o usturau când ieşi din cameră, urmându I $^{\&}$tele ce duceau în vestibul. Văzu trăsura prin $_{Uşa}$ p^ ^{Hunt}pe ^{tre}p" ţinea deschisă. Doi lachei îi încărcau valiza înăuntru^ $^{Franklin\ 0}$

Lila nu o vedea pe Lizzy.

-Slujitoarea mea este deja înăuntru? întrebă ea.

Hunt îi trimise un fel de privire compătimitoare, $_{Care}$ _ , roşească de jenă.

Siinmî-md cu Joc

Tatăl vostru a spus că nu veţi lua slujitori, putea să traducă ce auzea fără ajutorul valetului. Tatăl ei spusese 1 mai probabil că, dacă voia slujitori, Brook putea la fel de bine să i-i asigure.

Este mai bine aşa, spuse Hunt, încercând să îndulcească lovi- Cu cât ştiu mai puţini oameni unde sunteţi, cu atât mai bine. Iar apartamentele nu sunt mari. V-aţi simţi ca într-o cutiuţă şi cu slujnica. -înţeleg. Ei bine, atunci cel mai bine ar fi să o iau din loc. Ea îşi ridică fustele şi apucă mâna lacheului. în trăsură, îşi tot netezi fustele până când John vizitiul le făcu semn cailor şi aceştia o porniră în galop.

Depărtă perdelele o singură dată ca sa se uite la casa ei. Nimeni nu aşteptase să o vadă cum pleacă. Călătoria spre apartamentele lui Brook fu mai rapidă decât anticipase. Hunt o sfătuise să ţină perdelele trase, astfel că nu era sigură unde ajunsese în Londra. Era întuneric când fu ajutată să coboare din trăsură şi urcă o serie de trepte până într-un apartament întunecat şi rece. Din motive pe care nu le înţelegea, se aşteptase ca Brook să fie acolo.

Dar, cu excepţia lui Hunt, era cam singura. Valetul aprinse un foc în şemineul din salonul comun şi însăr- cină un lacheu să-i ducă valiza într-o cameră din spate, probabil camerele ei private. în cele din urmă, o anunţase că avea câte ceva de mâncare în dulap şi apă proaspătă în ulcioare, iar ea trebuia să se asigure că ţine obloanele trase şi că face cât mai puţin zgomot cu putinţă.

Şi apoi plecase, iar inima Lilei bătu de să-i sară din piept când îşi dăduse seama că el încuiase uşa în urma lui. Era închisă pe dinăuntru, captivă în acest loc necunoscut.

Preţ de un moment, se simţi străbătută de groază, dar şi de teama de a fi uitată sau abandonată. Apoi îşi îndreptă umerii. „Lila , eşti o femeie în toată firea. Este timpul să te porţi ca atare. Aparent, asta includea şi vorbitul de una singură. Cum nimeni nu era prin preajmă să o audă, i se păru un fleac.

«Primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să cercetezi", îşi spuse pe un ton

SÍiana gafen

pragmatic.Se apucă să facă întocmai, descoperind pâinea şi gemul. dulap şi apa în ulcioare, aşa cum o asigurase Hunt! „Nu este prea mult pentru o cină, spuse ea încruntată dar car nu îţi va fi foame. Păcat că Hunt nu a aşteptat să
nil-
Lennox House după cină."

Tatăl ei comanda mereu mese cu şase sau şapte feluri de man care. Era o risipă extravagantă, dar Lila se obişnuise, iar pâinea si apa nu prea îi făceau cu ochiul.

în afară de dulap, doar o masă masivă se mai afla în bucătărie, iar Lila se întoarse în salonul comun. Focul trosnea şi ardea acum în vatră, încălzind camera simţitor. în lumina difuză, observă că încăperea avea cu un covor mare verde, un birou cu un scaun şi un divan. Era o cameră mică, deci acele elemente de mobilier erau de ajuns ca să o umple, dar Lila remarcă lipsa de ornamente.

„Nici măcar o vază sau măcar o masă de decor, spuse ea, mergând pe margine." Nu putea să nu susţină că încăperea se potrivea impresiei pe care şi-o făcuse despre Brook. „Rudimentar şi practic, conchise ea. Şi perfect plicticos, rosti cu un oftat."

Pe birou erau aranjate în teancuri ordonate dosare şi documente, dar se îndoi că erau de vreun interes real şi se îndreptă spre camera din spate.

Lila se opri brusc.

„O, nu."

Ceea ce crezuse că era un vestiar care ducea spre două dormitoa- re era, de fapt, un dormitor.

Dormitorul.

Apartamentul avea un dormitor. Un pat

Brook credea că îl va împărţi cu el? P„H« i_ i_ , mult decât limpede că nu voia să se însoare abil! Fusese mal la cale anularea înainte de a-şi fi rostit măcar" Incepuse să pună După ceremonie, fugise mâncând pământul Jurărninte de nuntă.

în mod bizar, ruşinea de a fi fost abandonată pentru nuntă nu era ceea ce dureTcJf petrecerea or măcar nu se uitase la Lila când jurase să o iubeţte- nici să o aline şi să rămână alături de ea. Ochii lui c a e z e , seseră aţintiţi spre un punct ascuns, undeva deasuij-mă-

Lila era prima care recunoştea că este o visătoare- fiică de duce, in reşedinţe măreţe, la ţară sau la oras c„ se ca iadei,

' **<*e balSănită-mă cu joc -**

OS decorate şi scări impunătoare. Fusese îmbrăcată în catifele EftStăsuri înainte să facă primii paşi. Să pretindă că era o prinţesă [71] Tsese o simplă născocire a imaginaţiei ei. Chiar fusese o prinţesă. ^Bineînţeles că îşi închipuise ziua nunţii. Visase cu ochii des- . $j_{a\ roc}$hia pe care o va purta, la frumosul duce cu care se va Mărita la felul [în care el 0 Va privi în de parcă era sin]8[ura] femeie'de pe pământ.

Nimic din toate acestea nu se împlinise. Chiar şi rochia de mireasă era una pe care o mai purtase înainte şi care nu avea vreo însemnătate aparte pentru ea, exceptând faptul că era una dintre rochiile preferate.

Sigur, Brook nu era un duce, dar ar h putut să treacă acest detaliu cu vederea. Nu mai era o copilă. Nu mai făcea greşeala de a judeca un om după titlurile sau bogăţiile lui. Brook era un om bun, dar ea nici măcar nu exista în lumea lui.

Nu suportase nici măcar să o privească în timpul propriei lor nunti. îi fusese foarte uşor să întoarcă privirea în altă parte.

Fusese atât de chipeş, îmbrăcat în haina aceea de un albastru intens şi cu pantalonii bufanţi. Avea umeri laţi şi şolduri subţiri, iar cineva, probabil valetul lui, chiar îi aranjase părul. Cu fruntea descoperită, liniile puternice ale feţei lui fuseseră puseră în lumină. Avea un maxilar proeminent, pomeţi frumos definiţi, buze moi.

îşi dorise să sărute buzele acelea şi chiar şi le închipuise cum se apasă uşor peste ale ei.

La urma urmei, poate chiar era o prostuţă, căci Brook se despărţise de ea fără măcar să-şi ia rămas-bun.

Fără îndoială, nu avea de gând să doarmă cu ea în patul acesta nici astă-seară şi în nici o altă seară. Poate o ţinea încuiată aici până obţinea anularea pe care şi-o dorea cu atâta disperare.

Lila se strădui să se mişte prin cameră şi să cerceteze împrejurimile modeste. Patul era mare şi ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Părea destul de comod, chiar dacă nu exista nimic elegant în cuvertura albastră şi în cele două perne.

Interesant că erau două perne. Una era pentru ea sau Brook se mai distrase şi cu alte femei aici?

Dădu cuvertura la o parte şi observă aşternuturile proaspăt călcate. Cineva, putea să bage mâna în foc că Hunt, avusese grijă ca lenjeria să fie curată.

Lipit de un perete, un dulap din lemn de trandafir tr_{0n} întredeschisă. Ea aruncă o privire înăuntru, văzu căm^ toane atent aranjate. Nimic interesant acolo. $î_n$ cele

deschisă deasupra mai multor documente.

Ea luă cartea, îi citi titlul şi o puse la loc. *O istorie a războiului peloponesiac*. Nici măcar nu ştia despre ce era vorba, darămite $_s$| mai şi citească despre asta. Sub carte se afla ciorna unei scrisori adresate unui anume domn Simmons de la Chancery Hali. Lila nu ar fi trebuit să o citească. în mod evident, era o corespondenţă privată, iar ea nu avea nici un drept să-şi bage nasul.

Pe de altă parte, ce altceva avea de făcut? Iar dacă Brook nu şi-ar fi dorit ca ea să o citească, nu trebuia să o încuie aici şi nici să lase scrisoarea la vedere.

în scrisoare se interesa de un tânăr pe nume Geofîrey, întrebând cum se acomodase, şi îi mulţumea din nou domnului Simmons pentru că se angajase să-l pregătească. Aparent, acest domn Simmons era

majordom într-o reşedinţă din provincie, iar acest Geoffrey fusese chemat acolo ca slujitor.

SÎiana Şafen v.

Dar de ce să-i pese lui sir Brook de acest Geoffrey? Era oare fiul din flori al lui sir Brook?

Ea mai ridică o coală de hârtie. Această scrisoare nu era o ciornă. Fusese împăturită, dar nu avea sigiliul de ceară. Sub ea mai erau şi alte scrisori, tot împăturite. Poate că Brook nu le trimisese încă pentru că mai avea nevoie de ceară ca să-şi pună sigiliul

Cu o privire furişă aruncată spre uşă earWk- . Î-
adresată unei doamne Parson dl T^Cj, ^ "T" I Se interesa despre cum îi
mergea domniei M " "T^T nică in bucâtârii. ?oare1 Ma T Smith ca slu]-
A)t copil din flori? Brook işi trimitea toti co -
regiuni ale ţării pentru a fi crescuţi ca slujitori? Pm Ue Sitimi în alte Lila citi
scrisoare după scrisoare, toate sc rise,, Oare câţi bastarzi avea Brook
Derring „lai '.f^'1?' n°tâ.

ocoli patul şi cobori privirea spre noptiera mică de la capul" pa^' Aceea trebuia să fie partea lui Brook, întrucât o carte râm^
Se uită din nou la pat, spre cuvertura alba slră J\ ,
seră zămisliţi în acel pat, sub cuvertura aceea aiba£f f """ stoare. Brook
Derring se aştepta rea^nte ca ea ^^-tefob-

”
Sârută-mă cu foc -

Atunci, Lila îşi aminti că trebuia să-i scrie tatălui ei şi să-l asigure că îi era bine. Nu va fi singurul lucru pe care îl va menţiona în scrisoarea ei. Cu o hotărâre reînnoită, se întoarse în salonul comun, se aşeză la birou şi scoase o coală de hârtie. Cufundând pana în călimară, se apucă de scris.

Capitoiui6

-Domnule, chiar cred că ar trebui să vă duceţi acasă.

Brook întoarse privirea dinspre ascunzătoarea pe care o urmărise atent şi, printre firicelele de ploaie, se uită la omul lui. Ploua de ore întregi, iar apa se prelingea pe pălăria lui Hunt şi pe umerii lui în şuviţe subţirele. Pălăria lui Brook îi ferise ochii de apă, dar nimic mai mult. Era ud până la os, mâinile şi picioarele îi amorţiseră deja de două ore.

Beezle şi doi dintre oamenii lui - Brook credea că se numeau Racer şi Stub - intraseră. îi urmărise toată ziua, dar acum părea că aveau de gând să rămână înăuntru. Nici nu-i prea putea condamna pentru asta. Vremea urâtă îi ţinea aproape pe toţi, în afară de cei mai neînfricaţi, în interior. Dar Beezle va apărea mai devreme sau mai târziu, iar când o va face, Brook va fi acolo să o ia pe urmele lui.

-O ploicică nu a făcut niciodată rău nimănui, spuse Brook, întorcându-şi privirea spre ascunzătoarea căreia banda Haitei din Covent Garden îi spunea casă.

Era doar o clădire dărăpănată, pe care ar fi suflat-o din temelii un vânt puternic. Brook era surprins că ploile torenţiale nu o puseseră încă la pământ.

- Dar poate aţi vrea să vă duceţi la Derring House si să beti un ceai lângă foc, împreuna cu mama şi cu celelalte doamne
Hunt spuse ceva în barbă. Brook nu reuşi Se să întele dar ' * '
bănuia că fusese o înjurătură.

-N-am vrut să spun asta, domnule. Adică ar trebui - ceţi la apartament. Ar trebui să vă vedeţi soţia. * Sa Va mtoar"

Lui Brook nu-i plăcu felul în care răsună cuvântul ***soti*** să uite că era însurat în ultimele trei zile şi îi plăcea starea aceea de transă. e mujt

-De ce? Bărbaţii pe care i-am postat in *faţa* cIădiȉrii au obse ceva suspect?

ii V

Sârutâ-md cu foc

-Nu, este în deplină siguranţă. Este păzită zi şi noapte. în afară de mine şi de paznici, nimeni nu are voie să intre sau să iasă. -Atunci este bine, spuse Brook.

Hunt clătină din cap, trimiţând stropi de ploaie pe obrazul lui Brook.

-Nu, domnule. Nu înţelegeţi. A scris scrisori. Brook îşi îndreptă iute privirea spre Hunt. -Ce fel de scrisori?

-Asta vreau să verificaţi, domnule. Dacă lucrurile o să continue aşa, trebuie să mai angajăm un paznic pentru comisioane. Brook se întoarse cu faţa spre Hunt.

-Un alt paznic? Am patru oameni care supraveghează apartamentul!

Hunt plecă uşor capul, iar apa i se prelinse din borul pălăriei şi ateriză într-o baltă la picioarele lui.

-Nu vă puteţi aştepta ca bărbaţii să o păzească şi să-i îndeplinească toate ordinele.

-*Ordinele* ei? Brook se uită lung la Hunt. Ce fel de ordine? -Perne, domnule. Asta a fost ultimul lucru. A comandat perne din catifea.

-De ce? Ce naiba voia să facă ea cu perne de catifea? Ce a mai comandat?

- Cred că ar fi bine să vedeţi personal, domnule. Brook reveni cu privirea spre ascunzătoare. Beezle nu va ieşi prea curând, iar Brook putea să-l trimită pe Dorrington sau pe vreun alt bărbat să stea cu ochii pe bandă. Până în prezent, nici el, nici Dorrington nu reuşiseră să găsească vreo legătură între Fitzsimmons şi Haita din Covent Garden, dar Brook era un om foarte insistent. Şi Beezle nu se putea ascunde pentru totdeauna.

Brook îşi ridică gulerul de la haină şi îi făcu semn lui Hunt să-l urmeze. De îndată ce plecau din Seven Dials, aveau să închirieze o birjă care să-i ducă la apartament.

-De ce n-ai menţionat *ordinele* lui Lady..., aruncă o privire înjur şi continuă, ...ale soţiei mele mai devreme? - Nu am vrut să vă deranjez cu asta, domnule. -Şi acum?

Hunt păru să-şi măsoare cuvintele înainte de a vorbi

- .Cred că este mai bine dacă vedeţi personal. Brook coborî capul şi înaintă cu paşi repezi prin pl0aj

du-i pe locuitorii din mahalale care aveau ghinionul de a °ColiT1' de în faţa ploii altundeva decât pe străzi. Erau nenumărată dată sau de două ori, Brook simţi că este urmărit. *Se* uită în *stt* ° şi-n dreapta, căutând să-şi dea seama cine stătea cu ochii pe ţ Cotoroanţa încovoiată lângă o căruţă stricată? Prostituata tremura sub streaşina unei distilerii de gin? Băieţelul ghemuit în pragul uşii?

Se putea să fie unul dintre ei sau toţi, dar Brook nu-şi putea permite să rişte.

- Hunt, să te asiguri că birja o ia pe drumul mai lung.
- Credeţi că o să fim urmăriţi pe vremea asta, iar pe deasupra, de un bărbat care să vină după noi pe jos?

Brook nu vorbi, permiţând tăcerii să vorbească pentru el. Hunt scoase un oftat îndelung răbdător.

- Da, domnule. Drumul mai lung să fie.

Ud leoarcă, vânăt de frig şi lihnit de foame, Brook ajunse la apartamentul lui de pe strada St. James o oră mai târziu. Îsi salută oamenii pe care îi angajase să supravegheze apartamentul,' care se aflau în clădire şi feriţi de ploaie. Chiar şi aşa, păreau obosiţi si extenuaţi.

-Slava Domnului că sunteţi aici, domnule, spuse unul dintre barbaţi, care se numea Finnegan *Nu* mult aşa g cred ca mai putem să o ducem

Brook îşi îndepărtă părul ud de pe frunte

- Da, îmi dau seama că a fost o zi grea n ' ^ căldurică şi feriţi de ploaie. pentru voi, înăuntru, la
- Doar mulţumită ploii am avut un răgaz d

lalt bărbat, un blond înalt pe nume Turner *P*| ° nă' spuse ceiă" puţin, domnule. ~ oaia a mai liniştit-o

Brook se uită la Hunt, dar omul lui era com j turatul apei de pe haină. et at. sorbit de scu-

- Aşteptaţi aici, spuse Brook şi o porni pe scări

La uşa apartamentului, îşi scoase paltonul gros şj bvi pe vestă până găsi cheia. Folosind-o, păşi înăuntru. ** cu mân a

Ieşi însă numaidecât afară să verifice numărul. unde afla? Acesta nu era apartamentul lui.

e Se

ii V *5ân<fr?-mâ cu foc*

par numărul era corect şi, când păşi iar înăuntru, recunoscu structura, dacă nu neapărat conţinutul apartamentului. _A venit masa, Finnegan? strigă o voce de femeie. Brook închise uşa în spatele lui, băgă cheia în buzunar şi înainta cu mare grijă înăuntru. Covorul, divanul şi biroul dispăruseră. Locul lor fusese ocupat de un covor turcesc mare şi auriu, un şezlong tapiţat cu catifea albă şi aurie şi o măsuţă de scris cu un scaun delicat, pe care probabil l-ar fi rupt dacă s-ar fi aşezat vreodată pe el. în vatră tremurau flăcările unui foc molcom, pe care chiar îl aprecie, dar când se apropie, observă că poliţa fusese decorată cu vaze de porţelan şi cu vase de Sèvres.

Ce naiba făcuse Lila cu covorul lui? Cu biroul lui? Cu divanul lui? Cu tot apartamentul lui?

Se întoarse când auzi zgomot de paşi, iar privirile li se întâlniră când ea trecu din dormitor în salon. Pentru o clipă fu îngrozit de ceea ce se putea să fi făcut şi acolo, dar apoi ea clipi spre el, cu ochii sticloşi atât de mari şi de întunecaţi, că Brook îşi uită groaza pentru moment.

Avu nevoie de o singură privire şi un foc mistuitor se dezlănţui înăuntrul lui. Ploaia şi frigul se risipiseră şi văpăile mocnite i se aprinseră în vintre şi alunecară alene mai în jos. Ea avea ochi de leoaică, irisurile de culoarea mierii păreau să privească direct prin el. Direct în el.

Brook coborî privirea, ca să piardă urma ochilor ei, dar asta fu o greşeală. Buzele ei erau pline şi roşii, obrajii rumeni după toate eforturile... îşi aminti de şezlongul din catifea şi de vasele de Sèvres, de reamenajare. Părul ei negru scăpase din strânsoarea a ceea ce părea să fi fost un coc simplu şi se revărsa acum în zulufi lungi şi ondulaţi pe spate şi peste umeri. Purta o rochie de culoarea piersicii, brodată cu flori portocalii şi trandafirii şi cu frunze verzi. Ceva sclipitor - paiete sau inserţii metalice - fusese cusut în florile care i se desenau pe corsaj şi în frunze, iar rochia părea să strălucească de fiecare dată când lumina focului cădea pe ea.

-Tu eşti, spuse ea, rupând în sfârşit tăcerea. Credeam...

Ea se opri brusc şi făcu un gest vag cu mâna.

-Credeai că sunt masa. El aruncă din nou o privire prin încăpere. Ce sunt toate astea? Unde sunt biroul meu, divanul meu?Skana (jaíen -

- Le-am pus la păstrare.

îi luase mobilierul şi îl pusese la păstrare?

- Cum ai reuşit să faci asta?

Ea ridică un umăr palid.

- L-am rugat pe Hunt să găsească o magazie adecvată. Este d mare ajutor, să ştii. Am fost uimită să aflu că nu ai conturi deschis la unele dintre magazinele mele preferate de pe Bond Street Els ocupat de toate.

Brook făcu un pas înapoi.

-Eu am plătit pentru toate astea?

Ea îşi arcui o sprânceană.

- Nu este ca şi cum aş fi intrat în căsnicia asta fără nimic. Stiu că tata a luat măsurile necesare.

Căzuseră de acord asupra a cinci mii de lire pe an până prindea criminalul, iar apoi, dacă alegea să rămână căsătorit cu Lila, primea şi restul de zestre. La momentul acela, lui Brook i se păruse că cinci mii de lire pe an era o sumă ridicol de generoasă.

Nu mai era cazul.

- Mi-ai cheltuit banii... Ea scoase un sunet, iar el ridică mâinile. Banii *noştri* pe toate astea? Nici măcar nu te-ai sfătuit cu mine.

-Să mă sfătuiesc cu tine? Eşti bărbat! Ca să nu mai spun că m-am gândit că o să locuiesc singură aici. Nu te-am mai văzut din dimineaţa nunţii noastre.

Era foarte adevărat si, cum Brnnk i

zid., e îndreptă spre ea.Cu »»X^^ ^ * ° ""'T'" el ajunse direct în dormitor.

? ' 63 San mtr_o parte_lar

-Fir-ar să fie!

Nici măcar nu mai recunoştea camera care f plul lui. O masă de toaletă stătea chiar]3r/USGSe odinioara tem"

r dnga Usă i r

îi era presărată cu perii, piepteni şi tot felul de ' suprafaţa dispăruse, fiind înlocuit de un pat cu baldachin StIclUıe_ Patul iui veliţi într-un fel de ţesătură albă translucidă. pe?1 Patru stâlpi în- catifea - o pătură dintr-o catifea de un maroniu int muítă

tuos, cu perne aurii şi albe. Un paravan chinezesc Se ?i maies- alt colţ, alături de un dulap din lemn de tulipán, CcIre İr*tr-Un măsuţa de toaletă. 6 asorta cu

_ Unde sunt hainele mele? Unde este patul meu?

ÎL Sârutâ-mă *cu joc*

-Hainele tale au fost puse bine până soseşte noul dulap. Cred că trebuia să păstrez vreo câteva lucruri aici. Uzi covorul de Aubusson. Brook privi în jos. într-adevăr, un nou covor în note de maroniu, auriu şi vişiniu i se dezvăluia sub picioare.

Brook îşi trase paltonul de pe umeri, dar înainte să apuce să-l arunce pe podea într-o grămadă plină de apă, ea i-l smulse iute şi îl agăţă într-un cui lângă foc.

-Cât despre patul tău, spuse ea pe un ton înfumurat, n-aş putea să dorm sub pătura albastră sau în acelaşi pat în care ai zămislit toţi copiii aceia. Apropo, am făcut rost de ceară, astfel că poţi să-ţi pui sigiliul şi să-ţi trimiţi misivele.

Brook simţi cum capul începe să i se învârtă. Poate că de la zgomotul pe care îl scotea stomacul lui înfometat. Poate că de la umezeala care i se furişa în creier. Poate că de la faptul că intrase în casa unui străin. Poate de la soţia lui care era absolut ţicnită.

îşi întoarse privirea spre ea sau, mai bine zis, pe deasupra ei, pentru că atunci când se uita la ea, avea tendinţa de a uita că era supărat.

-Putem să revenim la ultimele idei pe care le-ai menţionat? Ai făcut rost de ceară. Foarte bine. Pătura albastră nu a fost pe placul tău. Foarte bine. Dar despre ce copii vorbeşti? Obrajii i se înroşiră şi ea lăsă capul în jos. -Copiii despre care ai scris în scrisori. Nu ar fi trebuit să le citesc, dar cum nu aveau sigiliu... Motiv pentru care am şi cumpărat ceara. -Mi-ai citit scrisorile? Ce scrisori?

- Da, scrisorile despre copiii tăi din flori.

-Copiii mei din flori? Ilegitimi? N-am nici un copil ilegitim. Ea pufni.

- Cum să nu. Şi dacă Mary, Geoffrey şi Thomas nu sunt copiii tăi, atunci ai cui sunt?

-Mary şi Geoffrey...

Dintr-odată, totul căpătă un sens. Ar fi fost oare scutit de rea- menajări dacă ea ar fi ştiut că nici unul dintre copiii aceia nu era copilul lui, că încercase doar să-i ajute să scape de viaţa jalnică pe care o duceau prin mahalale? -Văd că-ţi aminteşti de odraslele tale acum.

Tonul îi era glacial.

-Nu sunt... El se opri, încercă să-şi limpezească dădu seama că îi este prea foame şi frig ca să mai gândească da să cer să ni se aducă mâncare şi apă caldă. O porni spre usâ ^ °
apoi
făcu o pauză. Dacă nu cumva ai angajat un bucătar.

Ea îi aruncă o privire care îi lăsă de înţeles că ţicnit îl consider ea pe el. Nu o va strânge de gât. *Nu o* va strânge de gât.

- I-am rugat pe Hunt sau Finnegan să-mi aducă de mâncare, d_{ar} n-am ştiut cum să fac rost de apă caldă altfel decât încălzind-o p_e vatră, recunoscu ea.

-Soţia proprietarului poate să-ţi aducă dacă o rogi. Poate să-ţi pregătească şi o masă sau două dacă o anunţi din timp.

-înţeleg. Atunci ai de gând să rămâi şi să iei cina?

-Da. De îndată ce scap de hainele astea ude.

El ieşi pe uşă, dar nu înainte de a-i auzi micul scâncet alarmat.

Lila scoase capul pe uşă şi se uită după el. Aceasta dădea spre un coridor îngust şi câteva trepte. Ea îşi întinse gâtul, dar scările păreau doar să coboare, ceea ce însemna că apartamentul era în partea de sus a clădirii. Nu auzise nici o mişcare dedesubt. Restul clădirii era neocupat?

Se auziră din nou paşi pe trepte, iar ea se trase înapoi. Oricât îşi dorea iasă din nou cât mai curând, se simţea în siguranţă în apartament. Iar acum, după ce îl renovase după cum îi plăcea', era fericită să rămână aici pentru o vreme.

Poate că după ce se opreau ploile şi se încălzea vremea, va putea să deschidă fereastra, să privească afară si să lase aerul curat să in tre.

Brook intră chiar atunci şi închise usa cu DiHor i t - 1 t-u piciorul. Trase zăvorul şi îşi smulse lavaliera imbibata de apă.

-Ai vorbit cu Hunt?

-Da. Din moment ce mi-ai aruncat toate hainele

-Le-am pus bine.

- ...a trebuit să-l trimit iar prin ploaie, să-mi aducă hain aine Uficate_

Cina este pe drum.

Ţesătura din jurul gâtului ateriza cu un pleosc pe potl

Cum apa se scurgea pe podeaua de lemn şi mi pe cov t,r Lila nu se opuse... Apoi, el începu să tragă de mânecile hai nel S<arutfl-mfl *cu foc* - trase înapoi, se lovi de şezlong şi se aşeză cu o mişcare greoaie, evitând o eventuală cădere. Din acest unghi, nimic nu o mai împiedica să-l vadă fără oprelişti pe Brook, care era pe cale să se dezbrace.

Haina, care nu respecta întocmai tendinţele la modă, se alătură lavalierei care zăcea pe podea într-un morman umed. Apoi, urmară cizmele şi ciorapii. Părea ciudat de intim să-l vadă în cămaşă şi cu picioarele goale. Cămaşa de in se mula frumos pe pieptul lui. Căpătă o perspectivă minunată asupra spatelui musculos atunci când el se apropie de foc să se încălzească. Coborî privirea spre picioarele lui şi fu surprinsă să vadă că erau lungi şi aveau o formă frumos conturată. La drept vorbind, nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată picioarele unui bărbat sau gambele lui dezgolite. Fără cizme şi ciorapi, gambele ferme erau vizibile în toată frumuseţea lor.

Muşchiul uneia dintre gambe se încordă când el se apropie de vatră, iar Lila întoarse privirea, simţind cum faţa îi este cuprinsă de fierbinţeală.

Nu ar fi trebuit să se uite la corpul lui. Aceasta nu era o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului. El nu o voia de soţie şi nu o dorea în patul lui. Sigur nu-şi dorea ca ea să-l soarbă din priviri.

Şi apoi, el îşi duse mâinile spre talie, prinse cămaşa şi o scoase peste cap. Lila nu avu cum să nu se uite lung, mai ales când el azvârli cămaşa udă peste grămada de lângă uşă.

Trebuie să fi scos un mic sunet de spaimă, pentru că el îi aruncă o privire peste umăr. -Nu poţi să respiri bine?

Ea clătină din cap, închizând ochii să nu mai vadă imaginea spatelui lui lat, în mare parte cufundat în umbră, dar era suficientă lumină în încăpere încât să vadă tendoanele umerilor lui şi felul în care coastele îi alunecau spre talia subţire.

Spatele lui era neted şi musculos, iar Lilei nu-i fu greu să-şi închipuie că era ca o sculptură într-un muzeu.

0 sculptură caldă, pe care îşi dorea cu disperare să o atingă, închise din nou ochii, încercând să-şi înfrâneze gândurile şi să le concentreze pe ceea ce era corect şi cuviincios.

Aceasta era casa lui. Avea tot dreptul să se dezbrace acolo. Iar ea «a soţia lui. în faţa lui Dumnezeu sau a oamenilor, nu era nimic în neregulă ca el să se învârtă de colo până colo dezbrăcat în faţa ei.

Gândul acela avu un efect covârşitor asupra ei, iar Lil a trase ^ nesaţ o gură de aer. . ^ „

Hainele lui vor ajunge cât *de* curând. Daca reuşea să ţi nă 0chii închişi până el se îmbrăca *din* nou...

Putea să-l simtă, să simtă căldura lui lângă ea. Lila deschise ochii şi întâlni partea din faţă a pantalonilor l Uj. îngrozită, ridică repede privirea peste un abdomen sculptural, Un piept ferm şi braţele dezgolite, cu muşchi frumos arcuiţi. Şi tot acest trup perfect strălucea în licăririle focului din vatră. Ea scoase un ţipăt piţigăiat şi închise din nou *ochii.*

Hainele lui vor fi aici dintr-un *moment în* altul. -Te simţi bine? întrebă el. Ea dădu din cap, cu ochii încă *închişi.* -Foarte bine. De ce întrebi?

-Scoţi un fel de sunet şuierător când *respiri. Dacă* stau să mă gândesc bine, respiri şi foarte *repede. Eşti sigură că eşti bine?*

îl simţi cum se *apleacă, iar ea se ridică* brusc, atingându-i din greşeală cu braţul o parte *dezgolită a corpului lui şi tresări ca arsă.*

- Mă simt foarte bine. Nu este nevoie să mă atingi. Unde o fi Hunt cu hainele tale?

El îşi puse mâinile pe şoldurile subţiri, aparent *deloc* stânjenit de nuditatea lui parţială. Cu mâinile în *sold, ea observă că* pantalonii îi erau cam prea largi la talie şi îi atârnau *destul de ios pe* solduri, oferindu-i o privelişte ademenitoare spre zona ascunsă chiar sub buric.

închise din nou ochii, -îmi închipui că lui Hunt o să-i ia o o - Te fac să te simţi incomod?

- Nu. De ce ai spune una ca asta? -Iţi ţii pumnii încleştaţi şi ţii ochii *văzut* până acum pieptul unui bărbat? ?i- Nu ai mai

Ea deschise ochii şi îşi dori să-i închidă din propriei voinţe, ea îl privi lung şi înălţă capul

i se înroşesc şi obrajii, dar nu avea cum să-şi cont -Fireşte, am văzut pieptul unui bărbat. Âm fos?!*** -A, *la muzeu. El făcu* un pas mai aproape. *se* *fl Vu. opus *al* încăperii, iar ea îşi dorea ca el să rămână acoU^ în coltul un bărbat adevărat. Nu la unul sculptat în mar ' r ja

Sărută-mă cu joc ^

_Si unde să-l fi văzut?

-Deci, te fac să te simţi incomod.

Lila îşi lipi o mână pe frunte şi simţi broboanele de sudoare. -Nu. Da. Nu ştiu. Bănuiesc că mi-aş dori să fii îmbrăcat. -Nu pot să rămân în hainele astea ude. O să mor de frig. Si nu pot să-mi pun nişte haine uscate pentru că mi le-ai aruncat. ' Ea îi trimise o privire încruntată.

-Ba nu, nu le-am aruncat. Le-am pus la păstrare. Este cu totul altceva. Şi cred că ai putea să-mi arăţi puţin respect. Nu o să mori de frig dacă stai câteva minute în nişte haine ude. Este mai mult decât evident că ai stat în ploaie destul de mult timp.

El mai făcu un pas spre ea, iar ea făcu un pas în spate. Pantoful ei se poticni în grămada de haine ude, iar Lila sări într-o parte. -Crezi că nu-ţi arăt respect? Ochii lui căpătaseră o căutătură întunecată şi provocatoare. Lila ştia să recunoască o capcană atunci când vedea una şi nu răspunse.

- Mi-am lăsat pantalonii pe mine. Poate ar trebui să-ti arăt exact cât de *puţin* respectuos pot fi.

întinse mâna spre brâul pantalonilor. -Nu! strigă ea. Ai fost foarte respectuos. Un ciocănit răsună la uşa din spatele ei, iar Lila scoase un ţipăt uşor. Şi apoi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că fuseseră întrerupţi. Orice ocazie era bine-venită dacă însemna ca Brook să nu se mai dezbrace şi de alte haine. Ea întinse mâna spre zăvor, dar Brook apăru lângă ea într-o clipă, dându-i mâinile la o parte.

Pieptul lui dezgolit îi mângâie în treacăt braţele, iar ea fu cutremurată de fiorul pe care atingerea i-l trimise prin tot corpul. îl simţise şi el sau era doar fructul imaginaţiei ei?

-Să nu deschizi niciodată uşa fără să întrebi cine este, îi murmură la ureche.

Ea încuviinţă din cap, dornică să facă orice dacă însemna ca el să se îndepărteze şi să nu-i mai şoptească la ureche. -Ci... cine este?

-Doamna O'Dwyer cu cina, scumpo. Vorba ei purta accentul dulce al Irlandei. Deschide uşa înainte să nu o scap din mâini.

Ea aruncă o privire spre Brook să-i primească încuviinţarea, iar el dădu din cap. Ea se chinui cu zăvorul de sus, iar el introduse o

81cheie în partea de jos. Lila deschise uşa, iar o femeie tânăr păr roşu-aprins şi pistrui pe obraji şi pe nas, intră valvârtej'^

- Unde să o pun, domnişoară? spuse ea şi ridică tava.

Lila se gândi, apoi arătă spre masa de scris. Masa mare nUsosis? încă, astfel că se vor mulţumi cu biroul.

- Desigur, şi este loc suficient acolo, spuse doamna 0'Dwyerîna. intând spre birou. Pare să-ţi priască destul de mult aici, spuse ea ,j făcu un semn din cap spre foc. Afară este o vreme de groază în seara asta. Este o noapte bună de stat lângă foc. Şi unde este sir Brook?

-Eu... ah... Iată o întrebare excelentă. Unde dispăruse? Era aici acum o secundă.

- Şi cele de pe podea trebuie să fie hainele lui. O să se usuce mult mai repede lângă foc, scumpo.

- Da, el s-a dus să... să se schimbe.

-Ah, cum să nu. Transmite-i cele bune din partea mea şi sper să vă placă supa.

Şi, cu o reverenţă rapidă, ieşi din nou pe uşă. Stomacul Lilei mormăi când simţi mirosul îmbietor care venea din colţul opus al camerei, apoi se duse spre tavă şi luă capacul de pe supieră.

Se încruntă pentru că, deşi mirosea delicios, era o supă foarte simplă şi nu semăna deloc cu genul de mâncare cu care era obişnuită. Alături se aflau o bucată de pâine neagră şi o bucată de brânză care păreau vechi de câteva zile. Luă o lingură pe care să o treacă prin supă şi să guste.

- Ce naiba faci?

Lingura zbură prin cameră, iar Lilei i se tăie răsuflarea. Brook
SC AsosTclnl " SCoată WeUn SUnet ?i furios spre ea.

- Şi nu ai închis uşa?

El se duse la uşă, trase fiecare zăvor şi înto se îndreptă cu paşi apăsaţi spre ea. ' ^^ fiecare c^eie, apoi

- Urma să o fac.

-Se putea să fi fost moartă până acum. Beezle n de o clipă. are nevoie decât

-Finnegan şi celălalt... cum îl chema?... sunt *jos*.

-Şi dacă li s-a tăiat gâtul? Vrei să fii următoarea?

-Nu! Şi încetează să mă mai sperii.

fel W

Sârutâ-mă cu foc

-Nu ar trebui să încerc să te sperii, spuse el şi se aplecă amenințător spre ea. Trebuia să fii suficient de speriată până acum Ai impresia că această căsătorie şi faptul că te-am ascuns aici sunt de distracţie?

-Nu.

- Credeai că este doar o şansă de a face cumpărături?

El făcu semn spre mobilierul cel nou.

_Nu! Dar mi-e greu să stau aici ore şi zile în şir cu mâinile în sân, aşteptând să fiu ucisă. Nu este ca şi cum ai fi pe aici şi să stăm de vorbă. Nu îi păsa dacă el se lăsa amenințător spre ea sau urla. Putea să urle şi ea la fel de bine.

- O, îmi pare rău că nu stau pe aici să te amuz cu discuţii inutile Cât tu te-ai relaxat la cald pe pernele tale de catifea, eu am stat în rahatul de prin şanţurile din Seven Dials, în ploaie, şi am aşteptat ca Beezle să-şi facă apariţia. încerc să-ţi salvez viata,' Lila.

-Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti asa!

-Suntem căsătoriţi. Veni şi mai aproape, iar ea se lipi cu spatele de perete. Am voie să-ţi spun Lila în privat.

-Nu mă refeream la asta. Ai vorbit... despre şanţuri.

Se uită lung la ea. Apoi îşi trecu mâinile prin părul scurt.

-Fir-ar să fie!

O cuprinse cu un braţ şi o trase spre el.

-îţi cer iertare de pe acum, doamnă Derring. Pur şi simplu, nu mă pot abţine.

Buzele lui se lipiră de ale ei, şi chiar dacă ea încercă să se împotrivească, nu reuşi să scoată nici un sunet. Gura lui caldă o acoperi pe a ei, iar singurul gând al Lilei era cum să facă încât sărutul lui să continue la nesfârşit.

CapitoCu[7

Nu intenţionase să o sărute. Dumnezeu îi era martor că o tachi nase şi aşa destul. Dar ce naiba să mai facă atunci când ea rămase în faţa lui, preţioasă şi cuviincioasă, ca o prinţesă închisă într-un turn, şi îl privi cu expresia aceea uluită pe chip.

Expresia aceea *adorabil* de uluită. Nu voia să i se pară adorabilă. Nu voia să se bucure că o uimea, dar era peste puterile lui. îşi aminti de vremea când, băiat fiind, nu se putea abţine să-l provoace pe fratele lui mai mare.

Doar că Lila nu semăna *deloc* cu fratele lui mai mare.

Şi nu avusese de gând să o sărute. Fusese supărat pentru că ea nu avea nici cea mai vagă idee de pericolul în care se afla, pentru că pusese stăpânire pe singurul loc care fusese vreodată numai al lui şi, prea bine, pentru că fusese obligat să se însoare cu ea, iar ea era frumoasă şi el nu putea să-şi ţină în frâu dorinţa de a o săruta.

Ea purta vina doar pe jumătate.

Dar când se apucase să urle la el, perfect dreaptă, cu capul înălţat, cu mâinile frumos încrucişate la piept, lui Brook îi fu imposibil să mai reziste. Voia să-i tulbure aura de calm, să o audă cum mai scoate şi un alt sunet decât chiţăitul acela dezaprobator

Şi astfel o cuprinse în braţe şi o sărută. Un sărut . ^ *dea* de mţeles ca pe e nu putea să-l controleze. Dar, de *Lată ce* bu- zele 1 se apasara pe ale ei, nu se mai grăbise ac$_a$ ^ gă. Când simţi catifeaua gurii ei, îsi dori doar **

îşi lăsă buzele să danseze alene peste ale ei □ datTT ?* ^ ori. A treia oară, ea îşi întredeschise buzele cu un oft d°uă' ^ ^ uşor, nici el nu mai ştia sigur, iar Brook îşi jăsă ^^ Sau un susPin sus pe spatele ei şi să i se cuibărească în păr. îşi apă^ 83 ajunece în lăsându-i uşor capul într-o parte ca să o exploreze maf^ * Peste a ei'

Corpul ei rămase nemişcat în braţele lui, dar *ea* vi. Şi, în timp ce *el* îşi mişca buzele peste ale ei, Lila

topească în îmbrăţişarea lui, la început încet, până ce ajunse să-l cuprindă cu braţele pe după gât şi să se agaţe de el ca şi oim ar fi fost ultimul colac de salvare pe o navă care se scufunda.

Corpul ei catifelat se lipi de al lui, căldura ei îl făcu să dea uitării orele petrecute în ploaia rece şi în frigul de afară. Parfumul ei, care părea să fie un amestec de lăcrămioare şi lenjerie proaspăt spălată, îi stârni simţurile, făcându-l să-şi dorească tot mai mult. Ea nu răspunse la sărutul lui, dar când el îşi trecu delicat limba peste crestătura buzelor ei, Lila scoase un geamăt uşor.

Nu credea că mai fusese sărutată de prea multe ori după ce o sărutase el ultima oară, şi cu siguranţă nu de un bărbat care să se fi şi priceput.

La naiba, nici Brook nu ştiuse cum se sărută o femeie cu şapte ani în urmă. Dar acum ştia.

Ar fi putut să adâncească sărutul. Cu siguranţă, îşi dorea să o facă. Trupul lui îşi dorea mai mult decât un sărut, dar îşi ţinu impulsurile în frâu. Dacă se va lăsa pradă dorinţelor, nu va face decât să păşească pe nisipuri mişcătoare. Sărutul doar îi aprindea şi mai mult dorinţa, iar de aici nu avea să iasă nimic bun. Căsătoria lor falsă va deveni istorie peste câteva zile. Era mai uşor pentru amândoi dacă se despărţeau în condiţii amiabile.

Brook se desprinse de ea, făcând un pas înapoi şi dându-i drumul. Ea se mai lipi de el încă o clipă înainte de a-şi da seama că era liberă şi de a-şi obliga picioarele să se susţină singure.

Ochii îi erau atât de aprinşi, încât aproape păreau să fie tăiaţi în chihlimbar. Obrajii îi erau îmbujoraţi, buzele roşii ca un trandafir înflorit şi la fel de bogate. Brook îşi îndeştă pumnii, forţându-se să nu o cuprindă din nou în braţe.

-Nu te iert, spuse ea, cu o voce tremurătoarea pe ultimul cuvânt. Pe viitor, aş aprecia dacă nu m-ai acosta.

El îşi arcui o sprânceană.

-Să te acostez? Aşa se cheamă?

-Nu vreau să sari pe mine de fiecare dată când te loveşte cheful.

- Mâinile lui Brook se încleştară din nou, de astă dată însă nu de dorinţă.Nu te-am acostat şi nici n-am sărit pe tine, doamnă. Ej pie de ea, dar ea nu se mai trase înapoi. Şi chiar dacă şi-ar fi^0' se retragă, era deja cu spatele lipit de perete. Te-am sărutat şi'^ plăcut al naibii de mult. -Ba nu, nu mi-a plăcut.

- Să-mi fie cu iertare, dar gemetele tale şi felul în care te-ai agăţat de mine m-au indus în eroare pe moment.

Culoarea din obrajii ei deveni mai intensă şi ea îşi ridică bărbia. -Nu mă mai săruta.

-Te sărut oricând vreau eu. Cineva trebuie să o facă. Habar n-ai cum se face.

Uluită, ea rămase cu gura uşor deschisă, reacţie care nu făcu decât să-i coboare puţin bărbia. -Vrei să spui că nu sărut bine?

-Dacă ai impresia că a fost doar o simplă aluzie, atunci n-ai înţeles un cuvânt din ce am spus.

Ea scoase un strigăt de indignare şi se repezi spre el. Brook nu era sigur ce ar fi făcut dacă i-ar fi permis să-l atingă. El avea reflexe bune, perfecţionate de-a lungul anilor petrecuţi prin mahalale, şi se dădu iute într-o parte. Ea îl ratăcu paşi bâjbâiţi şi un strigăt uimit.

- leşi! ţipă ea.

-Asta este apartamentul meu. N-ai decât să iesi tu.

Ea se întoarse spre uşă, de darră t,^-. „ - r - - r parca voia sa faca întocmai, si apoi par ca se opri sa reflecteze mai bine. în dud-, w • i ' - - trul ei, nu era atât de supărată încâ^ă ^ ^^ "T" Cu mişcări lente, se întoarsCf^ " ^^ ^^ -Nu pot să plec. N-am unde să mă duc^ 6

- Şi mai e şi un preţ pus pe capul tău.

-O grămadă de bani care te interesează E el. Tu vrei doar banii tatălui meu. a lnt*nse o mână spre

-Mă doare în cot de banii tatălui tău P mii de lire şi tot n-ar fi de ajuns ca să suport pe^ mi dea o sută de o odraslă încăpăţânată şi răzgâiată şi aşa ai fost^^ Ca tine'

- Iar tu eşti un măgar imoral şi prost crescut! mt o tdea una. Era de acord cu măgarul prost crescut. Uneori Pl bele, dar era foarte mândru de morala lui. ute* Să fie am_

- Imoral? Ce naiba ştii tu despre morala mea?

Sdnitâ-md cu Joc

ctiu că ai vrc0 ?asc Ijastarzi îrnp^ştiaţi prin toată ţara! Ea îşi aşezase mâinile in şold şi ii vorbise pe tonul folosit de care credea că ieşise învingător din ceartă. ^Brook se sprijini cu şoldul de firava masă de scris.

Este a doua oară când vorbeşti despre bastarzi. După cum am eu nu am copii din flori. Copiii despre care ai citit în cores- ^ndenţamea persomJă erau tineri pe care i-am scos din mahalale. r° 'i orfani care nu-şi doreau decât o viaţă mai bună şi care mi-au cerut ajutorul, l-am ajutat găsindu-le posturi de slujitori pe la case mari şi înstărite. Sunt în siguranţă, hrăniţi şi departe de bandele şi tâlharii care i-ar fi vânat în oraş.

Ea se uită lung la el, cu gura întredeschisă şi pregătită pentru ceea ce îşi închipui Brook că va fi următoarea ei replică. Apoi închise gura şi înghiţi în sec. Culoarea i se aprinse din nou în obraji, dar el bănui că de ruşine astă dată. -I-ai ajutat pe acei copii?

-încerc. Nici nu sunt toţi copii. Geoffrey are aproape şaptesprezece ani. Ar fi trebuit să-l fac când avem eu paisprezece sau cincisprezece ani. îţi jur că aveam nenumărate lucruri în minte la vârsta aceea, dar nici unul dintre ele n-avea treabă cu ridicatul fustelor unei fete.

-înţeleg. Ea îşi strânse mâinile împreună. Presupun că ar trebui să-ţi prezint scuze. -Dă-i drumul.

Acum chiar era un măgar prost crescut.

-Foarte bine, îmi pare rău că am presupus ce-i mai rău despre tine.

El ar fi încuviinţat din cap. Scuzele erau de ajuns pentru el. De fapt, fusese chiar surprins să le audă.

-Şi îţi prezint scuze şi pentru că ţi-am citit scrisorile personale. Nu ar fi trebuit să fac asta, chiar nu am nici o scuză. -Totul este...

-Şi probabil nu ar fi trebuit să mă apuc de redecorarea apartamentului fără să-ţi cer permisiunea. A fost foarte egoist din partea mea şi probabil o metodă deloc onestă de a te pedepsi pentru că m-ai lăsat aici. Ea coborî genele şi se şterse pe obraz.

- Sfiana Cjafen

îşi ştergea lacrimile sau doar se scărpinase în treacăt?

-gsâ,.

aşa cum i-ai ajutat şi pe copiii aceia. Chiar apreciez şi te ro ^

telegi că evenimentele din ultimele zile au fost copleşitoare ^

mine. Sper că o să mă ierţi.

Ea îşi ridică privirea spre el, iar Brook încercă să-şi aminteas de ce oare fusese supărat.

- Cine naiba eşti tu? întrebă el. Ce ai făcut cu Lady Lila?
- Foarte amuzant.
- Nu caut să te amuz. Scuzele astea sunt un fel de glumă?

Ea scoase un oftat, expresia de pe chipul ei fiind un amestec de durere şi uluire.

- Presupun că aşa-mi trebuie, ca să mă învăţ minte să-ţi mai cer iertare.

Nici măcar nu mă crezi.

-Nu, nu te cred. Te cunosc, Lila.

-Aici te înşeli. Nu mai sunt fata pe care o ştiai tu.

După aceea, ea îi întoarse spatele şi plecă valvârtej, reacţionând foarte asemănător fetei pe care o ştiuse cândva. Cu o înfloritură dramatică, ea trânti uşa de la dormitor, lăsându-l singur în salonul comun.

Singur, cu cina.

Brook nu avu ce să mai comenteze în condiţiile date

Dacă ar fi fost într-adevăr un măgar prost crescut, cum îl con- sidera ea, ar fi mâncat toată cina adusă de doamna O'Dwyer. în schimb, 11 laşa şi Lilei cate ceva ca să mai aibă ce mânca dacă si când ieşea din exilul ei autoimpus.

Sătul, el se întinse în fata vetrei si în h ■ din nou când auzi paşii lui Hunt pe Uri H u deSchizându_i cine era, iar Brook deschise uşa şi luă valiza^ UŞor, "

SpUS6

îşi scoase pantalonii uzi şi îi trase pe el pe c
Căută o cămaşă curată şi călcată, dar Hu Cei ,. U fca fr bărbierit.
nt 11 înt mse trusa de
Brook îi aruncă o privire ameninţătoare.
-Proprietara vine cu apa caldă. Altfel de ce ai mai nu pentru asta? Ceru t-o, dacă

-Nu este corect să dau vina pe tine. Tu încerci doar c-
^sa niâa
Brook oftă. Poate ar fi făcut o baie, doar că nu avea o cadă tament. însă când doamna O'Dwyer ciocăni la uşă câte*/ *n apar~

Sărută -}nâ cu foc

ai târziu, Hunt luă apa caldă, turnă un pic într-un castron pentru bărbierit şi îi întinse restul lui Brook, alături de un prosop curat cu care să se cureţe de praful şi murdăria adunate în ultimele zile.
Apoi se aşeză la bărbierit, lăsând capul pe spate şi închizând ochii- Putea să aţipească vreo zece minute, ca să nu fie nevoit să ^ai doarmă încă trei sau patru ore.
-Unde este doamna? întrebă Hunt, aranjând un prosop umed
ci cald pe faţa lui Brook. Brook deschise ochii.
Hunt îşi folosi cureaua să ascută briciul, văzându-şi în continuare de ale lui, de parcă nici nu ar fi remarcat căutătura încruntată pe care i-o aruncă Brook.
- Finnegan şi Turner au spus că a fost foarte activă şi că i-a ţinut
şi pe ei destul de ocupaţi.
Brook îi făcu semn spre cameră. -După cum poţi vedea.
Hunt dădu din cap şi începu să folosească pământul ca să întindă săpunul de bărbierit pe obrajii şi maxilarul lui Brook.
- Mult mai bine.
Brook se lăsă în faţă şi se uită din nou în jur. -Ce era aşa de cumplit înainte?
-Nimic. Hunt aşteptă ca el să se lase din nou pe spate şi începu să treacă cu briciul în linii înguste peste obrazul lui Brook. Dar acum simţi o mână de femeie pe aici.
- Dacă prin asta vrei să te referi la faptul că avem catifea şi satin din abundenţă, sunt de acord. Şi nu am nici cea mai mică îndoială că stă în dormitor chiar în clipa asta şi pune la cale următoarea achiziţie, dar nu o să-i permit să-i folosească pe Turner şi pe Finnegan pe post de lachei.
-Nu o să fie prea încântată.
-Mi-a spus deja că sunt un măgar imoral şi prost crescut. Mai rău de atât nu se poate. -0, ba se poate. Şi nu eşti imoral. Brook făcu un semn spre el. -Mulţumesc.

Pentru câteva clipe, se mai auzi doar sunetul scos de brici peste barba nerasă.gâtul lui Brook, moment în care Brook nu îndrăzni nici să răs^ şi nici măcar să respire. La urma urmei, îşi dă toată silinţa. " *
Brook îşi arcui sprâncenele într-o expresie întrebătoare.
Hunt făcu semn din cap spre şezlongul din apropiere.

- Cartea despre războiul peloponesiac. Cea pe care o citiţi de trei ani. Ea o citeşte acum.

De îndată ce Hunt îndepărtă lama, Brook se ridică şi se uită lung la cartea deschisă pe şezlong. O observase şi mai înainte - în general, el observa totul - dar nu acordase atenţie acestui detaliu Bănuise că era unul dintre romanele pe care obişnuiau să le citească mereu femeile, dar acum îşi dădu seama că era într-adevăr cartea pe care o citea el când nu reuşea să adoarmă noaptea.

Era plictisitoare ca naiba, dar ea avansase mult mai bine decât el.

Era interesată de istorie? Nu şi-ar fi închipuit niciodată că Lila citea.

Poate că nu o cunoştea chiar atât de bine pe cât credea.

Şi de ce naiba îi păsa? Nu avea nevoie să o cunoască. Avea nevoie doar sa o protejeze încă vreo câteva zile
Hunt îi uscă faţa şi gâtul şi apoi îl ajută pe Brook să se îmbrace cu hame curate.

- Mai plouă, Hunt?
- Da, domnule. Şi este întunerir T$_{ar}$, . $_{u}$ dădu seama că Brook nu era încă d ~ $^{P\ \tau\text{M}\ \ Ca\ 1?1}$
- Beezle nu poate să stea ascuns pentTr' ^ ^ ^

Hunt mormăi ceva despre o vreme mai ^{eaUna}"
-Am putea să-l prindem chiar în o ** ^{UScata}' dar Brook îl ignoră. - i seara
' a«it a

La vreo ora dupa aceea, Brook şi H$_{Un}$t
prostituată şi îşi ocupară vechile poziţii p$^{nmiseră\ la}$ plimbare o însă, iar lui Brook îi fu imposibil să $_{nu}$ obs ^{roStitUata} se întoarse udă leoarcă şi tremurând înfrigurată. întind ? $^{Gra\ doar\ \ o\ \ fată}$> scoase câteva monede. ^{Se} ^âna î$_{n}$ buzunar şi
-O jumătate de coroană pentru câteva i$_{n}$f$_{O}$
-Dă-i bătaie, spuse ea. N-ai decât să l$_{e}$ sp^^^{11} Hai cu mine în spate şi-ţi dau eu *informaţii.* $^{Inf^{o}ri}$^aţrii $_{dacă}$ ^
Brook făcu un semn spre Hunt şi o l$_{uă\ pe}$ că voia să o ia în timp ce o lipea de un perete,
^ ^i, n$_{u\ p}$ fata, ci pentru că era mai bine să nu fie văzuta $_{când}$ ^u$_{Punea}$
-Aţi putea să-i mai acordaţi o şansă, spuse Hunt, bărb'
i nici să răspu$_{nJ}$.
^{CUta} el.
._____- 5Aniîri-mri cu /iv

în lumina care răzbătea de la o ferenstrA do clrasupi ii, o v,v/,ii fată sprijinindu-se de un perete şi deschizând braţolr spiv el, Mi <><>|< datină din cap.

-Am spus serios. Vreau informaţii. El îi vorbi cu voce scăzută. -Vrei să stăm la taifas?

-Te plătesc. Zornăi monedele în mână. Iar tu-mi răspunzi Li întrebări.

Asta e tot. -Nu-mi ridic fustele? -Nu o să te ating.

Ea rămase cu privirea pironită în perete, cumpănind la spusele lui. Fără a mai purta masca senzualităţii forţate care îi întuneca trăsăturile, părea tânără şi vulnerabilă. -Eşti un agent? -Oarecum. -Pe cine urmăreşti? -PeBeezle.

-O, nu. Ea clătină din cap şi se îndepărtă câţiva centimetri. O să-mi taie gâtul.
-Tocmai de aceea n-am rămas pe stradă. El zornăi din nou monedele, asigurându-se că ea vede coroana. Ştii unde este ascunzătoarea lui. -Ştiu. Bineînţeles că ştia. Stătuse vizavi cea mai bună parte a serii. -Ai văzut cumva pe cineva intrând sau ieşind? -Te-am văzut pe tine şi pe tipul înalt plecând şi întorcându-vă. Am stat cu ochii pe voi. -Bun. Mă mai urmărea cineva? Ea îşi muşcă buza, iar Brook zornăi din nou monedele. -Se poate să te fi urmărit cineva. -Cine?

Ea ridică din umeri. -Nu ştiu.

-Eşti o fată isteaţă. Ştii asta. Am aici o coroană ca să te ajute să-ţi aduci aminte. Ea aruncă o privire în jur.

-Dacă eram isteaţă, nu stăteam aici la taclale cu tine.

- Era Beezle?

Ea clătină din cap. -Stub?

Clătină din nou din cap.

-Racer?

Ea şovăi.

-La naiba. Până şi Brook ştia că Racer era renumit că travers străzile aglomerate cu viteza unui poştalion. S-a mai întors **cât am** fost plecat?

Fata aruncă din nou o privire peste umăr şi scutură la **repezeală** din cap.

-Şi apoi, ce?

O altă privire aruncată peste umăr.

-Dă-mi mălaiul.

-Spune-mi.

- Mai întâi mălaiul.

Era ceva care contravenea tuturor regulilor lui, dar îi întinse coroana şi o monedă de şase penny. I le-ar fi dat şi nu i-ar fi spus nimic. -S-a întors şi Racer, şi celălalt de care ai spus... -Stub?

Ea clătină rapid din cap. -Beezle.

-Au plecat amândoi. Şi după aia, te-ai întors tu. -Ce a făcut...

Dar vorbea de unul singur. Fa.a plecase deja, iar de acum va sta cu ochn m patru şi se va feri de el N„ • J legătură între ei. Nici Brook nu-si dorea un ** ** ** ** ^ El se întoarse la colţ, unde Hunt îl m J**?*™* ^^

- Domnule. ?tGpta ud nefericit.
- Racer ne-a urmărit, apoi s-a întors după Be

acum foarte puţin timp, spuse Brook fără alt ^ ^ auP^ecat -Aşteptăm să se întoarcă? e a"i suplimentare.

Brook studie ascunzătoarea. Asemenea celorla)t părea să fie pustie şi cufundată în întuneric, C,ăciiri din jur, Dials nu-şi permitea să iroseasca seu sau ulei de lan din Seven să stea la pândă, să urmărească clădirea până se înf*' Br°°k voia dar nu putea să scape de sentimentul că ar trebui să pj^ Beezle,

- Sârutd-m4 cu *foc*

Nu era ceva legat de ploaie sau de frig, chiar dacă cele două luate împreună îi complicau misiunea. Se simţea de parcă uitase ceva. -Am o presimţire rea în privinţa asta, Hunt. -Nu am fost urmăriţi, domnule.

Hunt avea talentul de a trece mereu direct în inima subiectului. _Nu de

aici până la apartament, spuse Brook încet şi mintea parcă îi încremeni cât vorbi. Nici măcar Racer nu este atât de rapid. Cum te-ai dus de la apartament la Derring House? Ai mers pe jos? -Desigur.
Nu era nevoie ca Hunt să sublinieze că nu avea trăsură. -Beezle ştie de Derring House. La naiba.
-Credeţi că Racer s-a dus la Derring House, m-a văzut şi apoi m-a urmărit până la apartament? -Am o presimţire rea, Hunt.
-Vă cunosc presimţirile, domnule. Şi mereu vă încredeţi în ele. El o luă deja spre direcţia din care veniseră. Brook se afla chiar în urma lui. Ajuns în capătul străzii, începu să alerge cu sufletul la gură.

Lila ieşise din dormitor după ce îl auzise pe Brook plecând, dar numai ca să recupereze cartea despre războiul peloponesiac. Bănuia că soţul ei va fi plecat pentru restul nopţii, poate chiar pentru restul săptămânii. Lucru care ar fi trebuit să o bucure, dar simţea că nu era bucuroasă doar pentru că se simţea singură.

Nu o deranja singurătatea, însă fusese rareori singură în viaţa ei. După doar trei zile petrecute de una singură, începu să simtă lipsa companiei altor oameni. O liniştea să citească despre luptele dintre Sparta şi Atena sau măcar o ajuta să-şi pună propriile probleme în perspectivă.

Iar cea mai mare problemă a ei, în acest moment, era Brook Derring. Dintre toţi bărbaţii din Londra, de ce oare o salvase tocmai el? De ce fusese tocmai el cel care să se însoare cu ea? Cel care să o protejeze? Cel care să o sărute? Nu, nu se va gândi la sărut.

Mai întoarse o pagină din carte şi se uită lung la cuvintele care Parcă începeau să semene cu greaca veche.Cum să *nu* se gândească la sărut? Cine Dumnezeu să era nimic cuviincios sau onorabil în felul în care o sărut

Ar fi trebuit să fie îngrozită că fusese tratată cu atâta^ ţă. O luase brusc în braţe, ca un general cuceritor, îi reveni gura şi o făcuse să se supună voinţei lui. 1Case

Cel mai rău era că avusese perfectă dreptate atunci când î,; sese că Lilei îi plăcuse.

Chiar îi plăcuse. îi plăcuse să fie lipită de pieptul lui puternic si dezgolit. îi plăcuse senzaţia pe care o trezise gura lui lipită de a ei îi plăcuse că nu o sărutase ca un gentleman.

îşi *dorea* să fie revendicată.

Lila bănuia că tocmai asta o sâcâia cel mai tare. Ani întregi, tatăl şi mama ei o îndemnaseră să se poarte *ca o doamnă.* Orice abatere, de la a sta cocoşată până la a păşi prea apăsat pe scări, atrăsese de la sine prelegeri şi mustrări severe. Lila se străduise să respecte standardele lor înalte. Şi-ar fi dorit să fie precum mama ei, care se purtase ca o doamnă chiar şi pe patul de moarte. Acum ştia de ce părinţii ei fuseseră atât de severi cu ea. Probabil îşi dăduseră seama că ea nu prea era o doamnă. înăuntrul ei, nu era cu nimic mai bună decât o femeie de moravuri uşoare căreia îi plăcea... cum îi spuseseră prostituatele? O *tăvăleală hună.*

Poate că pentru Brook nu va fi niciodată altceva decât *o tăvăleală bună.* La urma urmei, nu se purtase cu ea mai frumos decât cu o femeie uşoară.

Dar nici asta nu era pe deplin adevărat. Ar fi putut să o siluiască, fără alte cuvinte chiar în salon. Nu o făcuse. Se oprise, chiar dacă fusese limpede, la o simplă privire, că nu-şi dorise să o facă.

Dar nu o dorise într-atât încât să o f$_{acă}$ soţia lui de drept.

Şi ce era mai rau? Că o dorea sau că n$_{U}$ oi • «

îşi simţea capul bubuind şi îşi $_{aminti}$ "deajunsr

gândească la sărut. Ridică din nou cartea! ho^' " *

treze pe pagina pe care o avea în faţa ochil$_{or}$. *^{13} a Sa Se concen" O clipă mai târziu, dădu pagina, î$_{n}$ speranţa $_{c}$

în faţa marinei din Atena, dar auzi un ciocănit V^fi^oare luă în seamă, revenind la Lixandru şi la planul l$_{ui}$ ^{U}*J- 0 Atena în luptă, îndreptându-se spre strâmtoarea Hel$_{le}$ ^^{emeni}

spre sursa de cereale a Atenei. P»« $_{?}$i

94 V.

.... - *H* iM

Saruta-mâ *cu joc*

Ciocănitul răsună din nou, iar ea îşi dădu seama că bătea cineva la uşa de la intrare. De data aceasta puse cartea pe pat si se duse în salon. De obicei, Finnegan şi celălalt paznic strigau atunci când erau la uşă. Dar poate că era doamna O'Dwyer, care revenise să ia tava. Se opri în faţa uşii şi puse mâna pe zăvor. -Cine e?

-Deschideţi uşa, milady.

Nu era doamna O'Dwyer. Nu părea să fie nici Finnegan, dar Lila nu-l cunoştea încă suficient de bine ca să-i recunoască imediat vocea atunci când o auzea. -Cine e? -Proprietarul. -Domnul O'Dwyer? Urmă o pauză. -Da.
Ea întoarse primul zăvor, apoi se opri. -Ai venit după tava cu cina? -Exact.
întoarse al doilea zăvor. Ar fi trebuit să-l descuie şi pe al treilea, dar degetele ei şovăiră. Nu îl întâlnise niciodată pe domnul O'Dwyer. Bănuia că trebuia să existe un domn O'Dwyer. Cum să se asigure că era el? Bineînţeles, Finnegan şi celălalt bărbat nu i-ar fi permis acestuia să urce dacă nu l-ar fi cunoscut.
Descuie ultimul zăvor şi întredeschise uşa. Un bărbat stătea afară, cu faţa cufundată în penumbră. -Sunteţi domnul O'Dwyer? -Exact. Doamna O'Dwyer m-a trimis după tavă. El nu făcu nici un pas în faţă, spre lumina care se revărsa prin uşa deschisă, astfel că ea nu avea cum să-l vadă. Nu era singurul lucru care o îngrijora. Mai era ceva. -Nu aveţi accent. -Ce?
Doamna O'Dwyer mai avea încă accentul acela puternic al pământului ei de baştină. Bărbatul acesta părea să se fi născut la Londra. -Nu sunteţi irlandez.
Panica o luă cu asalt, trânti agitată uşa şi se chinui să tragă zăvoarele. Nu fu însă suficient de rapidă. Zăvorul se ridică iute şi,

chiar dacă ea se împinse în uşă să o ţină închisă, bărbatul cealaltă parte era prea puternic. a at h
El se izbi în uşă, iar aceasta se deschise la o simplă încer făcând-o pe Lila să se tragă înapoi cu paşi poticniţi. Reuşişi ţină pe picioare şi o luă la goană spre dormitor. Trânti uşa în ^ ei şi trase zăvorul chiar în clipa în care intrusul lovi brutal în Usâ -Pleacă de aici!

Ea privi înnebunită prin cameră. *Zăvorul* era firav şi nu avea sâ tină prea mult dacă omul continua să izbească în uşă. -Deschide uşa. N-o să păţeşti nimic. -Mincinosule, mormăi ea.

De ce oare trimisese dulapul la magazie? I-ar fi fost de mare ajutor acum. În schimb, apucă marginea măsuţei *de toaletă şi o* târî până în faţa uşii. Una dintre unghii i se rupse în mişcarea precipitată şi simţi cum i se taie genunchii de durere, dar trase de mobilier până ce acesta ajunse să se zgâlţâie la fiecare bubuitură în uşă.

Atunci se trase înapoi şi îşi supse uşor *degetul* care-i zvâcnea. Masa de toaletă era prea mică şi delicată. Nu va rezista. Avea nevoie de o armă. O perie? Sticluţa cu apă de *colonie?* O, dar dacă se împrăştia prin toată camera, ar fi devenit practic imposibil să mai locuieşti acolo din cauza parfumului puternic.

Unde erau Finnegan şi celălalt bărbat, pe care nu reuşea să-şi amintească niciodată cum îl chema, tocmai acum, când avea atâta nevoie de ei?
Uşa se zgudui, iar lemnul în care era încastrat zăvorul se frânse. Lila scoase un urlet de spaimă. Până aici îi fusese. Acum va muri. Uşa cedă, iar bărbatul îşi împinse faţa prin deschizătura plină *de* aşchii. Obrajii îi erau roşu de la efort şi îi ponmd mormăind să dea la o parte măsuţa de toaleta.

Ea îl recunoscu, Era acelaşi bărbat care o răpise în Acelaşi bărbat care îl ucisese pe gentleman, pe parH™3^3
Ea se trase înapoi şi se ascunse pe o parte a patul^611^ „
pună o oarecare distanţă între ea, uşă şi o niOarte siLTT ** zări cartea, o apucă iute şi o aruncă spre uşă. *>ura-

în copilărie, se jucase de mii de ori cu mingea îm tele ei. Toată experienţa dădea roade acum. Cartea n bărbat în bărbie, iar el se prăbuş, pe spate şinu se

-tura subţire a uşii. Lila fugi într-acolo şi încercă să închidă din nou uşa. Dacă reuşea să găsească o cale prin care să fixeze mă- de toaletă în faţa ei...

uşa nu voia să se închidă. Cartea distrusă nimerise chiar în tură. Se aplecă să o dea la o parte şi o mână o apucă pe a ei ca într-o menghină.

Lila urlă. Era genul de urlet care o va lăsa fără voce mai târziu.

,; mai Dasa. Nu credea să existe *un mai târziu.* dar nu-i mai y«

Masa de toaletă continua sa blocheze uşa, iar barbatul nu avea cum să o tragă prin deschizătură dacă nu dădea mai întâi la o parte niesa de mobilier. Lila era prinsă între masă şi uşă. Se chinui să-şi elibereze mâna, dar strânsoarea apăsătoare de pe degetele ei nu slăbi. Era un moment de impas în mijlocul războiului, până când usa fu zguduită de o lovitură nimicitoare. Altcineva - deci erau doi - izbise uşa cu piciorul. Lila urlă din nou şi îşi trase mâna înapoi, doar ca să-i fie înhăţată a doua oară.

Uşa se prăbuşi înăuntru, masa de toaletă se răsturnă peste ea, iar tot ceea ce conţinea se făcu ţăndări cu un zgomot năprasnic.

Brook auzi urletul şi începu să alerge. Aproape ajunsese în dreptul clădirii şi era recunoscător pentru că ploua, fiindcă dacă ar fi fost vreme bună, ar fi fost aglomerat în St. James, iar lui i-ar fi fost imposibil să înainteze nestingherit. Acum, cu Hunt pe urmele lui, intră în clădire. Fură întâmpinaţi de o scenă parcă scoasă direct din iad.

Proprietara urla cât o ţineau plămânii. Soţul ei stătea în genunchi lângă unul dintre paznicii morţi. Iar Lila... sigur era Lila, ţipa de ai fi zis că un dulap plin cu porţelanuri se prăbuşise la pământ.

Brook urcă scările două câte două, ignorând senzaţia de arsură din picioare. Dădu buzna în apartament şi văzu cum Racer încerca să intre în dormitor, iar Beezle stătea chircit pe podea, cu mâna înţepenită pe încheietura Lilei. Mare parte din mobilă era răsturnată pe jos, blocând pragul şi împiedicând-o pe Lila să scape de Beezle.

Racer se întoarse şi îl văzu pe Brook, dar Brook nu-şi luă nici o clipă privirea de pe mâna lui Beezle fixată pe încheietura Lilei.

Poate îl vedea pe Beezle închis pentru mii de crime, dar crima de a o atinge pe Lila, pe soţia lui, asta cerea pedeapsa cu moartea.

Racer ţâşni spre el, iar Brook îl doborî de parcă ar fi f . enervantă. Beezle îl văzu venind, şovăi puţin prea mult înaint^* elibera pe Lila, iar Brook îşi înfipse ambele mâini în umerii lui °

îl ridică în picioare pe nenorocit, îşi înfipse un pumn în năpusti asupra lui după ce se prăbuşi în colţul opus al încăp-- Sângele din nasul spart al lui Beezle împroşcă pereţii şi noul covor al Lilei. Şi urmă să mai curgă mult sânge. întinse mâna după Beezle chiar în clipa când strigă Lila.

Strigătul de avertizare îl ajută să se ferească şi, cu o înţepătură ascuţită, lovitura lui Racer îl nimeri oarecum în coaste. Beezle se ridicase deja în picioare, iar Brook nu mai avu cum să evite lovitura când Racer îl înhăţă.

Sfiana Cjafen ^

Cu un rânjet batjocoritor, Beezle îşi înfipse pumnul în stomacul lui Brook, făcându-l să se chircească şi să i se taie suflarea. Hunt dădu năvală în cameră, întâlni privirea lui Brook, iar acesta se uită spre Lila, care reuşise să se ridice de pe podea. îşi cuprinsese în mâini obrajii palizi, iar chipul îi era traversat de o expresie de groază.

Hunt îşi făcuse o carieră din ascultarea ordinelor, iar el se duse iute după Lila, conducând-o înapoi în dormitor, unde avea să fie în siguranţă.

Cu o înjurătură, Beezle ridică un genunchi şi îl înfipse în bărbia lui Brook, apoi îi porunci lui Racer să-i dea drumul.

-Nu ne-am încheiat conturile încă, Derring! urlă în timp ce alerga repezit spre uşă.

„Nici pe departe", îşi spuse în gând Brook. Nefiind încă în stare să vorbească, se îndreptă iute spre uşă chiar când Hunt ieşi din dormitor.

- După el, şuieră Brook printre dinţi.

Camera se învârti odată cu el, iar Brook îşi lipi o mână pe coasta care îl ardea.

Dar ştia că era prea târziu.

Beezle era liber şi se va întoarce la un moment dat

Capito[uC8

Lila detestă liniştea chiar mai mult decât detestase vacarmul **confruntării**. Ce însemna liniştea? Brook pierduse? Câştigase? Cu **spatele lipit** de peretele dormitorului, închise strâns ochii. Uşa era **spartă**, dar Hunt o împinsese spre glafuri, ca să o pună la adăpost. Lucru care o împiedica să mai vadă ceva.

în cele din urmă, auzi paşi şi sunetul scăzut al unei voci de bărbat. Brook sau Hunt? Sau celălalt? Nu, el nu ar fi vorbit încet.

Dacă nu cumva îşi dorea ca ea să afle că vine după ea.

Miasma parfumului vărsat o ameţi, iar o bucată de oglindă spartă i se înfipse în picior prin pantoful subţire. Totuşi, nu făcu nici o mişcare.

-Milady?

Părea a fi Hunt. Cunoştea deja vocea lui Brook, iar cea pe care o auzi era prea rafinată ca să aparţină unuia dintre tâlhari.

-Da? reuşi ea să îngaime cu voce tremurată.

-Venim eu şi sir Brook. Beezle a plecat.

Simţi cum umerii i se relaxează şi s-ar fi prăbuşit la podea dacă nu ar fi fost înţesată cu parfum şi cioburi de sticlă. Uşa se izbi de perete, continuând să blocheze pragul, dar lăsând suficient spaţiu pentru ca Hunt şi Brook să intre în cameră.

Brook avea maxilarul roşu şi era adus de spate, ţinându-şi o mână lipită într-o parte, dar altfel părea teafăr.

-Eşti rănită? întrebă el cu o voce scăzută şi calmă.

Ea se gândi la unghia ruptă şi la ciobul înfipt în picior.
-Nu. Dar tu eşti.
-Nu e nimic serios. Trebuie să plecăm. Acum. în seara asta.
Ha îşi trecu privirea de la Hunt la Brook. Fruntea lui Hunt era brăzdată de nelinişte, iar sprâncenele îi erau încruntate. Expresia de pe chipul lui Brook părea parcă sculptată în piatră.

-Unde? întrebă ea. La Derring House?-Nu. în altă parte. Departe de Londra. Nu voi să-l contrazică. Acum, după ce ameninţarea tr$_{ec}$ dorea doar să plângă. De-a lungul anilor, devenise o expj^' ^ plânge. *Nu voi plânge* îi devenise mantră. îi era uşor să se las^^{3} ** şită de lacrimi, dar nu putea opri tremurul care îi zguduia co^

-Hunt, pătura.

Brook făcu semn spre cuvertura din catifea maronie, iar Hu$_{nt}$ o trase la repezeală de pe pat, deranja câteva perne de la locul l$_{0r}$ şi i-o întinse lui Brook. Cu o mână, el o înfăşură peste umerii ei apoi o îndepărtă de măsuţa de toaletă spartă şi o ajută să se aşeze pe podea.

-Mă duc să văd ce face familia O'Dwyer, spuse Hunt, plecând spre salon şi lăsându-i singuri.

-O, nu. Li s-a întâmplat ceva celor doi O'Dwyer? întrebă ea. Ce egoist din partea ei că nu întrebase mai devreme. Am crezut că..., făcu un semn din cap spre salon, că era domnul O'Dwyer. De aceea am şi deschis uşa. Dar apoi, nu mi s-a părut că vorbeşte ca un irlandez şi am încercat să închid uşa la loc.

Brook îi cuprinse mâinile în mâna lui mare şi caldă. Lila aproape că voi să-şi frece obrazul de mâna lui. Trebuia să fie mai tulburată decât îşi închipuise.

-Nu este vina ta. Amicul lui Beezle l-a urmărit pe Hunt până aici. Apoi s-a dus **să**-l aducă pe Beezle, care a venit după tine.

-Dar paznicii...?

-Sunt morţi.

Şocul cuvântului îi tăie resni^«-- n- cel mare şi morocănos, care nu ^ ^ $_{muriSe?}$ îl rugase să rearanjeze noul mobil" ^ ^ ° $_{SeCUndă\ când\ 63}$ Murise, din cauza ei. $_{1\ ler\ nu}$ ° $_{dat}$ă, ci de vreo şase ori?

-Cum? şopti ea.

-Le-a tăiat gâtul. Ţi-ar fi $_{făcuts}$ dacă nu te iau de aici. ' * $^{e\ la}$ tel. ***Chiar*** o să-ţi facă la fel

-Dar am crezut...

-Am dat greş, o întrerupse el $_{păr}$

Crezuse că va fiin sigura.^ $_{a\ ^{'}ıcı}$ £ «A-i citească gândurile.

$_{peste}$ câteva zUe Nu us ^ ^ , ^ ^

fiica puternicului duce de u„„$_{OJC}$, ^ JU. $_{La}$ urma $_{Urmei,}$ $_{e}$ra

* $_{UP}$—^cărău.

Sărută-mă cu foc -

S Nu sunt dispus să risc mai mult. Familia mea deţine diferite ~.. si avem o cabană de pădurar... o căsuţă, la drept vorbind, la fătate de zi distanţă de Londra. Este în paragină, dar se ^ate locui acolo. Principalul avantaj ar fi că este întru câtva izolată. Avem vreo câţiva arendaşi care cultivă pământurile, dar nu este nici un sat sau ceva de felul ăsta prin apropiere.

Cu alte cuvinte, nu exista nici o şansă de renovare. Ea aruncă o privire prin frumosul ei dormitor. Trebuia să lase totul în urmă. Se vor duce la această căsuţă şi vor fi departe de Beezle.

- Pentru cât timp? întrebă ea. Cât timp trebuie să rămânem acolo? Cum poţi să-l arestezi pe acest Beezle dacă eşti cu mine la ţară? Ea îsi răsuci mâna ca să-l apuce de încheietură si să nu-l lase să se îndepărteze. Nu-mi spune că o să mă laşi singură acolo.

-Nu. în clipa asta, şi eu sunt în pericol. L-am condus pe Beezle la tine, aşa că vin şi eu. Am oameni care o să dea de urmele lui în locul meu. Bărbaţi care cunosc mahalalele la fel de bine ca mine. 0 să-l găsească şi o să-mi dea de veste după ce este arestat. O să rămânem la căsuţă câteva zile. Cel mult o săptămână.

O săptămână petrecută cu Brookla ţară. Doar ei doi. Singură... nu, nu se va gândi la asta. Şi nu se va gândi la ce anume se referise Brook când îi povestise de căsuţa în paragină.

Se va gândi la o săptămână. Şapte zile scurte. Care vor trece într-o clipită.

Doar o săptămână. Ce putea să se întâmple rău?

-Asta nu este o cabană, spuse ea când privi pe geamul trăsurii spre structura care se afla în faţa lor.

Călătoriseră toată noaptea şi cea mai mare parte a dimineţii într-o trăsură fără însemne specifice şi care avea nevoie disperată de arcuri noi. Lila fusese zgâlţâită atât de rău, meat se simţea buimăcită. . . . M _ .

i - slh la faţă şi sigur calatoria îl suparase la
Până şi Brookf^^J^^t pe abdomen tot dru-
stomac pentru ca îşi ţ ^ fi singurul care ^ ^ se aflau
mul. Hunt mânase ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ gă ^ ^
cei doi şi cum sa a ^ gau famiUei

nilor, indiferent cat a **y** **,**Nu va fi prezentă la nunta verişoarei Rose. Cu atât ii plăcuseră niciodată deosebit de mult nunţile, căci mult prea devreme şi erau evenimente solemne *şi* obosit pe care îl considera valabil chiar şi despre nunta ei. Ii pJ^' lucru petrecerea de după nuntă, din nou, nu a ei, ci a altora, si**^ la toate delicatesele pe care va trebui să le dea uitării în d^ dărăpănată şi veche din faţa ei, care nu văzuse probabil nici ' • o dată vreo tartă cu ciocolată. măcar

Se uită la Brook.

-Ai spus că este o cabană.

-Am spus că este în paragină.

Se gândise că poate făcuse referire la buruienile care crescuseră în voie prin grădină şi la iedera de pe pereţii de cărămidă, care trebuia tăiată. Ea îşi închipuise o structură din piatră, cu ferestre dreptunghiulare mari, ghivece cu flori colorate şi o privelişte splendidă in spate, unde să poată face plimbări lungi când i se făcea dor.

Desigur, ghivecele cu flori fuseseră o frântură de fantezie, din moment ce era mijlocul iernii. Nu se înşelase în privinţa pietrei. Casa era clădită din piatră, acesta fiind singurul motiv pentru care se mai ţinea încă pe picioare. Nici o iederă nu creştea pe faţada murdară, iar ferestrele fuseseră acoperite cu bare de lemne care păreau putrezite. Nu avea obiceiul de a cerceta acoperişul unei clădiri, dar îl studie prudent pe cel de aici, sperând din toată inima că nu se infiltra apă pe undeva.

Clădirea era mică şi avea doar un etaj. Lila ar fi fost surprinsă să afle că avea două dormitoare, iar bucătăria se afla aproape sigur într-o clădire separată, undeva prin spate.

Gândul la bucătărie îi făcu stomacul lăcui-a scoată mste sunete ciudate Nu mai-caše cina pe care i-n

. , \ 1 ° ad usese doamna O'Dwyer cu o

seară în urmă, lucru pentru care îl învinovlf d t m

se întreba unde dormeau slujitorii. ^ PG Br o o k ıiar aCUm

Un sentiment de spaimă se înfăşură în i„n,1 •

- Slujitorii ne aşteaptă? } ei ca ° mantie umeda.

Brook o onoră cu o privire care nu pute, * , ra dezgust, încât fu de ajuns pentru ca ea s* ? .f Crisă altfel decât

Nicfslujitori. Nici ghivece de Hori. Nici

Trăsura se legănă cand Hunt sări de Pe cJ * fe"*ecătoare. chidă portiera. Ea aşteptă ca Bi^k să făcu

n Să o ia înainte. După poziţia chircită în care stătea pe banche- S'Tu arăta deloc bine.

ta'Luân d mâna întinsă a lui Hunt, ea cobori, iar pantoful ei se adânci imediat în noroi. Se mişcă prea lent ca să-şi mai salveze fustele, astfel că şi tivul era acum plin de noroi şi murdărie. Cu un oarecare efort, îşi trase piciorul înapoi şi traversă cu paşi şovăielnici câmpul care o despărţea de uşa clădirii. Burniţa o ploaie măruntă, iar norii cenuşii se oglindeau în cenuşiul pietrelor din faţa ei. Aşteptă ca Hunt să-i deschidă uşa, dar cum acesta nu o făcu, ea se întoarse şi observă că bărbatul se mai afla lângă trăsură şi discuta cu Brook, care rămăsese înăuntru.

Ei bine, dacă voiau să rămână afară, în frig şi ploaie, pentru a-si continua mica discuţie, n-aveau decât, dar ea abia aştepta un foc căiduţ şi un pat. Spera cu toată fiinţa să le găsească pe ambele înăuntru.

încercă uşa, o găsi încuiată, dar când se împinse în ea, usa se deschise cu un scârţâit. în mod evident, familia Derring nu-si făcuse prea multe griji pentru posibili intruşi, din moment ce casa nu era deloc păzită. Deschise uşa, apoi se opri brusc, când fu învăluită de mirosul stătut al unui foc făcut odinioară şi de izul de mucegai al unui loc uitat multă vreme. îl mai simţise şi cu alte ocazii, prin încăperi păstrate închise mai mult timp şi o dată când vizitase un castel străvechi.

Lila păşi înăuntru şi se chinui din răsputeri să înainteze. Fără o lumină care să se reflecte prin ferestre, în casă era întuneric, dar nu atât de întuneric încât să nu vadă podelele tocite şi stinghere din lemn. într-adevăr, avea de admirat o întindere considerabilă de podea, din moment ce singura piesă de mobilier din casă era o masă zgâriată cu un scaun rupt, într-un capăt al încăperii. Scaunul se legăna alene într-o parte, în timp ce ea trecu pragul şi îşi înăbuşi panica tot mai mare. Nu zări nici vreun pat, nici vreun dormitor. Uşa din spate dădea, cel mai probabil, spre aleea care ducea la bucătărie, construită separat ca să apere casa principala de primejdia unui eventual incendiu.

ită> ceea ce însemna că, de Lila se îndoia că aleeai«r ni ^ ^ ^ ^ ^^ vQr fi Re_ fiecare dată când ea sau naturii< Căci şi gU r va trebui ca ei doi voiţi să întâmpine forţe era su ficient de mare încât să să meargă într-acolo, cum locu poată găzdui vreun servitor. Trebuia ca ea să-şi **pregât**ea gură mesele? Experienţele ei în bucătărie erau legate doar d* • " ritele cereri pe care le avusese pentru bucătăreasă. Nici * ^

măcar n ştia să facă un ceai.

Nu că ar fi existat vreun fel de ceai în bucătărie. Cum vor mânca? Aruncă o privire spre vatra rece şi întunecată. Cum se vor încăl^? O picătură mare de apă aterizâ pe podeaua din faţa ei, căzând in băltoaca pe care o avea la picioare.

Lila gemu încet şi îşi lipi podul palmelor pe ochii care o ardeau. Nu va plânge. O săptămână. Şapte zile. Vor putea să trăiască şapte zile fără mâncare sau căldură?

Se întoarse la auzul unui târşâit şi văzu cum Hunt îl aduce pe Brook înăuntru. Avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ce vedea. Hunt îl susţinea pe Brook, al cărui chip era de-a dreptul schimonosit de durere.

Lila aproape că uită de foc şi de ceai şi se repezi de cealaltă parte a lui Brook.

- Ce s-a întâmplat?

Haina lui nu era încheiată la nasturi, permiţându-i să observe pata roşie de pe vesta deschisă la culoare. I se tăie brusc răsuflarea.

- Eşti rănit.

-Nimic serios.

O mai spusese şi cu altă ocazie, dar trebuia să fie foarte serios dacă Hunt era nevoit să-l ajute să intre.

-Am văzut sânge.

-S-a uscat de acum. Nu mai sângerează de câteva ore, o informă Hunt.

Ea se uită lung la el. Ştiuse de la bun început că stăpânul lui era rănit? De ce ei nu-i spusese nimeni nimic?

-Dar când s-a întâmplat asta? Cum?

-Racer avea un pumnal. A vrut să mă saraa mjunghie, dar a reuşit să-mi faca doar o zgârietura.

-Aţi avut noroc, domnule.

%

-Eterna poveste a vieţii mele.

Hunt îl târî pe Brook spre partea din spate a căsuţei Lila dase prea multă atenţie, dar acum zări o pătură mucegăită"[11] dintr-o parte în alta a peretelui, care crea o mică zonă aga^ată Hunt o dădu la o parte, dezvăluind un pat mare adăpostit într^[3]

* II

Sârutd-md cu foc

pe Brook de perete, apoi ieşi din nou pe uşă. O

, ă mai târziu, se întoarse cu două saltele subţiri şi aşternuturi ate Desfăşură saltelele şi scoase pătura mucegăită. Brook nu mai aştepta să fie ajutat. Se aşeză pe pat de parcă ar fi fost ameţit i se întinse.

* Cu ochi mari, Lila îşi mută privirea de la Hunt la Brook, care se ghemui strâns şi nu se mai mişcă. _0 să aduc bagajele, spuse Hunt.

Lila se uită lung pentru o clipă la spatele lui Brook, apoi fugi după Hunt. îl prinse din urmă afară, unde ploaia se transformase într-o ceaţă subţire şi umedă.

-N-ar trebui să chemăm un doctor? Hunt se opri şi o privi cu o politeţe arogantă. -Nu există un medic nicăieri prin apropiere. O să fie bine după o zi sau două de odihnă. -Dar sigur are nevoie de medicamente.

- I-am propus să ia laudanum, dar nu a vrut. El căută în buzunarul de la haină şi scoase o sticlă. A băut nişte whisky. Aţi putea să turnaţi puţin pe rană ca să vă asiguraţi că nu se infectează.

Lila se dădu înapoi.

-*Eu* ar trebui să torn? Şi tu?

- Eu trebuie să mă întorc la Londra.

Lila se retrase în spate cu paşi încurcaţi, de parcă ar fi primit un pumn. Probabil faţa ei oglindi senzaţia de trădare de care fu încercată, pentru că expresia de pe chipul lui Hunt se îmbună.

-îmi pare rău, milady. Sir Brook a fost foarte exact în ordinele lui. Ar fi vrut să-l apuce pe Hunt de haină şi să-l implore să rămână. Ar fi vrut să întrebe ce se va face ea cu un bărbat rănit, în lipsa oricărui alt ajutor. în schimb, îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă bărbia în ceaţă. îşi îngrijise mama ^mp ^^^^^^^L^^eafdwj să stinsese încetul cu încetul din cauza ube^ i ^ ^ ^ aibă grijă de un bărbat puternic, care suter minore de cuţit. lujitori care să o ajute de fiecare Desigur, la Blakesford avusese sau apă caldă, tot ceea ce avea dată când cerea un ceai, un nU se mai bucura de acest lux.

nevoie apărea ca prin minune. W cubraţeie încărcate de bagaje.

,,11 sprii^ u?or

Hunt trecu anevoios pe lângă o singură valiză. Fusese nevoită Brook îi permisese Ulei să-şi a ^ ^să-şi lase cele mai multe rochii de gală la apartament. Piersicii

vadă dacă Lizzy îi pusese vreuna dintre *rochiile pe* care fe!^ când o îngrijea pe mama ei. Majoritatea erau vechi de vreo c^* sezoane sau în culori care nu prea i se potriveau.

Hunt se întoarse la trăsură şi mai făcu un drum înăuntru de data aceasta cărând un coş mare. Lila îl urmări când trecu pelân • ea, pentru că întrezări în coşul acela o rază de speranţă. Când rÎ veni, Hunt se opri în faţa ei. -Aş sta mai mult, milady, dar nu vreau să ţin caii pe loc. Ea dădu din cap. Schimbaseră caii doar când chiar fusese nevoie în noaptea de dinainte, iar cei de acum erau probabil obosiţi şi pregătiţi să se odihnească. Hunt îi va schimba la primul han întâlnit pe drumul de întoarcere.

- În coş aveţi un pic de pâine şi brânză, nişte vin şi câteva mere. Este tot ce am putut să găsesc într-un timp atât de scurt.

= Mulţumesc, Hunt.

Ceaţa care îi atingea uşor faţa îi amorţi pielea şi senzaţia de disperare.

- O să mă întorc cât de repede, să văd ce faceţi. Dacă este să se întâmple ceva... El se opri. Aşteptă până privirea ei o întâlni pe a lui. Domnul şi doamna Longmire locuiesc la vreun kilometru si jumăta- te de aici. Facu semn spre sud DurPt-i 1 • • . ' , , Longmire să meargă la Derring House JEu^)^1^1

Lila dădu din cap, deşi era peste ut! , ** ™ ^^ reuşi să meargă pe jos o distan l " " ?

acea direcţie, ca să găsească oamenii ometru ** ¿umâtate, m piardă cu uşurinţă şi să nu mai găsească ^ î! Căuta Tutea Să Se Longmire. Putea să-şi rupă piciorul şi niclodată această familie Nu că ar fi fost prea multe păduri mo arâ singură în pădure, defrişat pentru activităţi agricole, iar Lill"?^"^ ^inutu* fusese mos şi verde în timpul verii. Acum, dealurile' mchipuia că hu- acoperite de vegetaţie moartă. Totuşi, disti?",^3** Srau brune» împădurite undeva în depărtare, refugii siguri Pctice de zone iepuri şi vulpi. Pentru căprioare, -Aţi face bine să intraţi acum, milady, Spuse H dacă rămâneţi aici. Unt- O să *răciţi* avea nevoie de ele aici. Până şi rochia de culoarea pierstf ^Va o mai purta încă era mult prea fină pentru locul acesta. Treb^6

t **A** Sdrutd-md ***cu joc -***

cₑ uită cu ochi severi spre pelerina şi rochia ei subţiri. Lila începe mult să mai tremure de frig.

^-O să intru, Hunt. Mulţumesc.

Ochii lui se făcură mari de uimirea provocată de vorbele ei. Lila ştia că nu trebuia să le mulţumească slujitorilor. Dacă te apucai să ie mulţumeşti slujitorilor, o puteai ţine într-un nesfârşit *mulţumesc* ₑât erau ziua şi noaptea de lungi. Dar el făcuse mai mult decât să-i ofere un ceainic de ceai, iar ea îi era recunoscătoare. Ar fi fost cu atât mai recunoscătoare dacă ar fi putut să rămână, dar urmări cum se urcă înapoi pe capră şi îşi îndeamnă caii să o ia în pas lent spre drumul pe care veniseră. Lila se întoarse şi, cu o răsuflare tremurată, se întoarse în casă.

Trebuia să vadă mai întâi cum se simte Brook. El nu se miscase din locul în care îl lăsase Hunt. îi privi lung spatele, îi observă respiraţia regulată şi hotărî că dormea, nu era mort. Zări coşul pe care Hunt îl pusese pe masă, dar îi era prea frig să se mai aşeze şi să-i cerceteze conţinutul. îşi dori să-l fi rugat să facă focul în vatră, dar bănuia că se va descurca de una singură. Slujitorii făceau focul în fiecare zi. Cât de greu să fie?

Lila se ghemui şi studie vatra. Ar fi. vrut ca ferestrele să nu fi fost acoperite, ca să aibă un dram de lumină, oricât de cenuşie, de afară, încetul cu încetul, ochii ei se obişnuiră cu întunericul din cameră. Vatra fusese curăţată de cenuşă. înăuntru, i se dezvălui un grătar de fier care îşi aştepta surcelele pentru foc. Se uită în jur şi văzu un vătrai sprijinit de perete, dar nici urmă de lemne. Nu îndrăznea să spere că existau cărbuni pe undeva.

Ea se ridică si se întoarse, căutând lemnele prin încăpere. Dar, firește, trebuiau să fie păstrate afară. Astfel că ieşi din nou în aerul umed şi rece şi aruncă o privire de-o parte şi de alta a faţadei clădirii.

Nici urmă de lemne de foc. ^

Nu-i mai rămânea decât să înconioare casa. Is> rid,că fustele, deja distruse de noroi ₇i de ceaţa pers.stentă, ş, o lua pe o parte a • rare o zbughi in zbor, dar nu zări nici un căsuţei Sperie o ^ emneXe pentru foc trebuiau să se afle în tel de lemn. r j? Af fi trebuit să se gândească la asta şi să se spate, lângă u făcută prin jurul casei. Avea picioarele ude

scutească de drumeţşi reci, pantofii fiindu-i plini de noroi, iar degetele mâinil$_{0r}$ j ţea înţepenite acolo unde rămaseră încleştate ca să-i ţj$_{nă}$? cât mai aproape de corp. în cele din urmă, văzu clădirea afla bucătăria. O, nu-şi dori să se uite prea atent la ea, căci i ^ dezvăluit într-o stare chiar mai proastă decât clădirea principi Sprijinită în stive, lângă ea se afla o grămadă frumos aranjată d$_{e}$ lemne tăiate.

Privind lung spre grămadă, văzu o pisică cu blană albă şi d$_{Ungi}$ portocalii.

Pisica se uită la ea, mişcă din coadă şi se întoarse să păzească lemnele. Blana de pe spatele pisicii era uşor zburlită, iar creatura părea să fie gata-gata să sară la atac. Lila nu avea de unde să ştie dacă pisica era prietenoasă sau nu, dar fu recunoscătoare să o vadă. însemna că riscul era destul de mic ca locul să fie plin de şoareci şi de şobolani.

Lila se aplecă, încercând să-şi dea seama ce vâna pisica, dar nu văzu nimic. Şi apoi, cu o viteză şi o graţie admirabile, pisica sări spre o deschizătură căscată în grămada de lemne. Pentru o clipă, i se mai văzură doar spatele portocaliu şi coada dungată, apoi se trase înapoi cu un şoricel costeliv în gură.

Pisica scutură şoricelul, de parcă aş fi vrut să-şi fluture triumful în aer, şi, cu capul ridicat, plecă în goană cu prada ei.

- Minunat, mormăi Lila.

Făcând suficient de mult zgomot ca să sperie şoarecii ascunşi mai adânc în stiva de lemne, Lila se apropie şi ridică trei buşteni de mărime medie din vârful grămezii. Desigur, erau umezi! dar descoperi că cei aflaţi chiar dedesubtul lor erau ceva mai uscaţi. îi trase uşor pe aceia bucuroasă că îşi păstrase mănuşile, căci aşchiile reuşiseră să i se înfigă in piele chiar prin material, si înde să lemnele sub braţ. I se agăţară în pelerină şi de mătasea 'rochiei dar Lila tremura de frig şi nu-i mai pasa de nimic.

Aranjând buştenii sub braţ, încercă uşa de la bucătărie Era încu. iată, iar ea nu reuşi să o mişte din loc nici cu un ghiont zdravăn Cu

SEStu-"—«NAS:

Să aprindă focul. 108 m |

- Sărută-mâ cu foc

va p^nge, chiar dacă îi era foame şi frig şi se simţea obosi-. nu va plânSe' chiar dacă picioarele erau apropape îngheţate şi tale înţepenite. Nu va plânge, chiar dacă ştia să vorbească trei % străine, să călărească cu un mare talent, să brodeze, să cânte ^ vocea şi la pian, iar nici unul dintre slujitorii pe care îi cunoscuse vreodată nu întrunea nici măcar jumătate din abilităţile ei. Totuşi, oricare slujitor pe care îl cunoştea putea să aprindă un foc. Ea nu era vreo proastă, cel puţin nu se considerase ca atare până acum.

Si apoi, îi veni ideea: o cutie de chibrituri. Iată de ce avea nevoie. Dai' unde să găsească o cutie de chibrituri? Căută în coş şi îl binecuvânta din toată inima pe Hunt nu numai pentru că le pusese ceva mâncare, dar şi pentru că le pusese o cutie de chibrituri şi cartea despre războiul peloponesiac. Cum în casă nu părea să mai existe alte cărţi, Lixandru şi spartanii lui aveau să-i ţină companie în săptămâna ce va urma.

Ştia cum să folosească o cutie de chibrituri şi o aduse bucuroasă la vatră, apoi scoase amnarul, cremenea şi chibriturile. Lovi amnarul şi cremenea

deasupra lemnului şi suflă în scântei, dar lemnul era prea ud ca să fumege măcar.

Lila se simţi brusc năpădită de o dorinţă de a azvârli cutia şi conţinutul ei în vatră şi de-a o lăsa baltă, dar strânse din dinţi şi îşi încorda mai strâns degetele pe cutie. Trebuia să aprindă mai întâi ceva uscat. Poate că dacă aprindea focul, acesta se va înteţi suficient încât să aprindă lemnele. Până şi lemnul umed ardea dacă avea cu ce. Cu un oftat, îşi ridică fustele şi îşi desfăcu jupoanele. O privire aruncată în treacăt o asigură că Brook nu se mişcă şi, când se aplecă din nou, aşezând jupoanele lângă vatră, Lila nu se simţi doar mai uşoară, ci si plină de speranta..

Din nou, lovi amnarul şi cremenea, **AVU** ^ încercări nereuşite, dar, până la urm, ^ ^ ^ ^ ^ ^ ă, reuşi să facă o mica flama şi să aprindă una dintre faşuie ^^ ^ ^ ^ ^^ restul jupoanelor şi le ^ destul de mult şi deschise bine că lemnul ud obişnuia ce spera să fie, cât de curând, uşa din spate să iasă fumul a c un foc dogoritor. cu pr iviri atente, juponul se înnegri

În timp ce urmări flăcar. Jăinile şi se rugă în gând ca lemnul să şi se încreţi. Lila îşi *fm*L __***se*** aprindă. Altfel, însemna că reuşise doar să rămână fo • care măcar mai adăugau un strat la fustele ei subţiri, Cu^' net şi un şuierat, unul dintre butuci începu să fumege. Ea^ într-o parte, tuşind când simţi norii negri care se ridicară din ^ dar văzu urmele roşiatice ale focului şi scoase un oftat de usur^' Poate că se va sufoca, dar măcar îi va fi cald. ' rare>

întinse mâinile să şi le încălzească şi închise ochii.

-La naiba, încerci cumva să ne omori?

Lila se întoarse brusc. Brook se ridică, cu mâna lipită peste coaste, şi îi aruncă o căutătură încruntată.

-Credeam că dormi.

-Cum să dorm când tu te tot mişti de colo până colo şi loveşti lemnele de foc de orice lucru tare pe care îl ai la îndemână? El tuşi şi flutură din mână ca să îndepărteze fumul. Lemne de foc care sunt ude, aş mai adăuga. Sigur o să ne sufocăm.

Lila îşi îndeştă mâinile reci în faţă.

- îmi pare foarte rău că te-am trezit. Dacă erai aşa de enervat, puteai să te ridici şi să mă ajuţi.

Ochii lui injectaţi se îngustară.

-Unde este Hunt?

-S-a întors la Londra.

-Bineînţeles căafăcut-o.

El se propti cu palmele în saltea si se împinse în sus, tresărind la durerea evidentă pe care i- provocă miscarea_ cu dtăfni " " de el apoi ?ovăi- părea să primească -Ce ; să^^M ajUt ^ altcuiva.

t.e vrei sa spuii" Mi-a zis că tn i

Brook se sprijini cu un umăr în

- **I-am spus să se asigure maS"? ^ ^ ° ^ ^^ Dar nu există nimic care să-i di] ^ ţ^buie. dădaca. i mult decât să o facă** pe

-Tu ai nevoie de o dădacă?

-Nu.

El se îndepărtă de perete şi se aprQ **. rupt de lângă masă. Lila îşi ţinu res**pira^ cu **Prudenţă de scaunul teamă că se va prăbuşi cu totul pe** podea *nd ^ s$_{e}$ aşeză, fiindu-i mase în picioare.** ' **scârţâi, dar ră-**

Sărută-mă cu foc -

deschide mai mult uşa, ca să nu murim sufocaţi, dar s-;
'^lă fie mai bine dacă o faci tu.
Putea or^in. Ea ştia să recunoască ordinele atunci când le au-
^daTcum i-o ceruse frumos, îl ascultă. Ze3'Poate ar fi de ajutor dacă deschid ferestrele.

~ De în dată ce o să fiu în stare, o să scot scândurile de la geamurile care nu sunt sparte. O să aduc şi nişte lemne pentru foc. Poate se usucă mai bine înăuntru.

-Eu pot să fac ceva? Ea făcu semn spre sângele uscat care se vedea pe vesta lui. Pentru rană? El pufni.

-Te pricepi mai bine la îngrijit decât la aprins focul? Stia că era o întrebare retorică, dar răspunse oricum. -De fapt, chiar da. N-am mai aprins niciodată focul până acum, dar am avut grijă de mama aproape în fiecare zi cât a fost bolnavă de tuberculoză.

Privirea lui întunecată o întâlni pe a ei şi o susţinu. Ceva licări în ochii lui, apoi îi întoarse spre uşa deschisă şi spre rotocoalele de fum care se risipeau în umezeala după-amiezii. -îţi cer scuze. -Nu este nevoie.

0 dovadă în plus că o vedea în continuare ca pe aceeaşi debutantă răsfăţată. N-avea decât. Trebuiau să petreacă o săptămână împreună, încă şase zile după ce se va încheia ziua aceasta. Nu-i păsa ce credea despre ea.

Dar îi păsa dacă el se îmbolnăvea şi murea. Nu avea deloc certitudinea că va da de familia Longmire şi nu-şi dorea să fie nevoită să
sape singură o groapă.
-Ar trebui măcar să mă laşi să arunc o privire la rană şi poate
să o curăţ.
J .x^ăamti să-mi scot haina. - Pot să o ĉuŕăţ eu, daca ma ajuu
• ' Jp minune. Ii făcuse mamei nenumarate
Lucru care îi convenea d £ că va fi la fel dacă Q făcea
băi cu apă caldă şi o cârpa, dar n
şi cu Brook. să_ti scoţi haina, apoi mă duc la bu-
- Foarte bine. O sa te^ ^¯^ încăizesc nişte apă
cătărie să caut un vaS .ţe° în 0chii lui, care i se păru a fi o expresie de Din nou zări o
Uca în picioare, iar ea se duse iute în spatele surpriză. Apoi el se

/A

3-a

rSdana Şafen^.

lui şi îi trase haina de pe umerii încordaţi. Brook av$_{ea}$ puternic, pe care ea îl cunoştea pentru că îl văzuse dezbr*^{Spate} nu-şi dăduse seama cât de puternic, până nu fu nevoită s^T$^{'dar}$ ce. Sub degetele ei, corpul lui era cald şi puternic. Se tem$_{u}$ ^ o clipă că era poate prea cald, dar era doar din cauza contras^ dintre degetele ei reci şi goale şi pielea lui acoperită şi $_{ca}$]dâ ^{S} ^ în timp ce se ocupă de haină, încercă din răsputeri să nu obs cum i se simţeau muşchii sub degetele ei sau cum părul şi hai^ îi miroseau a bergamotă. Se simţi uşurată că nu trebuia să stea ^{6} faţa spre el. Dacă ar fi trebuit să se uite în ochii lui şi să-i scoată haina, s-ar fi făcut roşie ca racul.

Lâna umedă a hainei se simţea greoaie şi era complicat de scos dar în cele din urmă reuşi să o tragă de pe un braţ, apoi de pe celălalt. El doar inspiră o dată adânc, atunci când ea trase puţin prea tare şi probabil atinse zona rănită.

În final, puse haina pe masă, chiar dacă i se păru că nu mai putea să fie salvată. Toată partea dreaptă devenise scorţoasă din cauza sângelui uscat. Pata ruginie de pe vestă părea înspăimântătoare, dar măcar sângele era vechi, nu proaspăt.

El reuşise să se descheie la vestă, dar se chinui să o scoată astfel încât să nu-şi atingă rana. Lila o scoase uşor pe o parte, apoi pe cealaltă. Apoi urmă lavaliera, mototolită şi umedă, pe care el o aruncă pe podea. Acum putea să-i vadă ceafa, bronzată si netedă, dar presarata cu fincele de păr fin şi $_{bl}$$_{ond\ care\ se\ întunecau\ pe}$ masura ce înaintau spre linia capului.

Focul reuşise să încălzească încă$_{p}$erp$_{a}$?riT — - , ...
$_{arzând}$ icaperea? Lila îşi simţi brusc obrajii

- Mă duc la bucătărie să caut vasul Ea se trase în spate.

-Dacă mai aştepţi o clipă. Bl $_{se}$ î$_{nt}$oar că nasturii de la gâtul cămăşii de i$_{n}$ erau d^ $^{U?o\,r\,ı}$ *$^{3r\ 63\ observă}$ concentra pe cei de la manşete. Nu sunt ^ ^ ^{că} Brook se asta peste cap. $^{Slgur\ c}$ă pot să-mi scot

Lila scoase un suspin. Exact ce-şi d$_{0r}$i$_{Se\ să}$ tul dezgolit, lar acum părea că se va bucura d$_{e}$ o^' ^ ^{Vadă} P^{ie}P" si de aproape. $^{o\ Pers}$Pectivă intimă n clioă, îl privi cum se chinuie să-$_{sJ}$ $_{ridice}$ _ tragă cămaşa peste cap, dar când el tre^i, $_{ea}$ $_{şi\ dă\ să\ ş.}$

^ ^{n}P^{as}înfaţâ

112 , ^

_ *Sărută-mă cu foc -* $_{,nt}$ în a scoate o cămaşă, îşi spuse ea în gând.

v interesam-1$^{11\ 0}$

^ ^st^e bunăvoinţă. Nimic mai mult. Era un %^{eS} $_{tă}$ de spate, având grija sa nu-l pnveasca fix m ochi, Ea $_{se}$ $_{vâr}$f$_{ur}$i, întinzând mâna spre gulerul descheiat, în şi $_{se}$^{ridica} J$_{e}^{6}_{a\ sCOa}$te cămaşa în locul lui. El fu nevoit să plece ca-

încercarea $_{când\ Broo}$^ ¿¿¿$_{u\ să\ 0\ a}$j$_{ute>\ scoase\ un}$
$_{nu}$l dar camaşa se ag , ,
rmăit de durere.

^ $_{încearcă\ să}$ tragi de margine, spuse el, îndreptându-se încet. $_{Lila\ coborî}$ privirea. Tivul cămăşii era încă ascuns cuviincios în taloni. Nu-şi prea

dorise să-şi lase mâinile să zăbovească prea pa" e de partea aflată sub brâul lui sau, de altfel, de cea de deasupra, dar părea că nu mai avea cum să evite momentul.

Dacă nu se putea evita, putea la fel de bine să o facă cât mai repede. Lila îşi drese glasul şi se întinse spre mijlocul lui, şovăi, îndeştă mâinile şi apucă ţesătura chiar deasupra cingătorii. O trase uşor din pantaloni, păstrând cu hotărâre privirea aţintită într-un punct aflat undeva în mijlocul pieptului lui. Părea un loc absolut nevinovat. După ce reuşi să scoată cămaşa din pantaloni, îşi strecură mâinile pe dedesubt şi ridică atent materialul, pentru a descoperi pielea de bronz pe care şi-o amintea mult prea bine.

în timp ce mâinile îi alunecară mai sus, ea îi atinse din neatenţie zona nerănită, iar fiorul care însoţi mişcarea îi făcu pe amândoi să tremure. Din greşeală, Lila scăpă din mână materialul şi, dacă nu ar fi fost doamnă, ar fi scos şi o înjurătură. Acum trebuia să o ia de la capăt. -îmi pare foarte rău, murmură ea. -Nu-i nimic.

Vocea lui răsună încordat şi ascuţit. Aproape sigur îşi dorea şi el, la fel de mult ca ea, ca totul să se termine odată.

Ea apucă din nou si, de data aceasta, când îl atinse, strânse din dinţi şi îşi văzu în continuare de treabă. Fu nevoită să ridice privi- rea din ce în ce mai mult, ca să nu vadă pielea dezgolita, pana cand, în cele din urmă, aju.nse sa^^^g^^j^^â^şL-o ^^^.tă.^ s^ trerf pn:^--

Dm păcate, reUşi^^Tun căprui-închis, dar acum păreau vmd lung în ochii lui. Erau a ^ ^^ gă ma. ^^ ^

şi mai mari şi mai * " ca pielea lui să bată în nuanţe de de tare, iar lumina flacaruoi roşu si portocaliu.

- Sliana Cjaíen -

m

afară. Privirea ei cobori spre ....— «ar, „u cu mâinile în sân toată ziua _. . , ,

Surprinse cu coada ochiului strop» roşiatic, de sânge şi nu tf. usi să si înfrâneze impulsul de a se da înapoi sâ-i cerceteze rana. Dună cum îi spusese, nu era ceva grav. Nu parea sa fie adâncă, dar era mare si sângerase foarte mult. Se simţi uşurată pentru ca * părea infectată, chiar dacă nu avea nici un reper care sa o ajute să se orienteze. w _ „

Brook se mişcă uşor, iar ea îşi dădu seama ca rămăsese cupri. virea atintită spre pieptul lui, spre rana lui, se corectăea, preţ de câteva momente. Lila se îndreptă repede de spate şi se trase înapoi.

Avea o piele minunată, nicidecum palidă şi bolnâvicioas rum ar fi fost tentată să creadă după paloarea lui. Bănui^« tót de minunată pentru că el îşi petrecea atât de mult a ă Privirea ei coborî spre pieptul mcordat. Era clar, „u ^

-Mă duc la bucătărie.

El mormăi ceva drept răspuns, dar ea trecuse de,a de pragul uşa, ceaţa rece răcorindu-i chipul îmbujorat de căldură şi de emoţie.

*k*Capitoiuf9

■ A,t-ă ce Lila ieşi P[e u]?[ă]> [Brook] ¥ ^P[1] palmele pe masă si ne ino[aL] -i ■ adânc aer în piept. Nu ştia ce pulsa mai tare, rana sau erecţia ^nebunitoare. Cum să rămână nepăsător când Lila îl dezbrăca- l!? Stia că nu voise să zăbovească prea mult cu degetele pe pieptul lui când îi scosese cămaşa, dar chiar şi o simplă atingere inocentă îi făcuse tot corpul să se întărească de dorinţă.

Trebuia să-şi controleze reacţiile pe care ea le provoca înlăuntrul lui. După ce o sărutase, îi lăsase clar de înţeles că nu aprecia avansurile lui. Şi chiar dacă le-ar ii apreciat, el nu o dorea. Iată soluţia. Trebuia să nu uite ce scorpie neîndurătoare era ea cu adevărat. Da avea nevoie de el acum, dar rămăsese la fel de răsfăţată şi de trufaşă ca întotdeauna. Fără îndoială, îşi va putea potoli înflăcărarea dacă îşi reamintea noaptea în care o ceruse de soţie. Parcă era cu totul alt bărbat pe vremea aceea - tânăr, de un optimism stupid şi îndrăgostit lulea. îşi aminti cât de îndrăgostit fusese. în săptămâna în care hotărâse să-i ceară mâna, hoinărise prin toată Londra cu un zâmbet tâmp pe buze. Nu se gândise la nimic altceva decât la ea, îşi închipuise copiii lor, nunta, cum vor îmbătrâni împreună. Şi cum vor face dragoste. Nici pe atunci nu era atât de nevinovat încât să nu se gândească la acest aspect al căsniciei lor. îşi dorise să o aibă în patul lui, chiar dacă abia de ar fi ştiut ce să facă cu ea odată ajunşi acolo. Acum ştia ce să facă. Bineînţeles, ironia sorţii era că acum nu o mai dorea. Corpul lui o dorea, dar era reacţia naturală a oricărui bărbat aflat în fata unei femei care îl dezbrăca. Brook ştia ce se afla cu adevărat în spatele înfăţişării ei splendide şi nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Fusese prost o dată. Putea să dea vina pe , . acum nu mai era vreun flăcăiandru. Nu va mai tinereţea Lui, aai repeta aceeaşi £

/A

Sfiana (jafeti -

Foamea nu făcea decât să înrăutăţească senzaţia de ameţeala observă cum privirea ei cercetă în treacăt mâncarea de p[e] [1] Lila nu făcu nici o remarcă despre gestul lui lipsit de graţie. ' ^ -Unde este fântâna? Mă duc să aduc apă să încălzesc. Şi-o putea închipui cu greu aducând apă în rochia mătăsoasă p[e] care o purta. Şifonată şi murdară acum, veşmântul continua să fi[e] cu mult mai potrivit pentru un salon decât pentru vreun fel de sarcină casnică. Dar nici nu ar fi crezut vreodată că o va vedea aplecată peste o vatră, cu o cremene şi un amnar în mână.

De dragul schimbării, îi plăcea mult ideea de a o vedea făcând ceva practic. Şi totuşi, era un lucru ce contrazicea tot ceea ce fusese vreodată învăţată să facă.

- Eu ar trebui să fac asta.

-Tu nu poţi, i-o întoarse ea. Unde este fântâna?

- în stânga bucătăriei, îi răspunse el şi o privi cum se întoarce în ploaie şi frig.

Reveni în cele din urmă cu o găleată de apă. Brook se întrebă ce ar fi zis prietenele ei zglobii despre ea dacă ar fi văzut-o acum. Ea turnă apa în oală, apoi o trase lângă foc să o pună la încălzit. Probabil exista în bucătărie un suport cu cârlige pentru asta, dar el nu era chiar atât de nemernic încât să-i sugereze să mai facă un drum până afară să-l caute.

Până la urmă, ea se ridică şi, cu mâinile în şold, aruncă o privire prin încăpere. Păru să găsească ce căuta şi se îndreptă spre un dulăpior aflat lângă pat, unde Hunt aşezase lenjeria curată pe care o adusese de la Londra. Brook nu reuşi să-şi ia ochii de la ea. Avea eficienţa oricăreia dintre menajerele văzute vreodată doar că ea era cu mult mai frumoasă, chiar dacă avea pete de funingine pe bărbie şi frunze agăţate de tivul rochiei.

Deschise dulapul şi scoase un aşternut. Îşi coborî capul si studie saltelele de parcă ar fi fost 0 ecuaţie matematică complicată Aooi începu să facă patul. Era departe de a fi p$_{er}$f$_{ectj\ dar}$ ™ ™ ᴾ
Când, în cele din urmă, ea reveni cu un vas şi o oală el
' ' ■ ' ᵉᶜᵃPâta-
se pe deplin controlul asupra propriului corp. Nu era p$_{rea}$ ^
_____ *____ nî kriTTJî ci mânracp .
din$_{sţe}$
dar scosese pâinea şi brânza şi mâncase destul de mult di^'

*Apoi se apropie de poliţă şi apucă o sticluţă pe care Brook nu Q observase până atunci.*Sdru *tă-mâ cu foc* -
Fusese prea ocupat sase uite la ea.
Hunt zicea că ar trebui să turnam asta peste rană. Ea lăsă sticluţa şi un prosopel în faţa lui. „0 să doară. „0 să doară, nu?
Ea luâ vasul şi îl trecu prin oala încălzită să ia puţină apă caldă. Brook ar fi preferat să cureţe sângele cu apă şi să lase restul rănii in pace, dar era conştient de pericolele unei infectări. Era mai bine să suporte acum durerea ascuţită provocată de ştergerea cu whisky a rănii, decât să moară de febră peste câteva zile.
Strângând din dinţi, scoase dopul sticluţei. Brook se prinse cu o mână de masă şi lăsă o cantitate mică de whisky să se prelingă peste rană. Senzaţia de arsură îl izbi fără milă, făcându-l să i se taie genunchii. îşi înfipse degetele în masă. -Doamne, Dumnezeule, cât poate să doară! - Pare să doare, spuse Lila cu o voce ştearsă. Dacă povestea i se părea atât de anostă, va fi tare bucuros să o facă mai interesantă. Ea nu avea decât să se apropie ceva mai mult pentru ca el să-şi înfăşoare degetele pe după gâtul ei firav.
-Ar fi bine să o stropeşti din nou, spuse ea. El îi aruncă o privire încruntată cu ochii întredeschişi. Nu vrei să se infecteze. - Mai scuteşte-mă.

Sprâncenele ei se arcuiră surprinse. Brook se îndoia că i se mai spusese vreodată un asemenea lucru. Şi va auzi cu mult mai multe dacă tot insista să fie *de ajutor.* Fără să mai stea mult pe gânduri, el stropi din nou rana, de astă dată înăbuşind ceea ce ameninţa să fie un ţipăt tipic pentru o femeie. După experienţa lui, tăieturile superficiale dureau întotdeauna ca naiba.

Cu o bufnitură puternică, aşează sticluţa pe masă, apoi apucă lemnul cu ambele mâini, cu capul plecat şi răsuflarea întretăiată. Cu colţul ochilor înceţoşaţi, o văzu cum ridică sticluţa şi îi pune dopul, apoi se întinde după cârpă şi apa. -Asază-te să nu cazi!

El ' ă simţind cum scaunul scârţâie sub greutatea lui. se aşez , îngenunche lângă el. înmuie pro-
Când desch.se dmnou c*. J^ ^ ^ ^ ^ ^
sopul în apa ş. ' ^^ de dedesubt. când apa se înroşi_
curăţând locurile u

/ k

O aruncă şi aduse apă proaspătă. Apoi continuă să *şte^* de sânge.
Atingerea îi era uşoară, dar sigură. Nu minţise când îi sp mai făcuse asta. întrebarea era de ce avusese grijă de mam^ un slujitor sau o asistentă ar fi putut prea bine să o facă în Poate că îşi iubise mama. Fără îndoială, şi o femeie cu o ini^ * gheaţă cum era Lila trebuia să iubească pe cineva. -Trebuie să...
Când cuvintele ei rămaseră suspendate în aer, el aruncă o privire în jos. Degetele ei şovăiră în dreptul beteliei. O parte din sânge

strecurase pe sub pantaloni şi i se prelinsese până pe şold. - Dă-i bătaie.

Ea şovăi, părând că nu era sigură ce să facă. în cele din urmă, împinse materialul în jos, expunându-i talia. Cu toate astea, nu reuşi să şteargă tot sângele, căci ea trase mai mult de pantaloni, până ce şoldul îi rămase dezgolit. -Ar fi mai uşor dacă i-aş da jos? -Nu!...

El glumise doar în parte, dar tonul ei îngrozit îl făcu să zâmbească, chiar dacă era copleşit de durere. Acum voia să-şi dea jos pantalonii doar ca să-i vadă consternarea.

Cu grijă, ea şterse urmele de sânge. înţepătura pe care o simţea mtr-o parte se potoli de ajuns încât Brook să se poată concentra pe bătbat crud[n t UnCh]tă din faʃka lui_ în adâncul H trebuia să fie un stând în .ennni[2] ' pentru că » P[lă]<=ea *la nebunie* să o vadă -IW* [m]aintea lui.

-Dacă rupem căm[cre]d că o s-o mai [Do]*rT* [fâş'''le_am] P[utf]ʃ* *folosi* ca bandaje. Nu -Bine. ' ' [Vre]°dată. [E1] Atinse rnâna [spref],

B-ok abia dacă

Rupse părţile curate Şi una mai lungă, [pe Ca] ^aşa [în]

Ea îi urmări atent mi^[4]* »e inf[âs]^[u]^r[at]e fâşii [mai] scurte 118 ' [U?cât]d[u.şi] ***b*** [6 la] ***Mijloc*** şi peste rană.

[2a D][Up]ce el termină,

*. Sănită-mă cu foc **

. [>nă din] cap şi întoarse iute privirea, pe obraji desenându-i-se [ea]getice. Brook ar fi dat zece lire să afle la ce se gândise în [dlP]se putea oare ca Lady Lillian-Anne, cea cu nasul pe sus, fiica ducelui de Lennox, să fie atrasă de umilul Brook Derring? Nu de *lord* Derring. Ci doar de sir Derring. Ce umilitor.

•Detest să spun asta, începu ea, fără a părea vreo secundă că detesta ce urma să spună, dar cred că trebuie să-ţi mai cureţi rana o dată.

-Este curată. Bandajeaz-o şi gata. El îi întinse fâşiile făcute din cămaşa de in. -Scuză-mă, dar eu văd mai bine decât tine. Mai trebuie curăţată o dată.

El coborî privirea şi, la naiba, dar ea chiar avea dreptate. Din cauza locului în care i se căsca pe coaste, Brook reuşi să vadă rana bine. Privirea lui o întâlni pe a ei. -Tu vrei doar să mă chinui. Ea îi zâmbi cu dulceaţă.

- De ce aş face una ca asta? Tu mi-ai salvat viaţa.
- Pentru că urăşti toată povestea asta şi, chiar dacă îţi dai seama că nu este rezonabil, tot pe mine dai vina pentru ce s-a întâmplat.

Ea înclină capul într-o parte, cumpănind la spusele lui. El observă că părul îi era încă perfect aranjat, deşi călătoriseră toată noaptea şi o

parte din zi, iar ea mai şi dereticase pe lângă cabană. Cu excepţia petei de funingine de pe bărbie, chipul îi era tot adorabil. Rochia ei văzuse şi zile mai bune, dar cum hainele lui erau făcute franjuri acum, ale ei păreau să fi rezistat extraordinar.

- Bănuiesc că există ceva adevăr în asta. Dar resping aluzia că aş fi genul de om căruia să-i placă să-i rănească pe ceilalţi.

-Deci nu mori de nerăbdare să torni whisky-ul ăsta peste rana mea?

- O ba da Se pare că bunătatea mea nu se aplică şi la tine. -Nici n-ar avea cum. El se ridică în picioare şi se apucă bine de
Ta semnalul meu. Unu...

-Doamne, Dumnezeule, feme.e! Trebuia sa aştepţi până la trei.

/ 1 ug Cu *calm, ea* puse *dopul peste sticluţă.*
-Este mai bine să o *faci repede.*
Privirea *lui se* în*ceţoşă sub asaltul valurilor* nimicit0a rerii. Abia *dacă mai* observă când ea aruncă apa murdară *J * ^ spălă pe mâini* în apa curată. *Se aşează* din nou, învăluit în 5e dulce de *flori care plutise în jurul lui cât ea îl* bandajă, poateu^ prea strâns decât ar *fi* trebuit. pic
La naiba, dar chiar avea de *gând să-i* răspundă cu aceeaşi mone dă. Cu vârf şi îndesat.
Ea se îndepărtă, iar el se bucură de momentul de respi10 Revenind, ea îi duse *sticla de vin la buze şi îl rugă să bea.*
Era un vin bun, un vin roşu şi *plin de savoare, vechi de* câţiva ani. Luă o gură zdravănă şi apoi o *lăsă să-l ajute să* se ridice şi să-l conducă spre pat.
in altă situaţie, ar fi *fost peste* măsură *de* încântat ca o femeie atât de atrăgătoare *să-l ducă* în patul *ei. în clipa de faţă însă,* tot ce îşi dorea era să doarmă. îl ajută să *se strecoare sub* aşternuturile în care se mai simţea un miros *dulceag de* proaspăt *spălat şi* îl acoperi cu o pătură groasă.
Brook se gândi să-i mulţumească. *în schimb,* închise *ochii* şi totul fu înghiţit de întuneric.
Visă. I se păru că petrece ore nesfârsite cufundat în vise în care îl urmărea pe Beezle, dar tâlharul viclean continua să-i scape printre degete. Brook îşi croia drum prin labirinturile din Seven Dials «
- naiba îl chema
prin pivniţe întunecate se îlTr "" ^^ ^^ '
şobolani. Dar Beezle rămânea la * ^ ^ mizere infestate de
Şi apoi, ieşi cu paşi clătinaţi d" T dl'Stant-à'
scânteietoare ale unui bal. Cu ciz m. fnă se trezi în luminile
brăcat cum se cuvenea pentru uc^ c şi pantaio nii lui, nu era îm-
me. Cum de îl condusese uee2je Nu P"tea să danseze în ciz-
Oaspeţii erau strânşi în jUrul rh * aici?
semnat cu creta un L, înconjurat cij^"1111 de dar
ondulau peste două mânere de s-ih* iande de ***vită a •***
Oaspeţii erau strânşi în jUru, nn semnat cu creta un i, înconjurat de ^ dans, unde fusese în- ndulau peste două mânere de sabie nde de viţă- *Simbolurile ducelui* de Lenno*
s"Ustinute lei Lennox din noaptea în care o cerUs^a - bal Sg ^ ^ ^
120 fa deSotie-
r - - sabje su K ue V1ţa-de-vie care *se*
. sărută-mă cu foc -
ul iar ea ieşi printre primele pe ring, la braţul unui începu te grook ^ cum vQr decurge lucrurile în noaptea aceea, prinţ stramfte incapabil să nu o admire. Era incredibil de frumoasă darparUărăriie celor o mie de lumânări care ardeau în candelabrele
" alică argintie i se împletea prin părul bogat şi negru. Pielea îi ° ^-ea catifelată în licăririle c

Era întruchiparea perfectă a unei doamne, cu excepţia buzelor ei. Erau prea senzuale. Fie i se mai spusese, fie era deplin conştientă de acest lucru, căci părea foarte adesea să şi le ţină strâns lipite. în acest moment, uitase să o mai facă. Privirea lui rătăci peste silueta ei. Croiala rochiei era deosebit de cuviincioasă şi modestă. Fiica ducelui de Lennox avea un trup nici prea subţire, nici prea voluptuos. Era perfect proporţionată, mişcările schiţate în fustele voluminoase făcând doar o aluzie discretă la linia şoldurilor. Cu câtă înflăcărare o dorise.

Se străduí să scape din vis şi să dispară de la balul acela, din noaptea aceea, iar apoi se trezi în apartamentul lui, întins pe patul acoperit de cuvertura din catifea maronie. -Derring. Sir Brook.

El deschise ochii şi o zări pe Lila în faţa lui, cu părul desprins şi coborând în valuri până la talie, îmbrăcată doar într-o cămăşuţă subţire. El întinse mâna, apucă funda cămăşuţei şi trase. Corsetul se descheie, dezvăluind umflăturile erotice ale sânilor, dar în loc să-i alunece peste umeri, veşmântul rămase nemişcat şi refuză să-i ofere o perspectivă mai bună asupra corpului ei.

Nu va fi niciodată a lui. Chiar dacă, legal, era a lui, Lila va rămâne mereu de neatins. -Brook.

Vocea ei răsună din nou. Ademenitoare. Mereu de neatins. Mereu formală şi distantă.

- Brook, trezeste-te. A venit cineva.

El deschise ochii şi îşi dădu seama că nu se afla in patul din apartamentul lui, ci în cabana rece. După lumina care se strecura înă- • * xH.rile dintre scândurile ce acopereau ferestrele îşi untru prin ^f ^^^ineaţă. Lila stătea în faţa lui. Avea părul dadu seama că e ^ halat gros din bumbac peste CMa ce desprins, dar pu de inocentă_

SUb ^^ochia din mătase albă cu broderii argintate sclipea, iar nS că argintie i se împletea prin părul bogat şi negru. Pielea îi nălucea catifelată în licăririle de lumină, buzele pline îi erau roşii.

de cm

să fie o cămaşă den

121

fk

Privi încruntat spre cămaşa de noapte albă şi urâtă.

-Brook.

De astă dată, ea îi atinse braţul, iar el ştiu că nu mai vise$_{a2|}$ j simţea mâna rece şi mică, fără a semăna nici măcar puţin c$_{U\ Ce}$-s| închipuise în vis.

-Am auzit un cal şi o căruţă. N -am deschis uşa să văd cine venit, dar este cineva afară.

Cu un efort considerabil, el se ridică în capul oaselor. îl durea fiecare muşchi al spatelui şi al picioarelor, iar dinspre coaste simţi valuri de căldură. Strânse însă din dinţi şi îndură teribila durere până atinse podeaua cu ambele picioare.

- Nu este Beezle, spuse el. N-ar fi venit cu o căruţă.

-Atunci, cine este?

-Hai să vedem.

Se ridică în picioare, se clătină, îşi recăpătă echilibrul.

-Brook! Nu poţi să deschizi uşa fără haine pe tine.

El coborî privirea. Mai purta încă pantalonii mototoliţi, dar avea pieptul dezgolit. înşfăcă o pătură subţire, o înfăşură peste umeri, apoi se apropie de valiză şi întinse mâna după pistolul lui. Avu nevoie de o clipă să-l pregătească, să adauge praf de puşcă şi un glonţ, apoi îl ascunse sub pătură şi deschise usa.

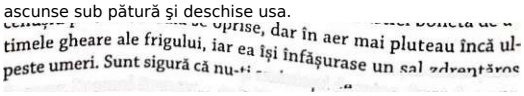
timele gheare ale frigului, iar ea îşi înfăşurase un sal zdrenţăros peste umeri. Sunt sigură că nu-ţi

Spencer. Domnul Spencer..., ea îr să-l odihnească în pace! Eu l0cui(v1 arnintesti ri • .....' — ea înâlţâ o pr- mme_ Sunt doamna °cuiesc chiar1VIre Spre cer- Dumnezeu mar Puţin mai încolo. să-l

122

O femeie mai în vârstă stătea cu hamurile calului în poală. Făcu ochii mari când îl văzu acoperit doar cu o pătură. Privirea ei trecu rapid peste umeri şi peste pieptul lui dezgolit, apoi coborî până ajunse la gambe şi la picioarele goale. Brook simţi căldura Ulei în spate e lu. ^ dădu seama cum trebuia să i se pară femeii toată aceasta scena.

Putea si folosească aparenţele în avantaju, ,uj -Im. pare rau sa te deranjez, Lord Dane Brook clătină din cap. -Nu sunt Dane. Sunt fratele lui - Sir Brook. Femeia dădu din can .onnciii nonosit. Ploaia qo —. ' obor ând ast- fol kr»^»--, Ao unSarimi-ma cu foc nna k miliei Lon Smire se afla cel mai apropape de cabană, ast- ſ\Vă p«Pn mai ,WColoînsemna, de fapt, 0 distanţă de vreo trei sau 'trukiiometri. . . ^

-Te rog să mă ierţi că nu te invit înăuntru, doamnă Spencer. Doar ce am ajuns $ ma tem ca nU ne_am aran)at încă aşa cum se cuvine. -Ati'venit la vânătoare?

Privirea ei se îndreptă iute spre Lila, care rămăsese în spatele lui. Femeia nu credea nici măcar o clipă că ar fi venit la vânătoare. Simeni nu mai vânase aici după moartea tatălui lui, care se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Cabana de vânătoare fusese demolată, iar cea a pădurarului era tot ce mai rămăsese din timpurile acelea.' -Nu. Eu şi Lady Derring am venit în luna de miere. Ochii doamnei Spencer se făcură mari.

- 0, ce minunat!

Reacţia femeii atrase un protest din partea Lilei.

- Sunt Lady Lillian-Anne.

Brook o apucă de umeri şi o trase mai aproape. -Să nu sufli o vorbă, mormăi el.

Ea îi dădu un ghiont în coaste, exact în partea lui rănită, care duru ca naiba, dar el reuşi să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

- Lăsaţi-mă să fiu prima din oraş care să vă ureze numai fericire. De fapt..., femeia ridică un coş pe care îl avea la picioare. V- am adus câteva dintre faimoasele mele prăjiturele, dar şi pâine şi supă.

-Mulţumesc. Ne-aţi luat prin surprindere. -Eu şi domnul Spencer, Dumnezeu să-l odihnească-n pace, *ţinem* mult la familia Derring. Cei mai buni moşieri, după cum spunea mereu domnul Spencer, Dumnezeu să-l odihnească-n pace! -Şi de cât timp s-a dus domnul Spencer? întrebă Brook. - O, deja de peste zece ani. Am fost binecuvântaţi cu trei fii puternici care să cultive pământul pentru noi. Mama ta, contesa, ne-a trimis o scrisoare minunată de condoleanţe. Vreţi să v-o citesc?

Femeia întinse mâna spre gentuţa ei. În mod evident, nu se dez- lipea nici o clipă de bileţel. ar trebui să ne îmbrăcăm -Poate mai târziu. Eu ş* ^^ yin ^ iau cqşu1

Dacă îmi dai un moment a ^ ^ ^ ^^ ^ ^ ^ ^

Brook o îndemna pe ^ priyească înăuntru de vadă cum doamna Spencer jina caprei de la căruţă.

/ k îşi zări cizmele şi se îndreptă spre ele.

- Rămâi înăuntru, îi ordonă Lilei.

- Cu cea mai mare bucurie, dar eu nu sunt Lady Derring

El se întoarse spre ea.

-Pe naiba nu eşti.

Ea îşi flutură braţul cu emfază.

-Sunt fiica unui duce, iar titlul meu...

Brook o apucă de încheietură şi o trase mai aproape. Nu voia ca vreuna din vocile lor să ajungă până la doamna Spencer.

- Pe mine mă doare în cot cine este tatăl tău, dar poţi să fii sigura că pe fermierii de prin locurile astea nu. Şi dacă le dai un motiv să vorbească, vestea ar putea să ajungă la Londra chiar mâine. în clipa asta, ultimul lucru de care avem nevoie este ca Beezle să ştie unde ne ascundem.

Privirea lui se întoarse spre uşa întredeschisă şi spre doamna Spencer care îşi întinse gâtul să arunce o privire înăuntru.

- Mă înţelegi, *Lady Derring?*
- Da, şuieră Lila printre dinţi.

-Bun. încă un lucru de care să se bucure doamna Spencer. El o cuprinse de ceafă şi îşi apăsă buzele peste ale ei. Lila tresări şi încremeni, dar el o ţinu strâns, cuprinzându-i talia cu celălalt braţ şi murmurându-i pe buze. Joacă-ţi rolul, Lady Derring.

Lila îi aruncă o privire încruntată, dar îşi împleti braţele în jurul gâtului lui, dând măcar impresia că îl îmbrăţişează şi ea. El îi atinse uşor buzele cu ale lui, ceea ce sigur ar fi fost de ajuns ca să şteargă orice urmă de îndoială ar mai fi avut doamna Spencer, dar nu fu de ajuns pentru Brook.

Chiar dacă ea era îmbrăcată rn un i. 1 • . j
... , dta cu un halat şi o cămaşă de noapte,
materialul era prea mult subţire n » j- r , x t.,
purta nici un fel de desuuri. î sCnse faptUl ∗ ^
re, iar el simţi mugurii întăriţi ∗
senzaţie de plăcere pe pielea dezqo ^Î" î"f ? o tragă şi mai aproape.
L ∗ a Patului, făcându-l sa
Nu-şi făcea iluzii că ar fi trezit dorinţa I n ■ ^

era frig, dar, indiferent de motiv, el nu-şi put ^ ' Cel mai P^babil îi simţi apăsarea trupului ei de al lui. de a lui era singura bucurie la care putea să spere. ţire al bumbacu- . Sârutd-ma cu foc -

1 de surpriză al contactului, ea întredeschise uşor bu- Sub efeCt ^ţă de mişcare ca să-i sărute buza de jos şi apoi să-şi i€]e şie pr e ° Umba peste cea de sus. Buze moi şi pline, care implo- treaca jr ^^^ muşcate uşor, sărutate până la extaz.

sa t 6 ele Lilei se îngropară în umerii lui, făcându-l să-şi reamin- doamna care îi privea. El o mai atinse jucăuş cu limba o teasca w a da tă si se retrase încet.

Făcu greşeala să arunce o privire spre chipul ei. Rămăsese cu impresia că îşi înfipsese mâinile în umerii lui ca să-i dea drumul, dar obrajii ei îmbujoraţi şi ochii întunecaţi îi lăsară de înţeles că se înşelase, îl dorea.

Ar fi ridicat-o în braţe şi ar fi dus-o direct în pat dacă nu ar fi fost urmăriţi cu atenţie de doamna Spencer. în schimb, se îndepărtă, îsi trase cizmele în picioare şi căută o cămaşă curată în valiză. După ce se îmbrăcă, o lăsă pe Lila în căsuţă şi se duse să recupereze coşul.

Doamna Spencer nu-i întâlni privirea, păstrându-şi ochii aţintiţi spre cer. El îi mulţumi şi se întoarse înăuntru, lăsând coşul pe masă. Lila nu se uită la el, prefăcându-se că este ocupată să înteţească focul din vatră. Focul era deja o cauză pierdută. Aveau nevoie de mai multe lemne. Rana provocată de pumnal mai durea incă, dar Brook se simţea mai bine după somnul şi odihna din ultimele ore. Avea să-şi studieze

rana mai târziu, dar pe bandaje nu se vedeau urme de sânge proaspăt şi nici nu avea febră.

După ce va mânca, va aduce lemne şi va cerceta împrejurimile căsuţei şi ale bucătăriei. îi spuse Lilei ce intenţiona să facă şi ea îi mulţumi. Ciudat cât de des îi mulţumea, de parcă aprecia realmente ajutorul lui neaşteptat.

Dar el ştia bine cum erau cei din tagma ei, ştia că fusese crescută aşteptându-se ca alţii să-i sară în ajutor şi să i se supună. Clipa în care va avea impresia că ea se schimbase va fi şi clipa în care el ar fi putut redeveni băiatul amărât şi îndrăgostit până peste urechi din noaptea în care îi ceruse mâna.

Cum nu aveau decât un singur scaun, el il ocupă şi mâncă primul împărţind pe din două toată mâncarea primită, astfel încât să se sature şi ea. Lila putea să mănânce cât se ocupa el să aducă lemnele pentru foc, apă proaspătă şi altele asemenea. Ea reuşi să niTseuite în direcţia lui nici măcar o dată câtă vreme Brook mâncă,

o ispravă admirabilă, având în vedere cât de mică era j pe care o împărţeau. Era supărată pe insistenţa lui de a"?^ Lady Derring? ı1SpUl∗

La naiba. Ea era Lady Derring până se anula căsătoria n decât să se agaţe de titlul ei cât voia, dar el îi Va spune J Derring cu fiecare ocazie. Nu-i strica să mai coboare un pi c cu PI y cioarele pe pământ.

Sau poate că se simţea stânjenită de sărut. Fără îndoială, nu avusese de gând să răspundă aşa cum o făcuse. Poate că nu-l ura chiar atât de mult pe cât susţinea.

Brook nu prea reuşi să scape de această idee şi, în următoarele câteva ore, îi tot trecu prin minte, în timp ce aduse apă, aranjâ lemnele să se usuce la soare, făcu din nou focul, încercă să transforme bucătăria într-una funcţională şi cercetă proprietatea. Trecuse ceva timp de când nu mai fusese pe aici şi voia să ştie cum arătau împrejurimile dacă ar fi fost nevoiţi să plece în grabă.

Si, în tot acest timp, se întrebă cum ar reacţiona Lila dacă ar săruta-o din nou. Preţ de vreo oră îşi spusese că nu voia să o sărute din nou, dar nici măcar el nu putea că creadă o asemenea minciună. Voia să o sărute. O dorea în patul lui. Poate că nu o plăcea, dar nu însemna că nu s-ar fi bucurat de prezenţa ei.

Gândul i se tot derulă în minte când se întoarse la căsuţă şi deschise uşa din spate. Focul mai fumega încă, iar Lila lăsase uşa întredeschisă pentru ca fumul să iasă. El rămase în prag, întrebându-se unde se dusese, când zări, în cele din urmă, o pătură zdrenţuită ce atârna m faţa patului.

O agăţase ca pe un fel de paravan care să-i ofere intimitate. El îşi dăduse seama numaidecât, pentru r5r,„ - t^ - stătea în faţa păturii, nu vedea nim n ° agaţaSG prea bme1 zărea fără probleme. Era aşezată p^L dîntr11° ^^ ° ^ margine, şi-şi punea un ciorap de mâţa ^ Pld0r ^^ situaţia lor, ciorapii din mătase era u 31^1 Primul lui Sând fu că, în fi vrut să simtă mătasea ciorapului care -inutiii-doilea, că ar să verifice care era mai fină.

Se mti ndea pe pielea ei şi

Ea îşi întinse piciorul, frumos contur oferindu-i astfel o perspectivă asupra inter'^ CU pielea sidefie, aer în piept, simţind cum creşte în ₑl do,in^Ului coaPsei. El trase ,26 asâ-i

M^

. Sărută-mă cu foc *

• râmăsutei ca să-i dezvăluie toată coapsa şi ceea ce se

• JlrP tl^"' ,'

nu.;₄ea dincolo de ea.

chirmbJ se întoarse afară şi se lipi cu spatele de perete. Trebui să-şi ţină în frâu dorinţa. El nu spiona femeile. Nu săru- Jmeile care nu se voiau sărutate. Nu-şi putea controla gândurile [12] ₓncele erotice, dar îşi putea controla acţiunile. [S3U]j)ece să te controlezi?"

Gândul i se dezvălui pe neaşteptate, dar cu o asemenea claritate, încât Brook nu avu cum să-l ignore. De ce să nu o aibă? Era soţia lui. Din punct de vedere legal, îi aparţinea. Acesta nu era un simulacru de căsătorie. îşi rostiseră jurămintele. El semnase licenţa, iar tatăl ei fusese de acord cu termenii înţelegerii.

Poate că aveau în vedere o anulare, dar n-ar fi însemnat decât că mariajul nu avusese loc în faţa legii. Toată lumea va şti că se înfăptuise. Nu îi va distruge reputaţia dacă o ducea în patul lui. Nimeni nu va presupune că nu o făcuse a lui.

Şi cine putea să spună că ea nu-şi va dori să-l sărute dacă Brook încerca din nou? El înţelegea cum arăta dorinţa şi poate că nu voia să o recunoască, dar ea îl dorea.

Momentan, erau nevoiţi să rămână împreună la cabană. De ce să nu profite din plin de situaţie? „Vrei să-i dai o lecţie."

Aici vorbea conştiinţa lui şi nu avea cum să o contrazică. Da, o dorea aşa cum un bărbat dorea o femeie, dar voia să o şi pedepsească pentru felul în care îl umilise în trecut. Ce cale mai bună decât să o facă să-l dorească şi, mai apoi, să o lase cu dorinţele nesatisfăcute, aşa cum făcuse şi ea cu atâţia ani în urmă?

Putea să o facă? La naiba, da. Ea era fecioară. Ce ştia ea despre plăcerile care se aprindeau între bărbaţi şi femei? Şi dacă o făcea să-l iubească şi după aceea, de îndată ce era sigur de afecţiunea ei, se descotorosea de ea, aşa cum făcuse şi Lila cu el.

O asemenea purtare era crudă şi necruţătoare. Dar oare nu făacelaşi lucrul n*

1 . înrfu? El însă nu 11 va impune nimic. Nu îi va cuse si ea

. . . t: va livra minciuni, ha putea sa decidă cum îsi face promisiuni, nu n

oterea emori tile trupul, afecţiunea,

petrecuse muk grea mult lă în

Brook se g dolelnică, dacă aceasta era strategia pe tre depravaţi cu i» & v

careoluaîncalcuL

.Shana Galen

Un bărbat mai decent s-ar fi purtat ca un gentleman şi ar fi jur să nu-si folosească experienţele lumeşti ca să seducă o in0 * Un gentleman nu ar fi atins o doamnă pe care nu avea de gând să 0 onoreze, pentru totdeauna, cu numele lui.

Dar când Brook se dezlipi de perete şi reveni în căsuţă, se vă2u nevoit să admită că el nu era un gentleman.

CapitoiuflO

reusise să se îmbrace cum trebuia. Nu avea o slujitoare Lila.nU ute cu corsajul şi nu putea să-şi aranjeze bine rochiile de care Sa ° Nu era în stare nici măcar să-şi pună o rochie fără să
a singura- ^ "
-utată. Toate rochiile ei aveau legături la spate sau închizători
ci babă, iar ea nu prea reuşea să potrivească materialele
cu moş Şi u >
acolo unde le era locul.
Rochia de culoarea piersicii era singura pe care şi-o putea pune fără ajutoare, iar acum nu avea cum să o mai salveze. în apartamentul din Londra dormise direct în corsaj, dar nu putea să-l mai suporte încă o noapte, mai ales când era nevoită să doarmă pe o pătură aşezată în faţa focului. Şi aşa i se părea foarte incomod pe podea. Nu avea nevoie de desuuri care să accentueze şi mai mult senzaţia.
îţi petrecuse jumătate din noapte urându-l pe Brook Derring pentru că se culcase în pat, iar o altă jumătate, făcându-şi griji că va face febră şi va muri, lăsând-o singură. Bănuia că ar fi putut să împartă patul cu el, ca să se bucure de puţină căldură, dacă nu neapărat de confort, dar nu reuşise să-şi reprime mândria şi să se urce lângă el. Ar fi putut să-l roage să o ajute cu hainele. Din nou, tot mândria o împiedică să apeleze la el. Ca să nu mai vorbim despre propria pudoare. Nu voia ca el să-i facă ochi dulci. Chiar dacă, sincer vorbind, se gândea că era, de fapt, foarte posibil să se bucure de ochii lui dulci Nu se aşteptase să-i placă atât de mult săruturile lui sau
ex 1] -] uvsrat De unde să ştie ca nu se va bucura
să-l vadă pe jumătate dezbrăcat. ue u
cu atât mai mult de atenţiile lui? ^ ^ ce q ^^ ^

Desigur, nu va şti nicioci ■ cq1 pentru doamna Spencer _ dimineaţă - doar un
privire. Poate din cauza pelerinei pe
nu-imai aruncase coinplet nepotrivită. Poate pentru că-şi
care o purta peste roc j^ avea ce să facă decât să-şi împletească
uitase agrafele de pâ^ochi

părul ca să nu-i mtrPoate pentru că o ura.

Sfiana (jaCen -

Nu prea putea să-l condamne. Se purtase îngrozitor cu ej avea de gând să-i poarte pică pentru tot restul vieţii? Avusese d^ optsprezece ani şi fusese o nesăbuită.

Acum avea douăzeci şi cinci de ani şi era probabil la fel de ne, săbuită, dar într-un alt fel. Acum părea să-i fie imposibil să nu-l privească pe sub genele coborâte şi să nu se întrebe când va mai putea să-l vadă fără cămaşă.

Nu că ar fi contat dacă îl vedea aşa. Ii spusese limpede că nu o plăcea şi că abia putea să o suporte. îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei afară, evident mai încântat să stea de unul singur decât să se regăsească în compania ei.

în cele din urmă, soarele apuse la orizont, iar Lila scoase ce mai rămăsese în coşul doamnei Spencer pentru cină. Doar unul putea să mănânce la masă, iar el se aşezase în faţa focului. Ea îi aduse un castron de supă şi o felie de pâine, dar când se întoarse să se aşeze la masă, el o luă prin surprindere. - Aşază-te cu mine lângă foc.

Nu prea avea cum să se împotrivească. Lemnul se uscase şi nu mai fumega, iar noaptea era friguroasă. Focul era cald şi îmbietor.

Ea dădu din cap şi se duse să i se alăture, inima bătându-i ceva mai repede la gândul ca va fi aproape de el.

El o urmări cu ochii lui negri, glaciali şi scrutători. -Am crezut că o să refuzi.

Ea îşi netezise fustele până acum, dar ridică iute privirea la auzul vocii lui. -De ce?

-Nu credeam că o să vrei să stai pe podea

-Oh! Coborî privirea spre dusump/. *

z- * J *umea-Pe vremuri, poate că ideea

i s-ar fi părut îngrozitoare, dar înfruntase lnr„ • V fără să mai pună măcar la socoteală tot 1 I ^ ^ ' inte. Nu mă deranjează. eea ce făcu tm tm ° zi îna-

Ochii lui se îngustară. -Deloc?

Ea luă o muşcătură din pâine.

-Aş putea sta şi mai comod, dar măcar este cald ■ •

cele din urmă, pentru că el părea să aştepte Un răsp^n^i86 ea în 130- Sărută-mă cu foc *

■ în tăcere câteva minute, Lila căutând un subiect de ^^e. Fusese întotdeauna spirituală şi vorbăreaţă, dar ni- conVer_5-mtr-atât încât să fie considerată neobrăzată. însă acum îşi

riodata_oama că nu putea să se gândească la vreun subiect care să , A

Până la urmă, decise să discute despre vreme. , Crezi că o să plouă mâine? întrebă ea, exact în acelaşi timp în

care el spuse:

- Vreau să-ţi fac o propunere. Ea se întoarse uimită. -Poftim?

-Ai întrebat de ploaie?

Ea dădu din cap, dar îi făcu semn să continue. -Nu, te rog, spune tu primul.

- Doamnele întâi. Şi ca să- ţi răspund la întrebare, am văzut nori de ploaie undeva în depărtare. Cred că o să plouă din seara asta până mâine-dimineaţă.

-Oh!

-Pari dezamăgită.

-Sperasem să fac o plimbare mâine. Mă gândeam să mă duc să caut fructe de pădure sau ceva ce am putea mânca. -Fructe de pădure? în toiul iernii?

-O, nu m-am gândit la asta. Cred că îmi doresc să am ceva de făcut. Mai am puţin şi termin cartea despre războiul peloponesiac. El o privi încruntat.

-Este chiar atât de interesantă sau eşti doar atât de disperată? Ea zâmbi.

-Ambele, bănuiesc.

El îi trimise un surâs, iar Lila îşi dădu seama că era pentru prima dată, în şapte ani, când aveau o conversaţie plăcută.

- Ei bine trebuie să mâncăm ceva. Dacă doamna Spencer nu ne mai sare în ajutor încă o dată o să mă duc până la han. Este un drum de câteva ore până acolo, dar dacă nu se strică foarte tare vremea până după-amiază, aş putea să fiu înapoi chiar înainte de cină.

Ea mai muşcă o dată din pai

-Mulţumesc făcând_o gă

El îşi **înălţa** brusc

-încetează să-mi mai mulţumeşti. Sprâncenele lui se arcuiră într-o expresie furioasă -

Sfiana (jaCen -

îmi pare rău, spuse ea din instinct, confuză de i l neaşteptată. Ucni%

El se ridică brusc, obligând-o să-l urmeze cu privirea

- Şi nu-ţi mai cere scuze. Nu o să mai crezi că le merit du - să auzi ce am de spus. Pace°

Se simţi străbătută de un fior de nelinişte. Pâinea avea .,„ i rânced în gura ei, iar ea o puse deoparte. S^st

-Pleci.

El îi aruncă o privire uimită. -Nu.

Ea oftă uşurată.

-Nu vrei să plec? întrebă ***el*** prudent. -Nu.

El îşi încrucişă braţele pe ***piept. Când era în casă nu se*** deranja niciodată să poarte ***vestă sau lavalieră şi îşi scotea*** haina. în pâlpâirile focului, ***Lila*** putea să ***ghicească zone din*** pielea Jui prin ţesătura subţire.

-Atunci îţi place compania mea. -Eu...

Nu prea fusese o companie în ultimele ***zile, dar ea îşi spuse*** că era mai bine să fie cu cineva decât cu ***absolut*** nimeni.

-Pot să-ţi propun o cale prin care să ***te*** bucuri şi mai mult de compania mea? -Desigur.

El întoarse privirea şi o aţinti spre foc

- Eşti atât de inocentă. Ea nu avea nici cea mai vagă j lămuri. g Idee de *pre ce vorbea. Nu părea ca o va

-M-am gândit că am putea să pricep foarte bine la pichet. m Un Pachet de cărţi. Mă

El schiţă un zâmbet înfumurat inima să tresalte. îşi apăsă o mână ***peT*** "" zâmbet care ***îl făcu*** pe care îi simţea zbătându-se acolo. St°mac¹ ***liniştească*** fluturii

-Eu nu vreau să joc cărţi cu ti. Ce-t- mai... intim. ~ tl pro Pun eu ***este*** cu mult

^înţelegi. Trebuie să mă exprim clar. n" nte]e se de ce mărturisirea lui o făcu să se înfioare şi să i ^răsuflarea. Nu avea motive să se îngrijoreze. Nu-i aşa? 5Ct Celreau eu, Lila, este să mă culc cu tine. Ea işi ridică brusc mâna la gât şi, pentru o clipă, avu impresia că jesese greşit. Şi apoi, privirea lui călători uşor peste trupul ei, 'tât cât putea să se vadă cu ochiul liber, şi ştiu că înţelesese perfect.

-Domnule...

_Nu mă mai domni şi nu o face pe delicata şi formala cu mine. Ea se ridică şi, într-un gest protector, îşi strânse grăbită pelerina „ai aproape de corp.

-Nu ştiu cum să răspund la o asemenea... o asemenea... -Cerere? o completă el. Ce sugerez eu nu este să te oblig cu forţa. Poţi să spui nu. -Nu...

El ridică o mână. -Ascultă-mă mai întâi.

-N-am ce să ascult, nu dacă îmi propui ceea ce cred eu că-mi propui.

El se apropie de ea ca un prădător care îşi urmărea prada. -O, îţi propun exact ceea ce crezi că-ţi propun. Chiar mai mult decât îţi imaginezi, sunt convins. - Nu vreau să aud asta.

Ea dădu să se îndepărteze, dar el o apucă de braţ şi o întoarse blând cu faţa spre el. Doar un deget sau două îi atingeau carnea. în mare parte, mâna lui o apucase de pelerină, dar senzaţia de piele pe piele o făcu să tânjească după mai mult.

Ştia că dacă el nu-şi retrăgea propunerea, ea nu va refuza, -în primul rând, aş sublinia că suntem căsătoriţi. Ceea ce propun eu nu este imoral. Nu este desfrâu

Lila simţi cum obrajii încep să-i ardă. Cu doar câteva zile în urmă, o asemenea conversaţie ar fi fost complet nepotrivită. Doar că firește acum era o femeie măritata. Aici el avea dreptate. Avea voie să vorbească aşa cu ea, iar ea nu trebuia să se îmbujoreze ca o fecioară. xl

Doar că ***era*** fecioară!Mâna lui alunecă peste braţul ei şi o cuprinse delicat d - tură. Ea inspiră brusc, dar nu se retrase. e Indiei.
-Doamna a rămas fără replică? -Eu...
Dar degetul lui mare începu să se mişte în cercuri lenes, cheietura mâinii şi ea uită cu totul ce voise să spună. ' Pe In' -Prea bine, uite ce ar trebui tu să subliniezi. Nu avem deg â n(i să rămânem căsătoriţi.
Degetul lui îşi continuă cercurile molcome, iar căldura se răspâ, di dinspre încheietura mâinii spre braţ. -Te opui propriei tale idei? -Nu sunt vreun crai care încearcă să profite de tine. Ea cobori privirea spre la mâna lui, unde degetul lui mare se mutase în palma ei şi îi mângâia acum uşor pielea ***sensibilă.*** El îi aruncă un zâmbet arogant.
-Nu sunt vreun crai. Dar nici n-am spus că aş fi vreun sfânt. Degetul lui mare îi trasă un cerculeţ în centrul palmei, iar atingerea delicată o ***gâdilă*** şi o stârni în egală măsură. Lila încercă să-şi adune gândurile.
- Cât despre ideea ta... Cercul se făcu mai mare şi tot corpul ei se încordă. Ideea ta... -Anularea. -Exact.
. Degetu] mare înaintă spre ***degetele ei şi le*** dezmierdă pe fiecare in parte.
lumel oT3Inr«,oPUne ^ Pentm «""*«» «» nu, toată lumea o să presupună că eu... tu... noi
-Că te-am deflorat?
- O, cât detest cuvântul ăsta.
El îi ridică degetele la buze şi îi săr
Lila simţi cum încăperea începe să fi3«"** Ice*e unu^ câte unu*'
-Nu, nu eşti vreo floricică fragilă6 jJV3rtă odată cu ea_
vrei să fii smulsă. ■1 u te voi smulge ***decât dacă***
-Doamne, ce metaforă înfiorătoare El zâmbi larg.
-Este, nu-i aşa? Dar înţelegi ce vre au
Ea fu incapabilă să-şi întoarcă privirea d* l^' ***el*** îi mai sărută un deget şi îşi lăsă vârful lijb*.
buzele lui, î, timp ce 134 US9alune<*m treacăt

- Sârută-mâ cu foc -

ielea de acolo. Acum părea ca în cameră este foarte cald cu <li cald decât căldura pe care o asigura focul aprins în vatră' fr inima ^ kătea nf^uneŞte înpiept, simţindu-şi corpul încordat ll "că pregătit să fuga sau... Care era alternativa? Să se predea? ?IP Ai mai putea menţiona un lucru, spuse el, şi anume ^ .
■ ile noastre am putea să facem un copil. 3C Ea îşi încleşta degetele înainte ca el să mai continue să i le sărute , Chiar te-ai gândit la toate.
-Desigur. Nu sunt un om care să se lase pradă impulsurilor Nu, Lila îşi dădea seama de asta acum. Şi de ce lucrul acesta îl
făcea atât de periculos?
-Fireşte, există modalităţi prin care să evităm copiii.
Ochii ei se făcură mari.
-Care?
-Nu o să te plictisesc cu detalii.
Lila pufni. Sigur, el ştia foarte bine că subiectul era departe de a fi plicticos pentru ea. Tot ceea ce îi spunea o surprindea si o fascina. Aproape ca uitase să mai fie oripilată.
-Este de ajuns să spun că n-am ce-mi trebuie la mine. Putem totuşi sa ne bucurăm unul de altul fără să riscăm să concepem un copil, dar ştiu că o să-mi doresc mai mult.
Ochii lui se întunecară, ceva ce Lila nu crezuse a mai fi cu putinţă. O să te las pe tine să iei decizia, dar dacă decizi să rişti şi o să existe un copil, să ştii că o să-l recunosc.
- Şi după ce ne despărţim, copilul o să fie al tău. M-ai putea exclude din viaţa lui.
-Adevărat. încă o idee de luat în seamă, -în cazul ăsta, pare că lucrul onorabil ar fi să ne abţinem de la activităti care să ducă la naşterea unui copil.
-Alegerea îţi aparţine, spuse el. însă o să te duc în patul meu,
Lila. Poate nu astă-seară, dar cât de curând.
î i j- - . uberă mâna din stransoarea lui.
În cele din urma, ea ^el b Nu Q să_mi forţezi mâna şi mi_ai - Ce te face să fii atatde si^ dat destule motive ca sa "z pentru că eu nu trişez. Când câştig,
-îţi dau motive să reiu
câştig de drept. ^ ^ pierdut.
-Atunci, PresUPU ratei e peste pelerină.

Ea îsi ***încrucişa braţ- Shana Qafen ^_____***

_ o, nu cred. Nu mi-am jucat ultima carte. Ea nu luă în seamă fiorii anticipării, care o luară c

-Şi care ar fi aceasta?

- O să fii a mea pentru că mă doreşti.

Lila scoase un oftat de indignare.

-Nu, nu te doresc!

El îi aruncă o căutătură dezamăgită.

- Eu am fost sincer cu tine. Nu o să fiu răsplătit cu aceeaşi monedă?

-Dar sunt sinceră. Nu te iubesc.

El ridică o mână.

- Iubirea şi dorinţa sunt două lucruri foarte diferite. Nici eu nu te iubesc, dar te doresc. Poate că ştii sigur ce simţi pentru mine. P$_{oa}$t$_{e}$ că nu a existat destulă dorinţă în viaţa ta ca să recunoşti senzaţia.

El se apropie din nou de ea, iar Lila se trase înapoi până când se opri în masă şi nu mai avu încotro să se mişte.

-Sau poate că, pur şi simplu, nu simt dorinţă pentru tine.

-Am văzut-o în ochii tăi după ce te-am sărutat. Vrei mai mult.

Ea clătină din cap, dar ştia că mintea. Chiar îşi dorea să se bucure mai mult de săruturile lui, de mângâierile lui. Şi ce fel de femeie ar fi fost acceptând, odată ce Brook îi lăsase să înţeleagă că nu o iubeşte? Nici Lila nu-l iubea, dar ştia că se apropia îngrijorător de acea emoţie primejdioasă. El era un bărbat pe care cu greu puteai să ***nu-l*** iubeşti. O salvase de nenumărate ori, îşi riscase viaţa pentru ea, se sacrificase pentru ea. Ca să nu mai vorbim despre cum spunea că este... cinstit, atent, onorabil. Şi, pe deasupra, îl plăcea foarte mult când nu avea cămaşa pe el.

Dacă îi permitea să intre în patul ei - ei bine, în patul ***lui*** - cum va putea oare să nu se îndrăgostească de el? Iar Lila stia că el nu se va îndrăgosti niaodată, dar absolut niciodată de ea. încă o mai ura pentru cele petrecute intre ei în trecut.

- Cred că asta este o idee proastă Nu n

ridică o mână şi o aşeză între ei. Pentru că te d^f "" ^^ ^

- De ce să nu cedezi în faţa acestei dorinţe?^{0}^

prinse mâna în prinsoarea lui caldă. Eşti o f ^{e}J şi îi cu-

rinţe ca orice altă femeie. De ce să nu ţi l$_{e}$ îng^ui? ^ $^{?i\ do}$~

^{3} cu asalt.

Ochii lui întunecaţi îi susţinură pe ai ei, i$_{ar\ e}$j - îşi lăsă degetele să alunece până spre umerii ei $_{s}$"

$^{6\ Iberă\ mâna}$?^{i} de la pelerină. ' * ^{Peste} ^gâturile

Sântfd-nw ***cu joc***

' : cari rapide, ii descheie legăturile şi haina, ^pctîtni că s-ar putea să-ţi placă?

' i n s e pelerina de pe umeri, în timp ce privirea lui coborî ^{1} $_{parte}$a din faţă a rochiei.

Vedea că nu avea desuuri? Sfârcurile

Întepulsausubcâmaşă.

Poate pentru că nu-şi va mai dori ca el să se oprească. -Poţi să-ţi păstrezi virtutea pierdută, dar nu o să fie decât pentru liniştea ta. Mâinile lui trecură peste clavicula descoperită. în ochii lumii, virtutea ta s-a dus de mult. Ai pierdut-o fără să simţi vreo plăcere.

Degetele lui pe pielea ei erau atât de calde, atât de uşoare. Atingerea lui o convingea, nu îi impunea nimic. -Iar tu eşti atât de sigur că poţi să-mi oferi plăcere. Degetele lui se opriră brusc.

-N-am fost niciodată mai sigur de ceva în viaţa mea. -Faci pariu?

Ce făcea? Era o nebunie. Nu voia să-şi implice şi mai mult emoţiile in toată povestea asta! Pe de altă parte, ce putea să fie mai impersonal decât un pariu? îi plăcuseră dintotdeauna jocurile de noroc, dar nu simţise niciodată vreo exaltare pentru victoriile ei sau vreo devastare pentru pierderile ei. De ce trebuia să fie diferit acum? Era un joc, nimic mai mult. Dacă tot ce se întâmpla i se părea un joc, inima ei rămânea în siguranţă.

Fie asta, fie atingerea lui o afectase chiar atât de mult încât era dispusă să inventeze orice scuză ca să cedeze tentaţiei. îi era teamă că valabilă era mai degrabă a doua variantă, dar refuză să zăbovească prea mult asupra gândului.

- Să pun pariu că pot să-ţi ofer plăcere? Numeşte-ţi mizele şi

condiţiile.

-Eu trebuie să defin-^ncerâ

-Negreşit, *Uta v ^ ^ ^ ^ ^

-N-ai voie să taci »

., re altceva f

-Se acceptă- ^ Era tentată să creadă că ar fi trebuit

** ^ ilntu?ia^atâ încât să roşească, prea înflăcărată Dar era prea de nerăbdare.

- Sfiam (jafen ^

- O să te opreşti când ţi-o cer. El se încruntă spre ea.

-Asta este de la sine înţeles, dar nu o să-mi ceri sa ms Ei i se tăie răsuflarea. -Dacă îţi cer...

- O să mă opresc imediat.

Ea îşi muşcă buza, încercând să se gândească şi la alte **condiţii** Brook aşteptă răbdător, părând mulţumit să o aştepte să se **decidă** -Nu o să menţionezi pariul ăsta niciodată nimănui, spuse ea gândindu-se la infamele registre de pariuri de la clubul White.

- Doamnă, te rog să nu mă insulţi.

- Bine. Sunt singurele lucruri care îmi vin în minte. Trase tremurător aer în piept. Acum *ce facem?*

Dar el nu năvăli spre ea, după cum se aşteptase.

- Ce fel de pariu are doar condiţii şi nici o miză? Aşa era. Trebuia să stabilească miza.

-Dacă câştig... Ce-şi dorea? Mai mult *decât ca Brook să o* sărute din nou. Mai mult decât să se ştie ferită *de* acest Beezle. Securitate. Siguranţă. O viaţă în care să nu mai fie trimisă de la o rudă la alta, ca o moştenire urâtă de familie. *Dacă câştig*, nu o să existe nici o anulare.

Pentru prima dată de când îl reîntâlnise, pe chipul lui se imprimă o expresie de uimire. Gura lui se întredeschise uşor, iar el se îndepărtă de ea.

Focul trosni în prelunga tăcere care se aşternu peste încăpere. Lila avu suficient timp să revină asupra spuselor ei. Putea să-şi retragă cuvintele. Dar nu o va face. Până când cuvintele nu-i scăpaseră printre buze, ea nici măcar nu fusese conştientă că îşi dorea asta. Dar acum, după ce le rostise, ştiu că nu-ş'i dorise niciodată nimic cu mai multă ardoare, exceptând ca mama ei să mai fi fost încă în viaţă.

-Nu sunt Sigur câ înţeleg, spuse Brook în cele din urmâ, cuvin- tele lui răsunând cu o Jentoare intenţionată -Ba înţelegi.

-Fă-mi pe plac. Dacă nu sunt în stare să.fi ofer rămâi măritată cu mine? ^ vrei sa

-Da.O mână prin păr, părând clar nedumerit. El tre ui dintre bărbaţii care cred că femeile sunt nişte cre- 'NU Serioase, dar recunosc că aici m-ai luat prin surprindere. atuH mebuie să le înţelegeţi ca să fiţi de acord?

"Iu El îŞi întoarse din n0U atenıia Spre earıar ceea ce simţi fu ' Septul ameţitor. Când Brook se concentra pe ea, îi simţea aten- ^ -n fiecare fibră a fiinţei. Sunt de acord. Dacă nu reuşesc să-ti ofer Kcere, cu condiţia ca tu să fii sinceră, atunci nu o să cer anuiarea. ‣- preabine. Atunci, asta este miza mea.

Ea aruncă o privire spre pat, întrebându-se dacă trebuia să se îndrepte într-acolo sau dacă o va conduce el. Cât va dura totul? De cât timp va fi nevoie până să se afle în siguranţă de această anulare
dezastruoasă?

Degetul lui o prinse de bărbie şi îi întoarse privirea spre el. -Asta este doar jumătate din miză, milady. întrebarea este eu ce primesc dacă o să câştig. Cu o smucitură, ea îşi eliberă bărbia.

-Am crezut că este evident. Dacă câştigi, eşti liber să scapi de mine.

-Am toată libertatea să fac asta şi fără să accept pariul. Eu ce primesc dacă accept? - Şi câştigi.

Intr-un gest de mare eleganţă, el înclină uşor capul, chiar dacă pariul lor vorbea de intimitate.

Lila nu se gândise şi la acest aspect al înţelegerii lor. Habar nu avea ce să-i acorde. -Ce vrei?

-Ăsta este pariul tău. Tu stabileşti condiţiile şi miza. Nu vreau să accepţi ceva ce să nu poţi suporta. Frustrată, ea se îndepărtă de el.

-Toate astea ar fi mai uşoare dacă nu ai face-o atâta pe domnul. El izbucni în râs, iar ea se întoarse brusc la auzul sunetului. - Fii fără griji, soţie, nu o s-o mai fac prea mult pe domnul. Lila se cutremură. Voia să spună că nu se va mai purta ca un
domn **când** va face dragoste cu ea-
Gândul **o** îngrozi o ^cântam acelaşi timp.

-Dar îmionorez întotdeauna *pariurile. El* ***aşezăpe scaun. Nu*** *te grăbi, dacă vrei să te gândeşti. Avem toată noaptea la dispoziţie.*

%

< i

- N-am nevoie de mai mult timp. Dacă o să câştigi eu^ Habar nu avea ce anume putea să-i ofere. Nu voia bani p nu-i pese de statut sau de putere. Singurul lucru pe care părea ^ dorească era chiar ea.

- 0 să fac orice vrei tu. Sprâncenele lui se arcuiră. -Ai vrea să fii mai limpede? Doamne, chiar că nu trişa. Ea ***îşi*** permisese să fie vulnerabilă în faţa lui, iar el nici măcar nu ***voia*** să profite ***de asta.*** Cum să nu se îndrăgostească de el?
- Da. O să fac tot ce vrei tu, în ***limita rezonabilului.***
- Prea vag.
- Eşti cumva avocat şi eu nu ştiu? El râse.
- Nu, dar cunosc mult prea mulţi avocaţi. Aş putea să-ţi fac o sugestie pe care eşti liberă să o accepţi, să ***o*** respingi sau să o modifici?
- Bineînţeles.

-Ai putea să accepţi să faci tot ce vreau eu pentru o noapte. O, dar asta suna extraordinar de indecent. Nu se gândise că ar fi putut să-şi dorească plăceri trupeşti de la ea. ***îşi*** închipuise că poate îi va cere să adune lemne sau să încălzească apă. Desigur, el nu voia nimic din toate acestea. El o dorea pe ea

- O noapte este mult timp, spuse ea, încercând să nu se ***gândească*** la pieptul dezgolit pe patul de sub ea

-Timpul este relativ, dar acum gândeşti cum trebuie.

Ea reflecta vreo cateva clipe, aleeânH c; i- • - , ,

decente - cel pu m, dupâ pâre f ^ ° *« «Jf ™ >

decise că nu mai conta. Nu avea de gând ***TiZd*** "

- O să-ţi îndeplinesc o singură cerere.
- Orice fel de cerere?

Nu voia să se mai *gândească. îşi* dorea să termin povestea. Nu mai putea suporta nerăbdarea pe ca^^

1__ ZJ-....X /-n moi /-o fi ira *f^ro* cin nu *ii_____c* . ® Sil

legătură cu ceea ce îi va face sau nu îi va *face.* N *mai* ki *¡„* 1 să se uite la ea cu privirea aceea cunoscătoare. Voia ' ^ Şi da, dacă era să fie sinceră, îşi dorea să o sărute din^^ -

Simţi primejdia din cuvintele lui, dar l va profita de ea. gentleman. Nu i, gata? Semnăm ceva documente sau h - unui gentleman este legământul lui d rT^ punem totul pe hârtie... daca vrei să

Cât de înfiorător!

„Nu. Nu este nevoie. Am încredere în tine „Bun. O să fie nevoie să ai încredere în mine -Da?

■ ***Ud***

-Absolut. Pentru că de acum încetez să o moi t -Oh! mai fac pe gentlemanul. o cerere. Oricare

-Foi

ate o

^Si eu. Deci,

. rte bine. El se ridică. îţi dau cuvântul meu că - ate condiţiile pe care le-am stabilit. ° Pect .Si eu. Deci, gata- .¿uvântul unui £

Nimic nu păru vizibil schimbat la el. Chinul Ini - - presie diabolică. Nu îi crescuseră coarnesauweo cMdă d J la spate. În schimb, el se îndrentâ snre „ desp,catâ ceea ce, pana şi ea înţelesese de-acum, însemna dorinţă - Lila, scoate-ţi hainele.

a

CapitoCuCll

Dacă răsuflarea înfiorată şi acel „poftim" sugrumat erau un **semn** el o surprinsese. Dacă totul mergea conform planului, **urma să o** surprindă cu mult mai mult înainte ca noaptea să se încheie. -Vino aici, Lila.

-De ce? întrebă ea cu ochi neîncrezători. Dacă îi spunea limpede de ce, probabil că îşi va relua negocierile. Nu avea nici cea mai mică îndoială că îşi va respecta partea de înţelegere, dar îi plăcea ca totul să se întâmple după condiţiile ei. - Ca să purtăm o discuţie fără să urlăm unul la altul, încăperea era prea mică încât să fii nevoit să urli, dar Lila păru să fie de acord cu răspunsul primit. Traversă cameră până la el şi se opri în faţa lui.

Brook era surprins de cât de mult îi plăcea preţiozitatea ei. îl făcea să-şi dorească să o dezbrace de ea, strat cu strat, de parcă ar fi fost o rochie cu gâtul înalt. Nu mai avusese niciodată de-a face cu o inocentă, dar nu se simţea teribil de vinovat. Nu o înşelase şi nici nu fusese necinstit cu ea. Lila acceptase înţelegerea şi chiar stabilise condiţiile. Propriile lui motive nu erau extraordinar de onorabile, dar va respecta condiţiile convenite. Dacă ea concepea un copil, va avea grijă de el. Dacă ea nu simţea plăcere, nu va cere anularea căsătoriei.

Şi nu era oare o cerere interesantă"? - • j
mână măritată cu el, mai ales după ce' atun " ^ ™ *
dată de soţie, ea îi dăduse limpede de Înţeles ^ ° CerUSe ^ el nici dacă el ar fi fost ultimul bărbat de pe fe$_{t}$* "" ** Va mărita CU

Se schimbaseră oare sentimentele pe care l$_{e}$ P anetei" Cel mai probabil îşi făcea griji pentru ce va spun-T** QtrU °1? ***pre*** o posibilă anulare. e bună des-

Brook îi luă mâna într-a lui, un gest discret, care f. trage înapoi. Mâna ei rece ca gheaţa se încordă în mâna să se

Sârutâ-mă cu joc

„îţi este frig-

|mi es te chiar foarte cald, mulţumesc. O să-mi las hainele pe mine-

-Dacă vrei tu.

Avea de gând să o dezbrace înainte de ivirea zorilor, dar nu voia să forţeze nota. Ea chiar îşi va dori ca el să-i scoată rochia. El se dădu într-o parte şi îi făcu loc pe pat. -Aşază-te lângă mine. -Aş prefera să stau în picioare.

-Foarte bine. El îi aduse mâna la buze şi îi sărută încheieturile. Nu o să-ţi fac nici un rău, să ştii. Dacă nu-ţi place ceva, poţi să-mi ceri să mă opresc.

-Chiar mi-aş dori să nu mai vorbeşti atât de mult. Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât mă simt mai agitată. Treci direct la ceea ce vrei să faci.

El îi deschise mâna şi îi sărută interiorul palmei, simţind cum se înfioră.

-Deci, să înţeleg că eşti o romantică incurabilă. Ea râse, iar mâna i se relaxă uşor. El îşi trecu buzele peste pielea gingaşă de pe podul palmei, urmărind o cărare şerpuitoare până la încheietură.

- Bănuiesc că nu ştiu prea multe despre romantism. Ştiu că izvorăşte din dragoste. Tu nu mă iubeşti pe mine, iar eu... nu te iubesc pe tine.

El îşi ridică privirea spre chipul ei, interesat de şovăiala ei. De ce se poticnise tocmai când vorbise despre ea? Il ura mai mult decât îşi închipuise el sau îl plăcea mai mult decât şi-ar fi dorit ea?

El îşi lipi buzele pe încheietura mâinii, simţind bătaia trepidantă a pulsului.

- Chiar aş vrea să nu mai faci asta, spuse ea

- Să nu mai fac ce? întrebă el, lăsându-şi limba să alunece ca să-i deguste pielea. Avea un gust de fum din vatră şi ceva unic, care nu putea să fie **decât** al ei. Fu explicită.

-Să nu mai faci ce fac, **cu gura.**

Brook se trase înapoi.

- Nu-ti place?

-Eu... mă f^e să mă simt incomod.

-Să-ţi fie cald?

El îşi trecu mâinile peste braţele ei. -Da.

- Să te lase fără suflare?

El se ridică în picioare, iar mâinile lui coborâră pe spatele " tru a i se aşeza pe talie. Avea o talie mică. Murea de **nerăbdare** ^ mişte degetele mai jos şi să exploreze linia şoldurilor ei. Toate f timpul lor.

- Da, exact.

îşi înclină capul ca să ridice privirea spre el.

- De parcă ai vrea ceva, dar nu ştii sigur ce? Ea dădu din cap.

Brook se aplecă şi îşi aşeză gura lângă urechea ei. Ea încercă să se îndepărteze, dar o ţintui pe loc. El îşi lăsă respiraţia să-i mângâie pielea şi îi simţi tremurul.

- Eu ştiu ce vrei, îi şopti el la ureche.

îi sărută pielea gingaşă de pe maxilar, chiar sub lobul urechii. Ea scoase încet un suspin şi se aplecă spre el.

- Ştiu cum se cheamă ce simţi. El îi sărută lobul urechii.

- Cum se cheamă?

Părea să i se fi tăiat răsuflarea. Brook nu credea să-şi fi dat seama că îşi ridicase mâinile şi le lăsase să se agaţe de pieptul lui.

- Excitare.

El îşi lăsă buzele să se strecoare peste linia maxilarului ei, miş- cându-şi o mână dinspre talie spre spatele ei. Cu blândeţe, îi trase corpul mai aproape de al lui, apoi îşi apăsă buzele te ^ eL Sărutul era nevinovat şi delicat un sărut menit să o liniştească.

Mai fusese sarutata aşa. Daca stătea să jumătate de duzină de bărbaţi ii mai CtrtT'' " " ^ ? T vreo terasă scăldată în razele lunii sau »Z " ^ ™ ™ în ghiveci, la un bal. Şi el o sărutase a va când^ VreUnd P

Apăsă săruturi gingaşe peste buzele ei până' .

în îmbrăţişarea lui. Nu îi era teamă de as'tfj, de'w nu îi făceau sângele să i se învolbureze prin vene l ' care nlcl întâmple cât de curând şi asta. Brook îţi iasă b urma să se ceva mai mult şi le apăsă mai ferm. Ea răspuns ^bove asc, ei miscându-se peste ale lui. Obuzele

Sdrutf-md ***cu foc -***

largul ei şi trebuia ca senzaţia să se schimbe. $e sii^ea ^sor înapoi. Ochii ei erau închişi, faţa îi era înclinată 56 ^intenţionat, coborî gura peste a ei şi îi urmări cu limba sp* ^^elor. Ochii ei se deschiseră brusc.

c0n.Cefaci? „Te sărut.

„Cu limba?

Elîsiarcui o sprânceană.

„N-ai fost niciodată sărutată aşa?

-Eu...

-Este foarte franţuzesc, foarte la modă în zilele noastre.

-0!

Brook aproape zâmbi. Era încredinţat că Lila îşi va dori să fie la modă, indiferent dacă era vorba despre o ţinută sau despre felul în care se săruta.

-Pot continua? întrebă el. Nu mi-ai spus să mă opresc. Buzele i se strânseră, dar ea dădu din cap. -Bănuiesc.

El începu să o sărute din nou, nu pentru că simţea nevoia de a face lucrurile într-o anumită ordine, ci pentru că ea nu se va aştepta la un asemenea lucru. După cum îşi închipuise, când el îşi reluă săruturile uşoare şi familiare, ea se relaxă din nou. Ba chiar se aplecă spre el, trupul ei revendicând ceea ce mintea nici nu ştia că îşi doreşte. El urmări linia buzelor ei cu vârful limbii, apoi le exploră până se îmblânziră si se întredeschiseră. O sărută mai adânc şi cu mai multă pasiune", până ce mâinile ei se încleştară în pumni pe ţesă-

^roTgustă, cu limba abia avântându-se printre buzele ei, ca sâ o aegusia, cu

înCremeni din nou, apoi se relaxă

descopere ce n oferea. Corp^£ controlată. Brook nu se gân- când el îşi păstră atenţia aet ^ ^ ^^ stăpânire de ^ daf dise că va fi nevoit sa se IP^^ ^ aşteptase< Avea gustul vinului gustul ei îl stârnea mai mu ^ ^ se înfruptaserâ> dar dincolo pe care îl băuseră şi al P^ ^ al Lilei

de acele arome se afla ^ nzua\itatea sau la bogăţia pe care o sim- Nu se aşteptase la se^ ^ tachinară, invitându-l să revendice tea. Buzele acelea eromai mult, când el ştia cu certitudine că ea va da înapoi dacă mişca prea repede. Dar îşi dorea mai mult. O dorea pe deplin ^ disperare.

Iar când ea îi întâlni vârful limbii cu al ei, într-o străfulgerare d arome ademenitoare, el aproape că-şi pierdu orice urmă de stăpâ* nire. întrerupse sărutul şi îşi odihni fruntea pe a ei, străduindu-se să-şi recapete suflul. Membrul i se încordă sub ţesătura pantalonilor, sângele îi bubuia în urechi, iar trupul îl implora să-şi obţină eliberarea.

-Am făcut ceva greşit? întrebă ea când el se opri să o mai sărute.

Rămaseră lipiţi într-o îmbrăţişare, cu capetele atingându-se, cu buzele lui la doar câţiva centimetri de ale ei.

-Nu. Eşti perfectă, spuse el şi vorbi serios.

- Dar când te-am sărutat franţuzeşte, am făcut-o greşit?

El zâmbi, chiar când un tunet răsună undeva în depărtare. 0, dacă ea avea de gând să joace rolul elevei, cu siguranţă el era în măsură să şi-l asume pe cel de profesor.

-Ai făcut-o exact cum trebuie. M-ai excitat şi am fost nevoit să mă opresc ca să-mi recapăt controlul.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi în ochi.

-De ce? Credeam că tu... că noi...

- Astă-seară este vorba despre tine, Lila, spuse el. Despre plăcerea ta. Nu despre a mea.

-Tu nu-ţi doreşti nimic?

îi sărută din nou buzele pentru că nu se putu abţine.

-îmi doresc totul, dar nu mă grăhpcr c; î ' de câştigat 5ra°esc. £>i, m plus, am un pariu

Ea întoarse capul.

- N-ai vrea să rămâi cu mine pe cap pentru tot restul

El nu răspunse nimic. Nu avea de gând sS ni„)- , mână însurat cu ea, dar ea era cea care stabIT

- îmi pare râu să te dezamăgesc, domnule.'dar o"" ParilJIi' nosc că este destul de drăguţ să te sărut, dar,' din ^ PlerZ*' ^ecu" cânţi o sonată la pian sau să discuţi despre brodpw 3 6Ste să Brook râse. Prietenele.

-Trebuie să-ţi mărturisesc că felul în care fac dragoste fost niciodată comparat cu broderia. e nu a mai

- Mie îmi place broderia.

;.Te convins.

.Sunt

Sflru *tă-mâ cu foc -*

mai întreb eu de dimineaţă cum se aseamănănu-i mai încuviinţă nici un preludiu, nici o săru- Pe ^ăs! gingaşă. în schimb, îi captură gura apăsat şi posesiv. tar n ga ar fi protestat dacă i-ar fi permis un asemenea lucru, Poat<l sărută adânc, o sărută până ce o lăsară genunchii şi gemu. ^ h rî încet pe pat, pironindu-şi genunchii de-o parte şi de alta coapselor ei. O cuprinse cu o mână de ceafă, degetele i se împle- tirăîn şuviţele mătăsoase ale părului ei castaniu, gura lui savurând amestecul acela erotic de vin şi Lila.

Iar când el rămase fără suflare şi se simţi cutremurat de dorinţă, **ea** îl prinse de gât şi îl sărută înapoi. Se dovedi o elevă iscusită, gura si buzele ei revendicându-le pe ale lui cu aceeaşi fervoare autoritară cu care o făcuse şi el. Pentru ceea ce îi lipsea la capitolul pricepere si fineţe, compensa pe deplin cu intensitatea pasiunii ei.

Brook avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu-i ridice fustele şi să o revendice puternic şi pe loc.

Desigur, ar fi pierdut pariul, dar în acest moment abia dacă îi mai păsa.

El se trase înapoi, îşi cobori gura ca să deguste din pielea gâtului ei, din scobitura de sub maxilarul ei. Avea un parfum dulce şi ademenitor, aroma de lăcrămioare plutind pe pielea ei. O dezmierdă uşor cu limba, gustând, stimulându-şi nevoia, chiar dacă hotărâse să nu cedeze mrejelor ei. Lila se arcui sub asaltul atenţiilor lui, dar el îi ignoră sânii care se înălţară spre el. I-ar fi plăcut să-i descopere, să-i sărute, să se înfrupte din mugurii întăriţi pe care îi vedea prin straturile ţesăturii subţiri pe care o purta. În schimb, îşi împleti degetele cu ale ei şi îi ţintui mâinile pe perna de langa capul e, ~ - „ce huzele pline, limba, oferind şi primind

O sărută din nou, n sup«£ elep ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ până ce degetele ei se ***** ^ ^^ po^^ rea mai mult. Brook se ^ ^ Imprimă q ^ dg săru_

unul dintre propriile pi ^ umflăturile sânilor. Ar fi putut să-i tări până la clavicu a e^ ^^ . ^^ ^^ dezgolită dacă ar fi scoată rochia cu uşu ace Brook nu voia ^ acorde atât de **crezut că îl va lâsa sa o** mu lttimpsâsegândeasca. ^

147
/J

Sfiana (jafen

însă îşi lăsă buzele să alinte mătasea corsetului, învăţând cu forma sânilor ei. Le sărută linia inferioară şi îşi apropie bu centrul lor, urmărind cum conturul sfârcurilor tari devine tot r^ vizibil. în cele din urmă, strânse buzele peste ţesătura care îi ^ rea sfârcul, sugând atât ţesătura, cât şi carnea pe care o ascundea.

Mâinile Lilei, încă înlănţuite cu ale lui, se strânseră de parcă se ţinea de el cu tot ce-i mai rămăsese.

- Eşti... Ea se opri şi trase în aer în piept. Eşti sigur că se cade ceea ce facem noi?

El se mută la celălalt sân şi repetă acţiunea, fără să se grăbească să-i răspundă la întrebare. Ea mai inspiră o dată, adânc şi repede, şi el auzi geamătul pe care încercă să şi-l suprime.

- Dacă se cade? Aş crede că nu. Dacă este plăcut? Fără doar şi poate. -Cred că... El îi prinsese cu blândeţe între dinţi sfârcul ascuns sub mătase. Eu... o... Eu cred că ar trebui să facem doar ce se cuvine. Ultimul ei cuvânt răsună ca un freamăt neputincios. El înălţă capul.

-Atunci, ar fi trebuit să menţionezi asta în condiţii. Mă tem că nu se mai acceptă renegociere în clipa asta. -Dar...

-O să-ţi eliberez mâinile acum. Aş aprecia dacă ţi-ai descheia corsajul de la rochie. Aşa aş putea să-ţi sărut carnea goală, ceea ce ar fi cu atât mai necuviincios. - Sub nici o formă.

El îi eliberă mâinile, aproape fiind nevoit să-şi desprindă cu forţa degetele din strânsoarea ei neclintită. -Acum, ce mai ai de gând să faci? -Am nevoie de mâinile mele. El îşi împinse genunchiul mai sus(în interiorul coapselor ei. -De ce? spuse ea cu un suspin, pref*cându-se că nu observă cât de aproape era de centrul feminităţii ei. -Ca să te ating, fireşte.

El întinse mâna şi trase tivul rochiei deasunn i
, | . c . . upra gleznelor şi mai sus de gambă. Mana lui întâlni mai curând ciorapul de - cât pielea ei dezgolită. Un alt bărbat, unul căruia aste^T^ plăcea atât pe cât îi plăcea lui, ar fi fost dezamăgit. ' nU_1

Degetele lui îi atinseră genunchiul, iar ea tresări

• să mă atingi? întrebă ea printre dinţii încleştaţi, ^.^duse genunchiul mai sus, apăsându-l uşor în căldura feminităţii ei. Dacă nu, va fi în curând. _0 să mă ierţi dacă amân discuţia pentru un moment care să ţie mai potrivit. Mâna lui alunecă mai sus şi o cuprinse de coapsă.

Sunt ocupat momentan.

El îşi ridică genunchiul şi îşi folosi mâna pentru a-i trage fustele mai sus, până reuşi să zărească marginea jartierei şi, chiar deasupra, pielea sidefie a coapsei goale. Brook nu mai putu să reziste. Se aplecă şi sărută pielea aceea, simţind cum carnea se înfioară ca răspuns.

El îi trase fustele mai sus, iar ea le prinse cu mâinile. în ciuda tuturor protestelor ei, nu le folosise ca să-l oprească. Acum voia să-l împiedice să o vadă. Ii va respecta dorinţa. în schimb, el se aplecă şi sărută din nou carnea descoperită a coapsei, deschizând gura ca să guste pielea ei catifelată. Se mişcă încet spre interior, cu capul între picioarele ei şi cu gura alunecând pe partea interioară a coapsei.

Mâinile ei erau albe acolo unde strângeau nebunește materialul pe care îl ţinea între degete, iar el se mută mai jos, nu mai sus, sărutând o parte a genunchiului, ridicându-i genunchiul şi sărutând-o in spate până când ea se cutremură.

Se mută din nou mai sus, fără să se grăbească, îngăduind buzelor lui să întârzie peste pielea ei şi aplicând diferite grade de presiune, până ce înţelese care o făcea să se zvârcolească sub el şi care îi făcea pielea să se înfioare. Cu atenţie, îi desfăcu mai larg picioarele cu genunchiul, iar buzele lui se mişcară mai sus. Ea nu dădu drumul fustelor, iar el se lansă în mici incursiuni pe sub ele, familiarizându-se cu peisajul prin atingerea buzelor lui.

Simţi parfumul excitării, ştiu că era pregătita pentru el. Corpul lui reactionă la descoperirea aceea revoltându-se împotriva limi- • i _ imnusese. Brook era un barbat disciplinat şi un telor pe care şi le in»F .

"bdător dar îi era mult mai greu sa-şiţinainfrau împulsu- rUeTuLUa. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie faţă de o fecioară,

i care se agăţa de puritatea ei şi nu făcea absolut ademenească în mrejele ei. Nu fusese niciodată atras în ^ ^ cial de inocenţă, dar a ei i se părea dezarmantă.

Acum urma să o dezarmeze. Buzele lui se mişcară din în mai sus, până ce picioarele ei începură să tremure acolo unde obr^ zul lui se apăsă în carnea caldă. Fustele ei slăbiră, iar când el croi din nou o cale pavată de săruturi spre genunchi, degetele ei mişcară şi ajunseră să strângă febril aşternutul de sub ea. Brook nu credea să fie o alegere conştientă. Avea ochii închişi, pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm alert.

îi putea oferi plăcere dacă îi permitea să o facă. încet, îi împinse fustele mai sus, dezvăluind spre plăcerea lui carnea delicată, centimetru cu centimetru. Nu avea picioarele deosebit de lungi. Nu era o femeie înaltă. Ca la orice alt capitol, Lila avea înălţimea ideală, nu era nici prea mare, nici prea scundă. Dar picioarele i se desenau în linii senzuale şi netede şi între

ele se ascundeau bucle de abanos care păstrau aceeaşi nuanţă cu a părului ei. Nu mai putea să observe decât trandafiriul sexului ei, era disperat să-i desfacă picioarele şi să vadă fiecare zonă din intimitatea ei.

în schimb, îi sărută pielea de pe pântec şi din interiorul coapselor, conturul şoldului şi locul în care se întâlneau piciorul şi bazinul. Lila tremură mai tare, răsuflarea ei se transformă în gemete apăsate, iar mâinile îi erau încordate de parcă se afla în agonie.

Brook îşi strecură mâinile pe sub coapsele ei, depărtându-le până când i se dezvălui pe deplin rozul cărnii ei.

- Frumos, murmură el.

Licăririle proiectate de flăcările din vatră abia dacă erau de ajuns pentru ca el să o vadă cu toată claritatea pe care si-o dorea, dar nu-i slăbi cu nimic admiraţia.

-Este îngrozitor, murmură ea.

-Chiar te rog, poţi să-mi ceri să mă opresc orican [1]

Credea că trecuse deja de acel punct, dar nen^ tate, se aplecă şi îşi apăsă buzele peste carnea TIT - T" ei se ridicară uşor de pe pat, iar trupul i se strânt , Soldunle . . . - c asemenea unei corzi de vioara.

-Ai putea să-mi spui să nu te sărut aici, spuse el A . nimic c

şi încercui cu limba mugurul centrului ei. Sau să nu teZg^i^ 150

- Sâni tâ-mâ ***cu foc ««***

^ răspuns, ea gemu şi, chiar dacă el îi păstră picioarele desfă- orice urmă de rezistenţă se nărui ca de la sine. ^Se aplecă să o guste, scufundându-şi limba înăuntrul ei. Era umedă şi strâmtă, iar mădularul lui începu să zvâcnească la gândul **de a** pătrunde în taina moliciunii ei.

Brook se agăţă de ultimele frânturi de stăpânire pe care le mai avea.

-Ai putea să-mi spui să nu gust din tine sau să nu ling muguraşul de aici.

El făcu întocmai ce îi spuse, o linse cu mişcări uşoare şi repezi şi se trase înapoi. Lila scoase un mic geamăt, iar şoldurile i se arcuiră. -Mai vrei? întrebă el.

Ochii îi erau închişi şi ea refuză să-l privească.

- O să iau asta ca pe un da.

El o linse din nou, de astă dată lăsându-şi limba să exploreze, conştient de cât era de sensibilă la atingerile lui, păstrându-şi mişcările uşoare şi tandre. Ei i se tăie răsuflarea în vreme ce limba lui o studia, şoldurile i se mişcau într-un ritm de care nu-şi mai dădea seama.

-Lasă-te dusă, Lila, murmură el, gura lui fiind aproape lipită de carnea ei excitată. Lasă-mă să-ţi ofer asta.

-Nu, spuse ea printre dinţi. Nu vreau să pierd.

- Pierzi doar atunci când îţi refuzi plăcerea.

El se aplecă din nou, iar de data aceasta nu-i mai acordă nici o frântură de milă. Limba lui o dezmierdă şi o desfătă cu mişcări intense, făcând-o să se apropie tot mai mult de punctul culminant, cu o răbdare pe care puţini bărbaţi ar fi avut-o. În cele din urmă, ea urlă, iar corpul i se arcui, apâsându-se puternic spre gura lu, Ea lui îsi continua asaltul, descatuşandu-se S^r^p^paŋaCă„aeaSeprăbuşipespate cu un strigăt înăbuşit- ^ ^ ^ ^ nu ^ ^

El câştigase P*»»^ Dar Brook îşi dorea să savureze mai plăcerii pe care ^ ea fl dorise> îşi dorisfi ^ ^ ^ mult din ea. ven m voia să-i simtă din nou dorinţa, nevoia pe limba, mâinile pe lei.

careodezlănţuiaînâun

JL. Ştiind că nu mai era atât de sensibilă acum, el era mai n * cât, îi desfăcu picioarele şi folosi un deget ca să studieze co^' feminităţii ei. Ea se smuci când îi simţi atingerea, carnea ei del^^ se contractă. Când el îşi trecu un deget peste centrul ei, Lila tres-

- Nu. Gata, gemu ea, dar el nu terminase încă.

îşi mişcă degetul peste micul mugur până când ea **încetă** să mai împotrivească şi îşi desfăcu picioarele pentru el. Ochii ei ave au o nuanţă incredibil de aurie când ridică privirea spre el. Străluceau de parcă ai fi zis că erau făcuţi din aur lichid.

Brook se aplecă din nou şi o posedă cu gura, de data aceasta mai aspru. îi supse feminitatea, o şfichiui cu atingeri rapide, îi mistui carnea excitată. Degetul lui îi exploră intrarea, fără a se scufunda înăuntrul ei, urmărind doar conturul şi atingându-i uşor pielea. Când simţi primii fiori ai orgasmului ei, îşi înlocui limba cu dezmierdările degetului mare şi îi studie chipul.

Fusese întotdeauna frumoasă. El cunoscuse puţine femei atât de frumoase ca ea. Dar când era cuprinsă în iureşul pasiunii, ea era cu adevărat răvăşitoare. Era roşie în obraji, pielea îi strălucea, părul încurcat i se desena în jurul feţei ca o aură întunecată. Buzele ei înroşite se întredeschiseră, iar ea urlă chiar în clipa în care el îi simţi convulsiile plăcerii.

Brook ar fi dat orice dacă, în clipa aceea, ea ar fi deschis ochii şi l-ar fi privit.

Acela fu momentul în care ştiu că este în pericol.

Lila pierduse. Şi nici pierduse în liniştе si cu demnitate. Pierduse expnmandu-se cu voc, tare si voluptate. Doamne, Dumnezeule, dar a doua oară îşi *dorise* să piardă

Era vag conştientă de soţul ei Se pă i fie alături prea multă vreme, acum câVT ^ "" **** ea. Putea să-i simtă ochii aţintiţi asupra e i - * ' El 86 a?GZă lângă părul de pe frunte. Nu putea să'se uite l el ^ tU"P ce " îndepărtă felul în care reacţionase la atingerea lui. ra prea stânjenită de

Voia să se eschiveze şi să-şi îngroape capul sub ne şi pături. Din păcate, în cabană nu existau toat" mUnte de P er" dacă se prefăcea adormită... Dur cum să doar mă c u e acestea Poate deasupra taliei? Ustel e ridicate

—r-mr-jr l 'Mi

Sărută-mă cu foc -

•„ce în jos să-şi acopere picioarele. le împ[1115]

lila spuse el-

că nu o să te umpli în pene cu victoria ta. ^păstră ochii strâns închişi, ^gentleman nu se umflă niciodată în pene. p deschise ochii şi îi întâlni privirea. -Tu, domnule, nu eşti un gentleman.

În loc să se simtă pedepsit aspru, şi pe bună dreptate, el zâmbi larg. -Tu, milady, ai muri de plictiseală dacă aş fi gentleman în pat. Ţe-ai întreba de ce se bate atât apa în piuă. Acum am încredere că ştii care este diferenţa dintre cum fac eu dragoste şi broderiile tale. -Te rog, nu mai spune nimic. Simţea că obrajii îi erau în flăcări.

încercase să-şi acopere îmbujorarea cu mâinile, dar el le dădu la o parte şi le ţinu cu delicateţe într-ale lui.

-Reacţia ta a fost perfect normală. Corpul tău a experimentat ceea ce a fost conceput să experimenteze. Nu o să ajungi în iad pentru un orgasm. - Dar m-am purtat ca o sălbatică.

Ochii ei erau strâns închişi şi simţea cum lacrimi amenin au să i se rostogolească pe obraji. Nu putea să permită una ca asta. -Te-ai purtat ca o

femeie plină de pasiune. M-ai înnebunit cu totul. Ha deschise ochii. -Ce vrei să spui?

-Vreau să spun că..., el o mângâie pe obraz cu o tandreţe la care nu se aşteptase, nu ştiam că sub toată frumuseţea ta pedantă şi pudică se ascundea o frumuseţe răvăşitoare.

Acum, obrajii îi luară din nou foc. Se bucurase de complimente de când se ştia, dar acesta era cumva diferit. Mai intim, mai plin de sens.

- Deci, nu a fost un păcat?

-Plăcerea nu este **un** păcat.

-Da, dar felul ta care... ce «eau să spun este... toate cuplurile căsătorite facasta? ^ ^ răspundăi însă apoi se

El dadu **să** deschidă B ^ ^ „ aminti mai degrab. ^ ^ ^

gândească, ^^„ise odată când se plimba prin pădurile din speriat, pe care

Blakesford.în dormitoarele lor, slavă Domnului. O să spun doar că cunTl^^ sul, aşa cum se numeşte, nu este un secret.

- O, dar parcă ai spus că este franţuzesc. Sună a latină.

El îi dădu impresia că ar fi putut să continue discuţia, apoi ^ tină din cap.

-Am putea să discutăm despre lingvistică mai târziu?

- Desigur. Vreau să-mi pun cămaşa de noapte înainte să adorm.

-N-am spus că o să dormim. Nu încă, în *orice* caz.

Lila se uită lung la el, la zâmbetul galeş şi maliţios care îi curbă buzele. Simţea un respect reînnoit pentru buzele acelea, pentru iscusinţa cu care şi le folosea.

Şi apoi îşi aminti că pierduse pariul. Nu însemna doar că îşi păstra dreptul să ceară o anulare. însemna şi că el câştigase. îi spusese că putea să-i ceară un lucru, iar acum ea va trebui să-şi respecte promisiunea făcută. Se simţi străbătută de un mic fior, anticipând ceea ce urma. Ce îi va cere să facă? Chiar va fi ceva cu adevărat scandalos? Ceva ce va trebui să facă pentru că un refuz ar fi însemnat anularea pariului?

-Iartă-mă. Ea se ridică şi îşi dădu părul pe spate. îţi sunt datoare cu un premiu. Ce vrei?

El o privi pentru un moment care i se păru lung, foarte lung.

- îmi dau seama că nu vreau să-mi revendic încă premiul.

-O. Atunci când o să...

-Ţi-ar plăcea să ştii asta, nu-i aşa? Asta ţi-ar strica aşteptarea.

- Măcar spune-mi ce vrei.

- Ca să te liniştesti? Nu prea cred. îmi place să stiu că stai ca pe ace.

Ea îi aruncă o privire încruntată şi sări în picioare.

- Eşti un om îngrozitor.

-Aşa a spus şi regele când m-a făcut Sir Brook

- Este evident că regele a făcut o mare greşeală! Măcar încearcă te rog, să te porţi ca un gentleman şi să-mi a ' ^^ ' ' tate ca să-mi pun cămaşa de noapte.

- Prea bine. O să ies afară câteva clipe înainte să

El închise uşa în urma lui, iar ea se aşeză pe pat^^ pioaia mâini. Făcuse o mare greşeală. Nu prea avea cum să-şi ^ Capul în ze, căci nici nu bănuise cum putea Brook să o facă să se sh repro-e~ -N-am de unde să ştiu ce fac alte cupluri căsătorite. Nu

tă. Ni i

Sănită-mă cufc

^ închipuise vreodată unele dintre lucrurile pe care i le flS^carr1^ ^ăcar nu-şi dorea să şi le amintească acum, pentru că irosească din nou.

Dar ce se va face acum că pierduse pariul? El va anula căsătoria, a va reveni sub protecţia tatălui ei şi a infamei Valencia. Nu era vorba că-şi dorea să fie soţia lui Brook. Voia să stea departe de Jnama ei vitregă.

în plus, acum, că fusese sarutata de Brook în toate felurile şi locurile acelea, tindea mai degrabă să creadă că-şi dorea să rămână soţia lui- Era ceva ce îi va face în fiecare seară dacă era soţia lui? Si de ce oare se gândea să-i permită să repete ceea ce tocmai îi fă- oise? Nu putea fi de acord să-l lase

l că era îmbrăcată doar pe jumătate sau că ar fi

Ea uită cu to^u vu cum să nu se grăbească să trebuit să pară ca Mama privi cu prudenţă> lingându si cerceteze mama *

să o atingă din nou dacă toată povestea lor se va încheia pur şi simplu cu o anulare. Nu ar trebui să dorească un bărbat care nu voia să fie atins de ea.

Lila îşi dădu seama că zăbovise prea mult timp pe pat şi se ridică pentru a-şi pune cămaşa de noapte. îşi făcu ritualul de seară şi urcă iute în pat, trăgând pătura până sub bărbie. Se apropie cât mai mult de perete, pentru ca Brook să aibă suficient loc. El rămăsese afară mai mult decât s-ar fi aşteptat, iar ea speră ca, atunci când va reveni, să creadă că adormise, astfel că Lila închise ochii şi căută să pară că doarme.

Bătaia rapidă a ploii pe acoperiş şi înlănţuirea de tunete care bubuiau în depărtare nu o lăsară să adoarmă şi, pe măsură ce timpul trecea, începu să se întrebe dacă Brook se va mai întoarce. Dacă Beezle stătuse la pândă şi îl înhăţase? Dacă el nu mai voia să o revadă şi prefera să doarmă afară? O ura atât de mult, încât să doarmă în ploaie? Uşa se deschise brusc, iar Lila fu atât de surprinsă, încât uită se mai prefacă adormită.

Brook purta ceva micuţ şi si care i se tot zvarcolea în braţe. La

început, se gândi că era un şobolan, dar cand 1 să ,os ceea ce ţinea în braţe, îşi dâdu seama că erau pisica portocahe pe care o văzuse cu o zi înainte şi doipisoiaş».întoarse repede pe a lui.

-îi muta la adăpostul stivei de lemne. Nu ştiu sigur unde' ţinut până acum.

- Eşti sigur că erau doar doi?

Lila întinse o mână spre pisică, care o adulmecă cu grijă, apoi se întoarse la spălatul ei.

-Am aşteptat să văd dacă se întoarce după alţi pui. Nu s-a întors Lila ridică unul dintre pisoi, care mieună numaidecât. Pisica înălţă capul, dar simţi că Lila nu era o ameninţare, pentru că reveni la netezirea blănii ei. Lila mângâie pisoiul până când acesta începu să toarcă şi închise ochii, aţipind. Era absolut minunat, o pisoias portocaliu ca mama lui, dar cu dungi albe.

-Este o perioadă ciudată din an în care să faci pui. Am văzut-o ieri cu un şoarece sau cu un şobolan, dar ar trebui să vedem dacă avem să-i dăm ceva de mâncare. Brook dădu din cap.

- O să mă uit în coşul doamnei Spencer.

în timp ce el căută mâncarea, Lila găsi o pătură veche şi o aşeză lângă foc. Aşeză pe ea pisoiul adormit, iar mama i se alătură curând. La puţin timp după aceea, toţi trei erau ghemuiţi unul în altul. Ea îşi dorise întotdeauna o pisică sau un câine când era copil. Tatăl şi mama ei îi interziseră un asemenea lucru. Avusese un ponei, dar nu avea cum să aducă un ponei în casă sau să se cuibărească lângă el noaptea. Lila îi aruncă o privire lui Brook

- De ce i-ai adus înăuntru?

El ridică din umeri, punând supă din oală îw r . ~ . c c - - r \ a lntr_0 farfurioară.

- O să fie furtuna. Eu nu mi-aş dori să rămân f

Nimeni nu şi-ar fi dorit, dar majorităţii bărhaKi"3 aCUm" noştea nu le-ar fi păsat dacă un animal ¿mâne, f * " cu"

- Mă bucur că i-ai adus

înăuntru. O să stăm w fUrtUnă' şi la căldurică. m Cu siguranţă

şi netezindu-şi blana udă. Pisoii, ai căror ochi abia dacă seseră, se cuibăreau aproape de mama lor, care îi li ngea **

-Are pisoi. Lila se ghemui ca să-i analizeze atent. Undei-^ ^ i Privirea"; ef Q

Brook nu răspunse imediat şi, când ea îşi ridică r '

El îi aruncă o privire ciudată şi puse farfurioara - care lipăi cu poftă din supă. ^ m Plicii,

- Saruttt-ma ***cu foc -***

, ezut nui degrabă că o să te opui, spuse el, dezbrăcându-si audă şi

Î

lael.

A si trecându-şi degetele prin păr.

b^U trebui să-şi întoarcă privirea de la el cu forţa. Când se uita a avea cum să nu se gândească la tot ceea ce îi făcuse cu doar .teva minute în urmă, iar toată fierbinţeala îi cuprindea din

n0uobra]n. .Eu? De ce?

Ea se ridică şi se îndreptă spre pat. Cabana, care păruse perfect confortabilă cu câteva minute mai devreme, părea acum mult prea „ucâ. Brook nu era un bărbat impunător, nici ca statură, nici ca purtare, dar prezenţa lui o făcea să se simtă mică si vulnerabilă Dintr-odată, îşi dădu seama că nu-şi purta

halatul, iar cămăsuta de noapte nu ascundea atât de multe pe cât şi-ar fi dorit

Ea se strecură în spatele perdelei pe care o aranjase în fata patului ca să aiba propriul colţişor de intimitate, dar şovăi dacă să se bage în pat. Nu voia să-i dea impresia greşită.

-Celor mai multe femei nu le place să aibă păr de animale pe haine.

-Mama era aşa, dar eu mi-am dorit întotdeauna să am un ani- mal de companie. -Mă surprinzi.

Nici dacă i-ar fi spus că era un pirat, cuvintele lui n-ar fi uimit-o mai mult. În sfârşit, îl surprinsese. În sfârşit, făcuse ceva atipic pentru cutiuţa în care o aşezase. Poate că va reuşi să o vadă, în sfârşit, ca mai mult decât pe fiica răsfăţată a ducelui, aceea care fusese pe vremea când se cunoscuseră.

El se aşează să-şi scoată cizmele, apoi le aranja cu grijă pe podea, ca noroiul să nu murdărească lemnul. Lila se încorda, ştiind că va veni curând în pat. Nu era foarte pregătită să doarmă lângă el. Şi nici nu voia să insiste ca el să doarmă pe podea. încă îşi revenea de pe urma rănii de pumnal, o rană cu care se alesese ca să o salveze pe ea. El avea nevoie de odihnă.

Nici ea nu-şi exagerat şi ur-
- Cred că o sa roa culc acu» . r
cându-se în pat.
-Vin şi eu într-o chp- aşternuturile în jurul ei. Credea
r r.o ^ri în timp ce-şi
Lila se opri în timp c că îl aşteaptâ?

/

-Sftana (jafen-

-Sunt sigură că o să adorm înainte să te culci tu. O umbră o acoperi, iar ea se întoarse cu faţa spre m stătea deasupra patului, fără cămaşă. Slavă Domnului că ^ încă pantalonii. PUrta

-Ai emoţii că vin sâ dorm cu tine? -Nu. Trebuie să recunosc că mi se pare cam ***prea*** intim d după toate câte s-au întâmplat deja în seara asta, nu prea n^' ce să-mi faci. ai

îl auzi chicotind uşor, chiar înainte ca patul să se lase sub greu tatea lui.

-O, micuţa mea nevinovată. Ce mă distrez dovedindu-ţi cât

te înşeli.C&pitoCuCl2

Trupul lui cald se aşează lângă ea, iar Lila se împotrivi dorinţei să arcuiască spre el. În schimb, se strânse mai bine pe partea ei de pat aşteptând ca el să se năpustească asupra ei. Nu o făcu.

El şuieră uşor printre dinţi, scoţând un suspin îndurerat, iar apoi rămase nemişcat.

0, cum să se mai prefacă ea că doarme dacă el era în suferinţă? Se întoarse spre el, sprijinindu-se într-un cot.' -Eşti bine?

Trăsese aproape complet perdeaua, ferind astfel patul de mare parte din lumina focului. Afară fulgeră. Furtuna se dezlănţuia încă la câţiva kilometri depărtare, dar pentru o clipă încăperea scânteie în note mai luminoase. Chipul lui părea întunecat şi tăiat în piatră. - Sunt bine. M-am mişcat prea repede. Lila se ridică îngrijorată. -Nu ţi s-a deschis din nou rana, nu-i aşa? -Nu. în graba mea de a veni lângă tine în pat, am uitat de rana mea. A fost o înţepătură. Nimic mai mult.

Nu era genul'de bărbat care să şuiere de durere de la o înţepătură. Dacă i se deschisese rana, era bine să o cureţe şi să o banda- jeze din nou.

- Lasă-mă să văd. Ea trase de pătură. El o ţinu pe loc. -Lila. Sunt bine.

-Lasă-mă să văd. ^ ^ q trage Jn jos Nu putga ^ ^

El dădu drumui p^ peste el să dea perdeaua
într-o parte
nimic în întuneric^ jn coiţuj opus al camerei> piska înălţă
şi să aibă mai mu . cobori şi se culcă la loc.
capul şi o privii

•Lui Brook i se tăie din nou răsuflarea, iar Lila îi aru Părul despletit cobora în valuri peste pieptul lui. Sigur fe ° Privire- îi pică prea bine. w Senz aţia nij -Scuze.

Acum, că avea mai multă lumină, se aşeză în **genunchi** si bandajul. Părea curat şi uscat. Rana nu începuse să sângerezi nou. Ea trase de legătură şi se uită dedesubt. Nu văzu nici un e de infecţie. Părea să se vindece repede.

-Mulţumită? întrebă Brook.

-Da. '

Acum era momentul să-şi retragă mâna şi să-l învelească din nou cu cearşafurile. Ar fi trebuit să se întindă la loc şi să reziste avansurilor lui, păstrându-şi astfel măcar o urmă din pudoare si demnitate.

Totuşi, mâna ei zăbovi, degetele stăruind chiar deasupra pielii de bronz de pe pieptul lui. Tenul ei părea alb ca spuma laptelui pe lângă nuanţele aurii ale pieptului lui.

- De ce ai pielea atât de bronzată? întrebă ea.
- Cred că avem o fărâmă de sânge mediteraneean pe undeva prin familia noastră, îi spuse el. Unul dintre strămoşii mei n-a putut să reziste farmecelor unei prinţese marocane. Sau aşa ne spune legenda.

-Serios?

Ea aruncă o privire spre chipul lui. Ochii lui, mereu atât de întunecaţi şi misterioşi, rămaseră aţintiţi spre ai ei.

-Aşa se zice. Firește, s-ar putea să fie și pentru că Northbridge se mândreşte cu cea mai bună lan.-

- ' . , . ,una ia S a dm toată Ang ia. Sunt faimoș pentru ca înot acolo ore întregi vara

Ar fi vrut să-l întrebe dacă înot-a 1 j gândul impertinent să fie exprimat

^^ ^ ^^ *

- Iar eu care credeam că-ţi petrec"

şi ucigaşilor din Spitalfields. 1 0t tlmPul Pe urmele hoţilor

-Aş face-o, dar mama insistă să o m-,j • .

Sunt sigur că înţelegi. ' Vl2Itez din când în când.

Nu înţelegea. Mama îi murise de cinci mama ei vitregă nu solicitau sau nu părea" *?!'.iar nici tatăl, nici pania ei. O trimiteau departe de casă cel mai^/^ nev°ie de com- întrebau măcar unde se afla sau ce făceaa în * eSea" Se îndoia că se est moment. Nimeni

Sátuta-ma cu ***foc -***

-ul dacă ar fi dispărut şi nu s-ar mai fi întors nicio- ui.-ar ft dus ei ar fi fost descumpănit, dar el nu ar fi plâns * poatţC]l,nă ea. îl avea pe moştenitorul lui şi o tânără fiică dat3; oratdupă ea. 1

L care să-i iubească. ad° i ar fi fost uşurate să nu mai fie nevoite să o primească la Rude 6 când tatăl ei o trimitea la plimbare. Debutantele şi dom- eleatUn]g necăsătorite s-ar fi bucurat, dornice să-i ia locul pe scara ni5°alá Nu avea prieteni adevăraţi, căci doar se folosise de alte fete 50C1-.şi atingă propriile scopuri. Iar când mama ei se îmbolnăvise şi rMsi dorise un prieten, nimeni nu venise în vizită pentru altceva decât să jubileze pe seama supărării ei. Bărbaţii nu erau prieteni, ci premii de câştigat. Poate că fratelui ei îi va fi dor. Ea şi Colin fuseseră mereu apropiaţi. El o proteja, o însoţea, o avertiza să stea departe de bărbaţii cu caracter dubios şi o mustra pentru purtarea ei nepotrivită. Dar şi el avea viaţa şi interesele lui. Nu ar fi plâns-o prea multă vreme.

Coborî din nou privirea, spre carnea tare pe care o avea chiar sub mână. Nici măcar soţul ei nu o dorea. Abia aştepta să pună punct acestei căsătorii şi să scape de ea.

-Ai de gând să mă atingi sau o să mă chinui toată noaptea? Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui. Gura lui se curbă ştrengăreşte, dar ochii îi erau întunecaţi şi aprinşi de dorinţă.

Privirea ei coborî până la brâul pantalonilor, pe care cel mai probabil îi păstrase ca să nu o îngrozească. Nu avea experienţă cu astfel de lucruri, dar putea să vadă umflătura de sub material, un semn, o ştia pană şi ea, de excitare. -Vrei să te ating?

-Trebuie să implor? **să şi_i închipuie implorând.**

Ea **aproape că izbucni în** râs. **Nu p^ ^ ^** -Am **făcut-o o dată. N-am de g ^ ^ cu asalt o implorase** să **Ea se retrase uşor când amiurt^ cruă, atât de nepăsătoare. Nu,** se **mărite cu el, iar ea fusese atat^ ^^ Derring nu ar mai fi implo- bărbatul în care se transformas ^ Derring , prezent n|d ^ rat niciodată. însă Lady ^"fturoasă din nas dacă ar fi făcut-o. nu s-ar mai gândi să strâng^ it pentru a-i cere iertare. El voia Acum nu era un moment:i atingând-l cu degetele, în treacăt,**

s ă t a r i n l i a r s ă » » - s p i r e

pielea ñná de ^^ ^când ea îşi trecu mâna peste sfârcul lui care se înfiorâ

Sfiana Cjafen ^

si $_{s}$ - ea urmărindu-i conturul cu degetul. ' Se In^ri,

Mâna îi alunecă peste muşchii puternici şi ajunse de $_{Ce}$ parte a coastelor, învăţându-le textura şi senzaţia. Acolo undf* era moale, el era tare şi solid. Degetele ei se furişară mai j_{0s}, * ** buric. Pieptul lui era presărat cu foarte puţin păr, dar $_{0}$ linie^ firicele aurii pornea de acolo şi se pierdea până mai jos. Ea $_{0}$ **urmări** cu mişcări blânde, dând la o parte pătura din calea ei.

Mâna lui îi cuprinse încheietura într-o prinsoare ca de menghina.
-Nu încă.

Ea clipi spre el, aproape ca trezită dintr-un vis. Fusese atât de concentrată să-i exploreze trupul, încât uitase că trebuia să fie rezervată şi sfioasă.
-Credeam că vrei să te ating.

- Nici n-ai idee cât. Dar îmi făceai, fără să o ştii, promisiuni de care n-ai de gând să te ţii.

Bineînţeles, se referea la împreunarea lor. Atingându-l atât de aproape de... organul lui, lăsa să se înţeleagă că voia să consume căsătoria. Or, ea nu-şi dorea un asemenea lucru, nu când totul se va încheia cu o anulare. Nu când singurul lucru pe care Brook îl dorea era corpul ei.

El se ridică, iar ea se trase în spate. Uitase că erau în pat împreună. Rana lui o făcea să uite cât era de viril şi de puternic.

-Iar acum este rândul meu să te ating.

-Dar tu m-ai atins mai devreme.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să mai apuce să le oprească şi simţi cum faţa i se înroşeşte într-o clipită.
-Vreau să te ating din nou.
El îşi trecu degetele peste obrazul ei, lăsându-le să coboare într-o mângâiere pană spre pieptul ei.
-De ce? Trebui să plece capul să-si],„ - , $_{te}$ faţă ca să o ferească de p,$_{i_{vi}}$; ^ continue. Ce vreau să spun este că **tu 7*** devreme. Nu-i aşa? "U $_{tl^{rni}}$ Pierea mai

El îi împinse părul pe spate şi îi cupri$_{nse\,f}$. surprinsă de gingăşia gestului. De parcă *i J f* ^ *PalmG ı Ula*
^{11} pasat de ea.

sanmx-mcufoc

- d cum atingi punctul culminant. Se aplecă în ^ $_{e}$ b u z e . Vreau să o văd din nou.

n s â r u $^{t\,â}$ ¿ j s p e r a r e ca el să o atingă din nou. îşi simţea 'j.riila# ^{d}^ $_{rbin}$te în locul în care mâinile lui îi cuprinseseră atât de ^{e} $_{era\ atât}$ ¿$_{e}$ uşoară, atât de blândă. Şi totuşi, ^ că fie exigentă şi categorica.
^ **e data asta, tu** o sa...
?$_{s}$riu cum să o spună în cuvinte.

k"ar plăcea, spuse el şi îi sărută colţul buzelor. Dar nu cred că "•'că pregătită pentru asta. Sărută şi celălalt colţ. Şi, după cum STâs. sunt un tip răbdător.

ᵘ aprinse cu delicateţe umerii în palmele sale. Sub cămaşa sub- ţjie de noapte, pielea ei ardea la atingerea mâinilor lui. El strecură un degᵉᵗPᵉ sub marginea dantelată a corsetului şi o trase spre centru, unde se jucâ cu funda pe care o înnodase ca să încheie rochia.

Ea inspiră tremurător aer în piept şi îi privi chipul. Toată atenţia lui se concentra pe funda aceea albă. încet, urmări linia panglicii până o cuprinse cu două degete. Era de ajuns să tragă iute o dată, iar funda s-ar fi desfăcut. în schimb, trase cu multă delicateţe, pentru ca nodul să se desprindă cu o lentoare chinuitoare.

Lila îşi ţinu răsuflarea, incapabilă să se mişte sau chiar să mai vorbească. Ştia că în momentul în care materialul se va desface, ea va rămâne expusă sub privirile lui. Părea incapabilă să-l roage să se oprească. îşi simţea sânii grei şi plini. Sfârcurile i se ridicară, întăriţi şi sensibili sub materialul fin. Era de parcă propriul trup o trăda şi implora atingerea lui, chiar dacă mintea îi spunea că, dacă încuviinţa un asemenea lucru, risca să se îndrăgostească de el. r i • ■ _ U\m si inteligent. Nu avea cum să se

bra chipeş, peneros, curajos, Dun şi un. *

- c i i - r»i cât îi dăruia mai mult din trupul

apere in faţa unui **bărbat ca el. Cu cat nu** ᵖ

. ^ **nfere inima** cu totul.

cu atât risca mai mult sa-i ofe^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ Nodul se desprinse, iar ^

dar ea u prinse iute şi a opri

decât. Ar fi alunecat pe tle ^ ^ dădu mâinile la Q parte ȷ̇ᵣₛă.. ferm chiar deasupra sarn or.^ ^^^ şi se apucă să.ȷ ᵛlnȷ̇epărteze respectă dreptul de a râm Degetele iui se împletiră printre şuviţele părul bogat de pe ^'J^nii până ce Lila se văzu nevoită să ri- ei, răsucindu-le în ' tă> apoi se aplecă şi o sărută. Buzele îi

/

dice bărbia. O «nu nerau tandre, iscoditoare. O sărută de parcă ar fi f$_{ost}$. , femeia pe care o dispreţuise în ultimii şapte ani. Când-^ ^{lui,n}u buzele să se deschidă, ea le depărtă pentru el, nefiind"^{1}^^{6}^ nu-i răspundă sărutului lui.

^{star}e s$

Se simţi străbătută de un fior de fierbinţeală când limbile încolăciră într-un dans febril. Gura lui se înclină peste a ei limu ^{Se} se împreună cu a ei, dezmierdând, explorând. Şi îşi dori ca el # ^ se mai oprească niciodată. În clipa aceea, îşi dori să i se dăruiască Chiar dacă ceva dinăuntrul ei se răzvrăti la vulnerabilitatea momentului, ea îşi desprinse degetele şi eliberă ţesătura cămăşii de noapte. Materialul îi alunecă de pe umeri şi se opri deasupra sânilor.

Brook continuă să o sărute, iar ea îi deveni prizonieră de bunăvoie, ţintuită pe loc de mâna înfăşurată în părul ei. Strânsoarealui era hotărâtă, dar nu dureroasă, ci suficient de fermă încât să-i dea de înţeles că el deţinea controlul.

în cele din urmă, el se retrase. Mâna din părul ei rămase nemişcată, dar cealaltă trecu molcom peste pielea dezgolită a umărului.

-Eşti ca o statuie de marmură, murmură el. Atât de albă şi de perfectă.

-Atât de rece, spuse ea cu o urmă de amărăciune în glas. -Nu în clipa asta. în clipa asta, pielea îţi este înfierbântată şi vie. Să gust din căldura ei?

Cu siguranţă întrebarea era retorică, dar ea nu avu cum să împiedice răspunsul afirmativ care îi scăpă printre buze. El coborî din nou capul şi îşi lipi buzele de umărul ei. Gura lui era înfocată şi umedă, iar Lila se cutremură când o simţi pe pielea ei. Cu buzele şi limba, el h exploră fiecare părticică a umărului, alunecând spre valea claviculei şi urmărind linia gâtului. Lila aproape că rămase fără suflu. Nu ştiuse că pielea de np„$_{m}$- i . - . j incredibil de sensibilă. $^{? Umaml 61}$ p$^{utea să fie atât de}$

Buzele lui coborâră, punctând o cămv ***A*** gâtului până la umflăturile sânilor Carne 7 ^^ ** $^{k p}$ prelung şi delicios pe care i-l $_{apâsa pe}$ * ' $^{a•dea la}$ Secare sărut bătăile inimii când limba lui pătrunse î$_{n}$ val ° ^ $^{6 aUZlt}$ acoperită acum de materialul subţire. * ^{63} ^{dIntre} sâni, abia

Şi apoi îi prinse marginea cămăşii între dinţi i până ce ea simţi aerul răcoros pe sân şi $_{pe sfă}$ $^{° trase}$ mai jos,

$^{c-}$ ^{El} gemu încet,

Sdnitd-md cu ***foc***

$_{c}$a să se mai simtă în largul ei. Părul îi era înfă-

•nd-o P$^{rea lung}$! \$_{u}$\ dar Brook o eliberă şi îşi folosi mâna ca să r$^{r:}$,te pumnul iul, a

/celălalt sân. .

? -dice mâinile şi sa se acopere şi, chiar înainte de a o ^ un mormăit gutural, un sunet foarte satisfăcut.

^{fa} le câte ori mi te-am închipuit aşa? Cu părul desfăcut, cu ^{6} p$_{ie}$i$_{e}$a caldă sub atingerea mea?

sân* g$^{°i7iP}$

^u, şopti ea- $^{c• A}$,

ceruse de soţie în noaptea aceea la bal sau era un lucru

ândise de când sosiseră la cabană?

Nu se gândise niciodata ca şi-o închipuise aşa. Şi-o închipuise când o

asaşi la care se gi

_De mult mai multe ori decât am de gând să recunosc, spuse $_{„I şi ii}$ aruncă o privire luminată de o urmă de surâs. Şi totuşi..., întinse mâna, trecându-şi dosul palmei pe o parte a sânului până ce îi mângâie plinătatea de dedesubt, eşti mai frumoasă decât mi-aş $_{fi}$ putut imagina.

Mâna lui se închise pe carnea ei, frământându-i uşor sfârcul cu un deget. Sub efectul senzaţiei, Lilei i se tăie respiraţia, iar o străfulgerare ascuţită de plăcere i se împrăştie prin tot corpul. Afară, tunetul bubui din nou, iar fulgerul, mai aproape acum, înflăcără cerul.

-îţi place asta? întrebă el şi, cu degetul mare, desenă cercuri în jurul cărnii încordate.

Lila nu reuşi să mai răspundă, nu voia să răspundă, nu voia să se gândească la ce îi făcea. - Să vedem dacă îti place asta.

El cobori capul, iar ea îi mai văzu doar creştetul. Ii simţi răsuflarea caldă pe pielea sânilor, iar apoi o dezmierdare uşoară peste sfârc Ea tresări si când se linişti, se întâmplă din nou. Limba lui, umedă ■ • . .' _ . . mmi i are, îmbiind-o cu mişcări jilave şi iscusita, n înconjura de a fi atinsă peste tot.

până când aproape că înnebuni ae ^ ^ ^ dfi ^ ^^ Tocmai când ar fi urlat de dori_ J^^. mugurul cu limba Lila în gură, îl supse necruţător ^^ sân pe care el să îl desfete cu gemu şi se arcui, oferindu-şi c

aceleaşi dezmierdări. degetul ca să răsfeţe carnea înnebunită, El se supuse, folosindu-şi ^ q împinse uşor pe pat şi se coborî acum înfiorată de buzele • de.G parte şi de alta, ea nu protestă

deasupra ei, cubraţeleP^

r ^ 165

Sfiana gaien *

Ploaia răpăia sacadat pe acoperiş, iar vântul se izbea în

1 1 *f*_____!.»/> InXiinfrii

de la ferestre. înăuntru, Lila era prinsă în inima propriei fo ^ El nu o iubea,

dar ea nu putea descrie ceea ce el îi face. ttUni

uni.

nile şi gura decât ca fiind iubire. Era blând şi atent, răsp^^ fiecare geamăt, la fiecare încordare a trupului ei, la fiecare rksuft ^ întretăiată. Lila îşi dorea să simtă la nesfârşit plăcerea pe care?* oferise mai devreme. Genunchiul lui îi depărtă coapsele, se apâs^ pe feminitatea ei şi o dezmierdă, iar Lila, devenită cu adevărat o desfrânată şi fără să-i mai pese măcar un pic, îşi mişcă şoldurile în ritmul impus de el.

în cele din urmă, cu o înjurătură rostită în şoaptă, el se dădu înapoi şi îi trase cămaşa de noapte până la linia pântecului. îi ridică şoldurile şi o dezbrăcă, iar ea rămase dezgolită în faţa lui. El mai purta încă pantalonii, iar privirea ei coborî spre locul în care bărbăţia lui tare se împingea în material. O va face a lui acum?

- Nu încă, murmură el şi îi ridică bărbia ca să se uite în ochii lui. Erau atât de intenşi, încât Lila aproape că se pierdu în străfundurile lor. Genunchiul lui îi desfăcu picioarele, iar atunci ea opuse rezistenţă. Era deja atât de expusă. Lila simţi cum roşeşte când rămase şi fără ultima rămăşiţă de decenţă.

-Lasă-mă să te privesc, Lila, murmură el şi îi sărută buzele, apoi bărbia, apoi decolteul. Eşti atât de frumoasă.

Nu ştia dacă să-l creadă sau nu, dar nu mai avu cum să se împotrivească felului în care mâinile lui îi mângâiară coapsele sau felului în care gura lui alunecă pe pielea ei. îl lăsă să-i desfacă picioarele, apoi închise ochii când privirea lui coborî ***acolo.***

Păru să o cerceteze vreme îndelungată înainte ca degetele lui să alunece în sus, atingând carnea sensibilă chiar acolo unde simţea că are cel mai mult nevoie de el El despărţi faldurile feminităţii şi apasa un deget pe despătură ei. Simţi umezeala de acolo, care o stanjenea, dar el nu facu nici un comun*- . ,
o tachină şi se apropie tot mai ***muh*** *de* ***° f™ ° ^T^'*** disperare să simtă mângâierile lui.
gUr‹ lar ea dorl CU
H

Deschise ochii şi îi întâlni privirea. Ceea r * • A îşi dădu seama îngrozită, era să simtă din nouT T * CU adevărat ' loc să-i facă pe plac, el continuă să o alinte cu de'* ea ' Dar în fără să scape din priviri reacţiile de pe chipul ei e2mierdări gingaşe,Sărută-mă cu foc ^

ula închise din nou ochii, îi strânse tare, chinuindu-se să spună ^S'ta, şopti ea. Te rog.

El nu răspunse, degetele lui continuau să o mângâie, înteţind înăuntrul ei o flacără ce o făcu să se zvârcolească. în cele din urmă ea deschise ochii şi se uită la el.

6 -Mă ucizi, spuse el cu o voce aspră. Te doresc aproape mai mult decât pot duce.

-Da, spuse ea, înţelegând perfect ce voia să spună. Tot corpul ei vibra şi se simţea mai vie ca niciodată. Şi totuşi, nu era de ajuns. Mai era ceva, ceva la care trebuia să ajungă.

-Vrei să simţi gura mea pe tine? O să o simţi, dar mai întâi vreau să alunec înăuntrul tău.

Ea se încruntă, neştiind exact ce voia să spună, până ce degetul lui alunecă în jos şi pătrunse în interiorul ei.

-0, gemu ea, fără să se fi aşteptat la felul în care i se strânse trupul în jurul degetului sau la cum se împinse spre el, dorindu-şi ca el să pătrundă mai adânc.

în schimb, el se retrase, apoi o penetră din nou. Răsuflarea Lilei răsună în gemete apăsate în timp ce el îşi continuă chinul dulce, glisând în sus ca să-şi treacă degetul umed pe muguraşul sensibil al intimităţii ei. Dar când corpul ei se încordă, pregătit să zboare spre culmile extazului, el alunecă din nou în interiorul ei, de astă dată cu două degete. Şoldurile Lilei se arcuiră, iar degetul mare desenă cerculeţe peste mugurul umed.

Era năucită, lumea se învârtea odată cu ea. Nu mai exista nimic în afară de Brook, de ochii, de mâinile, de prezenţa lui. îşi dorea ca momentul să nu se sfârşească niciodată, însă nevoia de eliberare aproape o făcu să izbucnească în plâns. Când, în cele din urmă, el o

trimise pe culmile desfătării, ea se auzi murmurând „da, da , y reau sa mă vezi pe mine cand

-Uită-te la mine, Lila, **n** spuse ei. vre atingi culmile plăcerii. ^ privirea. Cu trupul puternic, lumi-

Ea deschise ochii Ş* " ^ scânteierile fulgerului, cu muşchii con- nat de licăririle f^0^111^1 gine pe care o emana şi ochii întunecaţi de tractaţi de **stăpânirea** întruchiparea unui zeu grec. **Ea ar** fi făcut

Degetul lui mare se apăsă pe ea, iar şoldurile ei se cutremu Cu un ţipăt, ea se adânci în extaz, se adânci în ochii lui negr^' adânci într-o uitare desăvârşită.

Chiar în ciuda uluirii care o cuprinse, ea observă cum se apri n seră ochii lui, cum se desfăta cu plăcerea, de parcă ar fi f 0s t a l u j Lila, care ani de-a rândul nu se gândise decât arareori **la altcineva** în afară de propria ei persoană, îşi dori să se revanşeze. îşi dori să-i ofere lui Brook plăcerea pe care i-o oferise el.

Valurile senzaţiei începură să se liniştească, iar Lila se **relaxa** uşor. Dar Brook o surprinse când se aplecă spre ea. îi ridică unul dintre picioare pe umărul lui, o deschise mai larg spre el şi îşi lipi gura pe ea.

Limba lui se avântă înăuntrul ei, alintând locul înfiorat de degetele lui. Lila îi urlă numele şi se arcui spre el. Chiar dacă trupul ei se opunea asaltului unei senzaţii mai puternice, ea îl **întâmpină** cu încântare. Şi apoi, când avu impresia că nu va mai rezista, gura lui îi găsi mugurul delicat şi îl aţâţă, îl linse şi îl supse până ce, cu un urlet care rivaliză cu bubuitul tunetului, ea se prăbuşi din nou în abisul plăcerii.

CapitoM 13

- mi Aproape că izbucnise în plâns când îi rostise numele, ca să i se închidă şi să adoarmă, satisfăcută şi epui- înfnt^Tu se mai obosise să se acopere cu aşternuturile, ceea ce îi zaiă'enea de minune lui Brook. Ea avea cel mai frumos corp pe care flîLuse vreodată în viaţa lui.

picioarele i se desenau în linii fermecătoare, şoldurile îi erau senzuale, sânii ei se potriveau perfect în mâinile lui. Sfârcurile de un roz palid căpătau o nuanţă trandafirie când el le mângâia şi le dezmierda cu limba. Părul întunecat dintre picioare se despărţea ca să dezvăluie pielea de culoarea unei orhidee delicate. Ar fi putut să o admire toată noaptea, dar privirile nu ar fi reuşit să potolească zvâcnirile nestăpânite ale mădularului său. Brook însă o înveli şi îi îndepărtă părul de pe frunte.

Apoi se ridică şi se apropie de fereastra cu un singur geam, lăsând ca aerul rece care se strecura prin sticlă să îmblânzească înflăcărarea lui. Furtuna care se dezlănţuia afară era ceva la care se aşteptase. Sentimentele care se învolburau înlăuntrul lui, nu.

Nu se aşteptase să o dorească atât de mult. Mai avusese femei frumoase în patul lui. După ce fusese făcut cavaler, avusese foarte multe femei frumoase în patul lui. Devenise cu atât mai selectiv în privinţa partenerelor lui de amor după ce îl salvase pe fratele vicontelui Chesham şi devenise un erou. Nu-i plăcea să fie folosit de femeile care voiau să câştige mai mult statut sau să se amuze cu tot felul de bârfe.

Lila era frumoasa dar n ra mai frumoasă decât alte femei pe care le cunoscuse. i?i^ J^ rinţa pe care ea o trezea în el. De vină altă femeie sa ţină in ^ ^ îmbujorarea extazului? era oare inocenţa eu^ ^ ^ şi fusese în stare să-şi înăbuşe im- îşi dorise să tie nevoia de a-l avea. îi suspinase numele

pulsul de o face să uri **până înainte sa** adoarmăNumele *lui.*

îi plăcuse cum răsunase pe buzele ei, mai mult decât era di$_{s}$ să o recunoască. îi plăcuse cum îl privise când îşi găsise elibera^ de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume. ^{ea}_

Nu prea ştia ce să se facă cu toată această posesivitate. Era soti$_{a}$ lui, iar acesta era lucrul care o făcea diferită. Brook nu se gândise niciodată prea mult la instituţia căsătoriei. Căsnicia părinţilor lui nu făcuse ca instituţia să i se pară deosebit de atrăgătoare. Chiar si în copilărie, îi fusese clar că mama îl tolera pe tata doar dintr-un simplu simţ al datoriei.

Tatăl lui fusese un om onorabil, care îşi tratase soţia cu respectul cuvenit unei contese, dar nu o iubise. Brook nu-i văzuse niciodată ţinându-se de mână sau făcându-şi gesturi de afecţiune, nici măcar când nu ştiau că el îi observa. în privat se purtau la fel ca în public, cu răceală, păstrându-se formali şi distanţi. Când Brook ajunsese la vârsta majoratului, se întrebase adesea dacă nu cumva tatăl lui avea o amantă. El şi Dane discutaseră despre asta, iar fratele lui mai mare susţinuse că nu. Ceea ce nu era o surpriză, venind din partea lui Dane, care nu se abătuse aproape niciodată de la liniile de comportament trasate de societate.

Brook era cel care se avânta adesea dincolo de liniile impuse. Iar acum, cu Lila, nici nu mai era sigur unde erau trasate aceste limite. O dorea, dar cât de mult însemna prea mult? Ce cantitate de dorinţă era primejdioasă, când ştia că era genul de femeie care putea să-l distrugă cu atâta uşurinţă de îndată ce i-ar fi surprins prima fărâmă de slăbiciune?

Dar poate că era nedrept. El se schimbase. De ce nu era cu putinţă să se fi schimbat şi ea? Dacă acţiunile ei din ultima vreme, precum scuzele, grija pe care i-o purtase, felul în care răsfătase pisoii, erau dovezi ale firii ei adevărate? Dacă fata răzgâiată şi egoistă devenise o femeie amabilă şi atentă? Dacă era **într**-adevăr aşa se putea ca dorinţa lui să se transforme în ceva mai mult? ' '

Brook se întorsese de la fereastră ca să **urmărească " -** 'I line ale umerilor ei. Apoi se întoarse cu spatele, ignori moment, bătălia care se dădea între membrul ***şi*** **creieruU '.**^{PentrU}

Copacii se legănau în bătaia vântului şi ploua cu găleata T* zguduia pământul, iar fulgerul lumina câmpiile care se ghiceau

orizont. îi era milă de omul sau de animalul sur- $_{.ri}$* de$P^{aVte\ la}$ $_{e}$ ^{o}^ $_{ea}$ cumplită. în următoarele zile, drumurile des- ^ M $_{pIn}$ă la genunchi îi vor ţine la distanţă pe vecini.

U^{ate} ? ^{TIo}e chiar dacă ar fi prins o vreme excepţională, nu putea generozitatea vecinilor. Nu avusese timp să pună la ^{5ădepIi1} a si fusese obligat să plece fără proviziile necesare. Cu ^{pUn}-I Aruncă o privire spre pisicile ghemuite lângă foc, care îl ^{doUa}-reau atent - nu, cu cinci guri de hrănit, trebuia să ia măsuri ^{U}^nTaú ce se liniştea ploaia. Nu-i plăcea deloc ideea de a o lăsa pe ^singură aici nici măcar pentru câteva ore.

putea să o ia cu el.

Dar nu avea cal şi ar fi însemnat să meargă pe jos vreo câţiva kilometri. Nu-şi putea decât închipui cu câtă disperare se va plânge că era obligată să meargă pe jos.

Dar dacă Beezle apărea când era el plecat, acela ar fi sfârşitul pentru Lila. Era ridicol să creadă că Beezle îi va găsi, că îi putea găsi, dar Brook învăţase că ridicolul chiar era cu putinţă uneori.

Dimineaţă, ea se trezi înaintea lui. El simţi cum se agită şi cum corpul îi încremeneşte când îşi dădu seama că dormea lângă ea. Brook se întrebă dacă reacţia era una de uimire sau de dezgust. Era atrasă de el. Era convins de asta. Pe de altă parte, ar fi putut să bage mâna în foc că fusese atrasă, chiar îndrăgostită de el, şi când se întâlniseră prima dată. Şi îi frânsese inima.

O simţi cum pipăie pe sub cuvertură, căutându-şi cămaşa de noapte. Âr & putut să-i spună că zăcea pe podea de cealaltă parte a patului. Din păcate, ar fi fost nevoită să-l ocolească pentru a se ridica din pat iar dacă el nu făcea nici o mişcare Lila nu avea de pai, iar u ales decât să aştepte ca el să se tre¿c ească sau să se furişeze pe deasupraluí. teşi se apropie de el. Dându-şisea-

Ea dădu aşternutunle ia f ^^ încet gpre marginea patului ma că trebuia să sară pes lui Dar, chiar când îl încalecă, el ca să se strecoare peste picio deschise ochii. _ g chinUit, din moment ce imaginea ei trezi

Poate că îi P^ea să n Era extraordinară cu ^ j o durere molcomâînâuntr

/ 1 [171]şi cu picioarele lungi dezgolite. Dacă s-ar fi aşezat pu ţin ^ facâ dorin

- talie înainte ca ea să fugă şi o aşeza peste mădularul lui. Din nâ n Păcate

trupurile le erau despărţite de cuvertură, dar geamătul ei indignat lăsă să se înţeleagă clar că îl simţea.

- Bună dimineaţa, spuse el.
- Dă-mi drumul. Vreau să-mi recuperez cămaşa de noapte. -Iar eu te vreau exact aşa cum eşti.

Ea îşi mişcă mâinile ca să se acopere. Gestul îl făcu să zâmbească, după toate lucrurile pe care i le permisese în noaptea de dinainte. Ea îşi acoperi sânii, iar el îşi lăsă mâinile să alunece peste pielea mătăsoasă a coapselor până când şi le coborî şi ea pe ale ei, într-o încercare de a ascunde locul intim dintre picioare. Brook îşi duse o mână spre pântecul ei şi urmări încântat fiorul care îi traversă pielea. Sfârcurile i se întunecară şi se întăriră.

Mâna lui se furişă mai sus, mângâindu-i sânul plin şi prinzându-i uşor sfârcurile între degete.

- încetează, şopti ea, vocea răsunându-i ca o rugăminte. Nu pot... nu vreau asta.

-Nu? El îşi întoarse atenţia spre celălalt sân si îi transformă sfârcul într-un mugur tare. Nu vrei atingerea mea sau nu vrei să vrei atingerea mea?

- Nu vreau să o vreau.

Ea nu mintii, lucru pe care Brook îl putea aprecia

-¡ir, *Z*^ *t**""^^*****

El îi cuprinse părul în mână si o tras* ,, - •

ajunse să stea aplecată peste el. Sânii ei e " , ?°Vn JoSı până CânU buzele lui, sfârcurile fiind atât de aproape^ ^ centimetri de cu limba. îi eliberă părul din prinsoare. PUtea să le atinş ă

-Pleacă, dacă asta vrei. Cât vorbi, buzele lui - tandreţe sânul. Eu nu o să te opresc. Uı11 dezmierdară cu

Ea şoväi, iar el îşi ţinu răsuflarea. -Dar dacă preferi să rămâi, spuse el după vreme * ei.ti ian sfârcul tare în eură si o să-l sup nâ»,* _ . e Incx*e]unga tă, o

Brook ar fi putut să tragă aşternuturile deoparte şi să 0 ^ SUs. Se simţi norocos şi, pentru o clipă, reuşi să-şi tempereze dori ^ Dar nu avea de gând să o lase să scape. Astfel că o cuprind

• ?____o-i RI FIIAA Ci N aspsră NP.STP MĂRIIIL^N,! 1..: T\.

a de plăcere.

Sfirutti-md cu foc -

0r mâinile între picioarele tale, în locul acela fier- ;osâ^fc n â te dezmierd până o să explodezi în mii de

tf^iumrf.?

■ź Tu alegi-

eCâtit[O]- încă. Apoi se trase uşor înapoi, iar el crezu că se va

' 'par ^a ei cobori peste a lui, într-un sărut atât de înflă- neaşteptat, că i se tăie răsuflarea. El îi întoarse sărutul, ^^•nile pierdute în părul ei, pielea ei dezgolită simţind-o cati- ^ ^pe pieptului lui. Ea îi sărută buzele, maxilarul, gâtul. Când ^ta ei delicată îi gâdilă sfios urechea, Brook îşi îndeştă pumnii în ^ernuturi, ca să nu o întoarcă pe spate şi să o revendice.

Era o elevă excelentă şi risca să devină foarte curând o adevărată maestră dacă el

nu recăpăta controlul asupra situaţiei.

Cu mâinile odihnindu-i-se pe linia şoldului, el îi legănă trupul peste membrul lui întărit până ce el ajunse la sânii ei. Iar când mâinile lui alunecară în jos ca să-i cuprindă zona ascunsă între picioare, Ştiu că era a lui.

El făcu exact ce îi promisese şi fu răsplătit de arcuirile corpului ei, în timp ce făcea dragoste cu degetele lui într-o deplină uitare de sine. Era mai seducătoare decât cea mai bine plătită curtezană, iar Brook ştiu că îi va fi cumplit să renunţe la ea.

Ceva mai târziu, se îmbrăcară şi mâncară la micul dejun ultimele felii de pâine rămase în coşul doamnei Spencer. îi dăduseră pisicii ce mai rămăsese din supă, apoi aceasta o zbughise afară cu pisoii ei, probabil să vâneze şoareci sau păsări. Sufla un vânt rece, dar ploaia se oprise, iar soarele strălucea pe un cer cristalin. Brook nici n-ar fi avut cum să ceară un semn mai clar care să-i spună că trebuia să se ducă la han.

După ce o ajutase pe Lila, redevenită sfioasă şi tăcută, să se îmbrace, se duse la cuiul în care îi atârna pelerina şi i-o întinse. -O să ai nevoie de asta şi de o bonetă. El aruncă o privire spre _ „ i Dacă ai cizme sau o eşarta, sa ţi le pui. If ^,^"I^ ^^teaşca de ceai călduţ pe care îl pregătise mai de- Ealasadeopa te e a ş d a r el îl bău repede şi notă în minte vreme. Era absolutîngro ^ ^ ^^ ^ ca, de acum acolo, sa se u

" De îmbrăcă paltonul, ridicând gulerul şi căutându-şi mă**nuşile în** buzunare.

173

- *Ji*Nu mai avem provizii. Trebuie să mă duc la han şi să ce ne trebuie. ' CUril Pâr

Lila se ridică.

- Dar nu avem cal.
- O să mergem pe jos.

Lila se aşează la loc.

-Cât de departe este hanul, de fapt?

Brook ridică din umeri.

-Destul de departe. Am face bine să plecăm acum dacă vrem să revenim înainte de lăsarea întunericului.

-îmi amintesc de hanul ăsta, spuse Lila, ridicând iar **ceaşca de** ceai şi ţinând-o aproape. Erau cel puţin nouă kilometri şi **jumătate** Nu sunt grozavă la mers. Trebuie să te duci fără mine.

Brook îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă spre ea. Fusese pregătit pentru o asemenea reacţie şi îi înţelegea rezervele. Ar fi lăsat-o aici dacă se putea.

- Pune-ţi pelerina, boneta şi mănuşile şi să fii gata de plecare în cinci minute.

Departe de a fi intimidată de poziţia lui ameninţătoare, Lila păru supărată. Aşează ceaşca cu o bufnitură serioasă şi se ridică pentru a-l înfrunta.

-Nu.

Apoi se îndreptă spre foc, întinzându-şi mâinile să se încălzească. O, ce n-ar fi dat să se ducă şi să o lase să se descurce de una singură vreo câteva

zile. S-ar fi învăţat să nu mai spună ***nu.*** La cum o stia pe Lila, el putea să revină şi să găsească toată cabana rearanjată şi un întreg personal care să fie la cheremul ei

Nu putea să-şi asume riscul ca Beezle să o descopere Nu putea sa rişte ca vreun vagabond să vadă rah^n • -

teasc ă de vremea de afară. Ea nu era în$_s$ " ^ ** 56 adăPoS" nici in ruptul capului sâ o lase singură

aici. Ca detectiv, descoperea adesea inform' "" ^ rămână ce spuneau alţi oameni. Localnicii obser ^f-' Utne doar apărea ceva sau cineva neobişnuit prin p â r t i î ^ 1 poate dacă han era cea mai bună cale de a afla dacă a ^ ° 'oa"ui- ° vizită la sau vreo altă persoană considerată poateVr^"^ Pri" ZOnă Beezie

Brook ar fi preferat să rămână la caban* că pe Lila din nou in pat, dar nu rămăsese în'1** ° ademeneas- ^ ^ Prin cele mai

samtd-mă ***cu foc***

Raiale ale Londrei pentru că făcuse ceea ce îşi dori^0? Teea « trebuia" Rana 1 86 vindecase> nu mai aveau ' i tt^oC re iar vremea de afară era frumoasă. ^ MmDVll. . T M •

Era -p tăcerea câteva minute, iar Lila îl privi peste umăr. Fără pă5tfL$_a$ impresia că reacţia ei de iritare îl descurajase. Ba îndoit

Dragarea soţie..., spuse el înainte ca ea sa se întoarcă din nou nre f^oC-

Spatele ei înţepeni, iar ea se întoarse uşor spre el. _Nu-mi spune aşa.

_M-ai înţeles greşit. El îşi întinse mâinile parcă pentru a o ruga. Nu te rog să o faci; îţi impun să o faci. îşi aşează pălăria pe cap. Plecăm peste..., cu gesturi teatrale, se prefăcu că verifică ceasul de buzunar, trei minute, începând de acum. Ori te îmbraci bine, ori te iau aşa cum eşti. -N-ai îndrăzni.

Ochii ei se aprinseră într-un chihlimbariu pătimaş. El încrucişă braţele la piept. -Două minute.

Lila îl privi lung câteva momente. Ar fi detestat să o oblige să parcurgă cei aproape zece kilometri doar în rochia subţire de muselină, dar o va face. Ii va considera gestul ca o dovadă în plus că era o brută. Brook nu considera că era nevoie să-şi arate tăria de caracter sau puterea în faţa unei femei. Dar era hotărât să o protejeze, chiar de sine însăşi.

în cele din urmă, chiar când el dădu să se mişte, ea traversă cu pasi apăsaţi duşumeaua din lemn şi îşi înşfăca pelerina de pe masă.' O îmbrăcă si nu se grăbi deloc să o încheie. După socoteala 1 • , J ' • eo a ar îi mai oferi puţin spaţiu de mane-

lui, timpul acordat expira e /cizmuliţel, Trecuseră

vra ca să-si pună mânuşile, bon ^ ^ ^ ^.. ^ aproape zece minute când ea , cu bunăvoinţă braţul. ^ şi ieşi pe uşă.

Lila trecu direct pe uneori. Chiar o plăcea cu adevărat.

Brook zâmbi. Chiar o plic

rin pelerină şi rochie şi i se oprea exact în Vântul i se furişa V' ă să ţină capul plecat pentru ca borul

maduv, oaselor. Ula mc

^

^bonetei să amortizeze cele mai şfkhiuitoare bătăi a*le* vântul$_{ui\ d}$ urechile tot o dureau de frig. îşi simţea degetele, îndesate î$_{n}$ p/J rină, amorţite şi îngheţate. *Cel* mai cumplit era la picioare. Pl$_{0aia}$" lăsase pretutindeni bălţi noroioase şi îi fu imposibil să nu calce î$_{n}$ vreo câteva. Astfel că se udase la picioare şi i se făcuseră bocnă l$_{a}$ scurt timp după ce plecaseră de la cabană.

Totul, de la degetele de la picioare la spate şi nas, o durea. N$_{u}$ avea *nici* cea mai vagă ideea cât merseseră sau cât mai era nevoie să înainteze. O luă pur şi simplu pe urmele lui Brook.

La rândul lui, soţul ei nu părea deloc deranjat de vânt sau de umezeală. Probabil că şi picioarele lui erau îngheţate, faţa îi era arsă de vânt, dar el nu dădea semne că va încetini pasul. Lila nu ar fi recunoscut-o niciodată de faţă cu el, dar hotărârea lui o susţinea pe a ei. Dacă el putea să meargă mai departe, la *fel* putea şi ea. Dacă el nu se plângea, nu se plângea nici ea.

Cu siguranţă, dinţii care-i clănţăneau şi maxilarul încleştat o ajutau în eforturile de a-şi înăbuşi toate bombănelile care i-ar fi răsărit pe buze. Din păcate, cu gândul la degetele îngheţate de la picioare şi la cât îl ura pe Brook Derring, nu se uita şi pe unde mergea. Observă prea târziu gaura mică ce se căscă în faţa ei. îi alunecă piciorul, iar ea se chinui să nu-şi piardă echilibrul. Lila se prăbuşi cu faţa înainte, aterizând pe mâini şi ţipând când încheietura ei pocni.

Brook o ridică într-o clipită, învăluind-o în căldura lui şi verificându-i glezna pentru o posibilă leziune, de parcă ar fi fost un copilaş.

- Unde te doare? întrebă el. Apoi, înainte ca ea să apuce să răspundă, el scoase un sunet dezgustat. Dacă aveai nevoie să te odihneşti, trebuia să-mi zici. Ştiam eu că eşti prea tăcută.

- Poate erai mai fericit dacă mă plângeam întruna. El îi trimise o privire tăioasă cu ochii lui întunecaţi

-Este o diferenţă între a te plânge şi $_{a}$ ruga ceva. îsi puse mâna caldă pe glezna ei. Te doare aici?

-Nu. N-am probleme cu glezna. O $_{s}$i$_{mtea}$ îngheţata, dar era bine. încheietura ma doare.

O întinse spre el cu o mică tresărire. Nu crer^-i o* /z V ■ $_{a\ sa}$ se n rupt, dar $_{adi}$ durerea nu se liniştise.

-Scoate-ţi mănuşa, spuse el. Apoi se răzgândi S1 ~ lasa-mă

$_{\cdot i\ o\ dea}$ ios, ea scoase un şuierat printre dinţi

- el

■ ***M*** $_{-ne\ s}$ă încerc, spuse ea şi trase cu grijă unul din-$_{tre}$ dege^

ce să-i fac aici. Este mai bine să pui presiune pe ea si

'^mmaibinelahan. Poţi sămergi?

dădu seama că rămăsese cocoţată în poala lui, în timp ¿îngenunchease pe drum. Ea dădu să se ridice, iar el îşi aşeză briile pe şoldurile ei ca să o susţină. După ce se ridică în picioare, * se îndepărtă iute de el. Nu voia să simtă atingerea mâinilor lui! Nuvoia sâ-şi amintească ce lucruri deşănţate făcuseră împreună. -Glezna este bine, spuse şi se apăsă cu toată greutatea în ea. Cât mai avem până la han?

-Mai puţin de doi kilometri.

Lila îşi dori să plângă. Mai avea de mers doi kilometri pe jos şi se simţea deja atât de obosită. Dar clipi ca să-şi reprime lacrimile şi o luă din loc. Brook merse umăr la umăr cu ea, cu privirea lui scrutătoare aţintită spre ea.

Ar fi vrut să-l muştruluiască, să-l învinovăţească pentru durerea de la încheietură, dar după încruntarea de pe frunte lui, îşi dădea seama că Brook se învinovăţea deja singur. -Nu te luam cu mine dacă eram sigur că eşti în siguranţă la cabană. Ba nu reuşea să priceapă de ce încă mai numea căsuţa aceea *cabană.*

-Da, înţeleg de ce ţi-ai face griji. Sunt pe acolo o mulţime de scânduri vechi şi cuie ruginite în care puteam să mă rănesc.

~ Ştii că îngrijorarea mea este mai serioasă decât atât. Dacă te-ar găsiBeezle...

-Să mă găsească Beezle? Doamne, nici măcar eu nu ştiu unde SUnt- Sigur un hoţ din mahalalele Londrei n-are de unde să ştie. -Faci o greşeală când subestimezi lumea de prin mahalale. Dacă * . . npp2Ie nu mai era mare tâlhar. Ştim nu avea o minte ageră cura). Beede n^ ^ ^ ^ ^ ^ deja că are legături în Parlamem. ^ fi. că mem-

sele necesare ca să ne dea de urma

brii Parlamentului au. q piatră şi se împiedică, nu atât cât

Lila se agăţă cu ghetuţa ^ înfăşură imediat pe după mijloc

sacadă, dar **braţul** **Im** Broo

KPoate că dacă i-ar fi fost cald, l-ar fi respins. în acest moment în era dispusă să se facă prietenă şi cu Necuratul dacă putea ^¿JJ se încălzească.

-Dacă există un membru al Parlamentului care să fi ordonat moartea acestui Fitzsimmons, de ce îşi bate capul cu mine? a^ fost martoră la crimă, dar nu l-am văzut pe el. Chiar dacă îl pot recunoaşte pe Beezle, eu nu ştiu pentru cine lucrează.

- Rămâi o problemă nerezolvată. Un om cu ambiţii politice, nnul în stare să dispună uciderea altuia, nu o să-şi dorească să lase problemele nerezolvate.

-Astfel că eu o mă ascund toată viaţa? N-ai de unde să ştii sigur că acest Beezle o să-şi toarne angajatorul nici măcar după ce o să fie prins.

-Nu este un turnător, recunoscu Brook. Dar eu sunt celebru tocmai pentru că am mai convins şi alţi tâlhari, care nu voiau să scoată o vorbă, să-mi dezvăluie secretele lor. Lila îl privi curios.

-Cum faci asta? Sau nu aş vrea să ştiu? -Prin diferite încurajări.

Privirea lui rămase fixată pe drumul din faţa lor. Lila nu îl mai rugă să dezvolte. Nu era nevoie. Pe ea nu o *convinsese* să i se alăture în pat tot

prin diferite încurajări? în mod evident, era un om care ştia cum să obţină ceea ce îşi dorea. Cel mai cumplit era că, pentru o vreme, aproape crezuse că îşi dorea şi ea acelaşi lucru. Deşi să înţeleagă cum o femeie putea să nu-si dorească să fie sărutată şi atinsă de Brook Derring era un adevărat mister pentru Lila.

Nici nu ştiuse că putea să simtă ceea ce o făcuse el să simtă. Nu era vorba doar de plăcerea fizică, deşi, cu siguranţă, aceasta era o mai mult decât... ei bine, mai mult decât ^ ^ ^
Mai mult decât aerul, apa sau viaţa. ^^ altceva pe pământ.
Era ridicol, o născocire a imaginaţiei ei p
înceţoşeze celelalte simţuri, ca pe vremea f rmisese emoţiilor să-i poezii de dragoste şi legendele regelui Artlu" ^ ° C◦pilă ?i citea goste dintre Guinevere şi Lancelot. D Upt1 cu Povestea de dra- citind cu nesaţ povestea lui Arthur pent ° Acoperise p e Lila j78 , eia noapte la rând,
. Sârutâ-mn ***cu foc -***
dragostea dintre Lancelot si Guinevere
• ^ase prea bine.
•Ţiu —*
sâăe că emoţiile puternice îţi făceau doar necazuri.
în asta mai mult ca oricând. Trebuia să-şi ţină în jtiile pentru Brook Derring sau se va îndrăgosti fără spe- ¿e el. Problema era că nu avea nici cea mai vagă idee cum să ^¿ice o asemenea turnură a lucrurilor. Dacă el s-ar fi purtat ¿^r ca un tiran dominator, aşa cum făcuse de dimineaţă, când o .-veninţase ci o va scoate afară îmbrăcată doar în rochie, poate că -ri reuşit să-l urască.

Dar el tot insista să o prindă de fiecare dată când cădea, să salveze pisoi şi să o sărute până se pierdea cu firea. Chiar şi atunci când era insuportabil, o făcea dintr-un motiv bine întemeiat. Voia să o protejeze. Lila nu era Guinevere, dar nici zidurile de apărare ale Lilei nu puteau să rămână neclintite în faţa unui asemenea asalt.

Cel mai rău lucru, de parcă toate acestea nu ar fi fost şi aşa sufi- dent de rele, era că lui nu părea să-i pese. Nu o prindea şi nici nu o proteja pentru că era îndrăgostit de ea. O făcea pentru că acesta era felul lui de a fi. Lila şi-ar fi dorit să creadă că acţiunile îi erau dictate de simţul datoriei, dar cum se potrivea datoria în povestea cu pisica şi pisoii? Cum explica datoria faptul că el o învelise cu o seară înainte ca să nu se răcească?

Afurisit om. Dacă ar iubi-o numai puţini Dar, firește, ea distrusese totul. Aşa cum distrusese orice altceva in viaţa ei. Îndepărtase toti prietenii pe care îi avusese vreodată. Se considerase mai bună decât oricare bărbat care îi ceruse vreodata mâna. Şi îşi mâhnise mama cheltuind prea mult, respingându-şi Prietenii şi refuzând să se mărite cu bărbatul pe care mama il ale- sese pentru ea.

Şi apoi, mama ei murise. ^^ c- viaţa era un i ucru efemer.
Prea târziu, Lila îşi dăduse ^^ că bunătatea şi compasiu- inţelese abia la sfârşitul vie^^ useţea sau sarcasmul tăios. Când nea erau mai de preţ decât
nU_j mai păsa dacă fuseseşi o

ii subliniase că
zăceai pe patul de moarte, înseseşi o jumătate de duzină de ce- frumusețe
răpitoare sau^ nici prieteni, nici dragoste, mureai reri în căsătorie. Dacă n
de unul singur.

Mama l.ilol nu murise «ingură, l.lla nu plecmte riJcl u_u\$_v$ de la răp.HAinl ei, iar Colin vrniiH» să o vml/l c.Al pulum^le d'

Par tatăl ei ţinuse distanţa, l.lla voim» să creadă că o (^„'j' tni că boala soţiei îi sMyia inima, Mul l/lrzlu, nilnnc a duH^,' repuse deja curteze viitoarea soţie. Nn o lul)|ñe nldod.ui'' ducesă. Căsătoria lor fusese doar alianţa dlnlro doua familii JJj nimic mai mult.

La început , Lila jurase că nu se va merita niciodată, lira unj_u. rămăut ridicol, căci după anul în care ţinuse doliu, oricum tiu mnl fusese invitată la nici unul dintre evenimentele din sezon. Ton ti- „prietenele" de pe vremuri se căsătoriseră, iar noului val de debutante nu-i păsase de ea nici căi: negru sub unghie. Decizia tatei de a se însura din nou, cAnd răposata lui ducesă nici nu fusese înmor maniată bine, provocase un fel de scandal, ceea ce însemna că ducele de Lennox nu se mai regăsea în fruntea multor liste de invitaţi.

Tatălui ei nu-i pasase. Avea de acum o nouă ducesă carc să-l ţin.1 ocupat.

Lila fusese cea care suferise. ,Se simţise singurii şi exasperată de noua căsnicie a tatălui ei. Nu se obosise să-şi ascundă antipatia faţă de mama vitregă, iar astfel, fusese oarecum condamnată la exil.

Acum, contrar tuturor aşteptărilor, era măritată cu unul dintre bărbaţii pe care îi respinsese. Numai că el nu o mai voia, iar ea risca realmente să fie ucisă sau lăsată deoparte prin anularea căsniciei.

Lila nu ştia sigur ce opţiune era mai rea.

înălţă capul la auzul unui tropot de copite. Pe drum, o trăsură înainta valvArlej spre ei. Uroolc o Crase spre marginea drumului, folosindu-şi corpul ca să o ferească de stropii de noroi. *îşi* ridică pălăria spre vizitiu şi îşi văzu do drum.

Când hanul se ivi în zare, Lila mai ± • , , « i V . . inai-inai că voi să sara în sus de uşurare. Încheietura rănită îi iri$_{in}$i$_{t(}$. . , .

. , . . $_c$ . . . , $^{.lta\ fc}$<înssaţii ascuţite ce durere prin braţ şi îşi simţea mâna grea şi umflau. B$_{r,}$„ok o în h inverseze curtea noroioasă a hanului, cu mi*,.., . ,, ^{J}de cal, şi să intre in «ala comună ,j caldă! Cald $^{!?P,1t\,o\,r\ dc\ bă,e8iir}$ înăbuşitoare după vântul biciuilo» diu uJti' ' $^{lSl•Pl1ru}$ ^{a}P^{roa}P^{e} discută cu hangiul yi «olicita un uepareu f$_n$ "j $^{flm,i1\ ort'}$- ^{B}rook să se aşeze lângă foc $_g$i Incalz»$_{a-c}$i lri,W $^{Cil\ rcÍUifi}$ toate încheieturile. $^{.,ul\ CiUl'}$ tremura din Sânitfl-mâ ***cu foc -***

. ^$_{nm;se}$ că va reveni cu ceai şi prăjituri, apoi îi lăsă sin-

¿ Brook se aşează langa Lúa. la^mă să-ţi văd încheietura.

-¿a şovăi, dorindu-şi să o ţină aproape şi ferită, dar până la J^o întinse pe masă.....

g$_{ro}$ok ridică mâneca pelerinei şi apasa uşor vártul manuşu. Ei i setăie răsuflarea de durere. -Fir-ar săfie!

-îmi pare rău!

_As vrea să văd dacă nu te apucă să înjuri şi tu când o să-ţi scoatem mănuşa. Ori ai o entorsă urâtă la încheietură, ori ţi-ai rup t-o.

Lila aruncă o privire spre mănuşa ei. Ţesătura se lărgise uşor ca să se ajusteze pe încheietura umflată. Ea avusese dintotdeauna încheieturi subţiri şi graţioase. Faptul că una dintre încheieturi i se făcuse dintr-odată

dublă o neliniști. -Vrei să o fac eu sau ai vrea să încerci tu? Lila se uită atent la mănuşă. -Mă ocup eu.

Cu mâna bună, trase de degetele mănuşii, tresărind când încheietura păru să o doară şi la cea mai delicată mişcare. Se opri când durerea ameninţă că o va face să izbucnească în lacrimi şi închise ochii. Era epuizată după mersul prin frig, aproape fără să fi mâncat nimic, iar acum trebuia să se chinuie şi cu mănuşa. Intr-un sfârşit, reuşi să o scoată şi o lăsă să cadă pe masă. Brook n luă mâna într-a lui, răsucind-o pe o parte şi pe alta.

-larta-mâ, spuse el, du-si uşor degetele pe carnea umflata, apoi întorcându-i de durere, dar senzaţia Lila îşi muşcă buza ca era suportabilă. Brook nu ea scoase un suspin de Sèvres, blândeţe, încât ai 6 le din urmă. Adică nu cred să fie

-Nu este ruptă, af^

Dacă este, fractura est

fi.

doare ^^col^ gurii, el ridică privirea spre C u u n z â m b e t os?

-Ţi-ai rupt vr°° -Nu.

-Atunci, eşti expertă. Te doare pentru că ai făcut o entorsă. Trebuie să-i cer proprietarului fese din m ca să te bandajez. mişti mai puţin, cu atât o să fie mai bine în următoarele zile. ° Lila dădu din cap, dorindu-şi să se fi rănit la încheietura nu la cea dreaptă. Era greu să mănânci sau să bei ceai cu stânga, ^ trebuia abilitate.

-Am întrebat de o cabrioletă şi un cal, ca să ne ducă înapoi băiatul cu corespondenţa, dar cabrioleta are un arc stricat, iar trăsura care a trecut pe lângă noi a închiriat ultimii cai odihniţi. O să întreb dacă hangiul are o cameră disponibilă. -Camere?

Lila simţi cum i se înseninează ziua. Putea să doarmă astă-seară într-un pat confortabil şi să mănânce o cină în toată regula. Poate că hanul avea şi o baie pe care să o folosească. -Cameră. Avem nevoie doar de una. Firește, el va insista să închirieze doar o cameră. Dar o făcea ca să o protejeze sau pentru că voia să o aibă aproape?

-Cât rămânem aici, trebuie să ne ţinem departe de ochii lumii. Eu aş prefera să revenim la cabană diseară, dar aş fi o brută dacă te-aş pune să te întorci când ai dureri atât de mari.

Lila îşi reprimă dorinţa de a-i da o replică usturătoare şi a-i spune că oricum era o brută. îi va accepta bunătatea cu graţie. Poate chiar rămâneau la han până ce era prins acest Beezle şi se descoperea cine îl angajase. Pentru ea, hanurile fuseseră doar scurte opriri în mijlocul unei călătorii, însă, în comparaţie cu şandramaua în care Brook o ascunsese, camerele de aici erau un adevărat lux. -O!

Lila se încruntă îngrijorată.

- Nu vrei să rămâi?

-Ba da, spuse ea. Doar că mi-am amintit de pisică şi de pisoii ei. Sper sa nu le fie prea frig sau foame în seara asta

Brook se uită la ea, focul făcând ca ochii 1 -

nuanţele mahonului lustruit. ^ mtunecaţi să capete
-îţi faci griji pentru o pisică? Când o spunea aşa, părea într-adevăr un 1

Eu îmi închipui că o să fie bine. foarte prostesc.Sarută-mă cu foc

, se lăsă pe spate şi îşi încrucişa braţele pe piept. O privi •tde timpı Că ea înC6PU ^ S6 fʘiaSCă pe SCaUn" Din fericire,

3tă- întrerupţi de o bătaie rapidă în uşă şi de hangiul căruia Brook ^unea domnul Nicholson şi care le aduse ceai fierbinte şi o far- Lrie cu sendvişuri şi prăjiturele. Brook întrebă de o cameră, iar bărbatul îi asigură că o avea liberă pe cea mai bună. Oferea oare vreodată un hangiu o cameră care să nu fi fost cea mai bună? Acesta pleca numaidecât, ca să le ceară cameristelor să o pregătească.

Lila întinse mâna stângă după ceainic şi îl apucă destul de neîndemânatic. Spre surprinderea ei, Brook o dădu la o parte şi turnă chiar el ceaiul, întrebând-o dacă voia lapte sau zahăr. Nu voia nici una, nici alta şi nu mai pierdu vremea să sufle înainte de a sorbi din licoarea fierbinte.

Dacă mama ei ar fi văzut-o acum din cer, ar fi fost tare nemulţumită să-şi vadă fiica bându-şi ceaiul pe nerăsuflate, ca o slujnică oarecare. Lilei îi era prea foame ca să-i mai pese. După ce sorbi din ceaiul fierbinte, înşfăcă o prăjitură şi luă o îmbucătură zdravănă. Era atât de delicioasă, încât o termină dintr-o altă muşcătură şi se întinse să mai ia una. Doamne, cât îi lipsiseră aceste mici delicatese. Lui Brook fie nu-i era la fel de foame, fie era mai manierat, pentru că nu se grăbi să-şi aleagă un sendviş şi aşteptă să i se răcească ceaiul înainte de a-l sorbi. Lila stia că o privea cu ochii lui de şoim, dar nimic nu mai conta pentru ea. Nu era de parcă şi-ar mai fi făcut iluzii că era o doamnă cuviincioasă după tot ce îi făcuse cu o seară in urmă.

„x ci pra cât pe ce sa se înfrupte Ajunsese deja la a treia prăjitura şi era v
din ea, când Brook se ridică şi îi Pus^ce*' (

-Amlăsatdes chisâuşadelabucâtârie,spusee.

-Poftim? întrebă Lila cu gura p rugând-o să nu mai vor-
Aproape că putea să audă J⁰^^. bească cu gura plină şi să-ş» ^ ridică ceainicul.
Daca se face rece -Pentru pisici, spuse el.^P Nu □ să aibă foc, dar măcar o sau plouă, bucătăria este de* spre farfune. Ai mâncat toate să fie înăuntru. El aruncă oP^ şi incapabila sa-şi ceară SCU2e.

prăjiturile. Se uită lun^
Brook s

. m«.

O să cer să ne mai aa ^Sfmna Qafen

El se duse la uşă, iar ea îşi înghiţi îmbucătura dulce. Nu maj tea să-i simtă gustul. Nu mai simţea nici durerea de la încheietu^ Capul i se învârtea, iar inima îi bătea de să-i sară din piept.

Cu mult înainte ca ea să se fi gândit la pisici, el avusese grijă s^v le lase bucătăria deschisă. Nu i se păruse o prostie faptul căp0me nise de pisică şi pisoi. Probabil că se întreba de ce se gândise Ja ej atât de târziu.

în timp ce Lila se uită cum Brook vorbeşte cu hangiul, cu capu] plecat ca să-l poată privi pe bărbat în ochi, umerii lui laţi ferind-o de privirile indiscrete, un lucru îi deveni perfect clar.

Era îndrăgostită de Brook Derring.

CapitoCuC 14

Brook îşi propuse ca astă-seară să o lase pe Lila singură. Va ră- ^eîn sala comună ca să asculte discuţiile călătorilor şi ale localnicilor deopotrivă şi se va întoarce în dormitor când va fi aproape sigur că ea a adormit. O durea încheietura, iar plimbarea aproape că o epuizase. El nu se gândise cât de puţin mâncase în zilele dinaintea sosirii la cabană şi în cele cât rămăseseră acolo.

Desigur, ea nu se plânsese niciodată de foame. De fapt, se plângea foarte puţin, ceea ce era un lucru mai degrabă neaşteptat. Crezuse că va considera că toate lucrurile şi toţi oamenii, inclusiv el, erau sub rangul ei. Aceasta era Lila pe care şi-o amintea.

Nu o cunoştea pe această nouă Lila, care îşi înăbuşea lacrimile când se simţea rănită, care îşi făcea griji pentru pisicile fără stăpân şi care se îmbujora ca un trandafir când o atingea.

Nu voia să o cunoască pe această Lila. De fapt, credea că era o decizie înţeleaptă să ia puţină distanţă. Din păcate, i se păruse o idee bună până să o audă cerându-i slujitoarei să-i aducă apă fierbinte şi o scăldătoare.

Acum, în loc să asculte conversaţia celor doi bărbaţi care poposiseră aici în drumul lor de la Londra la Bridgwater, se gândea la Lila, udă şi goală.

îsi închipui cum intră din greşeală peste ea, vâzând-o cum se ridică din cadă, cu apa prelingându-i-se peste mugurii de un trandafiriu palid ai sânilor superbi. Cum îi atinge, apoi lăsându-şi mâna să coboare spre adâncitura taliei şi spre linia şoldului.

uuud v ^ să_şi tot mchipuie ce ar fi urmat, risca să

Şi apoi, dac ^ ^ comună. Brook sorbi din bere şi se concen- se facă de ruşine^ ^ ^ dreptul îngrozitoare şi chiar avea ceva tră pe gustu a _ stă de pe vremea când îşi petrecea mai tot

experienţă cu u de &in de pe Tooley
timpul prin distne

• «use unu! dintre londonezi, făcându-] pe B *de spre el,* că agenţii de pe Bow Street s-a„ stJ «T? m i nţilor din Covent Garden. **Să df lut** cu ochii mei, încuviinţă ceiăJaJt, un bărbat rob Ust[„ , Irir si aspru. Cunosc o maică stareţă din Covent Gard en Pă m r°făcut o vizita **azi**-noapte. Jumătate dintre bărbaţii de pe ^¿Terau foarte agitaţi, căutând una sau aJta dintre ascun^,
qă nu-i înhaţe agenţii.

Un om respectabil nici nu poate sa se mai *distreze* cu atâţia agenţi prin preajmă, spuse prietenul Iui paşnic.

Brook **nu** credea că vizita Ia o maica stareţa - numele de cod folosit pentru matroanele de *bordel* - putea sa fie caLficată drept activitate respectabilă în cele mai multe cartiere, dar era foarte interesat de haosul în care se cufundaseră *cel mai* probabil Seven
Dials si alte zone învecinate.

Beezle era marele tâlhar de acolo. Dacă agenţii îl prinseseră, era imposibil să nu se creeze dezordine, *din moment ce* alţi bandiţi se vor lua la întrecere pentru poziţia Iui. Pe de *altă parte,* îi mai văzuse nu doar o dată *pe* agenţi urmărind nişte piste false. *Beezle avea o* duzină de ascunzători. Putea să *aştepte până plecau oamenii legii.*

-întrebarea mea, interveni *roşcatul, este unde naiba o* fi sir Brook?

Fitzsimmons, parlamentarul ăla, a *fost* înmormântat acum câteva zile şi s-au pus gardieni care să-i ţină Ja *distanţă pe hoţii de* morminte. S-a spus că Derring îl căuta pe *criminal, dar* acum *ei*
pare că a dispărut, iar agenţii lui umblă de *colo până colo fără nici o*
noimă.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs. Broolc sorbi din *bere De* obicei oamenii credeau că el făcea parte dini-™ .
dar, chiar dacă lucra adesea cu ei nu h S en ?u de pe Bow Street, şi chiar unul foarte independent d* R P entru El era detectiv,

-Am auzit că ?i-a pus pirostriile ze puţin. Dacă înţelegi ce vreau să spun tari să se reiaxe-

Cuvintele fură rostite de bărbatul p e „„ _ vadă foarte bine. pe «« B rook nu a să_,
Poate că Brook ri-ar fi dat ochii peste masă pentru a asculta ri alte conversaţi? « mutat la altă mic detaliu. De ri căsătoria lui nu era ^
deun
l8 6 k et' Zisese cu

Siniti-mi cu foc • lui din Londra trecuse neobservată. Dacă cei
căP 1
P ri au deja că el părăsise Londra şi se retrăsese la ţară,
^va mai stia?

^ bil c^ mai bun loc în care să se ducă era Northbridge Pfoba osia familiei lui. Marlowe şi Dane erau acolo cu copiii lor.

ştia că Marlowe se putea descurca foarte bine de Chiar ingură, îŞi făcea griji pentru ceea ce se putea întâmpla dacă luafamiliaprin surprindere. Ceru imediat hârtie şi o pană ^cne repede 0 misivă prin care să-i pună în gardă

şi pe care să ^trimită cu următorul poştalion care se ducea în direcţia aceea. ° Unde mai putea să-i caute Beezle? Familia Derring avea proprietăţi prin toată ţara. Cele mai multe se aflau în nord şi în vest. Aveai ne voie de mai multe zile ca să ajungi la oricare dintre aceste moşii. Mai aproape de Londra se aflau doar Northbridge şi acest ţinut oarecum rustic, folosit de tatăl lui pentru vânătoare şi agricultură. Brook îşi încordă mâna pe pană. Beezle nu-l va găsi niciodată aici. Totuşi, avu o presimţire.

Sala comună era aproape pustie în clipa în care Brook îşi făcu drum spre dormitorul pe care îl împărţea cu Lila. Era târziu şi se mişcă încet, să nu o trezească, atunci când intră. în cameră era întuneric, dar zări o mişcare lângă foc. Lila se întoarse şi îl privi. Avea părul lung şi negru ca pana corbului desfăcut, coborând în onduleuri pe spate şi ajungând până la talie. Purta o cămăşuţă, un veşmânt simplu, pe care îl putea îmbrăca fără alte ajutoare. Era un veşmânt subţire, făcut dintr-un material foarte fin. Brook desluşi fără nici un efort conturul corpului ei, subliniat de licăririle focului.

r- J _ ■ <tn nraaul uşii, aĎOi închisẽ ụ.ş̃ă încet şi o încuie. Când o văzu, se opn m pragui uţu, oaie, r u îr» haie îi explică ea. Inca nu mi s-a uscat - Am stat prea mult in părul.

-Credeam că dormi.

Ea dădu din cap. ă aştepţi să adorm, ca să nu mai fie

-Chiar măîntrebam daca o nevoie să vorbeşti cu ze încăperea, dar se opri la jumătatea

Brook dădu sâ trav drumului. ^eau să vorbesc cu tine?

»lecavea

/A

_De ce crezi câ*xEa întoarse privirea spre foc, trecându-şi o mână gat ca să verifice dacă mai era ud. Pâru] ^

Brook se aşeză pe pat şi îşi scoase cizmele.

- Este evident că nu mă placi, spuse ea după o tăce l„ şi de ce.

Oare de ce afirmaţia ei îl făcu să se simtă sugrumat de vj -Nu este ca şi cum tu m-ai plăcea pe mine, spuse el def • Căsnicia asta nu este una din dragoste.

-într-adevăr, nu a fost.

El se ridică şi făcu un pas spre ea, apoi rămase încremenit p Nu o înţelegea. Nu înţelesese niciodată femeile ca ea.

-Chiar mi-aş dori să vorbeşti despre asta, spuse ea. Mi-arplă să lămurim odată lucrurile şi să nu le mai lăsăm să plutească aşa între noi, ca un zid mare şi invizibil.

Frustrat, Brook îşi trecu o mână peste barba nerasă de pe obraz.

- Iar mie mi-ar plăcea să spui ceva care să aibă sens. Despre ce să vorbim?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii de culoarea chihlimbarului. -Despre noaptea în care m-ai cerut de soţie. Durerea îl luă cu asalt, nuanţată de urme de stânjenală. Era şocat de faptul că încă mai suferea din cauza celor întâmplate în noaptea aceea. Credea că nu-i mai păsa de multă vreme.

Dar pentru o clipă, se simţi din nou tânărul de douăzeci şi patru de ani, naiv, plin de speranţă şi atât de extraordinar de prost. -Ce-ar mai fi de spus? Te-am cerut de soţie. Tu ai spus nu. El ridică un pahar de pe masă şi îl umplu cu vin. în timp ce el sorbi, Lila îşi mângâie din nou părul, iar el urmări cum degetele ei palide treceau agale peste şuviţele negre

-Eu nu-mi amintesc lucrurile chiar aşa.' Din câte îmi amintesc eu, tu mi-ai cerut să fug cu tine. Credeai că o să fiu de acord cu asta?

Furia adonmtâ răbufni din nou înăuntrul lui. Strânse în mână paharul de vm, aponl izbi direct în perete, urmărind cum paharul se sparge m mu de cioburi, iar vinul roşu se orpli™ - i ■ u • ■ pe lambriurile de lemn. ' ^ subţiri

adânc aer în piept şi se frecă la ochi. -îţi cer scuze. -Nu, eu îţi cer scuze.

- Sâruta-ma *cu foc* -

Z Ţ ¿ ă să se apropie de el, apoi şovăie şi îşi împreunează aproape transparentă. ^ ^toarse privirea. Nu era momentul să se lase copleşit

i ales când dorinţa îi era amestecată cu furie. ^ De ce îţi ceri scuze? Tu n_ai aruncat nimic.

4ri cer scuze pentru cum m-am purtat în trecut. Te-am indus in eroare. Ştiam că eşti îndrăgostit de mine şi te-am lăsat să crezi că aş fi simţit acelaşi lucru pentru tine.

El o ştiuse. îşi dăduse seama de asta în noaptea aceea în care, până la urmă, îl respinsese. Dar cuvintele rostite de pe buzele ei parcă îl eliberară de ultimele rămăşiţe ale furiei care îl măcinase. poate că asta îşi dorise, de asta avusese nevoie în tot acest timp, de acele scuze.

-Iar tu taci. Ea îşi încrucişa mâinile sub sâni. Nu mă ierţi. Nu o ierta.
-Crezi că doar pentru că spui „vai, am greşit", iert şi uit? Acum se presupune că ar trebui să am încredere în tine? Ar trebui să cred că te-ai schimbat cu adevărat? -Ai putea să-mi dai o şansă.
Brook ignoră felul în care ea îl privi pe sub gene, aerul de vulnerabilitate din ochii ei. Era mai bine să fie ea cea vulnerabilă, nu el.
- Eram îndrăgostit de tine, şuieră el printre dinţi, cu o voce atât de categorică, încât ea făcu un pas în spate chiar daca el nu dadu „ si prost, dar asta nu însemna ca sa se apropie. Poate ca eram tanar şi p^
nu mă puteam îndrăgosti. enite de regret.
Ea închise ochii, cu trasaturile^^ ^ ^ ^ - Ştii când m-am îndrăg . el nu aşteptase şi nici nu-şi dorise
Ea clătină din cap. chiar dac
un răspuns. at în sezonul acela. Nu-mi doream să
-La primul bal °rS^an^evenimentele sociale. Aş fi preferat mai mă duc la nici unul dl"trefuieSC cu prietenii mei din şcoală sau să dearabă să stau şi ' încă de atunci eram intrigat de crime
° lO" -ai-lociitl î»-i o!- J ri -l
explorez una dintre tt* ^ petrec adesea ore în şir la Old Bailey, si pedepse. Obiş"1^ pentru că aş fi simţit vreo plăcere perversă
ând că nu ştia sigur unde să-şi pună mâinile.
e ridică, părai
O față. Era evident că habar nu avea cum focul îi făcea

urmărmdprocesele.uitându-mă la nenorocirile altora, ci pentru că voiam să ₛf prindeau anchetatorii sau agenţii pe hoţi şi criminali. ' 1U CUtll îi

- Chiar şi atunci ştiai cine eşti, spuse ea, iar el pᵤtᵤ ₛₐ • admiraţia ei în zâmbetul pe care i-l trimise. Nu erai un om ^ să-şi fi dorit să participe la baluri. De ce participai? Care

-Mama poate fi foarte convingătoare. Ne târa ₚₑ ₘjₙₑ ₘ. Dane la cât mai multe evenimente. După ce te-am văzut, n-am avut nevoie să fiu târât cu forţa.

Lila clătină din cap. -Brook, nu.

Se apropie de ea, până ce ajunse să-i simtă mirosul discret a] săpunului floral de pe piele.

- De ce? Te doare când un bărbat îţi spune că îi păreai frumoasă? îmi amintesc rochia pe care o purtai. Cât de *jalnic este* asta? Era făcută din mătase aurie cu floricele roşii şi aveai o panglică stacojie împletită în păr. Ai dansat fiecare dans. Am vrut să te invit, dar nu fuseserăm încă prezentaţi. Am rectificat situaţia în noaptea următoare la teatru. Mai ţii minte?

Ea clătină din cap.

-A fost nevoie de ceva manevre speciale să o conving pe mama să trecem pe lângă loja ducelui de Lennox de *la* King's Theatre. Ne-a luat mult timp să ne croim drum înăuntru, din moment ce era plină ochi cu pretendenţii tăi. -Brook, te rog...

-Am aşteptat până mi-a venit rândul, iar zâmbetul pe care mi l-ai schiţat m-a făcut să simt că plutesc o săptămână întreagă. Sunt sigur că era zâmbetul pe care i-l trimiteai oricărui bărbat, dar am reuşzt sa ma conving că pe acela mi l-ai trimis doar mie M-am convins ca eram special pentru tine. Ea îşi acoperi faţa cu mâinile.

- De ce faci asta?

"Ai spus că vrei să lămurim lucrurile M„ .

Cum eu m-am purtat ca un căţeluş îndră a 31 vrut să auz1ı visând cu ochii deschişi la tine? Cum arn până Peste urechi, speranţa de a prinde un dans cu tine?

™ Participat la fiecare bal, în şi noapte, cum făceam planuri de nuntă şi ~mă gândeam *la tine zi* nume pentru copiii noştri? casnicie şi chiar găsisem

- Nu, vocea ei răsună slăbită şi deznădâjd

Pe mai

190 ^seară era probabil a treia oară când dansam cu ^AP[oi' in_r dresat cu „domnule Derring[1'] şi ai făcut un comen- .ne, mi te-^ ^ ^ & însemnat nimic pentru tine.
ta^^nunece-amzis.

ntoarse si rămase cu spatele la el. [Ea] ^că de umeri şi o întoarse cu faţa. ° ^ vrut asta. Ai măcar amabilitatea de a mă asculta, întimp ce te umileşti din nou? Nu!

Care este problema? Nu vrei să auzi despre dragostea şi devo-
tamei
¡ntul meu nepieritoare?

_Am spus că-mi pare rău. De ce mă chinui? -Te chinui? Asta fac? Ce cruzime din partea mea, să nu mă gândesc la sentimentele tale delicate.

Ea îşi întoarse privirea, iar el o scutură până ce părul i se revărsă peste umeri.

-Mi-ai spus: „Domnule Derring, spune-mi că o să fugi cu mine. Nici nu a început bine sezonul, iar eu sunt deja atât de obosită de parada balurilor, a seratelor şi petrecerilor".

Ea tresări, de parcă a-şi auzi propriile cuvinte era ceva care îi provoca durere. El ştia cum sunau, cum aproape sigur sunaseră atunci - fals, stupid şi răzgâiat. Doar că el fusese prea naiv ca să le audă în această notă. Crezuse că îi vorbise serios.

-îţi aminteşti noaptea în care te-am sărutat prima dată? întrebă el. -Desigur.

-în sfârsit, ceva ce-ti aminteşti.

- îmi amintesc că a fost la balul Vanbrughs şi m-ai condus afară în grădină.
- Nu te-ai împotrivit.

Ea clătină din cap perspectiva unui sărut.
- Îmi plăcea sale îi era frig. în ciuda faptului că El n cuprinse mâinile iiw ^ ^
stătuse [ca de gheată] în faţa [foculu ^* ostri]ă de tine, dar nu înseamnă că nu
-Poate că nu eram
te consideram chipeş ^ [nu se aşteptase. p]ăcu och.. ^
El râse, o reacţie ia [fri m nu] îi dădu drumul.
încercă să-si eliberez ma ştia?

- Asta ţi-ai spus Ea îşi scutură mâinile, încercând totuşi să scape de rea lui.

- Nu. La drept vorbind, m-am gândit rareori la tine. -Iată ceva ce chiar cred, spuse el. în sfârşit, nişte sinceritate şi din partea ta. Când te aud recunoscând asta, aproape că sunt tentat să cred că te-ai schimbat. Dar nu m-ai sărutat în noaptea aia pentru că-ţi păream chipeş. M-ai sărutat pentru că ai vrut să-l fac gelos pe vicontele Ware. Ştiai că o să ne urmărească până în grădină şi ai vrut să vadă când te sărutam.

Obrajii ei se colorară într-un roşu aprins.

-Acum să vedem cât eşti de sinceră.

-Bine. Ai dreptate. Uitasem de vicontele Ware.

Brook o apucă de bărbie.

-El te-a sărutat vreodată?

Ochii ei erau rotunzi şi mari când încuviinţă din cap.

-Mai bine decât mine? Fii sinceră.

Fruntea îi era brăzdată de o încruntare.

-Atunci sau acum?

El îi eliberă bărbia râzând.

-Asta răspunde la întrebarea mea.

-Brook, nimeni nu m-a sărutat vreodată aşa cum o faci tu acum.

Se înşela amarnic dacă avea impresia că afirmaţia îi va topi inima.

-Ce ghinion pentru tine. Eu am sărutat multe femei, iar aproape fiecare dintre ele ştia mai multe despre arta asta decât ştii tu.

O strălucire îndurerată apăru în privirea ei, iar el îşi regretă numaidecât cuvintele. Nu avea cum să-şi aline durerea nici dacă o rănea. O ştia mult prea bine, dar acum nu mai putea să-şi ia cuvintele înapoi.

-Pe atunci sărutasem puţine femei preţioase, însă nici una ca tine. Nu ştiu cum de mi-am făcut curaj să îndrăznesc să te ating măcar. Tremuram ca un soldat tinerel care tocmai apucase să guste pentru prima dată din senzaţia unui câmp de luptă. Îmi doream cu atâta disperare, să te sărut la perfecţie, să-ti arit, • a mă mai folosi de cuvinte. fără

-Te rog.

Acum îl implora.

. sârutd-îud *cu foc* -

enunchii după sărutul acela, eram atât de bui- tfi s valsasem, si abia dacă am reuşit să-mi mai

nte**le. Mai ştii ce ţi-am spus <**

^intă'diTi cap, ştergându-şi o lacrimă cu podul palmei. ' Eai rnpa mea Lady Lila, te iubesc. Mai mult decât , Am sp " . vei încuviinţa să devii soţia mea, mă vei face »«Sfcridt bărbat dinlume".

Este o cerere minunată în căsătorie, spuse ea. Orice femeie \ mai mult decât norocoasă ca un bărbat să-i spună asemenea Cuvinte. Vorbesc serios, Brook.

Vorbeşti serios acum, dar pe vremea aceea cuvintele nu însemnau nimic pentru tine.

- Trebuie să înţelegi...

-Să înţeleg? Că ai auzit zeci de asemenea cereri? Că totul era un joc pentru tine? Că erai răsfăţată, egoistă şi superficială? înţeleg, Lila. Te-aş putea poate ierta pentru toate astea, dar nu te pot ierta pentru răspunsul tău.

- Răspunsul meu? N-am spus niciodată da! Nu ţi-am permis niciodată să te

duci la tata. -Atunci ce ai spus? Ea strânse din buze. -Nu-mi amintesc. -Ai spus: „Desigur". Ea clătină din cap. -Nu. -Ba da.

Ea scoase un suspin. împie dica să mai continui, nu

- Atunci am spus-o pentru înăuntru şi să-i dau ca să accept. Probabil câvo^ sâmâ^ vicontelui Ware şansa de a-Ş»[d]

El îşi înclină uşor capul. ^^ pentru cum m-am purtat atunci? -Vrei sâ mâ simt ruşinata asta cu ceva lucrurile? Nu. Nu

Foarte bine. îmi este k> Dacă aş putea, aş face-o. **pot să dau timpul** înapoi-^

- Şi ce ai spune? d4 preA mult.

BaSeopridoarcuoSuoeUla? tn»

-Fii sinceră- Ce ^ ^-Aş spune da! Ea ridică privirea spre el, cu **ochi** neî[nf] • înflăcărați. Ştiu că nu mă crezi. [n lc]ați [zi]

-Ai fi putut măcar să-mi zici să nu mă duc la tatăl tău p să evit toată umilinţa de după.

' ~ [utea]H

- Şi dai vina pe mine pentru că nu eşti conte? Şi dacă as fi da, tata ar fi spus nu. Nu ai titlu. Ai avut foarte puţine şansT^ moşteneşti vreodată un titlu.

-Iar acum, că fratele meu are un fiu, am cu atât mai puți[ne].

- Mie nu-mi pasă de asta. Nu-mi doresc un titlu.

- 0, chiar aşa? Nu mi-ai spus chiar tu acum câteva zile că nu eşti *Lady Derring?* Ea nu răspunse. Şi oricum, ce răspuns ar fi putut să-i dea?

- Nu eram suficient de bun pentru tine nici atunci şi nu sunt suficient de bun pentru tine nici acum. Poate că aş fi renunţat după refuzul tatălui tău, continuă el înainte ca ea să se mai apere cu ceea ce ar fi fost doar nişte scuze lamentabile. Doar că mi-ai cerut să fug cu tine. Am bănuit că ştiai de la bun început că tatăl tău nu o să accepte niciodată ca fiica lui să se mărite cu un al doilea fiu, modest, şi tocmai de aceea mi-ai cerut să fug cu tine.

Ea îşi mai şterse o lacrimă, -îmi pare rău. De câte ori trebuie să ți-o spun? -Nu trebuie să o spui. Dar ai vrut să ştii de ce nu te iert. Nu există suficiente scuze pe lume pentru ceea ce ai făcut. -Am făcut o greşeală. O apucă de umeri.

-Ai râs de mine când te-am ruaai-c^ ▪, ■ • »* ■ ▪-
[ru]8[at] sa fugi cu mme. M-ai *distrus.*
-Nu am vrut să fac asta.
-O, atunci gata, am rezolvat totul.
-Nu, ceea ce vreau să spun estP ră « atunci.Numă îndrăgostisem niciodată ZT^ " ^ cum te făcea să fii vulnerabil. ' [tele]2[eam ce] însemna,
- Şi înţelegi acum? -Da.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el simţi ci inexplicabil în piept. Felul în care îl privea mima i se strânge o ia

în braţe şi să o sărute până îi urla nun! i Să~7i dore ască să ete> chiar dacă în clipa dispreţul mai mult ca oricând. Se agăţă de dispreţ şi îşi

^^kavcuiindiferent o sprânceană. Br s-°p ani la urmă, de cine te-ai îndrăgostit? Sau au fost mulţi?

¡a râse cu amărăciune. De un singur bărbat.
El îşi încrucişă braţele la piept.

-Ard de nerăbdare să aflu. Cine este nefericitul?

Ea cobori privirea, apoi îşi ridică ochii până când el zări lacrimile scăpărândpe genele ei.

-Tu.

Brook făcu un pas înapoi. -Asta e vreun fel de glumă?

-Aş vrea eu. În ultimele zile, m-am îndrăgostit de tine.

-De ce?

Cuvântul răsună mai aspru decât intenţionase iniţial. -Crezi că am vrut să mă îndrăgostesc de tine, de un bărbat care mă urăşte, şi mă urăşte pe bună dreptate? Nu am vrut să te iubesc. Am încercat să nu se întâmple. Am încercat să mă împotrivesc când m-ai salvat din Seven Dials, când te-ai însurat cu mine, când n-ai ţipat la mine, chiar dacă ţi-am stricat apartamentul. El izbucni în râs. -Am vrut să ţip.

-Atunci, ar fi trebuit să o faci! Poate că asta ar fi pus punct îndrăgostirii mele. în schimb, m-ai sărutat, te-ai luptat cu Beezle pentru mine si m-ai dus în dărăpănătura aia pe care o numeşti cabană. - Exact! Nu sunt vreun prinţ care să te ducă într-un castel. -Iar nu sunt atât de superficială încât să mă las fascinată de o casa frumoasă, nu mai sunt. Jjaca v

f . , . 9 no rp m -ai at ns şi m-ai făcut sa simt lucruri te-ai culcat cu mine? De c e * * t ă ? M -ai făcut să te doresc şi pe care nu le-am mai s i m ţ « ^ nicio dată, mai zăpăcită, ai apoi, exact când eram mai tu adus afurisita aia de pisică n ^ ^ ^ să pronunţe ofensa care Ea îşi acoperi **gura de parca tocmai îi scăpase.**

-Afurisita de pisică/

Obrajii i se făcură ş 1 m

-Ce legătură are pisica asta cu ce discutăm noi aici? -înseamnă că nu eşti o brută. Am vrut să cred că n u-ti

n-ai sentimente, că faci doar ce ai chef. Dar nu eşti aşa.^!^ î>

e pisica aia. Ai o inimă. ' ' Opas*t

- Nu te apuca să gândeşti asta. Brook se opri. Tocmai îi s
1 Spusgc
să nu creadă că el avea o inimă? Este doar o pisică.

-Şi pisoii! Şi mai sunt şi copiii despre care ai scris în scrisorile tale. Cei pe care i-ai salvat de la o viaţă de hoţi în Whitechapel sau St. Giles.

La naiba. Uitase de copii.

-Şi ai fost numit cavaler pentru curajul tău. Până şi eu am citit cum l-ai salvat pe fratele vicontelui Chesham dintr-un adăpost pentru dependenţi de opiu şi cum ai adus-o pe Lady Elizabeth înapoi la părinţii ei. Eşti un erou.

-Nu pot să neg că am punctele mele bune, darie am şi pe cele rele.

- Ca de exemplu?

Ea îşi puse mâinile în şold.

- M-am purtat cum am avut chef. Am profitat de inocenţa ta când m-am culcat cu tine.

- Sunt soţia ta, după cum ai subliniat prea bine. Nu poţi să profiţi de mine în contextul ăsta.

- Dar n-am de gând să rămân însurat cu tine. *El* arătă cu un deget spre ea. Vezi?

-Şi totuşi, tot ce ai făcut a fost ca să-mi oferi plăcere. Nici măcar n-ai fost atât de egoist ca să-ţi cauţi propria plăcere. Sunt încă fecioară, pentru numele lui Dumnezeu! Ea se încruntă. Mai sunt încă fecioară?

-Da, spuse el printre dinţii încleştaţi.

-înţelegi de ce m-am îndrăgostit de tine?

Ea se îndepărtă, fluturând dintr-un braţ î„ h™ u-

Era supărată şi frumoasă, iar el contZt ^Z " - , ei. Şi îl iubea. a

Vada Prm camaşuţa

-Este perfect pentru tine, spuse ea. Te noH * u

porţi urât cu mine, distruge-mă la fel cum te-a * Unaᵻ să te

- N-aş face niciodată una ca asta. m ~lstrus eu pe tine.

Ea îşi aruncă frustrată braţele în aer.

- Bineînţeles că nu! Asta nu mă face decât să t- ■

,96 • -e iubesc mai multl

Sâmtâ-mâ cu foc ■

_ Fine-

HI ce îndreptă sₚre ea şi o apucă de mână, apoi începu să o tra.ă

spre pat- &

1 - *Ce* faci acum?

IQ7

.Ceva condamnabil, ceva care sigur o să te facă să mă urăşti O ridică în braţe şi paroirse distanţa care îi mai despărţea d pat locsâ se rmpotnveasca, ea îşi înfăşură brateJe pe dL'J* n -*Nu* o să te urăsc nirinH^ ᵻ ᵈᵘPᵃ *8atul lui.*

În loc să -Nu o să te urăsc niciodată. - Mai vedem noi. Şi îi acoperi gura cu gura lui.

â *Capitoiuf 15*

Lila se lăsă învăluită de căldura lui şi de moliciunea catifelată a buzelor lui. îi adora buzele şi nenumăratele, infinitele feluri în care şi le folosea ca să-i ofere plăcere. Săruturile lui erau când delicate, când îndrăzneţe. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte şi, după primele săruturi îmbătătoare, nu mai căută să anticipeze, încetă să mai gândească cu totul. Mintea începu să-i plutească în derivă şi se lăsă cuprinsă de iureşul senzaţiilor. Felul în care limba lui aluneca în şi din gura ei. Felul în care dinţii lui îi muşcau uşor buza de jos. Felul în care simţi cuvertura pe picioarele ei goale când el o aşeză în pat.

El se coborî deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea în coate, dar căldura pe care o emana îi învălui tot corpul. îşi folosi braţele prinse pe după gâtul lui ca să-l tragă mai aproape şi să-i cheme căldura să o ia cu asalt. Degetele ei alunecară prin părul lui scurt, plăcân- du-i la nebunie senzaţia pe care ţepii o trezeau pe carnea ei sensibilă. îşi croi drum în jos şi îi mângâie umerii laţi. Simţea muşchii de sub cămaşa de batist, carnea tare, atât de diferită de a ei.

Lila se imaginase întotdeauna măritată cu un bărbat care avea să fie, într-o bună zi, duce sau marchiz, un bărbat cu o mare putere politică. Dar acei bărbaţi făceau rareori alte exerciţii fizice decât cele din cadrul partidelor ocazionale de tir. Bărbatul care era acum deasupra ei era puternic şi şlefuit de o muncă grea, de o muncă respectabilă. Acesta era un bărbat care îi găsea pe cd ierd carf îi salva pe cei năpăstuiţi.

Mâinile ei coborâri alene peste spatele lui, simtiră felu, „ care muşchii se strânseră ş, se mcordară sub atingerea ei îi ol ac eau atingerile ei, ceea ce îi dădea speranţă. Poate că nu o uri W t de mult pe cât crezuse. Poate că va reuşi chiar să o iubească" bună zi.

Mâinile lui îi apucară braţele şi le înde părtarăd îi împ inse braţele înapoi pe pat, ţintuind-o pe loc. p*^^

W

nfinitâ, privirile li se întâlniră în întunericul luminat de vă- parcl focului. Răsuflarea lui era aspră şi întretăiată, dar strânsoarea ^^ fermă şi puternică. Lila nu ar fi putut să se elibereze nici dacă şi-ar 6 dorit. oricum nu îşi dorea.

,Nu-ţi Place să te atingş? întrebă ea>

-îmi place prea mult. Dacă vreau să fac asta bine, să o fac cum trebuie...

Lila clătină din cap şi închise ochii.

-Nu, nu! Mă îndrăgostesc din nou de tine. Fă-o rău şi necuviincios. El încuviinţă solemn din cap, chiar dacă ea observă felul în care gura lui se curbă într-un zâmbet amuzat. -Rău şi necuviincios. O să-mi dau toată silinţa. Având grijă de încheietura rănită, el îi duse braţele deasupra ca- pului, ftxându-le cu o mână pe marginea patului. Cealaltă mână alunecă peste corpul ei, coborându-i cu mişcări înfrigurate cămă- şuţa pentru a-i descoperi sânii care se iţeau de sub ea. Lilei i se tăie răsuflarea, corpul i se

arcui spre el chiar în timp ce mintea i se revolta şi îi spunea că era un lucru şocant şi indecent.

El scoase un geamăt scăzut, gutural şi apoi o sărută din nou, nu brutal, ci uşor si tandru. Ridică mâna şi îi cuprinse obrazul, iar cu degetul mare îi mângâie carnea înfierbântată. El se trase înapoi, trecându-şi degetul aspru peste buzele umflate, deschizându-i gura
şi lăsându-l să se furişeze înăuntru.
Avea gust de coniac şibergamotâ, iar limba ei cezmierda in treacăt vârful degetului. Ochii lui păreau sa devină tot mar mtunecaţi, varrui aegetui limba în voie, înconjurând vârful ro-
îar ea continua sa-şi pumDe
tund, învăţându-i laS scăzut şi răguşit.
-Suge, murmura el, cuu g ^ ^ ^^
Cuvântul îi făcu mtreg ^ degetulj apoi n cuprinse
Lila făcu ce îi ceru, ^^ presiune. adânc în gură şi ªPUf puternic de al ei, iar ea simţi dovada ex El îşi apăsă întâlnire al coapselor. Era tare şi fierbinte citării lui în punctul a
precum degetul din gi }ăsă urme umede pe buzel
încet, el îşi ar trebui sa facă un bărbat cu ^
- Asta nu es a.
mormăi el.

199-Deci este condamnabil?

- O, mă pot gândi la zeci de moduri prin care talentul p e c ar e tocmai ţi le-ai perfecţionat să fie foarte, *foarte* condamnabil.

-Ce face un bărbat cu soţia lui? întrebă ea. Sfârcurile ei se încordară sub atingerea delicată a batistului pe carnea ei. **Arată**-mi El îşi coborî gura şi îi sărută locul aflat chiar sub **maxilar** lăsându-şi limba să plutească uşor peste pielea de acolo, până ce ea se cutremură când simţi căldura respiraţiei lui pe lobul urechii.

- Fă-o necuviincios.

El îi strânse uşor între dinţi lobul urechii şi înaintă cu muşcături delicate, până ce ea tresări când răsuflarea lui îi gâdilă ispititor urechea.

- Foarte necuviincios, şopti el.

Continuă să-i ţină mâinile ţintuite cu o mână, în timp ce mâna cealaltă îi alunecă peste umăr şi între sâni. Pielea ei se înfioră în aşteptare, pe măsură ce dezmierdarea lui îşi continuă drumul spre pântec, înlăturând materialul cămăşuţei până când ea rămase goală sub el. Mâna lui îşi reluă explorarea, trecând peste coapsă, atingându-i în treacăt cârlionţii dintre picioare, făcând ca pântecul să i se contracte, apoi cuprinzându-i, în cele din urmă, un sân. îi dezmierdă carnea până o simţi grea şi plină sub atingere, apoi ciupi sfârcul uşor cu degetele până se făcu tare şi tremurător.

Coborî gura şi îi cuprinse sfârcul delicat între buze, jucându-se cum se jucase ea cu degetul lui mare. Supse uşor la început şi apoi mai tare, până ce Lila ţipă de dorinţă. Mâinile ei se încordară sub apăsarea închisorii care le ţinea captive.

- Vreau să te ating.

-Nu încă.

El îşi repetă acţiunile pe celălalt sân. iar de astă dată parcă atingenle lui făceau sa v,breze o coardă nev âzuti aflaU ,a ^ ascuns dintre picioarele ei. Şoldurde 1 se arcuiră îm™ - , membrul lui tare. dorindu-şi să-i simtă a p ă s ^ " f 7 ^ . ... 1 t_a ac io, unde ştia ce va simţi. Y

Gura lui Brook alunecă peste abdomenul ei si . ce toată pielea îi fu

Sârutâ-mâ *cu joc*

străfulgerată de fiori de pl Jer° ^^ până mai oprească arcuirea şoldurilor, în antici parea sen2a ^ Să gura lui fierbinte o va trezi pe partea aceea secretă a ¿Jel nu mai reuşi să-i ţină mâinile nemişcate şi ce le ¿in Urrf!^u-i şoldurile într-o strânsoare neînduplecată şi ^Q^şcă uşor de şold, înaintând încet spre interior, rt-M^'. -cnflarealui ca pe o provocare în locul acela sensibil
^•şi desfăcu picioarele, având nevoie ca el să o atingă şi să o
'^Cevrei? murmură el pe pielea coapsei ei. **Ba îşi** înfăşură mâinile în părul lui şi îi îndrumă gura spre locul
în care îşi dorea să-l simtă.
El scutură din cap.
-0,nu.Nu, de data asta, trebuie să o spui. Spune-mi ce vrei. Ea inspiră adânc aer în piept. El se ţinea de cuvânt şi se purta ca un desfrânat. Cum să spună cu voce tare ceva ce nu era dispusă sâ recunoască nici măcar în cele mai ascunse cotloane ale minţii? -Brook.
Vorbi pe nerăsuflate, sub efectul rugăminţii stăruitoare care i se ascundea în glas.
El îi depărta picioarele cu un obraz neras. -Spune-o, Lila.
-Gura ta, şopti ea. Vreau să simt mâinile şi gura ta pe mine. Cu o înjurătură rostită în şoaptă, el îi desfăcu neîndurător picioarele. Dar atingerea uşoară a limbii lui vibră blând şi ispititor. Ea arcui şoldurile mai sus, dorindu-şi mai multă apăsare, mai multă căldură, dar el continuă să-i dezmierde alene centrul, pe măsură ce unul dintre degete se Ăuca la intrarea feminităţii ei.
-îe-as putea tachina aşa ore întregi, spuse el. Aş putea sâ te înnebunesc cu nevoia de a te întinde şi a-ţi ofer! chiar tu plăcere, U Să te e^berezi de dorinţa care te consun^ £a clătină din cap. Să se atingă în timp P - Asta ar fi condamnabil. ^ cap ula rămase fără suflu la se ridică şi îşi **trase** câmaşap^^ ^ flăcăile focului. Nu-şi vederea pieptului lui splen i ^^ pielea fină a abdomenului
putu împiedica mâinii **să a** u
lui încordat. . q aşezA peste umflătura din pantaloni. Ea

El n ridică mă[na 1.1] [War] [jac]i era înnebunită de curiozitate, încercă .»o«««*Cum arăta membrul lui? Cum îi va simţi carnea dacă o cunri j
j ^nndea
între degete <

-Aş putea să te penetrez repede. Este suficient de condamnabil pentru tine? M-ai urî dacă prima dată te-aş lua ca o brută?

Lila dădu din cap, deşi ideea mai degrabă o încântă decât să o sperie. Voia să-l simtă mişcându-se înăuntrul ei, voia ca membrul lui tare să alunece înăuntru şi în afară aşa cum făcuseră degetele lui

- M-ai urî şi ar fi mai uşor pentru amândoi.

Dar în loc să se descheie la pantaloni şi să-şi îndeplinească ameninţarea, îşi strecură mâinile pe sub fesele ei şi o ridică mai sus. Gura lui se apăsă din nou pe centrul ei, provocând şi dezmierdând până ce ea începu să se zvârcolească sub buzele lui. Mâinile i se agă- ţară de umerii lui şi auzi cum strigătele repezi ale pasiunii umplură încăperea. Ar fi trebuit să se simtă îngrozită că scotea asemenea sunete. în schimb, degetele lui Brook se înfipseră în carnea posteriorului ei, îndemnând-o să continue.

în cele din urmă, cu delicateţea primelor flori de primăvară, ea atinse culmile plăcerii. Senzaţia se dezlănţui de parcă o panglică înnodată strâns se deschise ca un boboc de trandafir. Fiecare particulă din corpul ei se descătuşă şi se cufundă în uitarea senzaţiilor.

Dacă aceasta era definiţia pe care o dădea el condamnabilului, ea îi va interzice cu totul faptele demne de laudă.

Simţi cum patul se mişcă, îl simţi pe el mişcându-se, apoi deschise ochii şi îl văzu cum îşi coboară pantalonii peste şolduri.

Şoldurile lui dezgolite.

îşi coborî privirea, dar în întuneric nu putea să deslusească decât vag forma şi liniile bărbăţiei lui. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept când îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Tremura de frică şi nerăbdare. îşi dorea asta.

Aplecându-se peste ea, buzele lui l[a înHlnivs] [4]- ' ■
\ »ntalnira din nou pe ale ei.
De data aceasta, cand sé apasa spre ea truni.rii i •
x* u -i ii "-rupunle nu le mai erau
despărţite de ţesătura hainelor. Il [Simţi ca]
feminităţii ei. Apăsarea lui blândă îi înfiora carnto ^h^e'jcatiT-'e
acolo. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, alunecară snl!! -
apoi o ridică până reu[şi] să se potrivească Per^e fpe '
Privirea ei o întâlni pe a lu. ,1 nu reu[şi ss] citeai " stăruia în ochii lui. Acesta era raom^l [ţn care] o
deterntfrfe'să-lSarutó-tna *cu foc*

■ [e] că putea să doară prima dată dacă bărbatul era aspru ^[căAUZ r] Dar mai auzise şi că un soţ atent revendica inocenţa [sinepăSa]vtare de seamă. Dacă Brook o iubea, chiar si un pic, nu
[s]oţi^[cu] - - -
;â-i facă rău.

'penetra încet, iar ea simţi cum grosimea lui parcă o desface. El Jse înapoi, apoi alunecă din nou înăuntru, iar panglica încordata din interiorul ei se contractă iar de nevoie. Când o pătrunse [a]doua oară, o pătrunse puţin mai adânc. îi plăcu senzaţia, îi plăcu **felul** în care se simţea completată de el. Nu era deloc rău. Poate că [nU] era chiar atât de masiv sau poate că zvonurile legate de durere
fuseseră exagerate.

El se retrase din nou, iar ea îşi înlănţui picioarele în jurul lui, indemnându-l să continue. -Te doare? întrebă el.

El era cel care părea să fie îndurerat. Vocea îi era concentrată şi

joasă.

-Nu. Se simte minunat. Mai mult.

O penetră din nou, de data aceasta lipindu-şi fruntea de a ei. Lila îi observă ochii închişi şi maxilarul încleştat de parcă s-ar fi concentrat intens. El se împinse mai adânc, iar ochii ei se făcură mari. Poate că se înşelase în privinţa lui. Poate că era masiv.

Se legănă pe carnea ei, anulând gândul acela prin iureşul simţurilor. Ei i se tăie răsuflarea si încercă să-şi miste soldurile ca să crească presiunea, dar era ancorată de greutatea lui, de senzaţia de a-l simţi înăuntrul ei.

O Se retrase, apoi o P^unse to n°u a Air* nnu iar de fiecare data pa^ca o umplea puţin mai mult Sena*nuf J h _ nu ar fi descris-o ea fund <ta»™» ^^ ^ ^ simtă un uşor disconfort, el se ie& se aprinseră. ^ . dori să urle pur şi simplu de frus-

E1 se retrase din nou, iar ^^^ dorinţei, vibra sub senzaţia trare. Trupul îi vibra

înăuntrul ei. Îşi dorea mai mult, îşi pe care membrul lui o ^ ^^ ea

dorea ca el să se mişte 1

O, era gata de u

-Da. Te rog, te *

*îl implora. Nu se gândise niciodată că va implora ceva El o penetră din nou, nu complet, dar când se mişcă înă' nimic nu mai contă pentru Lila. De astă dată, degetele lui al între trupurile lor şi o atinseră, o mângâiară cu mişcări cacT¹⁶' ^ Era gata, iar la prima lui atingere, ea urlă de plăcere. ' e"

Dar odată cu plăcerea apăru şi lama ascuţită a durerii, în t" ce Brook alunecă înăuntrul ei, tot mai adânc, desfăcând-o până c o durere mistuitoare îi întunecă şi înceţoşă vederea. Ea îl apucă strâns de umeri, aproape în lacrimi, aproape gemând sub apăsarea ultimelor rămăşiţe ale extazului.

El nu se clinti din loc, dar răsuflă întretăiat. îşi dădu seama că nu o făcea de excitare, ci din reţinere. De-a lungul dansului dintre corpurile lor, penetrările nu i se păruseră foarte adânci, dar nu-si închipuise că va putea să se simtă atât de plină şi deschisă. Durea. El era mult prea mare pentru ea. -Lila?

Auzi întrebarea din vocea lui, ştiu că o întrebă dacă doare. -Să nu îndrăzneşti să te mişti, şopti ea. Eşti mult prea mare. Avu impresia că îl auzi râzând. Dacă râdea de ea, îl omora cu mâna ei.

- Mi te potriveşti perfect.

-Ba nu. Nu te mişca sau *chiar* o să te consider condamnabil. I se păru că râse din nou.

-Trebuie să mă mişc. Altfel, rămânem blocaţi pentru totdeauna. -Atunci ieşi.

-Nu încă, dragă Lila. Acordă-ţi o şansă. *Dragă.* îi spusese *dragă.* Vorbise serios?

Ej ßß retra Ser dar nu până la «Pât, alunecând din nou înăuntrul ei. Ea şuieră la senzaţia trezită de durere untndtău.¹"⁶ ^ * ^ ^ este al »«* * "ne înâ-

Se retrase şi o pătrunse din nou. Urmă^ fu chiar atât de dureroasă. încă se mai siJT^ ^^ "" plină, dar nu era ceva insuportabil. ** Cmdat parcă prea

El se mişcă mai repede şi ea începu să resni « că îsi dădea seama că, dacă nu ar mai fi d Pre "««tăiat, pentru tălnirea dintre ei i-ar fi provocat atât de multă pliere"tinUar6'

204 ^- cnuse el, părând de parcă ar fi vorbit printre din-
- • «are rău> ^r
JifliP[3].
[ţi]in^[ai] .^^ [scuze] Așa îmi este mai greu să te urăsc.
'fr^Tî»[cazul ăsta] nU ~ mi Par6 răU 'E1 g6mU ' Nu "mi pare de ~

[10] Cu un tremur, ea simţi cum tot trupul lui se încordează. în ure- *aei,* respiraţia lui venea în rafale rapide şi întretăiate. în cele [ţin urmă,] se retrase şi se rostogoli pe spate. "
Ea dădu să se ridice, dar el era deja în picioare. _Nu te mişca.
Lila se lăsă pe spate. De ce voia ca ea să rămână nemişcată? El se îndepărtă, apoi se întoarse cu un prosop într-o mână. întinse mâna spre ea, iar ea scoase un scâncet când îşi dădu seama că avea de gând să o şteargă între picioare. -Pot să fac eu asta, insistă ea. El îi aruncă o privire amuzantă. -Este ca şi cum nu te-am văzut acolo. Şi peste tot. Eaînşfăcă prosopul şi şi-l coborî uşor între coapse. Când îl trase înapoi, era presărat ici-colo cu pete rozalii. Lila clipi când văzu urmele inocenţei ei pierdute.
-Este firesc, spuse Brook. Ea ridică privirea, văzând lângă ea doar umbra lui. Spatele lui era luminat de focul din vatră, dar nu-i putea vedea chipul sau expresia. încă mai doare?
Ea clătină din cap, surprinsă să simtă nodul din gât care nu o lăsă să vorbească. ~ Mi [ş]-a spus că data viitoare nu o să mai doară. Stai puţin. El îi trase cămăşuţa peste cap şi o ajută să se îmbrace. Era liniştitor să o simtă pe piele şi îi P^i- să o ajute să-şi strângă
^gâturile de la corset^^^"^^ndrăgostkă de el, atunci ar Dacă scopul lui fusese [să] [ţin] grijuliu. Atenţia şi grija
h trebuit să fie mai puţin tandr , ^ ^ [drag0]ste şi mai mare. făcură doar ca în inima ei să in
Ceea ce era o prostie. [n]j[cio]dată. nu după toate câte îi fă[cu]_ Nu o iubea. Nu o [va] p[apt]ul că se purta atât de onorabil se. O dorea, nimic mai m [proStuţă] fusese când ref[Uza]se să fugă avea drept scop sH [un să]ţ minunat. Ar fi [p]reţuit-o şi [ar fi]
împreună cu el. Ar ti iubit-o. Ce însemnau titlul şi prestigiul în faţa omului care te şi pe care îl puteai iubi la rândul tău?
Desigur, la vremea când o ceruse de soţie, ea nu ştia ce era dr[a]gostea, cum se simţea, cât de mult avea nevoie de ea. Cunoscuse doar vanitatea şi sentimentul îmbătător pe care îl trezea ideea de a te şti dorită de atâţia bărbaţi. Confundase popularitatea cu prietenia, iar când mama ei se îmbolnăvise, iar Lila se îndepărtase o vreme de viaţa publică, îşi dăduse seama cât de repede se risipea popularitatea şi cât de puţini erau prietenii adevăraţi.
Câţi? Nici unul.
- Mai bine te-ai băga sub pătură înainte să răceşti. Vin şi eu imediat.
Lila dădu din cap şi se strecură sub aşternuturile încă imprimate cu căldura trupurile lor.
Nu meritase să aibă prieteni înainte. Nu-l meritase pe Brook Derring. Probabil că nu îl merita nici acum, dar... o, cât de mult îl dorea.

Brook păşi în spatele paravanului şi se sprijini cu un braţ de perete. Avea nevoie de un moment doar pentru el, de un moment ca să-şi adune gândurile răzleţe. îşi odihni fruntea pe braţ şi închise ochii. Imaginea Lilei, cu ochii închişi şi cu buzele întredeschise, i se ivi în minte. Brook deschise repede ochii.

îi spusese că îl iubeşte. Ce se presupunea că trebuia să facă el cu acea informaţie? O credea? Şi dacă o credea, ce? Asta nu schimba cu nimic trecutul. Nu însemna că o iubea sau că voia să rămână însurat cu ea. Se căsătorise cu ea ca să o protejeze si cu certitudinea că va fi o uniune temporară. Nu trebui « «. • ■

pentru ca solicita anularea căsătoriei căn«eDuia sa se simtă vinovat L.na se convenise asupra ei de la început.

Nu o obligase să facă nimic. Şi se asigurase rl;« - va bucura de tot ce făceau împreună. Şito^1"™ Căea 86 „u voia cu nici un preţ să fugă din mintea lui.'

Era un lucru la care se aşteptase. Ar fi fost SUmHn , „ A-,------ F*ins sa ane că aproa-

Fusese inocentă.

Sdrutd-md *cu foc -*

nu fusese sărutată niciodată, că nu dansase niciodată Dr **pe** de partenerul ei, că nu permisese niciodată ca mâinUe unuiabată uşor de la standardele impuse cu stricteţe ale birb[at sa]Jnţe Dar Lila nu era o fire care să încalce regulile. Nu ar c-0dată ca un bărbat să o facă a lui.

A permis m până acum.

PentrucăîUubea.

ar fi trebuit să-l îubeasca. Nu că asta ar fi împiedicat vreo- ¿atâpe cineva să se îndrăgostească. El nu ar fi trebuit să se îndrăcească de ea cu atâta vreme în urmă, dar a şti acest lucru nu îl împiedicase să o facă. Inima lui se împietrise de atunci. După o săptămână petrecută în mahalalele din Saffron Hill, văzuse mai mult din lume decât văzuseră mulţi bărbaţi într-o viaţă întreagă. Dragostea era o emoţie rezervată celor precum Lila, bărbaţi şi femei care trăiau în privilegii, care aveau timpul şi răgazul necesare pentru a visa cu ochii deschişi. Dragostea nu hrănea un copil flămând, nu anula pofta maniacală de gin şi nu recupera banii pierduţi la jocurile de noroc. Dragostea era o emoţie plăcută, chiar dacă perfect inutilă. Dar nu însemna că Brook nu simţise nimic când făcuse dragoste cu ea. Poate pentru că fusese odinioară îndrăgostit de ea, el simţise mai multe decât îşi amintea să fi simţit vreodată când se culcase cu

0 femeie. Fiecare suspin, fiecare răsuflare, fiecare geamăt părea să

1 se fi întipărit în minte. !si dorise să-i ofere mai multă plăcere, cu riscul ca el să nu se simtă la fel de bine.

Ar fi putut să o ia repede şi cu asprime. Fusese pregătită pentru el Şi chiar nu era vreo floricică delicată. S-ar fi bucurat astfel de ea,

-^esdupăcesMisecătera^^-^

[a]£S:^:^:^r[tSicontinuases4fielşi

dorise ca totul să fie perfect P[e]^ use nici douăcepe degerate pe De ce naiba îi păsa? Ba [n]^ sege prin refuzul de a fugi împreună.

sentimentele lui când îl [d]»s r ^ pQarte condamnabil, să o facă lar astă-seară. ıı încurajase

să-l urască. f,cuse? Era perfect capabil de tot felul de acte

Asa că .. de ce nu o asalUtâ de un iureş de gânduri şi, după impardonabile. M^ ränias'e de neclintit.

ce se liniştiră. «nW nU mai fie îndrăgostită de el.

greacaBrook scoase un oftat şi se îndepărtă dezgustat de per$_{ete\ r}$ Dumnezeu se petrecea cu el? Găsi un prosop uscat, îl trecu p^ vasul cu apă şi şterse dovezile inocenţei ei de pe carnea lui. A $_{a}$rece îl ajută să-şi mai potolească pasiunea care ardea pentru $_{ea}$ Chiar dacă o avusese cu doar câteva clipe în urmă, şi-ar fi dorit să o aibă din nou. El era un bărbat rezistent şi puternic, dar de obicei interesul nu-i mai era aţâţat câteva ore după ce-şi găsea eliberarea îl nedumerea această dorinţă de a fi din nou cu ea chiar după ce tocmai fusese.

Totul la ea îl nedumerea. Nu avea cum ca prinderea lui Beezle şi toată povestea aceasta să se încheie prea curând. Brook era pregătit să revină la vechea lui viaţă, la zilele şi nopţile lungi petrecute în biroul lui de pe Bow Street, la orele petrecute în mizeria din St. Giles, la timpul petrecut în solitudine în apartamentul lui. Căsătoria aceasta nu avea cum să se încheie prea curând.

Brook se stropi cu apă pe faţă, apoi se apropie cu paşi leneşi de pat, unde stătea Lila. Ea nu se mişcă, dar se îndoia că dormea. Nu o putea auzi decât gândind. El se urcă lângă ea, căldura trupului ei amintindu-i cu câtă răceală se purtase şi se întrebă la ce oare se gândea ea. Nu se întrebase niciodată la ce se gândea o femeie. Se întrebase adesea dacă sora lui avea măcar capacitatea de a gândi, dar aceasta se întâmplase înainte ca ea să se însoare cu Dorrington şi să nu mai fie responsabilitatea lui Brook.

Cum nu era tentat să o întrebe la ce se gândea, el făcu următorul lucru pe care îl putea face. O strânse în braţe şi o sărută pe tâmplă.

-Dormi, îi spuse el. O să se facă repede dimineaţă şi ne aşteaptă o călătorie lungă de întoarcere.

-Trebuie să ne întoarcem? întrebă ea cu un căscat -Trebuie să nu uităm de pisică, spuse el, doar pe jumătate în glumă.

-Ar trebui să luăm pisica si pisoii la Londra.
Ce extraordinară scena de intimitate casnică? r$_{a}$ ™ • j - ^{QOI}"car Le mai urma dupa aceea? Copiii?

Bănuia că era foarte posibil acum. Se putea ca ea să fie însărcinată. El nu folosise nici un mijloc prin care să prevină sarcini"
Erau riscante unele, dar erau măcar oarecum eficiente Ar fi tut să se retragă la timp dinăuntrul Lilei, scăzând astfel şansele^ ea să rămână însărcinată. De ce nu o făcuse?

Sarută-mă cu joc -

blemâ pe care prefera să nu o studieze prea atent. la^^-Le să-si asculte propria sugestie şi să se culce.

$_{e}$ra*^{albin} '
po^{at}
$_{ıBroo}$ vocea ca printr-0 ceaţă, iar el se cuibări mai aproape. Era i^{ŋaUZIV}ŋ$_{p}$ j$_{p}$ '$_{in}$ braţele lui. Părul ei mirosea a flori de câmp.

.Culcă-te, Lila.

El va aţipi pur şi simplu şi somnul îl va cuprinde în braţe pe ca

Sfiana (jafen ^

ₗₗn copilªŞ neastâmpărat.
,0 să dorm. Voiam doar să-ţi mulţumesc că mi-ai spus de ce rnămai urăşti. El oftă şi deschise ochii.

_Nu te urăsc. Dar Lila, indiferent ce se întâmplă între noi, în pat sau altundeva, noi nu avem un viitor. înţelege asta. Nu există nici o speranţă pentru noi doi. O auzi răsuflând tremurător. Nu o spun casate rănesc. O spun pentru că este adevărul. Şi pentru că *nu* voia să o rănească. Nu te pot iubi, dar nu te urăsc.

-Aş înţelege dacă m-ai urî, spuse ea după o tăcere prelungă. Ştiu că nu ţi-ai dorit scuzele mele. Ştiu că ele nu au schimbat nimic, dar uneori trebuie să spunem lucrurile pe care le simţim pentru că altfel poate să fie prea târziu. HI privi lung în întuneric.

-Mama s-a dus de aproape cinci ani şi încă mă mai gândesc zilnic la lucrurile pe care as fi vrut să i le împărtăşesc. Am întrebări pe care mi-as dori să i le fi pus, discuţii pe care aş fi vrut să le avem.

-N-ai părut niciodată să fii prea ataşată de ea când te-am întâlnit prima dată.

OsimţiridicânddinumerL ìmbolnăvit(când mi•am dat se,
- Bănuiesc ca nu eram. Lâna ^ ^ ^ fim ^ apropiate Am ma că urmează să o pierd, im-a? ^ fi^ daf n am reuşit.încercat să compensez pentru as
o fac niciodată cu **adevărat.** ^ ^^m intea lui îi urla *atenţie, pe-* E1 o trase mai **aproape,** c lk intuner ic te puteau duce pe căi pe *ricol.* **Mărturisirile** şoptite P ureze. g1 dezvăluise cât putuse de care el nu-şi dorea ei s e _ ţoate, lucruri care aparţineau mult din **universul lui** em ʃ ^ despre emoţiile ei. Nu v oia să tn^t^-Nuvota^^^P^oavea.

vadă latura această-îmi pare rău pentru pierderea ta. Uneori mă mai gând esc eu la tata.

Ceea ce era adevărat. Nu pentru că îi era dor de conte, ci pen tru că existau atât de multe lucruri care îi aduceau aminte de el l a Derring House. Fusese bătrân chiar şi când Brook fusese tânăr Fiecare tutore pe care îl avuseră el şi Dane le vorbise neîncetat despre ce aştepta lumea de la fratele lui care urma să devină conte. Aproape se împăcaseră cu moartea tatălui lor cu mult înainte că ea să se întâmple. Bănuia că pierderea mamei ar fi fost un şoc cu mult mai mare.

«Aşa este. Tu ţi-ai pierdut tatăl la scurt timp după ce eu...

- Da. A fost o altă lovitură, dar luate împreună m-au făcut omul care sunt astăzi.

Ea se întoarse în braţele lui, iar pielea mătăsoasă a pântecului ei alunecă pe sub braţul lui.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că mi-am dorit o evadare şi am găsit una. Am evadat în St. Giles, Whitechapel şi Holborn Hill. Mi-am găsit adevărata chemare. Dacă m-aş fi însurat cu tine, dacă tatăl meu ar fi trăit mai mult, nu m-aş fi făcut niciodată detectiv. N»aş fi fost niciodată făcut cavaler.

-Apropo de asta, de ce...

El îi puse un deget pe buze. Erau moi şi senzuale, implorând să fie sărutate. El rezistă tentaţiei, chiar dacă membrul lui îi atrase atenţia în semn de protest.

-Asta este o poveste pentru altă dată şi nici pe departe atât de romantică pe cât le place femeilor să o considere. îşi îndepărtă degetul. Acum, hai la somn.

El închise ochii, deschizându-i din nou de îndată ce ea se ghemui la pieptul lui, parul ei fin gadilându-i umărul. Moartea mamei o schimbase cu adevarat. Ar trebui să fie un nebun încăpăţânat să nu remarce acest lucru. Acum ea îşi cerea scuze, îşi făcea griji pentru pisoi, se interesa de altcineva cu excepţia propriei ers l^

îl iubea.

Dar el nu putea da timpul înapoi. Brook, cel care o iub' un alt om. Bărbatul acela nu era decât o amintire îndepărt'B.

Lila îşi lipi obrazul de umărul lui şi se strânse mai el. Picioarele le erau împletite la glezne, iar el căută din răsputeri

. inia gineze cum îi ridică unul dintre picioare si îl aşază ri nu' ^iaullui. As^l, ar fi putut să se strecoare cu uşurinţă în peste, . Căldura ei- _ ª ^â-seara s-seară, va dormi. închise ochii şi încercă As tă-seaid, vc ----------7.....să se aşeze mai bine,

„„nde să-şi pună mâinile? Pe una o puse sub cap, dar cealaltă ntinuă să alunece pe conturul voluptuos al şoldului ei. Din po- zitia **aceea,** era mult prea uşor să-i cuprindă rotunjimea posterio**rului** în palma.

Mădularul îi fu traversat de o durere incomodă, iar Brook scrâş**ni din dinţi** sub apăsarea străfulgerărilor îndurerate.

Răsuflările Lilei se domoliră şi, în timp ce el se strădui să găsească o poziţie mai potrivită, ea adormi. La naiba cu femeia de **lângă el** şi la naiba cu simţul nechibzuit al cinstei lui. Dacă ar fi ascultat şi trupul lui de simţul onoarei...

Ca să nu se mai simtă stârnit de prezenţa ei, cel mai simplu era să se întoarcă cu spatele. .Tot ce trebuia să facă era să o dea de pe el şi să se întoarcă. Nu cântărea prea mult, astfel că ar fi putut să o facă fără mari eforturi. însă Brook doar se gândi cum să o mute din braţele lui. în cele din urmă, nu reuşi să se desprindă de ea.

CapitoCuCl6

încheietura Lilei arăta de parcă fusese călcată de roata unei trăsuri. în dimineaţa următoare, mâna ei subţire de obicei se făcuse dublă, iar încheietura era groasă cât palma. Nu reuşi nici măcar să acopere cu o mănuşă partea aceea înspăimântătoare. O ascunse sub pelerină pe toată durata micului dejun şi îi fu destul de greu să mănânce.

Atunci când îşi mai amintea să mănânce.

De cele mai multe ori, părea să nu fie în stare să-şi oprească privirea din a rătăci spre chipul soţului ei. El arăta exact cum arătase cu o zi în urmă şi în ziua de dinainte, chiar dacă se bărbierise la han, iar barba de pe maxilarul lui dispăruse. îi plăcea să se uite la liniile ascuţite ale obrajilor şi ale maxilarului lui, dar se tot aştepta ca el să arate cumva altfel. Desigur, de ce să se fi aşteptat la una ca asta? Ea nu era prima femeie cu care făcuse dragoste. Nu fusese virgin. în plus, toate privirile pe care şi le aruncase chiar ea în oglindă îi arătaseră că propriul chip nu se modificase cu nimic faţă de noaptea precedentă.

Nu îi apăruse în frunte nici un semn care să trâmbiţeze sus şi tare pierderea propriei virtuţi. Nici o urmă de sânge nu pătase aşternuturile pe care dormiseră cu o noapte în urmă. Mişcările atente şi rapide ale lui Brook cu prosopul şterseseră aproape toate dovezile.

Se întrebi dacă şi ea va fi ştearsă din gândurile lui cu aceeaşi rapiditate, după ce se confirma anularea. - Stai aici, spuse Brook, întrerupându-i examinarea minuţioasă.

Ea cobori iute privirea şi se jucă cu terciul din farfurie

-Unde te duci?

-I-am cerut hangiului să ne facă rost de nişte provizii V să văd dacă s-a ocupat de asta. Păstrează gheaţa pe încheietură O să ajute să se dezumfle,

_Sdrutri-mi *cu foc** si aşeză încheietura pe micul bloc de gheaţă

^Itât^; imediat ce Brook plecă, şi-o ridică din nou. SC ^ era rară şi costisitoare, chiar şi iarna, dar încheietura pe gheaţă. îşi spunea că trebuia să fie bucuroa- j^^^ba de

încheietură, nu de gleznă, deşi, dacă ar fi fost f3 mai fi rămas încă o noapte la han. Lila nu aştepta ^ enerăbdare lunga şi friguroasa călătorie de întoarcere cu ^leta sau condiţiile rustice care îi aşteptau la cabană, ^■ceabine să se bucure de timpul petrecut aici, căci clipele de fe- ridre se vor termina cât de curând şi probabil nu îl va mai revedea ,ddodată pe Brook. Fusese atât de proastă, încât să nu observe cât de minunat atunci când se întâlniseră prima dată. Nu văzuse decât un tânăr fără titlu, putere sau simţ al stilului. Acum ştia că nici unul dintre aceste atribute nu însemnau că un bărbat avea o substanţă, un caracter. Brook era genul de om care punea nevoile altora în faţa propriilor nevoi. Poate nu era prea la modă să vânezi hoţii din Spitalfields sau să cauţi oameni dispăruţi în Seven Dials, dar el o făcea oricum. îi păsa cu adevărat de binele altora. Cum de putuse să creadă vreodată că o lavalieră cu un nod complicat putea să se ridice la înălţimea lui?

într-o bună zi, Brook se va îndrăgosti de o femeie, iar atunci o va iubi cu devotamentul şi fidelitatea pe care Lila le ştia doar din romane. Şi când te gândeşti că, dacă nu ar fi fost atât de proastă, femeia aceea ar fi putut să fie chiar ea. Probabil că va îmbătrâni doar cu amintirile timpului petrecut împreună.

Uşa de la separeu se deschise, iar Lila îşi aşeză repede încheietura pe gheată. Dar în locul lui Brook, în prag se ivi o tânără cu părul castaniu-deschis şi ochi albaştri strălucitori. Părul n fusese pnns , * . wle dar cele mai multe dintre şuviţe * coaforii şi coborau în valuri peste umeri şi
scăpaseră din prinsoareacoaru^ ^ ^^ ^ ^^ ^^ ^
m jurul obrajilor ei ^^ ^ ^ ş. Q bonetă aSQrtată.. ^^ volănaşe şi pliseun Pa
După rochia pe care o purta, Lila ştiu de o încheietură înmăniu* ^ ^
bogăţie şi prestigiu, imediat că femeia buc^ ^ ţinea> cu 0 mână în şo,d dezm
Dar ceva din felU j
ideea că ar fi fost J ^fperrlng? întrebă ea.

-Eşti doamna»'Lila încuviinţă din cap, cu privirile încă aţintite spre fe$_{mel_{e\ v}}$ bise perfect corect, dar ceva la felul în care vorbea nu părea chi'" potrivit.

-Şi cine eşti dumneata? întrebă Lila şi se ridică. Fata se întoarse cu spatele la ea.

-Max, este adevărat! A fost o nuntă. Soţia lui Brook este aici O rafală de paşi zgâlţâi duşumeaua de sub picioarele ei, i$_{ar\ Un}$ bărbat se ivi în spatele femeii. îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune ceremonioasă spre Lila. Lila schiţă doar o reverenţă.

- Iartă-ne că dăm buzna aşa, doamnă Derring, spuse el, vorbind cu perfecţiunea unui nobil.

- Hangiul ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici, adăugă femeia. Trebuia să vedem neapărat asta cu ochii noştri.

-Ar trebui să ne prezentăm, spuse bărbatul, chiar dacă Lila ghicise deja cine trebuia să fie.

Bărbatul era înalt, avea părul castaniu şi ochi căprui. El şi Brook erau de aceeaşi înălţime şi, chiar dacă părul lui Brook era mai deschis la culoare şi ochii mai întunecaţi, asemănarea era prea puternică pentru a-ţi scăpa.

Acesta trebuia să fie Lord Dane, contele şi fratele lui Brook. -Eu sunt Lord Dane, iar aceasta este soţia mea, Lady Dane. Cred că acum eşti sora mea prin alianţă.

-Da, reuşi să spună Lila în cele din urmă. Mă bucur să vă cunosc, milord. Milady.

Ea schiţă câte o reverenţă spre fiecare în parte.

- Nu trebuie să-mi zici *milady,* spuse contesa. Poţi să-mi spui Marlowe.

- Marlowe? Lila îşi aminti acum poveştile din ziar. Contele se căsătorise cu o fostă hoaţă. Aceasta trebuie să fie. Eu sunt Lad... Lillian-Anne, dar toată lumea îmi spune Lila.

-îmi pare bine Lila, spuse contele. Eşti'cea mai mare fiică a ducelui de Lennox?

- Da. Cred că ne-am cunoscut cu ani în **urmă.** -îmi amintesc, milady. Ai avut un debut de **neuitat** Dane intră în încăpere şi se uită în jur.

-Unde este fratele meu?

-S-a dus să discute cu proprietarul despre nişte provizii. Stăm la cabana din apropiere.

, 0chii mari.

p2ne[taC nezeU s_a gândit când te-a dus acolo? ce. o prin apropiere? întrebă Marlowe.

C un scaun şi îi făcu semn soţiei lui. ^laulţuxnesc. Mă doare fundul de cât am stat până acum. 'iis **izbucni** într-un acces de tuse, dar contele nu păru să fie deloc ofensat.

. .

Înţeleg că nu cunoaşteţi motivul căsătoriei, spuse Lila. -Există vreun motiv? întrebă Dane cu o privire aruncată iute spre mijlocul ei. Adică, în afară de cele clasice.

-Contesa mamă ne-a scris ca să ne cheme la nuntă, spuse Marlowe. Ăsta a fost tot conţinutul scrisorii. Dumneaei lanseză adesea o mulţime de asemenea convocări şi oferă prea puţine explicaţii.

-Am fost reţinuţi de ploi şi inundaţii abundente în apropiere de Northbridge Abbey, spuse Dane, altfel am fi venit mai repede.

-Este foarte amabil din partea voastră, dar cu greu puteţi fi acuzaţi de ceva, având în vedere rapiditatea cu care s-a petrecut totul.

Contele dădu din cap, evident aşteptând ca ea să continue. Lila se întrebă de unde să înceapă şi cât de mult să dezvăluie. Tăcerea trebuia să se fi prelungit mai mult decât i-ar fi *fost* pe plac contesei. În cele din urmă, i se alătură soţului ei.

-Sunt singura care se întreabă de ce nunta a avut ioc aşa de repede? şopti ea cu voce tare.

Lila râse. Fata era stângace, dar părea să fie o consecinţă a lipsei de viclenie. Lilei i se păru o prezenţă ciudat de proaspata.

. T.Ţrilăsă elaboreze un răspuns, n spuse Dane,

-Aşteptam ca Lady ^ ^^ în şoaptă.

iară a se chinui prea m u i ^ ^ venind în spatde fratelu. ^ - Răspunsul la ce? m r ^ interogatoriul.

Credeam că eu Nu-mi spune că aţi început a ,

sunt detectivul.

- Brook! . ei, îmbrâţişându-l cu putere şi o relaxare

Marlowe se arunca sp ^ ^ ^ simţ. vreodată la fel dg ^ ^

evidentă. Lila se între .ulsoţ

ei să-şi imbrâţi^ P ufnăr pe fratele lui şi ii ciufuli părul, lucru Dane îl bătu uşon^ ^

şl amuze pe ^

care păru să-lener

¿L -Unde este Hunt? întrebă contele. Nu prea s-a ocupat d* -[illegible]nile lui.

- Este la Londra cu Dorrington, stă cu ochii pe Beezle. -Beezle? Marlowe ii despărţi pe cei doi bărbaţi, strecurându-sp între ei. Nu Beezle cel pe care îl ştiu eu.

-în persoană chiar. De fapt, vă cunoaşteţi bine, spuse **Brook** îndreptându-se spre masa la care stătuse şi Lila. Aş vrea să-ţi pUn câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

El arătă spre scaunul tras mai devreme de Dane de sub **masă,** dar în loc să se plângă de durerea de spate, contesa luă loc. Se aşeză şi Lila, ştiind că nici bărbaţii nu se vor aşeza până nu luau loc ambele doamne.

Brook le povesti pe scurt evenimentele care duseseră la căsătoria lor. Lila era curioasă să vadă dacă va menţiona de planurile lui de anulare, dar nu spuse nimic pe temă, ca şi cum uniunea cu o femeie doar pentru a o proteja de un criminal era ceva la ordinea zilei. Poate că era. Nu se gândise să-l întrebe dacă mai fusese însurat.

- Marlowe, spuse el după ce-şi încheie rezumatul, mă întrebam dacă poţi să-ţi aminteşti de vreun om politic cu care să se fi asociat Beezle. Parlamentari, gentlemeni sau alţii asemenea.

Fruntea lui Marlowe se încruntă, iar ea îşi duse degetul spre gură, coborându-l din nou când îşi dădu seama că avea mănuşile.

Lila nu putu să nu-i întrerupă.

- Iartă-mă că te întreb, dar de unde îl ştii pe acest Beezle? De pe vreme când erai... când trăiai în St. Giles?

Marlowe îi zâmbi.

- Ştiu că am fost hoaţă de buzunare şi spărgătoare de case. N-am pretins niciodată că ar fi fost altfel, dar, în acest caz, ai noroc. Beezle făcea parte din banda mea, Haita din Covent Garden. N-aş spune că a fost un prieten apropiat. Nu ne-am plăcut niciodată prea mult.

-Şi este acelaşi bărbat care m-a răpit pe mine? Este un lucru obişnuit?

-Nu când eram în bandă, deşi nu m-ar surprinde ca Beezle să o fi făcut. Nu i-a fost niciodată frică să riște, iar răpirea nu este ceva nou. Satin, el era fostul mare tâlhar, m-a răpit pe mine. Diferenţa este că eu eram un copil, Nu văd de ce ar răpi o femeie dacă nu pentru a fi răscumpărată.

„ gândit şi eu, adăugă Brook. Au mai existat alte I A ^ apelul ăsta', dar n-am găsit nici o legătură cu Beezle. *>t ^re tâlhar? întrebă Lila

1 "C 1 ungaşilor, răspunse Marlowe. Cel mai mare şi cel „prifIP P
mai tare- ^ ^^ pane. Când am cunoscut-o pe Marlowe,
'LJ 6 liderul. A fost spânzurat la Tyburn, iar Beezle i-a luat
Satin era 1 în banda.

4n dipa asta, Haita din Covent Garden reprezintă una dintre ce]e mai puternice găşti din Londra, spuse Brook. Beezle a dus mai jgparte şi a dezvoltat ce a început Satin. în Seven Dials nu există distilerie de gin sau matroană de casă de toleranţă care să nu-i plătească lui Beezle ceva pentru a scăpa de belele. -Fără îndoială, Beezle este problema, completă Dane. -Cum a construit în mare parte pe ceea ce începuse Satin, mă gândeam că poate a păstrat unele dintre contactele lui politice. I-ai văzut vreodată pe Satin sau Beezle cu un anume domn Fitzsimmons, parlamentar?

Marlowe cobori privirea spre masă. Bătu ritmic dintr-un deget. În cele din urmă, ea clătină din cap.

-Drept să vă spun, nu-mi amintesc de nici un politician, de nici un grangur. Sigur, grangurii erau spuma, vreau să spun... care este cuvântul? Se uită la Dane. -Victimele?

Ea dădu ochii peste cap. , . _ ”

-Exact, dar Satin n-ar & avut „iciodată -na,.multa .„credere într-un ştab decât într-u„ copoi. Ea se u.«a la Brook. Hopa, Pare rău. Im, c^ pPt dar bănuiesc că mă calific totuşi

- Nu sunt agent pe Bow btre ,

la capitolul copoi. . bun gen de copoi, spuse ea, sărutându-i -Da, dar tu eşti cel mai^ ^ ^ jn paimâ se văzu sclipind cea- obrazul şi întinzând m n ^^ ca să nU-mi pierd antrenamentul sul lui de **buzunar** din au- ceagul< spuse ea **când el** îşi ? **intrebă Dane.**

-Şi cu mine cum r^

Ea îl sărută pe obra

^_____*Sliana Ojafcn -*

-Tu eşti cel mai bun gen de ştab.

Lila remarcă dragostea dintre soţ şi soţie, din toată familia. Era limpede că buzunăritul lui Brook era un truc pe care contesa îl maj făcuse şi cu alte ocazii în trecut. Părea să fie o glumită de-a lor. Şi familia Lilei avusese glumiţele ei, dar aceasta se întâmplase înainte ca mama să moară.

-îmi pare rău că nu pot să fiu de mai mult ajutor, dar o săptămână petrecută departe de mahalale este ca şi cum ai plecat de un an, ceea ce înseamnă că eu sunt plecată de zeci de ani. 0 să spun că, dacă eu aş avea mălai şi aş căuta pe cineva care să o şterpelească pe fiica unui duce, Beezle ar fi prima mea opţiune.

-Dar nimeni nu şi-a dorit să mă şterpelească... hm, răpească, susţinu Lila. Am fost răpită ca să fiu răscumpărată.

-Beezle ţi-a spus asta? întrebă Marlowe.

- Nu. Nu mi-a spus nimic, exceptând faptul că o să-mi pară rău că am văzut crima.

-Te-ar fi ucis ca să scape de tine. Din păcate, dacă te şterpelea pentru o răscumpărare, ar însemna să nu fie plătit.

-Este o situaţie nefericită, spuse Brook, dar nu se aştepta ca ea să vadă toată scena. Credea că este închisă într-o pivniţă.

-Tot cred că ar fi ucis-o doar după ce»şi primea galbenii.
Brook îşi trecu o mână prin păr.

Sârutâ-mâ cu foc v.

-La asta nu mă gândisem. Nu ştiu ce intenţii avea Beezle, pentru că Dorrington a găsit-o înainte ca Beezle să o ucidă. Dar gândindu-ne la ce a văzut, cred că este în pericol.

-Sunt de acord, spuse Marlowe. Şi faci bine să te ascunzi aici. Beezle cunoaşte Londra mai bine decât buzunarele lui soioase, dar nu ştie provincia. Totuşi, simt...

Ea se uită la Dane, iar el dădu din cap.

- O să mă ocup de asta.

Lila se întrebă cum de le ieşea asta oamenilor căsătoriţi cum de reuşeau să comunice fără cuvinte. Ea şi BronV ok; a puteau sa comunice folosind cuvintele.

-Să te ocupi de ce anume? întrebă Brook,

-Să anunţ personalul de la Northbridge de o posibilă ţare. Nu vreau să li se întâmple nimic lui Lyndon sau lui Maxwell cât suntem plecaţi

.„es^
terminat, i«t .
Kl tu decizi.
să zi^câ> ^Puse Marlowe, este că toate nu 0 să se ^Par^gă când mama ta o să se înfurie pentru că nu ne-am dus
-n vedem.
Sunt sigur că Susanei i-ar plăcea să te vadă şi pe tine. ~ Da dar eu nu mă tem de Susanna, spuse Marlowe, vorbind despre sora lui Brook. Acum suntem mai aproape de Londra decât deNorthbridge şi aş prefera să ne vedem de drum. Dacă o să fiu nevoită să mai stau azi mult în trăsură, nu o să mai răspund de faptele mele. Lila îşi simţi şansa.
-Ar â un deranj prea mare să ne duceţi pe mine şi pe sir Brook până la şandrama... adică, la cabană? Este foarte frig să ne ducem
pe jos.
-Nicidecum, spuse Dane galant. Nid nu vreau sâ aud că vă în-
toarcetipe ios. . .....
' . pffll5P uv-ook si se ridica m picioare.
- Ba s-ar prea putea sa auzi, spuse urooK,
- «-om arreDta oferta. O să mergem Eu şi doamna Derring nu va putem acrepi*
pe)0s! „«.X cnre ea, cu un avertisment mut
dar acum devenise cu n ^ nU se puţtea ierta nici pe sine pentru nu putea sâ-l *f*kn*f/8puses°* foarte limpede câ nu-i va întoarce
îi plăceau. Con««
'

iL

a întunecata spr _____
El îşi aţinti privirea întunecata v ^ ^ ^ ^ ^ & ^^ care îi spunea să nu-l contrazica. ^ ^ ^ umflate după drumul 0 durea încheietura, picioare e^^ q a vântului rece pe
până aici şi nu-şi dorea sâ mai s^ care îl auzea zgâlţâind obl°^de sine însăşi, nu-şi dorea să fie par- Dacă era să fie sincera taţ ^ ^ . ^ pâruse iniţaî un neajuns, o te din această căsătorie- vederea din punct de vedere social,
chestiune care săfie*recu^ ^ ^ se îndrăgostise de Brot)k
iputea sâ-l«""^pusese foarte limpede câ nu-i va întoarce
-mele Lilei, nu ale copiilor tăi, spuse Brook, dar
»zle^este ^ p0ate să o caute acolo dacă devine disperat. ^eSIcoi^deel^ne continuăm drumul spre Londra? întrebă D; ^•trebui s tu s~ noua ta soţie nu sunteţi în oraş.
asta, mai ales când-1"
lórit 1;
plin de graţie. Erau exact genul de oameni pe care şi i-ar g d(cină sau alături de ea, în faţa vetrei, într-o noapte rece de
Desigur, nu exista nici o şansă ca vreo relaţie reală cu **Dane** 1 ţia lui să existe. Se va despărţi de Brook cât de curând. Şi pierdea **a** ceea ce ar fi putut să fie o prietenie minunată o înfuria pe **Lila**
Totul la Brook şi la această căsătorie o înfuria la lumina rece a zilei.
Lila se ridică brusc de pe scaun, cu obrajii arzându-i de mânie si indignare faţă de nedreptatea întregii situaţii.

-întoarce-te tu pe jos. Eu vin cu trăsura.

Brook arcui o sprânceană. În mod clar, el credea că se purta prosteşte.

- Este mai bine ca trăsura contelui de Dane să nu fie văzută la cabană, susţinu Brook cu o răbdare pe care îşi închipuia că le era, în general, rezervată copiilor mici. Am ales căsuţa asta pentru că nu prea este asociată cu familia Derring.

-Crezi că acest Beezle şi-a pus oamenii să supravegheze cabana? întrebă dulce Lila. Ea aşteptă răspunsul lui. El clătină din cap a negaţie. Iată, atunci nu o să afle niciodată. Ea dădu din cap spre Marlowe. Până şi contesa a spus că Beezle nu cunoaşte provincia. O să dureze vreo câteva ore să te întorci pe jos, iar afară este ger. Trăsura fratelui tău ne poate duce acolo într-o jumătate de oră sau mai puţin.

- Poate că ar trebui să ieşim şi să vă lăsăm să discutaţi între patru ochi, spuse Dane, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Marlowe, hai cu mine.

-De ce? întrebă ea, evident mult mai interesată de discuţie decât de politeţe.

-Nu este nevoie, spuse Lila, eu m-am hotărât. O să vă aştept în trăsură, milord.

Lila ieşi cu un aer maiestuos din cameră

Brook aproape că se gândi să plece valvW$_0$4 ▲ - . - tâ din trăsură, dar astfel nu ar **fi făcuţi**^ ^ " * ° ^ pe fratele lui şi pe Marlowe. Marlowe avea deh o T™ T ca să-şi ascundă zâmbetul. de,a o mana ¦"»•»

-Poate că o să aştept în trăsură cu Lady Lila, spuse Marlowe.

Sâni ta-mă cu foc spuse Dane. Pare atât de fragilă şi de lipsită de apă-

^ 'Te să tiu o lăsăm singură. ^•ESt< o urmă pe Lila, iar Brook ridică o mână.
td un cuvânt
iivam-.
_ rjându să spun ceva împotriva minunatei tale soţii.
Kiicinu m-aşg, . o eură de aer proaspat.
mâi
ta o să-
sto chiar este ceva, dat fiind cu cine te-ai însurat tu, mor- ce

Bănuiesc că mi-am închipuit mereu că tu fiind un erou, soţia --ti venereze pământul de sub picioare. Am ratat eu ceva sau
"" _ r J_____*.x_____
l\ d r Liia pare să nu fie atinsă de această veneraţie? 3 Brook simţi tentaţia de a-i spune fratelui lui că Lila *chiar* îl venera Ei bine, în orice caz, era îndrăgostită de el. Dar refuză să înhaţe momeala pe care i-o lansase. -Asta nu te priveşte.
-Nu o să te contrazic. îmi amintesc bine? Nu este ea fata după
care ai tânjit un sezon întreg? -Ştii că mă bat mai bine decât tine, spuse Brook, cu o notă de
avertizare în voce.

-Data viitoare când o să fii în Londra, o să verificăm asta la Gentleman Jackson, spuse Dane şi îlbătu uşor pe spate. Itm una- ginez că o să fii gata să baţi măr pe

cineva. Brook înlătură mâna lui j6 că pleacă fără noi.
- Hai să mergem, **înainte** ca iJasas ^ ^ ^ ^ ^

-Deci îmi accepţi şi tu ospitalitate versară împreună salonul comun. cât eu mă ¯mtorc pe ios

-Ori aşa, ori îmi las soţia decap Mu-mi dau seama ce ar fi mai ^ ^ ^

Noaptea şi ziua urnjat°^Londraîl făcuseră să-şi dorească din Brook. Toate discuţiile de5^răbdător să revină la treaba care ştia inimă să se întoarcă. H^n ^ ^^ nu intrau niciodată în va_ ca-\ aşteaptă acolo. Crim

una

canţă şi nici el o vacanţă. Era muncă iar Lila se asigura

Nu că aceasta ar fi ^^ de căn d coborară din trăsura lui Dane el să o simtă ca atare- ^e morocănoasă şi tăioasă. Le Spu- ^luaserâràma^ţ. pisoUor decât lui. Evident, el făcuse cevasă fie

de o supărase şi cunoştea suficiente lucruri despre femei ca conştient că era mai mult decât sugestia de a reveni pe j0s C ând preferase să meargă cu trăsura.

Avusese un prim semnal în noaptea aceea, când el făcuse Un comentariu despre mersul la somn, iar ea îl informase că făcea bine să nici nu îndrăznească să o atingă. De fapt, nici nu se gândise să facă dragoste cu ea. O, prea bine, se gândise şi la asta. Nu la modul serios. îşi închipuia că o mai durea oarecum după noaptea petrecută la han.

Mai erau şi alte lucruri pe care le puteau face şi poate că, dacă el îi oferea plăcere, ea nu se va mai uita urât la el.

Se gândi să întrebe ce anume făcuse ca să o supere, dar încercase de câteva ori să facă acelaşi lucru cu sora lui, Susanna. Susanna doar se înfuriase mai tare şi îi răspunsese cu un: „Adică vrei să spui că nu ştii".

Brook dedusese de aici că era mai bine să te prefaci că ştii decât să întrebi. Totuşi, cât rămase întins lângă Lila în noaptea aceea, el se gândi că nu se purta ca o femeie îndrăgostită de el. Se aşezase cât mai departe de el şi, chiar dacă se prefăcea că doarme, după felul în care respira, el ştia bine că nu era mai adormită decât el.

Poate că, la urma urmei, se purta ca o femeie îndrăgostită. 0 femeie a cărei dragoste era neîmpărtăşită. El îi spusese clar că nu o mai iubea şi nu voia să se îndrăgostească de ea acum. Poate că era mai bine ca ea să se distanţeze emoţional înainte ca el să impună distanţa fizică.

Se simţea rănită, iar el o înţelegea. Ştia totul despre suferinţă şi durere, dar asta nu atenua cu n i m i V ■ «.,,.. ră cu mmic vina pe care o simţea pentru ca o facea să sufere. Tocmai pentm ,ă c r ; - ; cată de dragostea neîmp^şităpj "" °

Ce să facă pentru a o'alinaTfclf dacă era uşor să o iubeşti pe Lila pe * înâxă^ati * ^f isteaţă şi de spirituală ca întotdeauna d ° aCUm» E™ ^ flet. Dar ceea ce simţise pentru ea rămâs^ ^^ ^ bmnă ^ băiatul acela prostuţ şi îndrăgostit până'pt-f^^ mai

în a doua noapte, era deja sătul de tăcerea* UTechi' dată cabana. Vremea fusese senină de-a lungul^^ Gra Cufun" în ziua aceea, astfel că amândoi profitaseră ca a?°?tli anterio are şi
ȝ Pleacă timpul
fjvo'
Lila.

^uprea multe, se gândi el când se întoarse. în cabană regăsi ee aşi dezordine pe care o lăsase în urmă când plecase de dimi- ' eaţă' Patul era nefăcut, pardoseala nemăturată, iar vasele folosite Tntru micul dejun, nespălate. El nu-i spusese să se ocupe de nici una dintre acele sarcini, dar ar fi putut să şi le asume singură, din moment ce nu avea nimic altceva de făcut decât să citească afurisita de carte despre războaiele peloponesiace, ceea ce făcuse toată după-amiaza zilei precedente, înţelegea că avusese mereu slujitori, dar el nu era unul dintre ei. Era aproape

întuneric când intră în cabana rece. Observă imediat focul care aproape se stinsese în vatră. înteţi flăcările şi remarcă toate celelalte indicii ale lenei Lilei. Dar ea nu se vedea pe nicăieri. Ieşi din nou afară şi descoperi pisica urmărind atent clădirea bucătăriei, în timp ce pisoiaşii se ciorovăiau pe undeva pe aproape.

-E acolo, nu-i aşa? întrebă el pisica, iar ea îi clipi cu ochii verzi ca răspuns.

Nu înţelegea ce căuta la bucătărie când el adusese de la han pâine, carne rece, brânză, supă şi ceai. Trebuia doar să încălzească ceaiul şi supa, iar asta putea să o facă fără probleme în vatra din cabană, dacă nu lăsa focul să se stingă.

Îl se îndreptă cu paşi ^ ^ u^ărăti spre bucătărie şi deschise usa, norul de fum –

fluturând imediat o mana ca sa in v g u

care năvăli spre el.

- Ce naiba? ar operi nasul cu mâneca şi dădu năvală Cineva tuşi, iar ei iŞi a înăuntru.

- Lila? , pUţin, credea că era ea. Nu putea să o vadă Ea tuşi din nou- C * * prin încăpere. din cauza fumul—P

- Lila[1] ţipă e

-Aici. , slab, dar suficient de tare pentru ca el sâ-si do, E1 rătăcise prin toate colţurile proprietăţii, spunându-i asigure că totul era în ordine. Brook habar nu avea ce -iia să[se] seama unde« ^ >/ileă «• «tea ghemuită pe ^ -*Ce* faci? Ridică-te!

-Se zice că fumul se ridică, spuse ea între accese de tuse. M-am gândit că, dacă mă las în jos, aş putea să văd mai bine să sting f0J

Foc? Să-i dea Dumnezeu putere să nu o strângă de gât. o târî afară din bucătărie şi trase în piept o gură de aer curat. Dintr-o privire, îşi dădu seama că nu era rănită, iar el se întoarse să studieze clădirea. încă nu vedea nici o văpaie. Trebuia să le stingă înainte să înghită bucătăria cu totul. Riscul ca focul să se răspândească şi la. căsuţă era prea mare.

Brook îşi scoase haina, apoi inspiră adânc, se repezi în bucătărie şi bâjbâi prin valul de fum negru. Cum naiba să găsească focul când nu vedea nimic? în cele din urmă, se îndreptă spre cuptoare, asteptându-se să fie copleşit de căldură dintr-o clipă în alta. Fumul era mai puternic în zona aceea, iar Brook îşi flutură haina prin aer ca să împrăştie rotocoalele de fum. Din cuptor ţâşniră mai mulţi nori negri, iar el îşi aruncă haina peste el, sperând să stingă ceea ce alimenta focul.

O parte din fum se risipi aproape imediat. Brook călcă în picioare funinginea şi cenuşa şi strivi restul de tăciuni. Mulţumit că evitase primejdia, se duse afară, scoase o găleată de apă din fântână şi se întoarse, aruncând apa peste rămăşiţele din cuptor. Lăsă în urmă sfârâitul şi aburii şi ieşi din nou afară, înghiţind cu lăcomie aerul curat.

- Poţi să respiri? întrebă Lila şi îngenunche lângă el. S-a stins focul?

El dădu din cap. încă nu putea să respire suficient de bine ca să vorbească.
-Nu ştiu ce s-a întâmplat. încercam să încălzesc pâinea...
-Să încălzeşti pâinea? rosti el şuierător.
De ce naiba voia să încălzească pâinea?
-M-am gândit că ar fi frumos să avem nniV,o u» i • -
.. c- ^ paine caldă la cină, mai
ales ştiind că ai stat atata m frig. Dar nu mi-am dat seama cum
funcţionează cuptorul şi a trebuit să mă duc să caut lemne pentru
foc. Se făcuse deja târziu cand am găsit vreo câteva ' -
fac focul Dacă m-aş fi gândit mai bine, puteam să adie u ^

de la focul din cabană, dar ideea mi-a venit abia mai târziu ^ochn-
ichise
Poate că fusese mai bine când nu ştiuse cum Lila ziua.
acum

•<i P[etrealS]" âinea în cuptor, dar a început să scoată fum. Am încer- ,AinP[usp] ¿ar nu mi-a ieşit şi, înainte să-mi dau seama, ^"a deja atât de gros, încât aproape nu mai vedeam nimic. fiitf>[ul era] buia să fie momentul în care sosise el. ''tokvoia să fie supărat pe ea. în mod evident, pâinea era de

o cauză pierdută şi aproape că ea dăduse foc bucătăriei. Dar ¿6 unde să ştie că hornul de la cuptor era probabil înfundat cu

cen uşă veche şi resturi de frunze care se strânseseră de-a lungul anilor? Orice slujitor s-ar fi gândit să cureţe cuptorul înainte să se apuce de gătit, dar Lila, în toată neştiinţa ei, încă nu înţelegea unde greşise.

îşi dorise ca el să aibă pâine caldă. Cum să fie supărat pe ea pentru una ca asta?

-Hai înăuntru, spuse el, sperând că nu stricase toată mâncarea şi că vor avea ce să mănânce în seara aceea.

El se ridică în picioare şi îi întinse mâna să o tragă şi pe ea. Pisica şi pisoii intraseră cu paşi vioi înaintea lor, iar Brook aprinse cele câteva lumânări cumpărate de la han. Lila se aşează pe scaun şi îşi scoase cizmulitele, aruncându-le în mijlocul camerei.

-Sunt plină de funingine si cenuşă, spuse ea, scuturându-şi părul, din nou, pe podea. Brook bănuia că Lila se aştepta ca el sa cu- reţe în urma ei. Trebuie să mă spăl.

Brook îşi încrucişa braţele. fântână.

- Presupun că vrei să-ţi aduc apa in

-Eu mă ocup să o încălzesc. mujt cu e\ în ultimele

Era pentru prima dată când vor ^ miroSUj ¿e fum cu nişte apă <Wâ zile, iar ideea de a se cu* oftat, el o luă din nou spre uşă. caldă i se păru ademenitoare- ^^ ^ ea înainte să o deschidă, se în ^ ^ ^ plecat.

-Să nu te **apuci** să fac»

Ea dădu ochii peste hii ¡1 dureau după eforturile din
V x
m cabană. ° iscaun şi
225
în vreme ce ftnUnă şl se mtoarge ^
O ÎS*-* ghetUţele UeL găleata r
lângă masă şi

permitea să vadă prea bine, el se împiedică de o **ghetuță** - găleata din mână, care îl lovi tare într-un genunchi.

-Fir-ar să fie! urlă el. Ce naiba caută ghetuţele tale în mijlocu] camerei?

- îmi pare rău. Ea le ridică iute şi le mută în colţ, lângă valiza lui Le aşez bine.

Brook îşi frecă genunchiul şi se ridică în picioare, scrutând din priviri balta de apă de pe podea, acolo unde se revărsase peste marginea găleţii.

-Bine. Iar până una-alta, să măturі şi cenuşa, să ştergi apa si să speli vasele. Eu nu sunt servitorul tău.

De îndată ce cuvintele îi zburară printre buze, ştiu că mersese prea departe. Lila înălţă capul, ochii ei căprui arzând în nuanţele aurului din foc. îşi înfipse mâinile în şold.

- Iar eu nu sunt servitoarea *ta.*

Şi îşi ridică încheietura bandajată.

La naiba, uitase de încheietura ei. Nu era de mirare că nu se ocupase de nici una dintre muncile casnice. Toate ar fi fost greu de făcut cu încheietura rănită. El era un măgar nesăbuit.

-Dacă voiai să fac ceva din toate astea, n-aveai decât să mă rogi să o fac şi aş fi încercat, dar eu nu primesc ordine de la nimeni.

Acum era momentul să-i ceară iertare. Brook se gândi chiar să o facă. Serios. Dar genunchiul afurisit îi trimitea junghiuri prin tot corpul. îi era şi foame, ochii îl înţepau de la fum şi uitase cât putea să fie de frumoasă când era supărată. Dorinţa se' dezlănţui înăuntrul lui cu forţa unui balaur.

-Mare păcat, spuse el, îndreptându-se spre ea, pentru că ai nevoie de cineva care să-ţi dea ordine. Habar n-ai cum să supravietu- iești fără slujitori.

Ea nu-l dorea pe el îşi aminti Brook. Nu-i putea oferi ceea ce îşi dorea. Şi totuşi, murea de dorinţă să o dezbrace de rochia pe care o purta, să-i mângâie pielea catifelată, să o sărute până îşi piere dea minţile.

- Şl de ce ar trebui? Fac şi eu tot ce pot.

Ea se apropie de el cu paşi hotărâţi şi flutură prin aer un *deget* pătat de funingine. Apoi, părând să-şi observe degetul, se a 1 - • îşi spălă funinginea de pe mână.

- Faci tot ce poţi ca să ne omori.

- Sărută-mă cu joc -

Nesuferitommaiești!

e ridică, stropindu-l în faţă cu apa de pe mână. A rece ca gheaţa doar stimulă mai mult dorinţa lui, dedan- . d o furie mocnită. Dacă era supărat pe el pentru că o mai dorea gau era furios pe acţiunile ei puerile, nu ştia sigur. De asemenea, pici nu-i Pâsa_ incle?tă mâinile în pumni ca să nu o apuce de braţe şi să o scuture bine. Voia să-l stropească? Va fi răsplătită cu

aceeaşi monedă. -Vrei o baie?

El se aplecă şi ridică găleata.

Ochii ei se făcură mari când îsi dădu seama ce avea de gând să facă.

-Să nu îndrăzneşti, spuse ea printre dinţi. El îi trimise un zâmbet încordat. -Poftim baia ta.

Şi îi aruncă găleată cu apa îngheţată direct în cap.

Capitoíuíl7

Lila scoase un ţipăt când apa rece o izbi cu forţa unei securi de luptă. Ea îi smulse găleata din mâini şi o ridică deasupra capului lui, dar bădăranul nu-i mai lăsase nimic. Lila azvârli găleata pe podea, unde ateriză cu o bufnitură într-un colţ. Pisicile înălţară capul şi apoi se întoarseră la somn.

Brook se uită lung la ea cu o privire uluită, de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

-Tu, spuse ea, începând să tremure, nu eşti un gentleman.

Era cea mai gravă ofensă la care se putu gândi, şi totuşi el zâmbi larg, fără a părea în vreun fel ofensat.

- Deci ai ajuns să mă urăşti?

îşi dori să spună da. Voia să-l urască. Ar fi fost mai uşor decât suferinţa provocată de regret şi durerea perspectivei de a rămâne fără el. Dar nu îl ura.

-Să te urăsc? După ce m-ai salvat din bucătăria în flăcări şi ai stins focul ca un de erou de poveste? Aşa îţi propui tu să mă faci să te urăsc?

Dinţii îi clănţăneau în timp ce vorbea şi îl văzu cum se avântă spre ea, de parcă fi vrut să o încălzească.

Cu o simplă privire, ea îl opri.

-Şi asta? întrebă el, făcându-i semn spre părul şi rochia ude leoarcă.

Ea strânse din pumni.

-Asta este un început.

-Atunci, permite-mi să-mi termin treaba.

Ea înţelese exact ce avea de gând să FART - *í* - •]]

. .. < . f . t b raca» vazand scanteia de dorinţă din ochii lui înainte ca ea să mai apuce să se împotrivească, de parcă ar fi făcut-o, el o cuprinse în braţe şi o împinse înapoi spre masă. Gura lui se năpusti peste a e. ş, □ sărută cu o înflăcărare care îi topi orice fior. O căldură ca flacăra unei lumânări ^ ^

^ânculPântecului ei' răspândindu"Se şi dându-i furnicături prin
t corpul-
ralui sălbatică se apasa peste a ei într-un asalt necrutător, iar n
răspunse şi îi prinse părul într-o strânsoare aproape nimicitoare, sărutându-l cu aceeaşi poftă. Când ea îl muşcă de buză, el se trase înapoi şi flutură un deget spre ea. -Fii cuminte, vulpiţo.
_Dacă tu nu trebuie să fii cuminte, atunci nu trebuie să fiu nici eu.
El aruncă o privire spre hainele ei ude şi înjură. -Scoate-ţi hainele ca să nu te alegi cu o răceală. Tremuri din toate încheieturile.
Ea întinse mâna spre legăturile de la rochie, dar degetele îi erau neîndemânatice şi amorţite. Copcile cu moş şi babă şi panglicile îi păcăliră toate eforturile stângace. -Lasă-mă pe mine, spuse Brook.
Dar în loc să descheie cu delicateţe rochia albă din muselină cu fiori violet şi frunzuliţe verzi, o smulse pur şi simplu de pe umerii ei. Lilei i se tăie răsuflarea când auzi cum se rupe materialul. -Ce faci?
-Te încălzesc, spuse el.
îi smulse rochia şi, odată cu ea, se descotorosi şi de cămăşuţă. Sfârcurile deja întărite se încordară dureros şi, când privirea lui rătăci cu admiraţie peste trupul ei, Lila se simţi traversată de un val de dorinţă atât de puternic, încât aproape scoase un geamăt. Rochia îi atârna distrusă în jurul taliei, dar Brook o coborî şi mai mult şi ar fi dezvăluit-o în toată goliciunea ei, dacă nu ar n avut ciorapii.
Chiar dacă îi scosese hainele ude, ea nu simţea că îi era mai cald. Mâna lui i se asezâ pe şold şi alunecă în sus, mângâind pielea în- 7 * ! dreptul sânilor, se opri şi îşi trecu degetele
fiorata. Cand a,un n ţ*
peste sfârcurile man-U
-Tu ştii cat ma
fii adusă înapoi cu tra
dorindu-şi mai m-
sfârc, iar senzaţia o ta
M^a lui se
între picioare.
lui furi-ându-
apartamentui. El ciupi şi celălalt
se taie genunchii. Dai foc bucătăriei
ei şi u cuprinse }
ei. O împinse înapoi spre masă, ridicând-o deasupra şi desfâcânH picioarele. Degetul lui alunecă înăuntru şi în afară, în timp d T tul mare îi înconjură mugurul sensibil.
-Dar tu ştii cât mă înfurii pe mine? spuse ea pe nerăsuflat» Măcar focul din bucătărie a fost un accident. Apa rece, nu.
-Si-a îndeplinit scopul, spuse el cu un zâmbet maliţios si o nri vire lungă, ce îi străbătu trupul dezgolit.
-Nu chiar.

Ea se întinse spre partea din faţă a pantalonilor, îi descheie şi îi apucă membrul tare în mână. Mâinile ei erau reci, iar el trase brusc aer în piept când simţi degetele îngheţate pe carnea lui fierbinte. Nu avusese nici o ocazie ca să-l studieze, nu văzuse decât în treacăt acea parte a lui. Pielea de aici îi era puţin mai închisă la culoare, bărbăţia fiind cuibărită în părul auriu. Chiar dacă întărită, pielea îi era fină şi vârful se desena rozaliu şi perfect neted, încât aproape strălucea.

Nesigură, ea îşi trecu o mână în sus şi în jos de-a lungul mădularului. Privirea lui înfocată o întâlni pe a ei, iar mâinile lui aterizară grele pe coapsele ei.

-Ai grijă, spuse el cu glasul răguşit, iar ea îşi arcui o sprânceană. Te joci cu focul.

- Nu mi-e frică.

Nu îi era. Ştia atât de puţine despre bărbaţi şi anatomia lor, dar putea să vadă pe chipul lui că ceea ce îi făcea îi stârnea dorinţa. Ea se lansă într-un dans de mângâieri şi apăsări, până ce ochii lui se întunecară, iar respiraţia i se acceleră.

Sub mâinile ei, vârful erecţiei se simţea precum catifeaua. Ea se aplecă şi îl atinse cu limba, întrebându-se dacă va avea şi el aceeaşi reacţie pe care o avusese ea când Brook îşi apăsase gura pe feminitatea ei. El scoase un sunet revoltat şi o apucă de păr. Dar nu îi îndepărtă capul. Părea sa **fie** tentat să o facă, dar era **evident** că se dădea o bătăhe măuntrul lu: ş, nu reuşea să aleagă de care p$_{art}$e să se plaseze.

-Nk. O soţ.e n-ar face asta, murmură ea pe pielea catifeLă.

- Nu, încuviinţă el.

Ea îl linse din nou.

-Dar îţi place.

îşi dădea seama că îi plăcea după felul în care bărbăţia lu"" t sălta în mână. ' 0111 tre" ^ ¡cercuri cu limba peste vârful de catifea, iar el scoase

E^^epură plăcere masculină. ii[1] ^ place de mine, spuse ea.

Recunoaşte. }i 0 pauză şi, pentru o clipă, Lila crezu că o va contrazice.

Da, spuse el in cele din urmă. Mai mult decât mi-aş dori. Mai

Jt decât ar trebui.

' ^a. Ştia la ce se referea. Te iubesc, în ciuda purtării tale nesuferite şi a eroismului tău necontenit.

îşi roti din nou limba. El nu o iubea. Nu încă, dar trebuia să spere, nu-i aşa? O urâse cu câteva zile în urmă, iar acum o plăcea mai mult decât ar fi crezut vreodată. Sentimentul acela nu se putea transforma în dragoste?

El îi oferise atât de multă plăcere, iar ea îşi dorea să-i ofere înapoi o parte din extazul pe care îl simţise, vklsă cu o mână în sus şi-n jos pe mădularul întărit.

-Spune-mi ce să fac, şopti ea. Vreau să fiu cea mai necuviincioasă dintre soţii. -Lila , nu trebuie să faci asta. Ea ridică privirea spre el.

-Vreau să o fac. Mi se pare că... Ea îi trimise un surâs. Mi se pare că-mi place.

El închise ochii, iar ea simţi cum membrul pulsează în mâinile ei. ~ Pune-ţi gura pe mine, cuprinde-mă.

Ha se supuse, degustând cu limba gustul uşor sărat al *pielii* lui. Căută să-l cuprindă cât mai adânc, incapabdâ sa U ia cu totul.

- înăuntru şi în afa^, care părea să, plică urec
aspră şi greoaie până la
- Suge, Lila. ,,solăt jtă de un geamăt adânc. Ar fi l Uat tot ,
Ea îl ascultă şi^ P insus.
de la capăt, dar el o ur ^^ ea confuză.

-Am făcut ceva gr
şi O **ridică în** .17are ?1 o întoarse **şi** o **aplecă**
P es te masă.

să-i **scoată** c

aSânii ei se lipiră de lemnul neted, încă înfierbântaţi de căld$_u$ care îi dogorea în corp. Ea îşi întoarse capul pentru a-l privii timp ce el păşi între picioarele ei şi le depărtă cu un picior. Lik $_{se}$ simţi năucită când îşi dădu seama cât era de expusă. Mâna lui dansă peste carnea goală a posteriorului ei şi i se opri între picioare.

Două degete se cufundară înăuntrul ei, iar Lila nu reuşi să mai oprească arcuirile corpului ei la plăcerea atingerii lui. Mişcarea o făcu să-i întâlnească membrul, fierbinţeala cărnii tari o dezmierdă. Se apăsă mai ferm în spate, învelindu-l mai adânc în interiorul ei şi frecându-se de carnea tare de la exterior.

-Dă-mi putere, mormăi el, alunecând cu degetele afară şi înlocuindu-le cu vârful gros al bărbăţiei lui.

Lila încremeni când îşi dădu seama ce voia să facă. Ochii ei îi studiară chipul, înroşit şi brăzdat de linii fine de încordare. Privirile li se ciocniră.

-Nu o să te rănesc, spuse el.

Ei i se tăie răsuflarea, în timp ce el se apăsă înăuntrul ei, abia penetrând-o, dar îndeajuns pentru ca fiecare nerv să i se trezească la viaţă. Dorinţa izbucni în pântecul ei, nevoia de a-i explora plinătatea, în timp ce sfârcurile sânilor sensibili se frecară de masa tare. îşi înfipse degetele în lemn când el îi mai oferi puţin din ce îşi dorea.

El se mişcă atât de încet, atât de frustrant de încet. Ea se balansă înapoi, încercând să-l cuprindă mai mult, dar el o apucă de şolduri.

- Nu încă.

-Mai mult, gemu ea când el îi oferi doar un centimetru din ce îşi dorea.

-Nu vreau să te rănesc, spuse el parcă printre dinţii încleştaţi. Eşti atât de al naibii de strâmtă.

- Este ceva rău?

2 acum

-Nu, este ceva bine. Foarte bine. Nu mă mai pot stăpâni. -Atunci nu o face. Ea îşi mişcă şoldurile cât putu de bine £. că mâinile lui o ţineau nemişcată. Nu o să-mi faci nici un rău" Cu un geamăt, el alunecă înăuntrul ei şi o Umplu ^ ^ ' plet, încât Ulei i se tăie răsuflarea. Senzaţia era absolut diferită de ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă. Dacă scena aceasta ar fi fost o invazie, momentul de acum ar fi fost o mişcare de ocupaţie nebunie. Iubea împingerea lui în interiorul ei şi ^ în timp ce se retrăgea. Mâinile lui pe şoldurile ei îi înn&& ^ ¿ar ea găsi ritmul cu uşurinţă. Se ridică pe vârfuri ^^nmi mai adânc, iar mâinile lui i se încleştară pe şol- f ţ!ª| nzându-se în faţă, îi cuprinse unul dintre sâni în mână, d^' .n d sfârcul tare. Valurile de plăcere se învolburară înăuntrul Secare atingând parcă o culme mai înaltă decât cel de dinainte. Pl' ă ce ritmul lui se intensifică, Brook păru să se mărească

. interiorul ei, iar ea nu-şi mai înăbuşi micile suspine de plăcere. 111 **Degetele** de pe sfârcul ei erau la fel de necruţătoare ca penetrările Şi apoi, cealaltă mână alunecă peste şoldul ei şi i se strecură ,ρre locul intim dintre picioare. El găsi mugurul sensibil şi îl frământă cu aceleaşi mişcări neîmblânzite cu care îi răsfăţa sfârcul. Un val devastator de plăcere se revărsă peste ea, făcând-o să se clatine pe picioare. îşi lipi mâinile de masă ca să găsească un punct de sprijin, în timp ce el continuă să se mişte înăuntrul ei, încă dănţuind cu degetele peste ea, purtând-o mai sus şi mai sus, până simţi că se frânge în mii de bucăţi. Nu mai reuşi decât să urle într-un amestec de geamăt şi ţipăt.

Şi totuşi, el îşi continuă invazia, degetele lui o stimulau, iar lungimea lui tare îi dezmierda fiecare colţişor sensibil. Nu se gândise că va putea să atingă punctul culminant din nou şi din nou sau să ajungă la extaz într-o învolburare de o forţă şi mai nimicitoare, dar valul care o înălţă pe culmile plăcerii atinse apogeul şi îşisimţi tot corpul străbătut de o căldură incandescenta Pentru o chpa, simţi că este uşoară ca un fulg, că se pierde, unbâtata de plăcere, ţi apoi
simţi pe umeri greutatea capulm lui.
omentul de extaz, încordarea muşchilor ei îl Brook îi simţise m^ ^ control. Reuşise să reziste suficient făcu să piardă °rice " lăcerea, să o îmbie în mrejele ei, dar stri-
-li. : _: con7.afin r5mii _____1
Cât să-i **prelungea*** $Y^{\wedge}$ş. senzaţia cărnii senzuale a feseloi gătele ei erotice a j\utate spre el îl răpuseră în cele din urmă **împingându-se** cu ^ atingând culmile plăcerii atât de vio-
aPle h obraz-
binte sU / \

Ce naiba se întâmplase? Chiar în timp ce deschise **ochii,** ş mele plăcerii continuará să îi asalteze simţurile. Era cea maj ^ tensâ experienţă sexuală avută vreodată şi naiba să-l ia dacă **nu**-si dorea să o repete. Nu putea. Nu imediat, cel puţin. Totuşi, ce se întâmpla cu el? Nu trebuia să fie deja sătul de ea? Nu trebuia să fie satisfăcut?

El se desprinse cu blândeţe şi, văzând că ea rămăsese încă aplecată peste masă, o trase spre el şi o cuprinse în braţe. O întoarse, cuprinzându-i faţa în mâini, şi o sărută delicat. Voise să fie un simplu sărut, dar părea incapabil să-şi despartă gura de a ei. Iar membrul lui afurisit părea să se trezească din nou la viaţă.

-Habar n-aveam, spuse ea pe buzele lui. A fost uluitor.

-Da, încuviinţă el.

Chiar fusese, iar el ar fi trebuit să lase lucrurile aşa cum erau, pentru că nu se putea să mai fie vreodată la fel de bine.

-Este mereu aşa? întrebă ea.

El scoase un oftat.

- Nu. Nu este niciodată aşa.

Ochii ei căprui ca mierea se ridicară spre el şi îi studiară chipul. Ştia ce voia să găsească în expresia lui, ştia că nu exagerase cu nimic când îi spusese că era îndrăgostită de el. Putea să o ghicească limpede pe chipul ei.

Dar el nu avea cum să răspundă iubirii ei.

O ridică şi o duse în pat, apoi se aşeză pe margine şi îsi scoase cămaşa şi pantalonii. Privirea ei rătăci peste corpul lui, iar mădularul chiar i se întări acum. Ea îşi atinse buza cu limba, iar el abia dacă mai reuşi să se abţină. Picioarele ei se desfăcură uşor, corpul ei îl ademenea inconştient.

-Din nou? întrebă ea, cu vocea scăzută si senzuală

Ca răspuns, el îşi azvârli cămaşa deoparte şi se urcă lângă ea.

Mai târziu, ea se întoarse spre el si îi trimisp, m „ - u

-M-am topit pe dinăuntru. Nu o si ^"aU ^ TT' patul ăsta. a mai ridic niciodată din

-Bun. Aici vreau să te ţin.

Degetele ei urmăriră întinderea pieptul lui într cată, dar fără a mai fi nesigură. ' atin gere deli-

- O să fim nevoiţi să mai şi mâncăm. De fapt ca a m uitat ical să luăm cina.

Aidrep tate-

".-A să se ridice, dar el o apucă de braţ şi o sărută.

, a ici. Aduc eu ceva. Putem să mâncăm în pat.

Ícâtă decadenţă.

¡1 îi făcu cu ochiul. Brook mai găsi ceva pâine pe care nu o arsese puţină carne rece şi restul de brânză. îi dădu pisicii o bucăţică ¿g carne şi se întoarse cu restul de mâncare şi cu o sticlă de vin.

Nu se mai deranjase să se îmbrace, iar când reveni, simţi cum privirea ei plină de admiraţie îi cercetează trupul. Era chiar încântat de cum îl privea, de parcă era ultima delicatesă care mai rămăsese pe pământ.

-Nu ne-a mai rămas decât vinul ăsta, spuse el şi ridică sticla pentru a-i verifica greutatea.
-0 să beau cu măsură.
Ea o luă din mâinile lui şi, trăgându-şi cearşaful peste sâni, căută să bea delicat. Vinul i se prelinse pe bărbie. încercă să-l oprească cu mâna, dar nu prea reuşi.
Brook luă sticla înapoi.
-Nu este momentul pentru gingăşii. Bea cum trebuie.
El bău direct din sticlă şi îşi lăsă capul pe spate cu un gest întru câtva teatral. Ea râse, luă sticla şi încercă să-l imite. Părea ridicolă, dar el îi admiră dorinţa de a încerca. .
împărtârâ o masă simplă, Lila curătând finmitunle de pe aşternuturi, iar Brook s„unându-i că le puteau scutura şi sa nu se deranjeze prea mult
^ mai micăj veneam cu ^
- Nu mă pot abţine- ^ ^ ^ nu fiu ^^ ^ pat şi îmi era mereu aw şterg toate urmele- părati o tachina el.
- Erai un copil n^tămpărat ca Ginny.
-Nu la fel de ne* Mie mj s-a părut absolut adorabilă
-Sora ta mai cUt-07
-Ginny? A»cu ,rn de-a vaţi ascunselea.
_Ne-am) u?.PAj dreptate. Nu este un copil chiar . .
„Preferat^ j.'aPt este foarte dulce şi cuminte Cej^l. ne~
ast^P^ia cea M»1^ """11 permite să stau ^ aşa
^îâducsâpreg^cceva.cred- Vale^(de teamâ să nu-, co„tami ^u ea mai -Să o contaminezi?
-Sufăr de o boală cumplită, incapacitatea de a mă mărita Ea îşi dădu o şuviţă de păr întunecat pe după ureche. Avea nist„ urechi minunate, micuţe şi desenate ca o scoică.
Iar dacă îi admira urechile, chiar era un mare neghiob. -Ah. Asta este o boală îngrozitoare, spuse el cu o seriozitate zeflemitoare, dar mi-e greu să văd cum ar afecta o copilă de trei sau patru ani.
- Este o scuză. Mama mea vitregă mă urăşte şi m-ar ţine cât mai departe de tata şi de sora mea.
- Ce rău ai făcut?
- Sunt fiica primei soţii a tatei.
Coborî privirea când îşi menţionă mama, dar nu înainte ca el să-i observe tristeţea din ochi.
-îţi este dor de ea.
- în fiecare zi. Era o femeie cu o inimă atât de bună. Poate că era o ducesă ocupată, dar îşi făcea mereu timp pentru mine şi Colin, îmi amintesc că se aşeza pe podea cu noi, îmbrăcată în râuri de mătase şi satin, şi ne jucam cu o minge de lemn. Mă adora, îmi oferea tot ce-mi doream.
Iată explicaţia pentru foarte multe lucruri, se gândi Brook, chiar dacă, în calitate de fiică a unui duce, probabil că oricum ar fi fost răsfăţată.
-Dar ştii ce-mi amintesc cel mai bine?

-Ce? întrebă el, admirând felul în care străluceau ochii ei mari.
-Mă asculta întotdeauna. Trebuia să fi fost o fetită tare prostu- ţâ, sporovămd cât era ziua de lungă despre baluri imaginare, rochii şi prinţ, O aud pe Gmny jucându-se şi mă face să J[5]^ Sunt sigură că şi eu eram la fel. Dar, spre deosebire V 1 ■ chiar mâ asculta pe mine. Când inventam ZtvÎ^T' ^ cavaler şi un balaur, ea se ghemuia lângă mine s

P" ""

şi îşi concentra toată atenţia pe mine. ' 6 Ulta In odwi mel

Privirea Lilei se aţinti spre foc, iar el ştiu că gă d seră departe. Revenise în vremurile când mai trăi "" [6] " [2]^ura" viaţa ei îi era încă simplă. a mama ei, când

-M-a făcut să mă simt importantă, spuse Lila m . r* . - . ' a făcut să mă simt iubita. rt 1113 0,ok 0

sărută atunci, pentru că şi-o putea închipui ca pe o %răsfăţată, dar singuratică. Nu-şi dorise decât să fie iubită. [19]ntinua să-şi dorească acelaşi lucru şi, la naiba,cu el, dar Brook pu voia să mai fie încă unul dintre oamenii incapabili să i-o ofere.

ploaia îl trezi. Bătăile molcome îl făcură să-şi dorească să se întoarcă şi să se cuibărească lângă căldura Lilei, care dormea lângă el. Dar când încercă, îşi dădu seama că ea nu era în pat.

El se ridică şi o găsi numaidecât. Stătea lângă uşă şi îşi strângea pelerina pe umeri. -Unde te duci? o întrebă el.

Ea tresări şi îi aruncă o privire, cu o expresie surprinsă, dar nu vinovată.

-Mi-e sete, spuse ea. Mă gândeam să mă duc la fântână şi să scot puţină apă. Cum eram trează, am făcut focul şi am pus câteva vreascuri.

mânerul de la uşă şi întoarse zăvo- ;te umăr. Iar când mă întorc, poţi să

Brook o privi lung. Făcuse focul şi acum ieşea în inima nopţii, pe ploaie, să aducă apă? Ar fi trebuit să aibă apă în cabană, dar o aruncase el pe toată. La drept vorbind, el era cel care trebuia să aducă apă.

- Mă duc eu, spuse el si îşi trecu picioarele peste marginea patului. -Nu. Lila ridică o mână. Eu sunt deja îmbrăcată şi pregătită. în plus, ploaia s-a mai domolit pentru moment. Când o să fii îmbrăcat, se prea poate să înceapă să plouă din nou.
- Stii cum să ajungi? -Desigur. Ea dădu să apuce m; rul. Apoi îi aruncă o privire peste
mă încălzeşti din nou. că rm r„ r_.

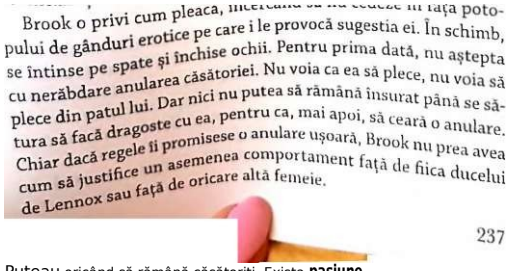
Brook o privi cum pleaca, încercând să nu cedeze în faţa potopului de gânduri erotice pe care i le provocă sugestia ei. În schimb, se întinse pe spate şi închise ochii. Pentru prima dată, nu aştepta cu nerăbdare anularea căsătoriei. Nu voia ca ea să plece, nu voia să plece din patul lui. Dar nici nu putea să rămână însurat până se săturа să facă dragoste cu ea, pentru ca, mai apoi, să ceară o anulare. Chiar dacă regele îi promisese o anulare uşoară, Brook nu prea avea cum să justifice un asemenea comportament faţă de fiica ducelui de Lennox sau faţă de oricare altă femeie.

237

Puteau oricând să rămână căsătoriţi. Exista **pasiune**
?*» ᶜu tim

pul, poate va ajunge să simtă mai mult pentru ea. Poate - ierta într-o bună zi. Ea avea titlu, avere şi se trăgea **dintr**-o fa cu tradiţie. Ceea ce va fi pe placul mamei lui. îi va oferi copii fo^6 zi, un alt lucru care îi va plăcea mamei.

Dacă rămânea însurat cu Lila, îşi va fi îndeplinit îndeajuns obligaţiile de al doilea fiu al unui conte. Nu-i păsa prea mult de ase menea lucruri, dar ştia cum funcţiona societatea şi ştia care erau aşteptările legate de el. Brook nu avusese niciodată ceva **împotriva** căsătoriei.

Chiar şi după dezastrul cu Lila, pe vremea când avea doar douăzeci şi patru de ani, ştiuse că va cere din nou mâna unei femei într-o bună zi. Pur şi simplu, nu se gândise că va fi aceeaşi femeie.

Acum, că o avea, de ce să nu rămână cu ea?

Simţi cum inima i se strânge în piept la gândul acela.

De ce nu? Pentru că ea nu-l dorise. Pentru că îşi bătuse joc de el. Pentru că îl făcuse să se urască.

Şi totuşi, ea era acum afară, în frig şi ploaie, să scoată apă. încercase să-i încălzească pâinea. Avusese grijă de el când fusese rănit. Nu mai era aceeaşi femeie care refuzase să devină soţia lui.

Şi dacă era să fie sincer faţă de el însusi, începea să o placă, în pofida propriei dorinţe. Nu petrecuse niciodată mult timp la discuţii cu femeile cu care se culca. în mare parte, ele erau actriţe sau văduve insipide. Dornice de nişte distracţie şi nimic mai mult. Brook avusese impresia că îşi dorise acelaşi lucru, dar era oare adevărat? Nu-şi dăduse seama cum era să împărtăşească secrete şoptite si să mărturisească intimităţi cu o femeie. Nu ştiuse că voia mai mult decât simple aventuri bazate pe plăceri trupeşti.

Şi poate că nici nu-şi dorise altceva.

Până la Lila.

Voia să ştie totul despre ea, de la momentul când căzuse de pe ponei sărind un gard pana a prima dată când fusese sărutată Si se vedea povestindu-i şi el despre viata lui, desorp rsi• i i ' ut;sPre ferat de pe vremea când fusese băiat şi dc „r?m " pReH . - j i modul în carp p! ci

Dane se jucasera de-a coloniştii şi pieile roşii Brook fi ■ J
fusese întotdeauna George Washington.
Si mai rău, în versiunea lui Dane, Washintrt-n« ■ Cornwallis.
lu

ıSărută-mă cu joc ^

03ţ[3]
i
ca re nu-, - , ----------
[P] pisica se apropie încet de uşă şi scoase un miau dulce. Brook _ ¿dicâ. Bănuia că pisica voia să iasă, dar de ce să iasă în ploaia şi ^gul din toiul nopţii? Pisica lăsă capul în jos, adulmecând pragul [u7]ii, iar Brook îşi dădu seama că ceva îi atrăsese atenţia. Auzise vreun şoricel sau anticipase întoarcerea Lilei?

Tunetul bubui în depărtare. Nu ar fi trebuit ca Lila să se fi întors deja până acum?

Inima începând să-i bată cu putere în piept, Brook îşi puse iute pantalonii, cizmele şi haina, fără să se deranjeze să tragă şi o cămaşă pe el. Se rătăcise pe drumul spre fântână sau pe cel de întoarcere. 0 va găsi şi o va aduce înapoi înainte ca ploaia să înceapă serios. Se ridică şi deschise uşa.

-Lila? strigă el.

Nu primi nici un răspuns.

Vântul îi suflă ploaia în faţă, iar el şi-o şterse din ochi şi scrută întunericul.

-Lila!

Ramurile copacilor se legănau în bătaia vântului, iar tunetele se dezlănţuiau în zare. Furtuna se apropia. Trebuia să o aducă înăuntru înainte ca vremea să se înrăutăţească. Rămase cu privirea aţintită spre curte, îndreptată spre fântână şi, când un fulger scânteie pe cer era gata să se ducă după ea. Doar că fulgerul nu-i dezvălui altceva decât ceea ce văzuse în întunericul mohorât.

Curtea era goală. _

[oo]k nu ştius£ că voia pe cineva cu care să-şi împărtăşească [Bi nu] doar patul. Lila îl făcuse să înţeleagă acest lucru. Dar de ce

[.ba]' trebuia să fie ea cea care să-i arate ce îi lipsea? Singura femeie [1121 u] o putea ierta vreodată, pe care nu o putea iubi vreodată.

Lila nu se vedea pe nicăieri.

CapitofuCî8

Din spatele bucătăriei, Lila zări licărirea slabă a luminii **venite** din direcţia cabanei. Ştiuse că o va căuta. Ştiuse că va veni. Poate că nu o iubea, dar va lupta pentru ea.

Peste vuietul vântului şi bubuitul tunetelor, auzi cum vocea lui îi strigă numele. încercă să răspundă, dar bărbatul îşi apăsă mai tare mâna pe gura ei. Beezle.

Nu ştia cât timp stătuse la pândă, chircit în umbrele din spatele cabanei. Fusese acolo când Brook stinsese focul din bucătărie? Fusese acolo când făcuseră dragoste?

Aşteptase momentul când să dea lovitura, iar ea păşise din greşeală chiar în ghearele lui. Nu o înşfăcase când ieşise pentru prima oară afară, chiar dacă trebuie să fi stat cu ochii pe ea. în schimb, aşteptase până când ajunsese la fântână, se chinuise să aranjeze găleata şi să scoată apa. Venise cu găleata aproape plină până în apropierea cabanei, când el se ivi în spatele ei, apoi o apucă de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi acoperi gura. Nici nu avusese măcar ocazia de a mai ţipa. Scăpase găleata din mâini, iar apa se revărsă în timp ce găleata se rostogoli într-o parte. Beezle o târâse până în spatele bucătăriei şi o lipise de lemnul aspru.

' - Credeai că scapi, nu-i aşa? îi spuse el, cu respiraţia lui greţoasă la ureche.

Ea încercă să ţipe, dar mâna de pe gura ei nu şovăi. Ştia cine era bărbatul. îşi amintea vocea şi mirosul lui. Mirosea a Seven Dials un miros pe care nu-l va uita niciodată.

Se chinui să-şi scoată braţele din prinsoarea lui ,i cfci ar să-şi elibereze unul înainte ca Breezle să-l înhaţe din nou^i să^i-l strângă brutal într-o parte. Lacrimile îi înţepau ochii.

Sărută-mă *cu foc*

ı îi găsise? îi va ucide pe amândoi, mai întâi pe ea, iar Ci^de * ■*tje Bvo*ok-

ap i nu va putea să_1 ucidă niciodată pe Brook. Măcar ea va muri a că Brook va ieşi învingător, în cele din urmă. ^ totuşi, se agăţă de firicelul de speranţă care îi spunea că poate salvată. Când Brook strigă a doua oară, ea se strădui din răs- v uteri să scape din strânsoarea lui Beezle. Fără nici un folos. ?

Bărbatul era prea puternic.

Fulgerul se aprinse, iar Beezle folosi explozia de lumină în avantajul lui- O ridică în picioare şi o târî dinspre bucătărie către pădurea care se întindea în spate. În bezna de afară, va fi aproape imposibil ca Brook să o găsească printre copaci şi tufişuri. Beezle putea să-i taie gâtul şi să o lase să moară, căci va fi rece când Brook se va împiedica de trupul ei. Dacă nu o mânca înainte vreun animal sălbatic. Tremura de frig şi frică, târşâindu-şi picioarele într-un efort de a-l încetini pe Beezle. Se agită, se împotrivi şi le încetini înaintarea cât putu de mult. Braţele lui erau subţiri, dar vânjoase, iar strânsoarea aproape dureroasă. îi simţea unghiile înfipte în obraz, unde mâna lui îi acoperea încă gura, iar el îi lipise cu putere încheietura rănită de corp. Durerea provocată de încheietura zdrobită ameninţa să o copleşească. Dar va simţi cu mult mai multă durere dacă nu continua să lupte.

Ploaia începu să răpăie mai tare, apa prelingându-i-se pe faţă şi încetosandu-i vederea. Căută să clipească pentru a vedea mai bine, zărind urmele pe care cizmele ei le lăsaseră în noroiul moale din spatele bucătăriei. Brook nu trebuie decât să se îndrepte într-

acolo si va sti unde fusese dusă. Dar, desigur, o va căuta la fantana. Cand se va gândi să revină spre bucătărie, va fi poate prea târziu.

Luptându-se cu sentimentul de neputinţa îşi înfipse un cot ma- f tîn **stomacul** lui Beezle. Nu era o lovitură foarte buna, dar pol, direct slăbi strânsoarea. Mâinile pe care se prelin-

fu de **ajuns** pentru ^ ^^^ când el dădu să 0 înşface din nou geau stropii de ploai ^ ge năpusti înainte cu paşi împle,

si, pentru o clipă, ea sc *y* şi spre Brook. Dar picioarele

ticiţi, coborând înapoi sp ^^ întârziere oferindu-i lui

i se împiedicară în **tivul** ^ **noU**.

Beezle suficient timpO apucă de încheietura rănită şi i-o răsuci la spate. Lila ţipă d_e durere. Mâna lui Beezle se lipi de gura ei, dar ea scutură $di_{n\ cap}$ până când mâna alunecă.

-Brook! Aici! Broo...

Beezle îi acoperi din nou gura. Un moment, agonia stârnită **de** încheietura îndoită se linişti, iar apoi durerea i se dezlănţui **undeva** în zona capului. întunericul nopţii parcă se intensifică şi se adânci, iar când zări pe cerul nopţii următoarea pâlpâire a fulgerelor, îsi dădu seama că se afla deja sub un baldachin format din ramuri.

O adusese în pădure. Era ca şi moartă.

Brook se îndreptă spre fântână, dorindu-şi să aibă mai multă lumină ca să poată merge pe urmele ei. Putea să vadă urmele de dus şi de întors, dar amândoi trecuseră pe acolo de multe ori în ultimele zile şi nu era sigur care erau ale ei şi care erau recente. Aproape ajunsese la fântână când zări pe jos o formă neclară. Pe măsură ce se apropie, ghici că trebuia să fie o găleată.

Brook simţi un nod în gât, simţi cum rămâne fără aer. Se aplecă şi ridică găleata, în vreme ce degetele lui atinseră în treacăt balta de apă de lângă marginea răsturnată.

Piesele se îmbinau la locul lor asemenea părţilor unui portret neterminat. Investigaţiile erau mereu aşa pentru el. Putea să vadă o parte dintr-un nas sau o gură, iar când punea cap la cap toată imaginea, ştia ce se întâmplase sau cine era de vină

Găleată răsturnată era o piesă. Ea ajunsese până la fântână. Umpluse galeata. Făcuse drumul de întoarcere.

De ce scăpase găleata? Unde era acum?

Poate că portretul nu-şi avea toate detaliile ʌ ɴ , măsură să distingă chipul suficient de bine ^ ^ *

Cumva Beezle îi găsise, iar acum pusese mâna p_e Lila

Crezu că aude ceva, o voce, peste **tumult** 1 **-** dar când se ridică şi îşi înclină capul, nu reuşi să TT^ ^ Plôîi' decât strălfulgerarea luminoasă a fulgerului j U?eascâ ^^ printre ramurile copacilor. Brook se **ridică** *Î^* .? UlGratul vântului în şold şi se uită lung la curte. Nu se pu$_{tea}$ raT*?' CU mâinile departe. Unde să o fi dus? Ceezle să fi ajuns¿rum. Una îi oferea un adăpost mai bun, cealal- :^j¿ure ^{sa}^$_{are\ ra}$pîdă. Erau în Erecţii opuse, astfel că Brook < să aleagă bine şi să aleagă repede. y^ $_{s}$p$_{re}$ păduri dacă intenţiona să se ascundă sau

Lca îl izbi direct în pântec la gândul că ar putea ând fără suflare printre frunze ude şi ramuri dese. p 7 . £~$_{caj}$ nedorind să o recunoască. Frica îi întuneca simţu- "if or el avea nevoie de toată inteligenţa lui.

uită spre drum. Beezle nu venise de la Londra. Un cal sau căruţăîl aşteptau pe undeva, cel mai probabil departe de drumul trecea prin faţa cabanei. Ar fi condus-o spre drum dacă voia
¿revină cu ea la Londra.
Drumul se afla la vreo patru sute de metri faţă de cabană, iar pădurea se întindea pe câţiva kilometri în spate. Dacă Brook făcea
'alegerea greşită, îl va costa viaţa.
Nu îl va costa viata Lilei. Dar, odată cu o groază nimicitoare, îşi dădu seama că pierderea ei însemna şi sfârşitul vieţii lui.
luptase cu el. Putea ^{să} de "apă, astfel câ traseul lăsat
_____^ăt.Elmer
n locul în care ¿
! nu fuseseră încă chiar ta spatele lor.
relativ proaspat. *toi* n & ^ cizmelor ei 1
în care aareie

Brook rămase nemişcat în ploaia rece şi se întoarse spre drum. Apoi, cu un urlet de frustrare, o luă spre pădure.^
101 cu\murietaeirusLidj.c$_{l}$
: urmele numaidecât. Dacă era Beezle, venise singur Ba se urmeie nun chinuise sa o traga dupa
ptase cu el. Putea săvada cum Beezie _
el. Urmele nu fuseseră încă
de ele era relativ prc
Şi apoi ajunse în locui m ga înce tase sâ se mai împo-
ajunse
mai greu de dis-
«ooV»^$_{0}$tr-^{5} dite"f' ^ "a c^{S} Seama "'trebui; s^{S} « ratat * -» '°fi nevo« sa revină. Singurele lucruri care îl f$_{ăcu}$j
:i dispărură. Indiferent ^ ^ ^$_{dure\ cu\ mult\ mai\ puţin\ efort}$
uiay«---------- trăsese m pan«^{16} "---------- ^{r}-.....^{M}
triveascâ, iar Beezle o ^ gâ se oprea scă şi să examineze pălii întuneric, Brook fr^{a} 'eXe pe alocuri şi înceţosându-i vederea, mântui, P^aia stergan
Cf dar Beezle fusese inspirat când o
p ate că îi urmărea in r furtuni. Brook putea să găsească

nise noaptea şi În ᵗ^.ntul ₙin Seven Dials sau Spitalfields, dar ' , ₒᵣicine şi °ᵤ^ᵗᵉ \ⁿ ₙᵤ ₘai era la fel de priceput. Nu simţise nicio- ta c'amP ᵈᵉˢ^ₒ;ₒₚria lip* ᵈᵉ «Pʷᵢₑₙf ᶠʰ *Pa m care ṫ ₜₙaiᵃᶜ ᴀ rii ᵛ Pʳᵢₘₐ ᴾ * ⁿᶻᵉ» Dinoare. so®[1]

* ₜₙ**barbă-** Acum, urmele lor erau şi la¹⁴¹ \ni~- . „ direcţie, va da seama că h să meargă mai departe erau hotărârea de nestrămutat din inima lᵤᵢ si faptul că nu-i găsise încă trupul.

A o găsi moartă părea un lucru aproape inevitabil acum. Căutarea îi lua prea mult. Beezle avusese suficiente ocazii. Brook regreta că nu-şi pusese şi o cămaşă. Era ţeapăn şi îi era frig, cu hainele ude până la piele. Deşi, acum, aproape că nu mai simţea disconfortul. Brook nu va renunţa până nu o va avea din nou în braţele lui. Cu câteva ore în urmă, fusese caldă şi vie, ghemuită lângă el, teafără. într-o clipită, lumea lui se întorsese cu susul în jos, iar toate lucrurile de care îi păsase, la care ţinuse - mândria, trecutul, purtarea ei răzgâiată - ajunseră să nu mai conteze câtuşi de puţin.

Nu-şi mai dorea decât să o ştie în siguranţă. în viaţă. înapoi în braţele lui.

Dându-şi seama că le pierduse din nou urmele, se întoarse iar, chinuindu-se să se concentreze. Nu putea să se gândească la ea moartă. Nu-şi putea permite să-şi imagineze pustiul din viaţa lui fără ea.

Lăsă amorţeala să i se strecoare în oase, în minte, în inimă. Cu o hotărâre reînnoită, reluă urma paşilor lor.

Este ca un câine care caută un os.

Beezle înjură. Pentru prima dată de când o târâse în pădure, Lila simţi o fărâmă de speranţă. Brook era pe urmele lor. Brook o va găsi. O va salva.

Beezle o târâse vreo câţiva kilometri, în ciuda ploii care se dezlănţuia, peste pâraiele îngheţate, peste buştenii prăbuşiţi la pământ. Când ea căzuse, el o lovise cu picioarele până ce se ridică din nou. Când ea pusese o întrebare, el îi dăduse o palmă. Respiraţia îi năvălea în răsuflări scurte, desenându-se ca nişte rotocoale de fum în zorii cenuşii şi reci. Nu o ucisese încă. Mai avea o şansă de scăpare.

Beezle o trăgea după el în spatele lui, cu mâna strânsă ca o menghină pe braţul ei. Descoperise repede că presiunea aplicată pe încheietura rănită o făcea să se supună. Dacă ea încetinea, el îi smucea braţul, iar ea urla şi căuta să mărească pasul.

O împinsese pe după un buştean căzut şi îngenunche acolo cu ea, privind peste margine. Brook era de cealaltă parte? pₒₐte că ar

dar pl°aia se revărsa atât de iute de tare Pe fru nzele f 5tfig ât' Br00]c nu ar fi avut cum să o audă. Beezle, pe de altă ^ovapedepsi aspru.

^ utea să nu aibă altă ocazie de a striga după ce Beezle îşi înia conturile cu ea.

o dipă mai târziu, Beezle o ridică brusc în picioare şi o împin- din noU înainte. Ea încercă să-i încetinească ritmul, urnindu-se UJ căutând orice semn care să-i dea de înţeles că Brook era pe **aproape.** Trebuia ca Beezle să-l fi văzut sau auzit. Brook trebuia să **fie aproape.** Beezle îi smuci braţul, dar când ea nu mări ritmul, el îi răsuci mâna. înţepătura aprigă a durerii o făcu să i se taie genunchii şi să se prăbuşească la pământ.

-Ridică-te sau o să ţi se pară că entorsa aia de la încheietură a fost floare la ureche.

Lila porni înainte, chinuindu-se să ţină pasul cu Beezle pe solul umed şi cu fustele grele, îmbibate de apă şi de noroi. O vreme, dădu cu totul uitării posibilitatea de a scăpa. Ritmul impus de Beezle era necruţător. Părea că o trăgea după el de kilometri şi ore întregi. într-adevăr, se iviseră zorii zilei, chiar dacă furtuna făcea cerul să mai fie încă înnorat şi întunecat. în cele din urmă, copacii începură să se rărească, iar Lila îşi dădu seama că ieşeau din zona împădurită.

îşi întoarse capul, căutând un reper, un copac, orice care să o ajute să recunoască împrejurimile. Se întorseseră la cabană? Poate că ajunseseră la proprietatea familiei Longmire sau la ferma Spencer. Dar nimic nu părea să-i fie cunoscut. Nici o clădire nu se vedea prin luminiş, nici un semn de viaţă, doar iarbă moartă şi un câmp pustiit Beezle traversă cu ea câmpia, Lila întoarse privirea spre pădure sperând că Brook o luase pe urma lor. li ya zări cu uşurinţă în i acesta Nu aveai unde să te ascunzi. încetul cu încetul, ea Peif j ama că un drum se contura undeva la distanţă, iar Beezle îşi dădu sea într-aColo. inima mei tresări plină de speranţă se îndrepta e* ^ şi ea va fi salvată.

Poate că va lungul şi de_a latul drumului, dar era m,«

afară pe ° vreme aşa

, / L Lila îşi îngustă ochii spre o formă întunecată aflată la câtev sute de metri distanţă. La urma urmei, drumul nu era chiar pu^ 0 trăsură aştepta într-un colţ adăpostit de copaci. Caii **fuseseră** deshămaţi şi stăteau sub un copac pipernicit. Un bărbat stătea alături de ei.

Era salvată!

-Ajutor! ţipă ea. Ajutor!

Beezle îi mai scutură o dată braţul cu brutalitate.

-închide gaura aia mare că, dacă nu, ţi-o închid eu.

Lila se supuse. în orice caz, o ducea spre trăsură. Dacă voia să o ducă acolo, bărbatul cu caii era probabil în cârdăşie cu Beezle. Nu-i putea permite lui Beezle să o bage în trăsură. Odată ajunsă înăuntru, el o putea duce oriunde. Brook nu o va mai găsi niciodată. El nu avea

cal şi nu putea să o ia pe urmele lor. Acum ori niciodată. Trebuia să scape acum.

Lila trase adânc aer în piept şi aşteptă momentul potrivit. Beezle o trase tot mai aproape de trăsură. Era o trăsură cam prea frumoasă ca să aibă ce căuta prin aceste locuri. Nu putea să fie a lui Beezle, dar Lila nu voia să ştie cui îi aparţinea.

Când se apropiará, vizitiul se întoarse şi le aruncă o privire, iar Lila se împiedică. Ceva la el îi părea familiar. Şi caii îi păreau familiari. Se uită lung la cei trei, neputând să-i recunoască limpede în lumina mohorâtă.

în depărtare, fulgerul seceră cerul, iar unul dintre cai se ridică de spaimă pe picioarele dinapoi. Vizitiul se întoarse să potolească animalul. în acelaşi timp, Beezle tresări speriat de mişcarea bruscă a birjei, iar Lila se folosi de ocazia ivită.

îşi smulse braţul din strânsoarea lui Beezle şi se întoarse pe călcâie, alergând cât putu de repede înapoi spre pădure. Adăpostul copacilor era singura ei speranţă de scăpare. Putea să găsească un loc în care să se ascundă până o găsea Brook.

Auzi înjurături în spatele ei, dar nu se opri din alergat Plămânii o ardeau şi ploaia o lovea în faţă, dar ştia că putea să o facă Auzea pufniturile paşilor lui în urma ei. El era aproape, dar ea era în avantaj. Putea să ajungă în pădure. Putea să-l învingă.

Lila zări prea târziu bolovanul care se înălţa din pământ Se r" suci brusc pentru a-l evita, dar îi agăţă margi cizmei îşi pierdu

e împletici pe picioare, se împiedică de fuste şi se prăchil^nunChi. Durerea i se urcă prin picioare acolo unde ge- W^g se i0viră de pământ, pietrele şi crenguţele zgâriind pielea încercă să se ridice, dar ştiu că era prea târziu, ^¡eezle o apucă de păr şi strânse mâna pe gâtul ei. Nu putea să ire Ea se zbătu, dar strânsoarea lui se înăspri. întunericul pluti Coltul ochilor. îşi simţea plămânii în flăcări. Mâinile lui Beezle erau ca nişte gheare de fier, care săpau în carnea gingaşă de pe gâtul ei. Lumea părea să se cufunde în beznă şi apoi se lumină din nou. _0 să-mi facă o deosebită plăcere să te omor. Vocea lui Beezle păru că răsună de departe, în timp ce Lila fu învăluită în întuneric.

Le pierduse urma. La un moment dat, Brook ştiuse că era aproape. I se înfiorase părul de la ceafă, aşa cum se întâmpla adesea când îşi simţea prada şi sărea la atac. Aproape că reuşise să simtă prezenţa Lilei, surprinsese o adiere a parfumului ei. Şi apoi, ea dispăruse.

Se întorsese. îşi reconstituise propriii paşi. O luase în cel puţin zece direcţii diferite, dar îi pierduse urma. Trecuse prin acelaşi petic de pământ de douăzeci de ori sau mai mult, găsise locul în care ea şi Beezle se ghemuiseră în spatele unui buştean. Zări linia făcută de pantoful ei si urma picioarelor osoase ale lui Beezle. Mersese în pământ. Nimic.

Rrook rămase nemişcat -se

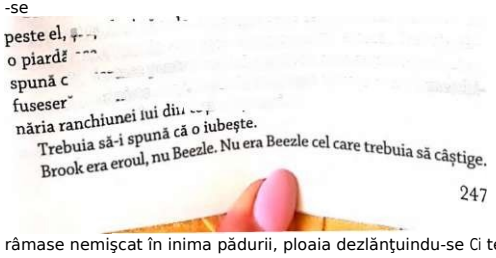

râmase nemişcat în inima pădurii, ploaia dezlănţuindu-se Ci tei don sa urie. Nu putea să se termine aşa. Nu putea să Trebuia să o sărute pentru ultima oară. Trebuia să-i [1] tase pentru modul stupid în care se purtaseră când ă ? «iste copii. Trebuia să-i ceară iertare pentru meschi- adoarmşţe v' ştiani.

[1] -_____: Tu.i^^Uî.,1 ____ - _ 1

după urme până în locul în care dispăruseră. Trunchiul mare al unui copac se prăbuşise şi acoperea urmele. Brook îl ocoli, dar nu le mai regăsi. De la trunchi, o luă în toate direcţiile, căutând orice mic indiciu - o crenguţă ruptă, o frunză îndo.tâ, o urmă proaspătă

Doar că această poveste nu fusese scrisă de ziarele de **scandal** din Londra. Această poveste nu avea un final fericit. **Ea** dispăruse iar Brook ştia că nu o va găsi niciodată la timp să o salveze.

Se trezi din întuneric, ploaia răpăia pe acoperiş afară.

Afară?

Stătea întinsă pe faţă, cu podeaua tare sub obraz. Lila se **ridică** repede, regretându-şi imediat decizia. O durere ascuţită îi străful- geră în tâmplă. Gura îi era uscată, gâtul o durea.

- Bun, te-ai trezit.

Lila deschise ochii şi se întoarse spre direcţia din care se auzi vocea. O voce de femeie.

Perdeluţele fuseseră trase, iar lămpile din trăsură erau stinse dar ea cunoştea vocea aceea. Cunoştea silueta aşezată pe **bancheta** de lângă ea.

- Valencia, murmură ea, nevenind să-şi creadă ochilor. Şi totuşi, avea sens. îi recunoscuse vizitiul - un al doilea vizitiu - şi caii. Erau trăsura şi caii tatălui ei.

-Unde este tata? întrebă ea.

Vocea Lilei era mai puternică acum, dar fu nevoită să facă un efort ca să-şi înăbuşe nodul din gât.

- La Londra. Gura mamei ei vitrege se schimonosi într-o linie care semăna cu un zâmbet. înălţimea Sa nu o să ni se alăture.
- Nu înţeleg.

N-ar fi trebuit ca Valencia să fie aici. în tot acest timp, Beezle o condusese la mama ei vitregă? De ce, dacă voia să o omoare? De ce o salvase?

O salvase?

Lila era conştientă de sunetele care se auzeau în jurul ei acum. Clinchetul de metal şi bătaia copitelor. Afară, vizitiul John înnama caii.

-Nu, sunt sigură că nu înţelegi. Nu trebuie să înţelegi Tot ce trebuie să ştii este că tatăl tău nu o să ni se alăi- a o scurtă călătorie, doar pentru noi două.

- Sir Brook mă caută. Trebuie să-l găsesc Du m -1

-O. nu prea cred, Lillian-Anne. N-$_{am}$ bâtm dÎT] doar ca planurile mele să fie zădărnicite de sir Br u » deja suficiente probleme.

făcu

t. Saruta-mă cu foc -

Inspinse în sus şi se ridică pe bancheta din faţa Valenciei. se aşeze, mama ei vitregă îşi întoarse umbrela, iar mâ- i°*inte abanos se izbi cu putere în genunchiul Lilei. Lila ţipă când ^Jvitura în genunchii deja răniţi şi se încovoie. ^'să îndrăzneşti să-mi murdăreşti catifeaua cu mizeria şi no- "ultáu rost*ea P*ntre Pe P°dea, ca un gunoi ce eşti.

\ila o pi'i^ *Ştiuse,* dintotdeauna că Valencia nu o plăcea,

f meia nu îndrăznise niciodată să-i vorbească astfel. U Í1 vreau pe tata, spuse Lila. Dacă nu mă duci la sir Brook, atunci cer să fiu dusă la Lennox House.

roi'

C Valencia clătină din cap, cu ochii ei de un albastru intens care scă- ărau în întuneric şi părul blond care strălucea ca lumina stelelor. P _Tot nu înţelegi, nu-i aşa, prostănaco? Permite-mi să te lămuresc Sunt aici să mă asigur că eşti ucisă. Tâmpitul pe care l-am anaaiat n-a putut să-si facă singur treaba, aşa că am venit să văd cu ochii mei că o va face bine de data asta. Tu, dragă fiică, nu o să-ţi mai vezi niciodată tatăl sau soţul.

Capitofuf 19

Lila se uită îngrozită la Valencia cea Malefică. Zări mişcarea umbrelei chiar înainte ca Valencia să se avânte spre ea şi se feri, astfel încât să evite impactul loviturii trimise spre capul ei. Mânerul de abanos şi argint o nimeri însă într-o parte a tâmplei şi a urechii. Un firicel de sânge cald îi alunecă pe obraz şi pe gât.

Ea se strânse pe podea, cu braţele înfăşurate peste cap ca să se ferească de alte lovituri. în loc să continue cu rafala de lovituri, Valencia urlă, iar Lila îşi dădu seama că vizitiul John ciocănise în portieră.

-Dă-i drumul, ordonă Valencia. Iar tu, spuse ea şi o împinse pe Lila cu pantoful, ai face bine să stai acolo sau te omor cu mâna mea.

Lila bănui astfel că Beezle mai era încă prin apropiere. Valencia îl plătea pe Beezle. Valencia aranjase ca Lila să fie răpită.

Trăsura se mişcă înainte clătinat, apoi se opri din nou cu o smu- citură. Lila auzi cum vizitiul urlă şi cadrul trăsurii scârţâie şi se opinteşte când caii traseră cu toată puterea.

- Ce s-a întâmplat?

Valencia cobori fereastra şi ţipă în dimineaţa îngheţată. Lila zări cărămida de la picioarele Valenciei, care, chiar dacă nu mai era fier-binte, păstra căldura din trăsură. Aproape că începu să-şi simtă din nou degetele de la mâini.

- Roţile s-au împotmolit în noroi, înălţimea Ta!

-Şi, ce stai? Coboară şi împinge!

Valencia ridică fereastra, înjurând în şoaptă servitorii incompetenţi.

Lila se rugă în gând ca trăsura să rămână împotmolită ore în sir
întârzierea avea să-i ofere lui Brook suficient timp să o găsească
Dacă o mai căuta.

O mai căuta. Bineînţeles că o mai căuta. P0ate că nu Q iub , nu o va lăsa

să moară. Nu îi va permite lui Beezle să câştige. Darsă cerceteze trăsura? Nici unul dintre ei nu se 01-ook ^^ valencia ar fi fost implicată în răpirea ei. •^eVre°e legăna înainte şi înapoi în timp ce John căută să o 'V^la s6ro'i. Gura Valenciei se subţie într-o linie care o făcu să ^ta^ nvârstă decât cei treizeci de ani pe care îi avea.

^^ad asta? întrebă Lila.

^ \ aştepta ca mama ei vitregă să răspundă. Senda coborî privirea spre ea. jju mi-aî dat nici o altă soluţie. ^ nU ţi-am dat? Toate astea sunt din vina mea? jjk şe văzu nevoită să-şi înăbuşe dorinţa de a se ridica şi a-şi a'la indignarea. Pentru o asemenea reacţie, nu ar fi făcut decât să se ale°gă cu mai multe lovituri de umbrelă.

-Da, este vina ta. Am încercat să te alung, dar tu n»ai să vrut să stai departe. Te-ai întors de fiecare dată. Valencia se uită urât la ea.

-Lennox House şi Blakesford sunt casa mea. Unde altundeva să mă duc? Valencia se aplecă în faţă.

-Din partea mea, n-ai decât să te duci la naiba, şuieră ea. Lila se trase înapoi de parcă ar fi fost lovită. - Ce am făcut ca să mă urăşti atât de mult? Ca să te fac să... Cum ai putut să-l angajezi pe Beezle să mă răpească? -L-am angajat să te omoare, dar nici măcar asta n-a reuşit să facă. Lilei i se tăie răsuflarea. -De ce?

-Eşti ultima amintire de la *ea.* Venerabila ta mamă. Tot ce am auzit vreodată este *când trăia Isabelîa.* El se uită la tine şi se gândeşte la ea. Tu arăţi exact ca ea.

Era adevărat. Colin semăna mai mult cu tatăl lor, dar multe din- rudele mamei observaseră asemănarea dintre Lila şi mama ei. luase ca pe un compliment. Valencia fusese geloasă. ° 1 nu are nevoie de tine. Mai are o fată acum. -Duce e ^ ^^ Lila nu reuşea să înţeleagă amploarea urii Era " Pe Valencia să vrea să scape de ea.

Nu trebuie să faci asta. Valencia. Tata te iubeşte. Dacă nu ar fi

^^ein-arB^Ldadeatâteaorideacasădoarca ∫A 251să-i facă pe plac noii soţii. Şi o iubeşte pe Ginny. Eu sunt măritată acum. Nu mai sunt un obstacol în calea ta.

Valencia îi trimise un zâmbet schimonosit.

-Tot nu înţelegi, fată proastă. Dacă nu l-ai fi văzut pe Beezle ucigându-l pe parlamentarul acela, aş fi putut să-ţi permit să rămâi în viaţă. Dar ai văzut prea multe.

-Ai avut ceva de-a face cu crima aceea?

Lila abia reuşi să-şi rostească vorbele uluite.

-Bineînţeles că nu.

Trăsura se clătină cu mişcări violente, iar Lila se temu că roţile fuseseră scoase din mocirlă. Dar vehiculul reveni în acelaşi loc. Poate ar fi fost mai uşor să o mişte din loc dacă Lila şi Valencia coborau, dar Valencia n-ar fi acceptat în veci să stea pe marginea drumului în ploaie. Lila n-ar fi ratat ocazia.

- Dar crima a făcut legătura dintre golanul ăsta şi Fitzsimmons. Bow Street a făcut totul ca să-l prindă pe Beezle. I-au percheziţionat reşedinţa, dacă poţi să-i spui aşa, şi ştii ce au găsit?

Lila dădu din cap. Totul avea sens pentru ea acum. Beezle păstrase un cec bancar, o scrisoare sau ceva care îl punea în legătură cu Valencia. Mama ei vitregă nu avea nimic de-a face cu uciderea parlamentarului, dar crima îi aducea la lumină activităţile secrete.

- Deci, guvernul ştie deja despre tine. Este prea târziu, spuse Lila.

- Bow Street şi magistraţii se mişcă încet. Am timp să te văd ucisă înainte să plec în străinătate.

Valencia fugea pe continent. Era singura cale de a evita închisoarea şi umilinţa unui proces. Dar pierduse ore preţioase din evadare ca să vină după Lila.

Valencia deschise din nou fereastra.

- Ce durează atâta? Pentru ce te plătesc?

-Noi aproape am reuşit, înălţimea Ta!

Noi. Beezle era în spatele trăsurii şi încerca să o scoată din noroi? Dacă ea fugea şi alerga spre ca^ putea oare să se întoarcă în pădure şi să se ascunda pana o găsea Brook. Nu trebuia să se ascundă zile poate nici măcar ore.

Valencia abia aştepta să fuga din A 1 "

Lila îşi îndreptă privirea spre portierele trăsurii. Erau î ^' dar i-ar fi luat doar o secundă să descuie.

... H cutoţii, rosti Valencia şuierător. Ochii ei inexpresivi se „Idi®. 1 ' - -

Lila cu o privire malefică. Bănuiesc că nu avem nici un ,să mai aşteptăm

nu putea fi mai de acord. Sări spre uşa din faţa ei, aflată imai departe de Valencia, şi răsuci cheia. Cu degetele bâjbâind, jeschîse zăvorul. Valencia ţipă şi îşi izbi umbrela de ceafa Lilei. pourerea explodă ca o lumină scăpărătoare care o orbi. Dar o şi împinse înainte. Sări din trăsură, aterizând pe genunchii deja juliţi si loviţi-

' Mai multă durere. Mai multe lacrimi îi înţepară ochii. Singurul lucru care o determină să se ridice era ideea că Beezle venea după ea. Se ridică împleticindu-se, îşi reveni în fire şi fugi spre cai. Putea să audă agitaţia din spatele ei, dar nu îndrăzni să întoarcă privirea. Alergă cât o ţinură picioarele îndurerate.

Trecu de cai. Spre pădure. Mai avea câţiva paşi. Copacii erau aproape. Paşi, apăsaţi şi iuţi, răsunară în urma ei. Lila să năpusti înainte şi mai repede, şi mai tare. Dacă reuşea să se strecoare printre copaci, putea să scape de el. Va fi salvată.

Si apoi zări cu coada ochiului cum ceva se mişcă. Un bărbat. Nu era Beezle. Nu avea părul negru. Vizitiul?

Se împiedică şi fugi mai departe, dar vizitiul era aproape la o aruncătură de băţ de ea.

-Nu! ţipă ea exact chiar când mâna lui o înşfaca de bŗaţ.

\ tă ca o creatură sălbatică, sfâşiind şi sfârtecând cu mâi- •i SG ^veniseră ca nişte gheare, cu unghii ascuţite ca nişte lame. ni*® carecie cunteu[1] i .1 , o scutura. Lila, sunt eu. ~ ni sălbăticia îi dispăru din ochi. înainte ca bărbatul

Ea încreme , ^ împinse în spatele lui ca să o ferească de SăSP wtrTerachiar'în urma lor

Beezle cate ^ rân1 Jet, iar pielea care i se întinse scheletic pe Beezle seni, faţa **dintr**-o **lovitură.**

timpu ^ _DoUeP nll?

253

d

-Cam a ş a « f a t ă , fârâ sa mai aştept, atacul lui Beezle Btook se arun na, dar nu in malu. ş1 ^ ^ ^ ^ Je Lila mă

Cum ploua încă într-un ritm constant, pământul noroios îi aju necă sub picioare. în loc să se năpustească asupra lui, cum sperase, îl împinse într-o parte pe Beezle. Brook se prăbuşi într-un genunchi, iar Beezle se avântă spre el şi îşi înfipse cizma cu putere în umărul lui Brook. El ignoră durerea, aruncându-se spre Beezle si pocnindu-l cu înverşunare în faţă. Pe obrazul lui Beezle se conturâ o rană deschisă, iar sângele spălat de apa de ploaie i se prelinse rozaliu pe chip.

Lovitura i-ar fi doborât pe alţi bărbaţi, dar Beezle era obişnuit cu viaţa periculoasă din Seven Dials. Se chinuise să urce în vârful ierarhiei din banda lui şi nu respecta codurile pugiliştilor de la Gentleman Jackson. Şi Brook putea să lupte murdar. Beezle îi prinse un pumn sub bărbie, trimiţându-i capul pe spate. Brook se chinui să rămână drept, încercând să-şi înfigă cizmele în noroi. Se lăsă să alunece, iar Beezle pierdu contactul cu bărbia lui Brook. în loc să se retragă, aşa cum se aşteptase Beezle, Brook se lansă în faţă şi îl izbi cu fruntea în nas.

Auzi clănţănitul dinţilor şi mormăitul de durere al lui Beezle, înainte de a se rostogoli peste cap ca să-şi lingă propriile răni. îl durea

capul ca naiba, dar îi spărsese nasul lui Beezle. Astfel, mai câştiga câteva minute.

-Brook!

El scrută din priviri zona, zărind cizmele pline de noroi ale Lilei. El ridică o mână pentru a-i împiedica înaintarea. Nu voia ca ea să-i sară în ajutor, nu şi-o dorea nicidecum prin apropierea lui Beezle.

- Rămâi acolo. Intră în trăsură.

-Nupot! Eu...

Se uită înapoi spre trăsură, de parcă o bandă de hoţi ar fi stat la pândă înăuntru. Din câte ştia el, aşa şi era. Ascuns în pădure, zărise trăsura şi se apropiase cu mare grijă. Câteva minute în care rămăsese de veghe îi spuseseră că Beezle şi un vizitiu încercau să scoată roţile dintr-un şanţ în care rămăseseră înţepenite. Nu se aşteptase ca Lila să iasă valvârtej din vehicul şi să apară în colţul opus.

Crezuse că trăsura era goală, dar acum se întreba cine să mai fi fost înăuntru cu ea.

- Brook! Ai grijă în spatele tău!

Luându-i în seamă avertismentul, el sări iute în picioare, pregătit de luptă. Se ridicase şi Beezle, cu pumnalul în mână. Arăta

"k- Sărută-mă cu foc -

parcă apărut direct din străfundurile Iadului. Fata îi era sângele prelingându-i-se pe obraji şi revărsându-i-se peste nasul spart. Nasul lui, acum strâmb, îi dădea un aer ciudat
huz[e]
imacabru
^,uok nu avea armă, dar nici nu avea nevoie de una. Nu supra- irjeţuise prin mahalale fără să înveţe şi cum să se apere. îl lăsă pe Ijeezle să vină după el, dându-se la o parte în ultima fracţiune de secundă, chiar când Beezle lovi cu pumnalul. -Te mişti repede, spuse Beezle, abia îngăimând. -Mai repede decât tine, îţi garantez. _Nu e nevoie să fii rapid când ai un pumnal. -Dacă nu arunci cu o oarecare precizie, o să ai nevoie să fii rapid casă mă nimereşti. Privirea lui Beezle zbură spre Lila. -Poate o lovesc pe ea mai întâi.
Chiar în clipa aceea, vizitiul reuşi să pună trăsura în mişcare. Era plin de noroi din cap până-n picioare, dar reuşise sâ urnească roţile şi fugea acum spre capra trăsurii. Caii se avântară vijelios înainte, trăsura clătinându-se în urma lor. -Lila, ai grijă! ţipă Brook.
Caii ar fi călcat-o în picioare dacă nu se mişca repede. -Nu! ţipă Lila, întorcându-se şi văzând trăsura care se apropia cu o viteză infernală de ea.
Spre uluirea lui, ea alergă spre vehicul.
Plăti pentru neatenţie. Făcu o fandare laterala, dar nu la timp pentru a evita tăietura pumnalului
tm i aăsDre trăsură pe măsură ce aceasta câştigă viteză. Nu-i
^Zt^cei Valencia să scape. Brook va avea grijă de purepe Doamne, Brook trebuia sa-l mfranga pe Beezle, dar până BeeZi vJencia traversa jumătatea drumului care o despărţea de
atunci Valen nu fl oprea· John 0 văzUi ^ v
continent ^ dacă dădea peste ea. Ea glsă —

rB^-'- T

Sficrna (jaien

noscu^e, portiera trăsurii. ^ga cai ş1descuiată. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar sigur nu să o vadă pe Valencia cu ochii mari şi gura larg deschisă, în timp ce Lila alerga în paralel cu trăsura.

-Dă-te din drum! urlă ea.

Caii prinseră viteză, iar Lila fu nevoită să acţioneze. Sări în trăsură, genunchii i se izbiră de cadru, iar picioarele îi rămaseră atârnând afară. Se prinse de banchetă, încercând să se apuce de ceva ca să-şi poată trage picioarele înăuntru. Valencia scoase un ţipăt şi îşi apăsă picioarele cu putere în braţul Lilei. Cu o înjurătură, Lila se retrase înăuntru, acoperindu-şi faţa ca să se apere de cele mai crunte atacuri ale Valenciei. Valencia lovea cu piciorul ca un copil supărat şi, până ce Lila reuşi să-şi strângă genunchii sub ea, îşi simţi urechile ţiuind şi faţa amorţită.

Portiera de la trăsură se legănă sălbatic, în timp ce trăsura se chinuia să înainteze pe drumul desfundat. Ploaia pătrundea înăuntru, pictând picături întunecate pe pelerina purpurie a Valenciei. Valencia se lansă într-o ultimă lovitură, apoi se năpusti spre Lila.

-Te omor cu mâna mea.

Mâinile înmănuşate se strânseră pe gâtul Lilei. Lila reuşi să scape din strânsoare, înfigându-şi un cot în bărbia Valenciei. Femeia ţipă şi sări din nou la atac, trăgând de Lila cu mâinile încleştate ca nişte gheare. Mănuşile o protejară pe Lila de atacul neîndurător şi, cum propriile mâini erau descoperite, ea îşi înfipse unghiile şi zgârie obrazul Valenciei.

- Nenorocito! zbieră Valencia.

-Aşteaptă numai!

Lila se feri, iar Valencia îi trimise o lovitură năucitoare peste cap. Dar Lila se ridică degrabă, lovind-o şi plesnind-o pe Valencia. Cealaltă femeie îşi ridică braţele ca să se apere, iar Lila o apucă de încheieturi şi i le coborî cu forţa. Folosindu-se de greutatea propriului corp, o ţintui pe Valencia pe podeaua trăsurii

-Dă-te de pe mine!

Cuvintele Valenciej fură rostite printre răsuflări scurte si chinuite

Lila se apleca până ce faţa îi mai era despărţită H„ «

centimetri de a mamei ei vitrege.

• ■ numai câţiva

-Asta este din vina ta. Toate gelozia ta meschi$_{nă\ ne^{-}a}$ *adus aici*

256S&rut&-mi cu joc

^edepe^

^$_{sol}$**tură**$_{p}$eValencia.

º **ce nu** $_{să\ mori\ ca\ malcă\ ıta?\ se\ răsti}$ **dispreţuitor Valencia.**

$_{im}$ti că i se face rău şi, chiar dacă i-ar fi displăcut să verse ^ţ pe Valencia, îşi înghiţi greaţa.

^Isabellaîn sus, se plângea Valencia, şi Isabella în jos. Nu pu-

.să sufăr asta. ^

Lila închise ochii. Întotdeauna se gândise că, dacă va încerca să fie mult mai agreabilă, să încerce să ţină seama de Valencia, să în- $_{cerc}$e să fie mai prietenoasă, mama ei vitregă o va plăcea. Dar, de la **bun** început, Lila nu avusese nici măcar o şansă, îşi dădu seama că trăsura se oprise. Deschise ochii.

-Există o singură diferenţă între tine şi mama care ar fi asigurat dragostea tatălui meu. Fruntea Valencia se încruntă.

-Care?

-Mama *este* moartă.

Se ridică de pe Valencia şi privi prin portiera deschisă. Roţile trăsurii se împotmoliseră din nou. Trăsura era prea grea pentru drumurile noroioase. O privire aruncată spre capră îi spuse că vizitiul fugise. Se uită în jur, dar nu zări nici urmă de el. Nu zări nici urmă de Brook. Probabil că îl lăsaseră pe Brook luptându-se cu Beezle la vreun kilometru în spate. Lila presupuse că va trebui să se descurce de una

Măcar exista **şi o** parte buna

-Hei, acolo! ^ $_{un\ bărbat}$ ocoli trăsura pe o parte, uitân-

LUa tresări m u^ ^ $_{p}$ ^^ $_{ql}$ ^ ^

du-se la cai cu o ^^ ^ $_{h\ genunchL}$ piu, o haină gro ^ ^ ^^ $_{ja\ dmm\ Ţ\text{-}_ai\ pier(lut\ vi2itiup}$ -Ce zi nep"'^ ^ $_{Dar\ nu\ es}$te nici o pierdere.

-Da' '^Valencia. [10]T[d];° pe din interioru] trăsurii -Nu sunt o *domnişoară.*

Sunt Lady Lillian-Ann, fiica ducelui de Lennox.

-înţeleg. El îşi scoase pălăria. Aici, domnul George Longmire. -Longmire! în sfârşit, legendarul Longmire. Brook Derring mi-a spus că o să mă poţi ajuta, -îl cunoşti pe sir Brook? -Ajutor! urlă Valencia. Ajutor! M-a răpit. -Nu o lua în seamă, spuse Lila. Sir Brook este soţul meu. Cel puţin pentru moment.

Ea îi explică situaţia cât putu de bine şi, chiar dacă Longmire nu păru deloc încântat de perspectiva de a ţine prizonieră o ducesă, fu de acord. O închise pe Valencia în pivniţă şi o lăsă pe Lila cu doamna Longmire, în timp ce se întoarse să-l caute pe Brook.

Valencia ţipă şi înjură dedesubt, în pivniţă, iar doamna Longmire încercă să facă un ceai şi să susţină o conversaţie care să acopere zgomotul de fundal. Lila gândi că doamna Longmire avea vreo patruzeci de ani. Era o femeie minionă şi uşor agitată, dar care ţinea o casă curată şi plină de viaţă. O aşeză pe Lila lângă foc, înfăşurându-i o pătură în jurul umerilor, ignorând protestele Lilei cum că ar stricat pătura cu toată murdăria de pe ea.

în cele din urmă, cu ceaşca de ceai cald în mână, Lila spuse: -Doamnă Longmire, nu trebuie să pretindeţi că tot ce se întâmplă nu este ciudat doar de dragul meu.

-O, cu toţii avem nevoie de puţină agitaţie din când în când. Se aşeză vizavi de Lila şi sorbi din ceai. Dedesubt, Valencia tuna şi fulgera în faţa nedreptăţii care i se făcea şi ameninţa cu tot felul de răzbunări.

- Poate că o să putem discuta cu altă ocazie, îi sugeră doamna Longmire într-un strigăt.

- Foarte rezonabil din partea dumneavoastră, doamnă Longmire, îi strigă Lila înapoi.

Ea sorbi din ceai, lăsându-se învăluită de căldura lui în câteva clipe, va ajunge Brook iar totul se va termina. P[utea să revină la] viaţa ei, la viaţa ei de dinainte de Valencia cea Malefică * 1 va putea întoarce la a lui. Scandalul trădării mamei ei vitreg î 11 depăşi cu mult pe cel provocat de umilinţa anulării.

Brook va ieşi din viaţa ei. Tot ce îi mai rămânea erau amintirile.

rij de pa^â erau Atena şi Sparta la sfârşitul războiului
5ithţ[ac din cartea seacă pe care o terminase în cele din urmă.

Sârutâ-mâ cu foc v.

^

tdcu Brook fuS6Se prGCUm EpoCa de Aurıiar acum aceasta pr. ge cu toate bătăliile lor şi fără un câştigător real.

"'ii!e ochii sub ameninţarea lacrimilor. Fusese o fraieră pentru 'eîndrăgostise de el. Fusese o fraieră pentru că *nu* se îndrăgos- ^ deel. ^r nu mai putea să dea timpul înapoi. Nu putea decât fmeargă înainte.

'sin gură.

Brook ridică privirea, făcând o grimasă la auzul loviturilor de cop ite. Până acum, reuşise să scape de pumnalul lui Beezle, dar îl cam lăsau puterile. Dacă loviturile stângace ale lui Beezle erau un s^mn, şi resursele lui erau aproape pe terminate.

Şi Beezle se întoarse la sunetul calului care se apropia. Nu era trăsura. Chiar dacă nu-l văzuse pe călăreţ apropiindu-se, Brook ştia că nu erau Lila şi trăsura. Sentimentul de panică la gândul că o pierduse din nou nu se potolise. Din câte ştia, se putea prea bine ca ea să stea întinsă fără suflare pe marginea drumului.

Beezle dădu să-l lovească din nou, dar Brook sări într-o parte. Pumnalul îi nimeri haina şi sfâşie materialul, iar Beezle se răsuci sub forţa croşeului. Brook se săturase de joacă. Trebuia să o găsească pe Lila. Îi trebuia calul care se apropia.

înainte ca Beezle să se mai întoarcă şi să-şi fluture din nou pumnalul spre Brook, Brook se repezi în el, doborându-l. Beezle sări iute în sus, părând să simtă hotărârea dezlănţuită a lui Brook. Se ghemui si lovi iar. Brook înfruntă vârful pumnalului, încât să se apropie de Beezle suficient de mult ca să-şi întindă un picior şi să

aSplSuXUrul îşi dădu seama de greşeala făcută. Nu fusese * oici° are"Se prăbUŞi•iar B Îîi lansă atacuL Cei doi bărTIL prăvăliră pe pământul plin de noroi, Brook întinzându-se

* iLile iui Beezle ca să controleze pUmnaiul R SP/t*°>iar BrOok dTnUnChi•

«8»»d«-l ^ 0 S

^ ^ ^ Următorul d Ull ^ ^r oZ nu se^'

Brook se ridică încet, uitându-se la Beezle, al cărui piept se ri dica şi cobora în izbucniri întretăiate. Cu un picior, îl întoarse pe bărbat. Mânerul pumnalului se înălţa din pieptul lui Beezle, chiar sub inimă. Va muri în câteva minute.

Brook încercă să simtă o fărâmă de regret, dar nu reuşi. Beezle murise în mizerie, exact acolo unde îi era locul.

Calul şi călăreţul se apropiará cu prudenţă, iar Brook ridică privirea. îl cunoştea pe bărbat, dar pentru o clipă nu ştiu de unde să-l ia.

-Tu eşti, sir Brook?

Brook dădu din cap, ştergându-şi o parte din noroiul de pe fată.

-Longmire?

-întocmai. A murit?

Făcu un semn din cap spre Beezle.

-Aproape. Am nevoie de calul tău. Soţia mea...

Longmire ridică o mână.

-Este acasă la mine, în siguranţă cu doamna Longmire. Am închis-o pe ducesă în pivniţă. Sper că am făcut bine.

închiseseră o ducesă în pivniţă? Pe ducesa de Lennox? Ceea ce văzuse el adineauri fusese trăsura lui Lennox.

-Am doar nevoie să o văd pe soţia mea, spuse el, conştient că nu era răspunsul dorit de Longmire.

Era singurul răspuns pe care putea să-l ofere Brook. Avea nevoie de Lila. Trebuia să o vadă, să o atingă, să o ţină în braţe, să ştie că era teafără. Nimic altceva nu mai conta.rămâne? spuse Longmire, făcând semn spre corpul

– Și cu el cum

lui Beezle.

- Poate să aştepte. Longmire dădu din cap.
- Urcă. Ne ducem direct acolo.

Traversară puţin peste un kilometru, dar i se păru că durează o eternitate înainte să se întrevadă căsuţa de pe deal. Brook des-călecă înainte să se oprească armăsarul. Putea

ţipetele unei femei şi nu aşteptă să fie invitat îi uşă şi dădu năvală înăuntru.

să audă din curte untru. Alergă spre

întuneric decât în un sens lucrurilor

în

Acum, că ploaia se oprise, în cabană era mai u curte, iar Brook avu nevoie de o clipă ca să dea u

¡Sârută-mâ cufoc >

np care le vedea. Intr-un sfârşit îsi dări,, o«.

femele care se nica cţntr-u„ fotoliu uzat, dar comod. Se ndrepta spi, ea, spre căldură focului şi mirosul de muşeţel al ceaiul. în călzit recent.

-Şir Brook. Femeia făcu o reverpnt-3 Am „ reverenţa. Âm acoperit-o cu pătura.

jjra epuizata.

Brook se întoarse şi apoi se prăbuşi în genunchi. Lila stătea ghemuită sub o pătură subţire, cu capul pe braţul fotoliului, cu gura uşor întredeschisă. Obrajii îi erau rozalii de la căldura *focului.* Era frumoasă, chiar şi pătată de murdărie şi cu şuviţele încâlcite de păr care i se revărsau peste gât.

Trebuia să-i spună că o iubeşte. Trebuia să-i spună că nu voia nici o anulare.

Femeia ţipă din nou, iar Brook îşi dădu seama că trebuia să fie ducesa din pivniţă.
Lila va trebui să aştepte.
Longmire intră, iar Brook îl conduse din nou afară. -Trebuie să-ţi împrumut calul ca să mă duc până la han. Trebuie să ajung la Londra. Am nevoie de Bow Street sau de un magistrat. La naiba, dacă cea din pivniţă este cine cred eu, aş putea să am nevoie chiar de rege. Poţi să ai grijă de ea cât lipsesc?
întorc după ea. Cel puţin aşa
totul să se duc**ă pe** apa
Făcu semn din cap spre salon, arătând-o pe soţia lui adormită. -Desigur, sir Brook. Şi pe cealaltă o ţinem închisă în pivniţă? -Până revin eu, da. Aruncă din nou o privire spre salon, spre fotoliul de un galben decolorat în care dormea soţia lui. O să mă
avusese de gând înainte să revină la Londra şi ca sâmbetei.

A

CapitoCui 20

Şase săptămâni mai târziu

întâlnirea îi provoca o mare neplăcere. Lila nu voise să participe, nu se dusese nici la ultima, iar Brook refuzase să acorde anularea. Reprogramase şi insistase ca ea să fie prezentă.

Lila nu-şi dădea seama de ce. Această despărţire era ceea ce îşi dorea Brook. Nu avea nevoie de ea în biroul avocatului lui de pe Bond Street. Tatăl ei putea să semneze pentru ea. Tatăl ei va semna cu cea mai mare plăcere pentru ea.

Ducele, Lila şi fratele ei erau dornici să lase în urmă evenimentele petrecute în ultimele luni. Valencia era la închisoare, aşteptându-şi procesul pentru tentativă de crimă. Ducele era absolut şocat, Colin bea prea mult, Ginny întreba de mama ei în fiecare zi, iar Lila părea să ţină împreună întreaga familie.

Din fericire, Beezle murise şi nu mai trebuia să se teamă de el. Lordul Liversey, membru al Camerei Lorzilor, fusese acuzat că ordonase moartea domnului Fitzsimmons, deputatul din Lincolnshire pe care îl văzuse ucis. Aparent, Fitzsimmons şi Liversey acţionaseră împreună, iar

când Fitzsimmons aflase informaţii defăimătoare despre Liversey, acesta din urmă îl plătise pe Beezle ca să-l ucidă pe parlamentar.

Ducele de Lennox detesta scandalurile, iar ea îi adusese din greşeală pe toţi în inima unui scandal.

Se uită la tatăl ei, care se ţinea drept şi ţeapăn pe scaunul din piele roşie, vizavi de biroul frumos ordonat din camera bine amenajată. îşi ţinea bastonul cu ambele mâini, încheieturile **desenându**-i-se palide pe mânerul de argint. Nu avea nevoie să fie făcut să aştepte de sir Brook. Avea nevoie - toţi aveau nevoie - să plece din ^^ pentru câteva luni şi să se ducă la Blakesford, unde să-si poată linge

rănile şi **să** o ia de la început. 262

. Sdrutâ-ma *cu foc* -

stâtea în picioare şi se plimba încet prin încăpere, pantofii t _

^ Cât de mult tânjea după pacea şi singurătatea din Blakesford. 2 putea să plângă fără încetare. Putea să plângă pentru Brook :0 copilă prostuţă, până rămânea fără lacrimi. Până când fiecare -india el nu i-ar mai străfulgera inima ca o mie de ace micuţe pe le-ai înfige într-o perniţă. De ce voia să o vadă? El era cel'care 0 părăsise. Revenise la Londra şi nici măcar nu-şi luase rămas-bun. Un magistrat îi luase declaraţie, apoi o trăsură închiriată o adusese înapoi la Lennox House. înainte să plece, insistase să mai vadă pentru ultima oară ce făceau pisica şi pisoii ei. Nu mai erau la căsuţă, la fel ca Brook.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că o abandonase. în ciuda momentelor când făcuseră dragoste, în ciuda confidenţelor pe care şi le şoptiseră pe întuneric, Brook nu-i oferise false iluzii. Spusese clar că nu o ura, dar nici nu o dorea. Nu pentru totdeauna.

-Ar fi trebuit să vorbeşti cu el când a venit să ne viziteze la reşedinţa din oraş, îi spuse tatăl ei, întrerupând tăcerea apăsătoare din cameră.

Lila aruncă o privire peste umăr. Tatăl ei era supărat. Un duce nu trebuie lăsat să aştepte. -Ar fi trebuit, spuse ea.

Dar ea fusese mult prea laşă când el venise, în sfârşit, în vizită, la câteva zile după ce ea ajunsese acasă. Se temuse că se va uita la chipul ei umflat şi învineţit şi îi va întoarce spatele. Se temea că îi va spune exact ceea ce urma să spună astăzi... *vreau o anulare.* Ea se aştepta la asta, dar îşi dorea să încheie odată întreaga po- pste Nu putea sâ-l vadă, pentru că mai cumplit decât expresia ^p dezgust când îi va vedea faţa învineţită, mai cumplit decât sâ Ai cererea de anulare de pe buzele lui, era propria ei s lg bi,i une ÎL avea încredere că va fi în măsură să-şi păstreze demnitatea. îl N atât de mult, încât pericolul ca ea sâ cedeze să-.i H- i

_____*Sfiana (jafen ---------^*

dorea **încă** atâta ^ ^ q ărăs ch * *f* ş1 decl ™
dragostea ^ *Uj* dorința, iar aceasta ^*>arte real.

¿1

ACUm IŞ încâ sensibila, în trup şi s^VZI .T
BrooK

sunete înăbuşite pe covorul turcesc, în timp ce se prefăcea ' lcâ o

Privire peste volumele de ^ept înşirate de-a lungul raf-

26

3hârtiile prin care scăpa definitiv de ea avea să îi provoace o rană care nu va putea dispărea.

Nu va mai iubi niciodată, iar asta poate că era tocmai ceea ce merita.

O scândură din podea scârţâi, iar zgomotul scăzut făcut de vocile unor bărbaţi răzbătu în încăpere. Lila se întoarse, fără să ştie exact ce să facă. Să rămână în picioare? Să stea? Pe scaun? Pe canapea?

Si apoi uşa se deschise şi intră contele de Dane. Lila făcu o reverenţă, dând din cap în timp ce el spuse ceva ce ea nu reuşi să audă. Sângele îi zvâcnea prea tare în urechi, pentru că exact în spatele lui Dane se afla Brook. Păşi în urma fratelui său, iar ochii lui întunecaţi se aţintiră direct spre ea şi rămaseră pironiţi acolo.

Ochii lui de culoarea mahonului erau la fel de indescifrabili ca întotdeauna. Păreau ca două lacuri adânci, cu ape învolburate, pe chipul lui unghiular, cu pomeţii ascuţiţi şi obrajii scobiţi. Se bărbierise special pentru această revedere. Ea se obişnuise cu barba nerasă, de un castaniu-deschis spicat cu auriu, iar maxilarul perfect bărbierit făcea ca faţa lui să pară aproape catifelată. Nu doar că se bărbierise. Părul îi era puţin mai lung acum faţă de cum îl purtase în timpul scurtei lor căsătorii, ceva mai sobru pe atunci. Nu şi-l tăiase, iar acesta începuse să se onduleze într-un fel care îi stârnea dorinţa de a-şi trece degetele prin el.

Totuşi, cel mai bine era să nu se gândească la asemenea lucruri.

Ea îşi lăsă privirea să coboare, dar era o greşeală. Pentru că astfel avu ocazia să-i observe hainele. Se îmbrăcase special pentru întâlnire. Purta o haină de lână de un albastru-închis, o lavalieră albă scrobită, o vestă crem, pantaloni din piele de bivol şi cizme de călărie extraordinar de lustruite. Nu avu cum să nu remarce cât de subţiri, dar şi cât de musculoase erau picioarele lui în pantalonii strâmţi. Din moment ce ştia cât de viguros îi era pieptul şi cât de laţi ii erau umerii, croiala perfectă a hainei nu ajută prea mult la stăpânirea imaginaţiei ei.

Privirea ei se întoarse şi o întâlni din nou pe a lui şi n$_{re}$a co pleşită de prezenţa lui, zări ceea ce îi scăpase iniţial. Avea *ceZcăne* sub ochi. Poate că se răsese şi se îmbrăcase frumos, dar nu dormea Să îndrăznească să creadă că nu dormea pentru că îi era dor de eT?

obabil, era nerăbdător să scape de ea şi se temea că ea va /^•ocesul de anulare mai mult decât era nevoie. >liCa e Pa\m Brook se întoarse către fratele său, iar Lila îsi dădu ^ acum contele vorbea.

^ Domnul Scott o să ni se alăture peste câteva clipe. îi pare rău fost reţinut în altă parte,

^illiam Scott, fratele Lordului Eldon, prezida tribunalul consis- care emitea anulările la Londra. Din fericire, Brook aranjase t0 totul să se încheie în privat, chiar în biroul avocatului său, un anume domn McKinnon.

Dane ocoli biroul.

-între timp, vă sugerez să ne bucurăm cu toţii de whisky-ul minunat al lui McKinnon. Am auzit că este propria lui reţetă de familie.

Deschise sertarul de la biroul avocatului, cu un aer familiar faţă de conţinutul acestuia, şi aşează două pahare şi o sticlă pe birou. Lila ştia că era de aşteptat ca ea să nu participe, dar se întreba cine altcineva va mai fi exclus.

în încăpere era o tăcere mormântală, iar când Dane turnă whisky-ul, clinchetul sticlei pe marginea paharelor o făcu să tresară. Lila încercă să se gândească la ceva de spus, ceva care să deten- sioneze atmosfera. Trebuia să fie în stare să-i spună ceva soţului ei, bărbatului cu care făcuse dragoste cu doar câteva săptămâni în urmă. Dar i se părea un străin acum. Şi la ce mai foloseau curtoa- ziile când ceea ce îşi dorea ea cu adevărat să ştie era de ce o părăsise fără măcar să-şi ia rămas-bun. Ea nu merita nici macar atat? * :.Y Q lin nahar tatălui ei, apoi îşi drese glasul.

între patruochi. aceea neaşteptată. De ce îi spusese contele LUa tresări la sug ^ ^ ^ pdvat? Se uită la Brook(dar ^^ lui BrooK s _ q adresă fratele lui nu răspunse la nici una tarea pe ca nU 0 făcea să-şi dorească să vorbească în privat cu el

întrebări şi n vorba? întrebă tatăl eL LUa nu are ^ ^ . ^ lui sir Brºº ntusi surpri»^ de faptul că tatăl ei înţeUse din n LUa era ^ Era de parcă acum, că Valencia nu ?°U tină PantCăţ ăin nou pe L,la. ha conta din nou * .0Cı

265-Nu cred că este chiar adevărat, spuse Brook cu vocea **scăzută** El înclină uşor capul spre ea. Milady, aş fi profund recunoscător dacă mi-ai oferi o clipă din timpul tău.

Lila făcu ochii mici spre bărbat. Acesta nu era Brook. Părea să fie Brook şi arăta precum Brook, dar Brook nu era atât de politicos cu ea.

-Orice ai avea de zis, o poţi face de faţă cu mine, spuse ducele.

Brook îi aruncă o privire lui Lennox, apoi se întoarse din nou cu faţa spre ea.

- Pot şi o voi face, dar prefer să i-o spun între patru ochi.

-Pot să garantez pentru bunele intenţii ale fratelui meu, duce, spuse Dane. Ea o să fie în absolută siguranţă şi o să se afle doar de partea cealaltă a uşii. McKinnon are un mic salon acolo. Arătă spre o uşă laterală. Poţi intra, milady.

Brook se îndreptă într-acolo şi deschise uşa, făcându-i semn să intre. Lila nu prea ştia cum să refuze. Ridică uşor din umeri spre tatăl ei şi traversă încăperea cu picioarele tremurându-i. Abia dacă înţelegea cum de reuşea să se ţină dreaptă, dar ajunse la uşă. îşi menţinu bărbia înălţată când trecu pe lângă Brook, aplecându-se imperceptibil când notele de bergamotă şi de coniac - un parfum pe care acum şi pentru totdeauna îl va asocia cu el - îi gâdilară nările.

Apoi trecu pragul uşii şi auzi cum aceasta se închide în urma lor. Ea se întoarse şi aproape că se prăbuşi pe spate când mai-mai că se ciocni cu Brook, care era mult prea aproape în urma ei.

El o prinse de braţ ca să o ajute să-şi păstreze echilibrul, apoi îi dădu drumul la fel de repede, de parcă atingerea ei i-ar fi murdărit mănuşile din piele de căprioară.

Ea se trase înapoi, punând un spaţiu între ei, şi aşteptă ca el să vorbească. O privi lung, cu gura desenată într-o linie plată, cu ochi intenşi. Un ceas se afla pe masa de lângă ea, înregistrând şi marcând tăcerea încordată. Brook deschise gura, iar ea avu impresia că poate va vorbi, dar el scoase doar un oftat.

Cineva trebuia să spună ceva şi bănuia că era mai bine ca unul dintre ei să înceapă sau puteau prea bine să rămână acolo pentru totdeauna.

-Este o situaţie stranie.

El inspiră repede aer în piept când ea vorbi, iar privirea lui se fixă asupra chipului ei.

. Sărută-mă cu foc -

- toate prin câte am trecut, pare ciudat să stăm aici şi să nu că ar fi discutat, ca nişte străini.

■^aşteptă, dar el nu spuse mai multe, ^un't sigură că domnul Scott o să apară în curând şi totul o ' termine. Nu o să fii nevoit să mă mai

vezi. ^Da. în privința asta... p$ar, spre consternarea ei, el îşi lăsă cuvintele suspendate în aer
jj $u continuă.
' -în ce privință? insistă ea. Există vreo problemă cu anularea?
Nu ar fi surprins-o, când, din punct de vedere legal, nu *exista* $iciun motiv valid de anulare. Dar Brook avea sprijinul regelui, iar $egele putea să facă tot ce avea chef. -0 să semnez anularea. Dacă asta îți dorești, spuse el. Spera doar să spună că motivul anulării era înşelăciunea şi că nu o va declara nebună. Lila îşi strânse mâinile împreună, fiindu-i prea frică să mai spere. -Nu asta îți dorești tu?
El nu vorbi. Vedea cum părea să înghită în sec şi îi trecu prin minte ideea că poate chiar îi era greu să spună ce-şi dorea. Dar cum să-i &e greu? El era sir Brook, detectivul; sir Brook, eroul. Nimic nu
stătea în calea lui. ..
-Dacă te-ai **răzgândit** în privința anulam pentru ca nu vrei să-mi afectezi reputația, te asigur că o sa fiu bine. Prefer o repu- /cât să rămân într-o căsnicie doar cu numele. Cât tație pătata, e
nevoită să-mi planific întreaga viată
f. ă mă $ăd nevoită să-mi planific întreaga viată de îngrozitor regăsesc niciodată în acelaşi loc cu soțul meu.
astfel încât sa $emenea căsn$icii, soți care rămâneau la țară când
$f wSe'aflau în oraş. Dacă se întâmpla ca ambii să participe la soțiile lor se axu^ ^ $refăceau că celălalt nu există.
aCel3f rr-ă trăiască aşa. Dacă nu l-ar fi iubit pe Brook, ar fi $a opțiune- Dar cum putea să-l vadă, să știe că era al ei şi fost poa^ ^ că nu va putea s$i aibă niciodată? * •
$C
âsta ce-mi doresc, spuse el, în cele din $ună. 0 căsăto
$iu e$i ee> vreau să spun. casato-
267
rie do^ ^$u$untă fruntea. Ea ÎŞ»$11-^, anulare?

xi

-Nu dacă nu o vrei şi tu.

Lila clătină din cap, dădu să vorbească, apoi se opri, **nefiind** si gură ce să spună.

Brook scoase un oftat frustrat.

-Bănuiesc că trebuie să ți-o spun pe litere. Lucrurile nu sunt niciodată simple cu tine.

- De parcă eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze, spuse ea simțind cum îi creşte iritarea. Cum îndrăznea să fie nerăbdător cu ea? Eu sunt cea care a fost abandonată.

-Abandonată? Vocea lui Brook se ridică brusc. Ce naiba vrea să însemne asta?

- M-ai lăsat la familia Longmire şi nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun. Fusesem afară toată noaptea, luptându-mă cu Beezle şi apoi cu mama mea vitregă, iar tu nici măcar n-ai binevoit să-mi spui un singur cuvânt.

-Şi eu fusesem afară toată noaptea, căutând să dau de tine! Şi dacă îţi aminteşti, m-am luptat cu Beezle şi l-am ucis pentru tine!

- Pentru mine? Ea pufni. Mi-ai spus foarte limpede că a mă apăra pe mine şi a-l prinde pe Beezle era responsabilitatea ta. Presupun că n-ar fi trebuit să mă mir că, de îndată ce ţi-ai încheiat sarcina, m-ai lăsat fără măcar un amărât de *la revedere*.

-Asta crezi?

Ea îşi întinse mâinile în faţă.

-Mă înşel?

-Da! ţipă el.

Lila îl auzise rareori ţipând şi se trase uşor înapoi, privirea ei alunecând spre uşă, de unde se aştepta ca tatăl ei să năvălească dintr-o clipă în alta.

-Te-am lăsat în siguranţă, dormind liniştită sub o păturică, în casa familiei Longmire. Asta nu înseamnă a fi abandonată. El îna- intă spre ea, iar Lila se ţinu tare pe poziţii, refuzând să dea înapoi sau să arate frică. I-am contactat pe funcţionarii potriviţi, ca să ştiu că vei fi în continuare în siguranţă faţă de mama ta vitregă şi de orice alte strategeme pe care le-ar fi pus la cale. El rămase cu privirea aţintită în jos, cu ochii înflăcăraţi. Pentru tine arn făcut tot ce-am făcut. Şi ce mulţumiri primesc pentru asta? Nici măcar n-ai vrut să mă vezi când am venit să te vizitez.

- Săruta-mă cu fe

există nici o speranţă pentru noi doi". Nu aveam

ie sa u- aud asta încă 0 dată« Chiar Ş[1] acum îmi dau seama că mâhneşte să fii în aceeaşi cameră cu mine, să-mi vorbeşti *sil nţi cum lacrimile îi înţeapă ochii, dar şi le înăbuşi, muşcân- jn-si interiorul buzei ca să nu îi tremure. Va avea timp mai târziu săpoată plânge. Nu acum. *Nu acum.*

' , Asta crezi? Mâinile lui se strânseră pe umerii ei asemenea unei menghine- Că mă mâhneşte să fiu aici cu tine? Cu siguranţă, părea mâhnit... Mâhnit şi furios. -Da.

-Te înşeli.

Mâinile lui alunecară pe braţele ei şi îi luă una dintre mâini într-ale sale. Spre uimirea şi consternarea ei, el coborî şi se sprijini într-un genunchi. -Ce faci? spuse ea aproape în şoaptă. -Probabil că mă fac de râs. Din nou. -Nu înţeleg.

-Ba da, înţelegi. îţi aminteşti pariul pe care l-am făcut la căsuţă? Pariul lor? De ce îl menţiona acum? -Da. Am pierdut.

-Exact. Eu am câştigat, iar acum vreau să-mi revendic premiul. 0 dorinţă. Şi trebuie să faci tot ce vreau eu.

-Sugerezi...?

El ridică o mână înainte ca vocea ei să se transforme in ţipăt. -Lila îti cer să te măriţi cu mine, sau mai bine zis, să rămâi d ' • e a ota îmi doresc pentru premiul meu. 'TrT^ăpnvi'reaspre ea, cu ochi întunecaţi şi arzând de furie, cu chipul încruntat"

T Wa clătină din cap.

Nu **Brook.** îmi pare rău. Nu pot sa onorez pariul.

zUl spuselor ei, Brook simţi că moare pe dinăuntru îl re- U 3 din nou şi, la naiba cu el, de astă dată îl duru la fel de mult fumase oară.
PniTU duru mai mult de astă dată, pentru că de asM ■
*ve^*

că nu mai aveam ce să ne spunem unul altuia! ţipă ea la ' Ji. Mi-ai spus clar care sunt sentimentele tale faţă de mine.

■ă „nu
,us că
sâmai
\i$P
li că-

¿ - — d - - h / î I ademenitor peste ale ei, să o guste, să o simtă cum se încorda în jurul lui atunci când îşi găsea plăcerea.
Afurisita refuza să se mărite cu el chiar şi atunci când era *deja* că-sătorită cu el!
îi eliberă mâna, dar încă nu se simţea suficient de sigur pe sine ca să se ridice în picioare. Putea să se prăbuşească sau... să o strângă de gât.
- Pot să te întreb de ce m-ai refuzat?
Nu că refuzul ei ar fi avut vreo însemnătate legală. Dacă el nu-şi dorea anularea, demersul se încheia pur şi simplu. Bineînţeles, ar fi preferat să fie picat cu ceară fierbinte decât să rămână căsătorit cu o femeie care nu-l dorea alături. Va semna anularea aceea blestemată şi apoi i-o va arunca în faţă.
-Brook...
-Un răspuns simplu este de ajuns. Privirea lui rămase pironită spre talia ei, spre plasa de un alb străveziu care îi acoperea rochia de un verde crud. încet, privirea lui merse în sus, trecu peste sânii ei rotunzi şi se opri pe bărbie. Bărbia, locul perfect la care să se uite. Un simplu „am minţit, nu te iubesc" o să **fie** suficient.
Ea scoase un suspin întristat.
- Dar asta nu este adevărat. Eu *chiar* te iubesc.
I se părea lui sau rămăsese fără voce? Părea că stă să izbucnească în lacrimi.
- Iar acum minţi din nou.
Observă prea târziu cum mâna ei se întinse. Lovitura îl nimeri în umăr şi fusese probabil menită să-l împingă pe spate. El nici măcar nu se clinti din loc.
- Nu mint, om încăpăţânat. Te iubesc.
El o apucă de încheietură şi se ridică în picioare
-încetează să mai spui asta.
-Nu.
Se aşteptă ca ea să caute să se elibereze, să-şi **retragă** mâna, dar în schimb se lipi de el, apucându-i haina cu ambele mâini
-Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.
El o cuprinse în braţe şi o sărută. îi lipsiseră buzele ei, parfumul de lăcrămioare, felul în care se simţea când o ţinea în brkţe.
Era nebunie curată.
Sdrutd-md *cu joc*
. cerCă se smu^â Aimbra ţiŞ are, răsuflând aspru şi
^m te P^ aştepta Să mă mărit CU tine? întrebă ea> ar o lacri- ¡ęprelinse pe obrazul ei perfect ca marmura. Nu vreau să fiu cu >,ârbat care nu o să treacă niciodată peste greşelile pe care le-am ^cutîn trecut. De fiecare dată când o să fac o greşeală, şi sigur o să fc o să-mi arunci tot trecutul în faţă? O să scoţi la iveală purtarea ttieaimpardonabilă? Nu mă poţi ierta şi nu mă iubeşti. Nu vreau o omenea căsnicie.

Ea încercă să se retragă din braţele lui, dar el nu-i dădu drumul. Nu putu să-i dea drumul. Avea ea dreptate? Se va agăţa întotdeauna de trecut?

-Ai dreptate, spuse el, ţinându-se bine când ea încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui. O astfel de căsnicie ar fi iadul pe pământ. Iar dacă tu ai fi acum femeia de acum şapte ani, nu te-aş putea ierta. Dar te-ai schimbat şi nu mai eşti aceeaşi. El îi trecu un deget pe obrazul catifelat şi ud de lacrimi. Femeia cu care m-am căsătorit poate să recunoască atunci când greşeşte. Este smerită, bună, atentă cu ceilalţi. Desigur, nu ştie să gătească sau să facă un foc fără să pună în pericol viaţa tuturor celor din jur... Gura ei se întredeschise de indignare. Dar, din fericire, mie nu-mi pasă de abilitătile ei gospodăreşti. El zâmbi larg. Pentru că, vezi tu, eu m-am îndrăgostit complet, total şi iremediabil de tine. Şi te-am iertat complet, total si iremediabil pentru trecut. Totul este uitat.

incuvim*1" ™ ™ D e r r i n g ,

Tsâ iau mereu asupra mea vina pentru orice neînţelegere Pt0tm să permit mereu ca lucrurile să iasă cum vrei tu, o să las am avea, s ule orice chestiune legată de renovare şi o să te fericit în mea pentru totdeauna, iubesc cu degât.

Lila îl^u osibil să te ţii de toate jurămintele astea. _Este tt*1? de ului. Este de ajuns? -Oså^* meu. Dragostea mea. îl sărută uşor. Da. „pa, drag

El o trase mai aproape, bucurându-se de acea senzaţie, de parcă ar fi fost un însetat care descoperise o oază. Sărutul gingaş fu întrerupt când uşa de la birou se deschise brusc, iar tatăl ei dădu buzna înăuntru.

- Ce se petrece aici? Ce naiba se întâmplă? Am auzit ţipete. Tu domnule, îndepărtează-te numaidecât de fiica mea.

Dane intră cu paşi împleticiţi în spatele ducelui. Ridică din umeri cu părere de rău.

- L-am reţinut cât am putut, frate.

Brook o trase pe Lila lângă el.

- Mă tem, Lennox, că nu este doar fiica ta, ci şi soţia mea.
- Nu pentru mult timp!

Ducele flutură în aer hârtiile de anulare.

-Dane.

Brook înclină uşor capul spre duce.

Fratele lui smulse hârtiile ducelui, traversă camera şi i le întinse lui Brook. Brook le ridică şi le rupse în două.

-Azi nu o să aibă loc nici o anulare. De fapt, cred că ceea ce ne trebuie este o altă nuntă.

- Bravo.

Dane aplaudă.

Şovăitor, ducele se trase înapoi.

- Nu înţeleg.

-îl iubesc, îi explică Lila. Iar el mă iubeşte pe mine. Am avut nevoie doar de o discuţie pentru a ne rezolva problemele.

Se uită la Brook, ca pentru a se asigura că era adevărat. El o iertase. Chiar o iubea. El o privi cu toată dragostea care îi umplea inima, îi permise să o vadă în ochii lui.

- Nu am nevoie de o a doua nuntă, spuse ea.

- O, ba da, ai. De data asta, o să invităm pe toată lumea şi o să fie cel mai fastuos eveniment pe care îl pot organiza banii tatălui tău.

Ducele părea să nu-l audă. Se uita fix în podea şi murmura în şoaptă.

-Dar judecătorul? întrebă el. Toate aranjamentele făcute de rege?

- Domnul Scott habar nu are că noi îl aşteptăm, mărturisi Brook. N-am vrut, de fapt, niciodată să renunţ la Lila.

-Atunci, totul a fost un şiretlic?

r

- Sărută-mă cu joc

gj-ook ridică din umeri.

„Trebuia să o văd cumva. Coborî ■ •

Ea îi cuprinse faţa în mâini PriVlrI5a spre LiJa. m .

-Da.274

fcpiCog

Dragă Madeleine,

M-am întors de la nunta verişoarei mele Lady Lillian-Anne cu detectivul acela, sir Brook Derring. Trebuie să-ţi spun că, în comparaţie cu nunta mea recentă, evenimentul acesta a fost foarte vulgar. Prietenii noştri au susţinut întotdeauna că Lila are bun-gust, dar noi două ne-am îndoit de adevărul acestei afirmaţii. Nu sunt încântată (cel puţin, nu foarte încântată) să spun că nu ne-am înşelat în aprecierile noastre.

Nunta a fost obscenă - abundenţa de flori, excesul de mâncare si de vin, râurile de mătase şi satin, dansul... Da! Dans după o nuntă! A dansat chiar şi unchiul meu, ducele, iar biata lui soţie a fost spânzurată cu nici măcar o lună în urmă. Toată familia este scandalizată, şi totuşi el a dansat cu copila căreia îi spun Ginny. La drept vorbind, peste tot vedeai copii. Aş fi plecat devreme, dar nu am vrut să pierd nici un moment, ca să-ţi pot povesti totul cu lux de amănunte. Ca să nu mai vorbim că şarlota de mere şi caise a fost absolut divină.

4

" T buie să-ţi spun că familia lui sir Brook este atât de desfrâ- **J⁶ cât am crezut.** Trădarea regretatei ducese de Lennox este nata pe ^ în comparaţie cu neruşinarea familiei Derring. E floare la conteie de Dane şi sora lui, Lady Susanna, sunt deo- adevara ecătorij dar contesa este scandalos de necioplită. Iar Sebit ' ad" Susanna, un anume domn Dorrington, bănuiesc că 'tUIIUI « m'ult mai bun decât un escroc obişnuit şi i-a păcălit

so

nu este cu contesa vaduvă s-a măritat cu un bărbat care

^U'or Sl Coi r m ucil (toţi. C*ar J botanică. Mi-a fost teamă să nu mor de ne Uma

puternic. gj^ este" . L.plu delicioasă şi mi-a redat puterile.

ist P* ? S : .iudat a fost că mirii au insistat ca nist e ni • ticiPeLa

275

vor-

/

A

dacă îţi plac animăluţele de felul acesta, dar şi foarte neastâmpăraţi. Unul şi-a înfipt ghearele în tivul noii mele rochii. Şi poate cel mai şocant lucru dintre toate a fost comportamentul mirilor. Draga mea Madeleine, nu se mai săturau să se atingă unul pe altul. Am crezut că vom asista cu toţii la cum soţul îşi va revendica drepturile conjugale (în privinţa aceasta, cred că au fost deja revendicate). Te asigur că am fost epuizată după acest eveniment. Dacă nu ar fi fost prăjiturile Banbury, nu ştiu cum aş fi rezistat.

Te rog să-mi scrii despre toate noutăţile de la oraş. S-a încheiat procesul domnului suspectat de uciderea parlamentarului din Lincolnshire? Doamne sfinte, crime, comploturi şi dans la petrecerea de la nuntă, înainte de miezul zilei. Ce se alege de lumea asta?

A ta,
Lady Rose Pevensy-Lawson